

Nữ Lang Sát Thủ

Contents

Nữ Lang Sát Thủ	1
1. Ngũ Hành Sát Tinh-kẻ Thù Phải Tránh	1
2. Nạn Lớn Khó Tránh -thành Kẻ Ngớ Ngẩn	23
3. Mạnh Thường Hiếu Khách-không Biết Làm Sao	48
4. Thân Thế Tổ Tường -gặp Nhau Quá Muộn	76
5. Máu Sôi Lửa Giận -tuyệt Lạnh Ánh Gươm	102
6. Lầm Mù Mất Bạn Tốt -gặp Nạn Cứu Giai Nhân	124
7. Chậm Hiểu Mất Bạn Hiền -vào Bẫy Đấu Cường Địch	146
8. Mấy Phen Tranh Sống Chết-một Kiếm Sạch Ân Cừu	167

Nữ Lang Sát Thủ

Giới thiệu

“”May mà Tiết mỗ lần này thành thật. Không có ý gì khác, theo sự hành động cẩn thận của cô nương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-lang-sat-thu>

1. Ngũ Hành Sát Tinh-kẻ Thù Phải Tránh

Hoàng hôn.

Mặt trời chưa lặn.

Ngôi chùa cổ vắng lạnh.

Một đôi quạ già không biết từ đâu bay tới, đáp xuống một cây cổ thụ trước ngôi chùa cổ, hoảng sợ kêu “quạ” một tiếng, đột nhiên bay lên.

Dưới cây cổ thụ, một khúc tiêu đang nhè nhẹ trôi lên. Khúc tiêu không rõ tên khúc điệu, dịu dặt thê lương.

Ngôi chùa cổ trong núi sâu đã nhiều năm bị bỏ phế, cánh cổng mục nát, tường lở vách sụp, cỏ dại um tùm. Con đường nhỏ trước chùa cỏ cao tới gối, không biết đã bao lâu không có người lai vãng.

Nhưng hiện tại đang có người thổi tiêu dưới cây cổ thụ trước chùa.

Mà lại là một nữ nhân.

Nữ nhân lẻ loi ngồi một mình trên một tảng đá cạnh gốc cây, tiếng tiêu đã thê lương, dáng người nhìn tới trông lại càng thê lương.

Nàng mặc một chiếc áo tía, búi tóc trên đầu cũng dùng một chiếc khăn màu tía bọc lại.

Gió từ phía mặt trời lặn thổi tới, khăn áo của nàng bay phất phơ, người cũng dường như muốn bay đi theo gió.

Nàng thổi một chiếc tiêu bằng bạch ngọc.

Chiếc tiêu trắng sáng lấp lánh, cũng như nước da của nàng.

Trông nàng còn trẻ tuổi, không xinh đẹp nhưng cũng dễ nhìn.

Bất kể là ai, nếu nhìn nàng thật kỹ, cũng phải thừa nhận rằng nàng không giống người thường.

Nàng chỉ là nữ nhân - nếu trên đường trông thấy nàng từ phía trước đi tới chưa chắc anh đã nhìn nàng một cái, nhưng đi qua mặt nếu anh liếc nàng một cái, sẽ thấy tiếc không thể đập cho mình một đập.

Dường như một nữ nhân như nàng, bất kể là tới nơi nào, chắc chắn cũng sẽ không phải buồn bã.

Dĩ nhiên nơi đây là ngoại lệ.

Tại sao nàng lại tới đây vào lúc này?

Rốt lại nàng là ai?

Khúc tiêu chưa dứt, có tiếng vỗ cánh phành phạch vang lên, cạnh con đường nhỏ chim chóc chợt bay tung.

Tiếng vó ngựa dồn dập từ bên cạnh con đường vang tới.

Trong chớp mắt, một con ngựa đập rạp cỏ dại trên con đường phóng ra, lao nhanh tới trước mặt nữ nhân áo tía.

Ngựa màu đen, người cưỡi cũng mặc áo dài màu đen.

Người ấy trạc trung niên, cao mà gầy, hai hàng lông mày xé chạy xiên vào mái tóc, mũi cao, môi mỏng, ba chòm râu dài bay phất phơ trước gió.

Y kim ngựa lại trước mặt nữ nhân áo tía.

Nữ nhân áo tía như không hay biết gì, cứ cúi đầu tiếp tục thổi tiêu.

Người trung niên áo đen không đánh động nàng, nhảy xuống ngựa đứng yên một bên không nói một tiếng.

Tiếng vó ngựa vẫn tiếp tục từ bên cạnh vang lên, trong phút chốc, mười một con ngựa xếp hàng một phóng tới, đập rạp đám cỏ dại trên con đường nhỏ làm ra một con đường mới.

Mười một người cưỡi ngựa đều mặc quần áo đen, ai cũng như nhau.

Họ nhìn thấy người trung niên áo đen đứng yên như đang nghe nữ nhân áo tía thổi tiêu ở đó, đều lộ vẻ lạ lùng, đang định hỏi thì người trung niên áo đen đã đưa một ngón tay lên miệng.

Đó là dấu hiệu bảo họ im lặng.

Câu hỏi đã ở cổ họng họ lập tức bị nuốt trở vào.

Bầy ngựa đã dừng lại hoàn toàn, trong núi rừng trở lại yên tĩnh, ngoài một đôi tiếng ngựa hí ngẫu nhiên vang lên, chỉ có tiếng tiêu lắng đọng.

Tiếng tiêu càng thê lương.

Mười một người tới sau nghe tiếng tiêu cùng bất giác thấy trong lòng có một cảm giác bi ai khôn tả, trên mặt hiện vẻ buồn bã.

Trong đó có bốn người không như thế.

Người trung niên áo đen tới trước thì hoàn toàn không động tâm.

Khúc tiêu sau cùng cũng đã dứt.

Nữ nhân áo tía ung dung đặt chiếc tiêu xuống, ngẩng đầu lên nhìn người trung niên áo đen.

Ánh mắt nàng mừng tượng như có một lớp sương mờ bao phủ, như cười mà không phải là cười.

Người trung niên áo đen lập tức ôm quyền hỏi :

- Có lẽ là Vân Phiêu Phiêu cô nương?

Nữ lang áo tía lặng lẽ cười một tiếng :

- Các hạ họ Tiết phải không?

Người trung niên áo đen gật đầu :

- Tiết Vô Cực.

Nữ lang áo tía nhăn mũi một cái, nói :

- Cái tên ấy không hay.

Tiết Vô Cực nói :

- Nghe gia mẫu nói, gia phụ nghĩ suốt ba ngày ba đêm mới nghĩ ra cái tên ấy đấy.

- Lệnh tôn là...

- Tiết Trường Sinh.

- Cái tên ấy cũng không hay.

- Chắc gia phụ cũng biết là không hay, nên rất ít dùng cái tên ấy.

- Vậy người khác gọi ông ta là gì?

- Địa Ngục Thích Khách!

Trong chớp mắt ấy không gian mừng tượng như chợt tối sầm lại, bốn tiếng “Địa Ngục Thích Khách” quả thật có vẻ tà ác chết chóc.

Bất kể ai chợt nghe thấy cái tên ấy có lẽ cũng đều phát sợ.

Vân Phiêu Phiêu thì vẫn bình thản nói :

- Cái ngoại hiệu ấy không dở, trong hàng ngũ các thích khách chắc người hơn được lệnh tôn không nhiều lắm.

Tiết Vô Cực thở dài một tiếng nói :

- Trước đây ba tháng thì đúng là thế.

- Nghe nói ba tháng trước lệnh tôn đã ngã dưới kiếm của Thẩm Thăng Y!

Tiết Vô Cực? trầm giọng nói :

- Đúng thế!

- Thù cha thì không đợi trời chung.

- Nên ta tới tìm Vân cô nương.

- Tìm ta để giết Thẩm Thăng Y à?

- Đúng thế!
- Chỉ sợ ta không đủ sức.
- Vân cô nương mà cũng không đủ sức giết Thảm Thăng Y, thì còn có ai đủ sức?
- Người biết ta là ai chứ?
- Là người trong Bích Lạc phú.

Vân Phiêu Phiêu cười cười, chợt nói :

- Rốt lại người có đọc qua bài Bích Lạc phú không?

Tiết Vô Cực chợt ngâm nga :

- Động thì mưa gió mịt mờ, sấm vang chớp giạt

Tĩnh thì trăng sao vàng vạc, khí ẩm hơi lành.

Theo khí vận của âm dương, vờn xoay huyền bí, đứng ngồi đầu trong vạn vật, sáng chói tinh anh...

Vân Phiêu Phiêu chợt ngắt lời :

- Đọc tới đây có thấy chữ “Mây” nào đâu?

Tiết Vô Cực lại ngâm tiếp :

- Thang mây không xa, nẻo trời không cách.

Tĩnh vẫn gởi nơi cao ngất, ý còn muốn cưỡi sao nhanh.

Vân Phiêu Phiêu cười nói :

- Chữ Mây chỉ xuất hiện ở cuối bài phú, mà chữ Mây ấy với họ Vân của ta lại không có dính líu gì với nhau, số được kể tên trong bài Bích Lạc phú thật ra chỉ có bảy người.

- Bảy người nào?

- Nhật Nguyệt Tinh Phong Vũ Lôi Điện.

Tiết Vô Cực ánh mắt rực lên.

Vân Phiêu Phiêu lại nói :

- Họ còn giỏi hơn ta nhiều, muốn giết Thảm Thăng Y phải tìm họ mới đúng.

Tiết Vô Cực nói :

- Không ngờ cô nương lại khiêm nhường như vậy.

Vân Phiêu Phiêu nói :

- Sự thật là thế thôi.

Tiết Vô Cực hỏi dò :

- Tới đâu thì tìm được họ?

Vân Phiêu Phiêu cười cười, chiếc tiêu bạch ngọc trong tay chỉ lên trời.

Tiết Vô Cực ngẩng đầu thờ dài nói :

- Chỉ nhìn thấy chứ không lên được, mà cho dù có tìm được chắc họ cũng không chịu giúp ta giết Thảm Thăng Y.

Vân Phiêu Phiêu không tỏ thái độ gì.

Tiết Vô Cực nói tiếp :

- Theo ta biết thì bảy người bọn họ đã không hỏi tới chuyện giang hồ từ lâu rồi, người trong bài Bích Lạc phú chỉ còn một mình cô nương là chịu giúp kẻ khác giết người.

- Người biết cũng không ít chuyện.

- Nhưng cũng không nhiều.

- Người khác chỉ biết có Thất Sát trang, mà người biết cả chuyện ta chính là chủ nhân của Thất Sát trang, thì không giản dị đâu.

- Vì ta có hai tên thủ hạ rất thạo tìm tin tức.

Tiết Vô Cực nghiêng người vẫy tay :

- Cao Tiệp, Tạ Tốn!

Hai người áo đen vâng dạ khom người.

Vân Phiêu Phiêu liếc qua họ một cái, lại hỏi Tiết Vô Cực :

- Không biết hai vị thuộc hạ này của người tìm tin tức ấy ở đâu?

Tiết Vô Cực đáp :

- Họ xưa nay chuyên theo giúp gia phụ về việc truy tìm tin tức người khác, bấy năm nay cũng đã quen biết nhiều bạn bè giang hồ làm nghề bán tin tức để mưu sinh.

Vân Phiêu Phiêu hiểu ý hỏi :

- Vậy tin này là họ mua được phải không?

- Đúng thế!

- Tốn bao nhiêu tiền?

- Một ngàn lượng vàng.

- Giá ấy cũng không hớ.

Vân Phiêu Phiêu cười nụ gật đầu :

- Một ngàn lượng vàng tuy không phải nhỏ, nhưng tính ra thì người rất có lợi.

Tiết Vô Cực nói :

- Thật sao?

Vân Phiêu Phiêu đáp :

- Cái tin này ít nhất cũng đáng một vạn lượng vàng!

Tiết Vô Cực “ủa” một tiếng.

Vân Phiêu Phiêu nói tiếp :

- Chắc người dò biết được tin này không biết giá trị của nó, chứ nếu biết thì phải mang bán cho kẻ khác.

Tiết Vô Cực lặng lẽ cười một tiếng :

- Chẳng lẽ bán cho ta không được à?

Vân Phiêu Phiêu đáp :

- Đúng ở địa vị người thì rõ ràng là được, nhưng nếu đòi một vạn lượng vàng thì chắc chắn người cho rằng quá đáng.

Tiết Vô Cực bắt giắc gật đầu.

Vân Phiêu Phiêu lại nói :

- Chắc chắn người dò biết được tin này không phải là kẻ tầm thường.

Tiết Vô Cực gật đầu đáp :

- Vì cô nương hoàn toàn không phải là một kẻ tầm thường, mà Thất Sát trang cũng không phải là một nơi tầm thường.

Vân Phiêu Phiêu cười nói :

- Được cái tin này không dễ, cũng đủ thấy giá trị của nó, người có cho rằng người bán tin sẽ lập tức đưa một ngàn lượng vàng cho hai vị thuộc hạ của người không?

Tiết Vô Cực chợt quay phắt lại trừng mắt nhìn Cao Tiệp, Tạ Tốn quát “Nói!”.

Cao Tiệp, Tạ Tốn đều biến sắc, dạ một tiếng nhảy xuống ngựa khom người ôm quyền nói :

- Chuyện này đích xác là thuộc hạ đã trả một ngàn lượng vàng.

Tiết Vô Cực quát :

- Tới bước này mà các người còn chưa chịu nói thật à?

Cao Tiệp quỳ sụp xuống đất nói :

- Thuộc hạ mà nói dối, thì trời tru đất diệt.

Tạ Tốn cũng quỳ xuống nói :

- Bọn thuộc hạ là trẻ mồ côi, nếu không có lão chủ nhân đem về nuôi nấng chắc chắn không sống được đến ngày nay, ơn dưỡng dục chưa báo đáp được, lẽ nào lại đi làm việc lừa dối chủ nhân?

Tiết Vô Cực bắt đầu ngẫm nghĩ.

Vân Phiêu Phiêu lập tức hỏi chen vào :

- Thế thì ai bán tin này cho các người?

Cao Tiệp, Tạ Tốn ngẩng đầu nhìn Tiết Vô Cực.

Tiết Vô Cực quát khê :

- Bẩm lại cho Vân cô nương nghe.

Cao Tiệp lúc ấy mới nói :

- Là một người bạn của Khang Thanh.

Vân Phiêu Phiêu hỏi :

- Khang Thanh là ai?

- Là một người chuyên mua bán các tin tức bí mật.

- Võ công y ra sao?

- Không giỏi lắm, nhưng khinh công thì vô cùng cao minh.

- Các người biết y lâu chưa?

- Gần năm năm.

- Người bạn của y tướng mạo ra sao?

- Là một người mập chỉ cao khoảng bốn thước hai ba tấc, mặt tròn như vầng trăng, mắt mũi miệng môi đều như hộp cả ở một chỗ.

Vân Phiêu Phiêu hỏi gặng :

- Có phải sau lưng y đeo một cái bầu lớn không?

Cao Tiệp gật đầu.

Tạ Tồn nói chen vào :

- Cô nương chắc biết người ấy?

Vân Phiêu Phiêu không đáp, lại hỏi :

- Tại sao người muốn điều tra bí mật của Thất Sát trang?

Tiết Vô Cực đáp :

- Vì ta muốn giết Thảm Thăng Y.

Vân Phiêu Phiêu nói :

- Theo ta biết thì có không ít người có thể giết Thảm Thăng Y.

- Tiếc là số đó có người là bậc danh hiệp, có người đã quy ẩn không hỏi tới chuyện giang hồ, lại cũng có người tuy là hạng đại gian đại ác, nhưng chưa có xung đột gì với Thảm Thăng Y.

Tiết Vô Cực chép miệng một tiếng :

- Trước mắt chỉ có người của Thất Sát trang là có thể giúp ta giết được Thảm Thăng Y thôi.

Vân Phiêu Phiêu lạnh lùng nói :

- Vậy chắc người phải biết quy lệ của Thất Sát trang.

Tiết Vô Cực gật đầu cười một tiếng.

* * * * *

Thật ra Thất Sát trang cũng chẳng có quy lệ gì.

Mỗi ngày từ trưa đến chiều cổng lớn của Thất Sát trang đều mở lớn, Tổng quản của Thất Sát trang đều ngồi trong đại sảnh.

Tổng quản chỉ gọi là “Tổng quản”, bất kể ai hỏi tên họ của y cũng chỉ được nghe trả lời bằng hai tiếng Tổng quản mà thôi.

Khách tới Thất Sát trang cũng không cần phải hỏi han gì nhiều, chỉ cần đem những tư liệu về đối tượng muốn giết giao cho Tổng quản, sau ba ngày cũng đúng giờ ấy trở lại, sẽ nhận được từ Tổng quản một bức thư dán kín, bên trong chỉ ghi một cái giá.

Chỉ cần anh đồng ý, thì bắt đầu từ lúc anh giao tiền cho Tổng quản, người anh muốn giết đã bắt đầu đi tới chỗ chết.

Nghe nói Thất Sát trang xưa nay chưa bao giờ làm khách hàng thất vọng.

Nếu anh không giao đủ tiền, Tổng quản của Thất Sát trang trước nay cũng không bao giờ cò kè.

Thất Sát trang vốn không bao giờ cho khách được trả giá.

Có điều anh cũng không được vì thế mà giận dữ với vị Tổng quản kia. Nghe nói ba anh em Xuyên Đông tam hổ thấy giá đắt có chữ vị Tổng quản kia mấy câu, đập nát cái bàn trước mặt y, sáng hôm sau thì chết trong khách sạn, đầu một nơi thân một nẻo, riêng lão đại cổ tay phải còn bị chặt đứt.

Bàn tay phải bị chặt đứt không thấy đau.

Nghe nói y chính là kẻ đập nát cái bàn, nhưng chỉ đập đâu có hai cái.

Cũng trong hôm ấy, cái bàn bị đập nát xuất hiện ngoài cửa Thất Sát trang, trên phủ một vuông khăn trắng.

Giữa tấm khăn có một bàn tay.

Bàn tay phải.

Đó là sự chứng minh cho một chuyện...

Là hoàn toàn không thể coi thường làm nhục người của Thất Sát trang, nếu không thì không tiền họ cũng giết người.

Về quy lệ của Thất Sát trang, Tiết Vô Cực không thể không hiểu.

Vân Phiêu Phiêu thấy Tiết Vô Cực gật đầu mới nói tiếp :

- Người đã biết, thì cần gì phải làm nhiều chuyện thế?

Tiết Vô Cực nói :

- Vì ta rất muốn biết rõ rốt lại cô có đủ sức giết Thẩm Thăng Y không?

Vân Phiêu Phiêu cười nhạt chưa cất tiếng, Tiết Vô Cực đã nói tiếp :

- Theo ta biết người trong hắc đạo đều nghiêng răng căm tức Thẩm Thăng Y, không biết có bao nhiêu người muốn lấy cái đầu trên cổ y, họ hoàn toàn không có lý do gì lại không nhờ tới Thất Sát trang, thế nhưng đến nay y vẫn sống rất khỏe mạnh.

- Cho nên người nghi ngờ khả năng của ta phải không?

- Đúng thế.

Vân Phiêu Phiêu trầm ngâm nói :

- Ta nói cho người biết một chuyện cũng không hề gì.

Tiết Vô Cực nói :

- Xin rửa tai để nghe.

- Trong ba hôm nay, đã có bốn người gửi thư tới Thất Sát trang, muốn giết Thẩm Thăng Y.

- Nhưng cô nương không đáp ứng yêu cầu của họ.

- Ta đã lập tức chuẩn bị giết Thẩm Thăng Y cho họ, chỉ cần họ đưa đủ tiền tới Thất Sát trang.

Tiết Vô Cực chợt hiểu ra nói :

- Nói thế thì ra họ không đưa đủ được số tiền phải không?

- Đúng như thế.

- Cô nương đòi họ bao nhiêu tiền?

- Hai vạn lạng vàng.

Đám thuộc hạ của Tiết Vô Cực đều sững sờ, hai vạn lạng vàng quả là một con số làm người ta phát sợ.

Tiết Vô Cực chỉ lặng lẽ cười một tiếng :

- Giá đó hoàn toàn hợp lý.

Giọng nói đổi thành trầm hẳn :

- Ta đưa cho cô!

- Bao nhiêu?

- Thì cô mới nói là hai vạn lạng vàng mà?

- Bây giờ thì không còn giá đó nữa!

- Ủa?

- Sự tồn tại của Thất Sát trang thì mọi người đều biết, nhưng cá nhân Tô Tiên đã là một bí mật, còn cá nhân ta càng là bí mật của bí mật, song giờ đây đã không còn là bí mật nữa rồi.

- Giờ đây thì sao?

- Ta chỉ có thể làm chuyện giết người này một lần nữa thôi.
- Bí mật của cô nương, bọn ta nhất định không tiết lộ đâu.
- Đáng tiếc là không phải các người phát hiện ra bí mật này.
- Người lùn mập kia là ai?
- Các người đã biết quá nhiều chuyện rồi, nếu lại biết thêm một chút nữa thì chẳng phải là chuyện rất hay cho chúng ta.

Tiết Vô Cực không hỏi nữa.

Vân Phiêu Phiêu lạnh lùng nhìn y nói tiếp :

- Tuy người tìm được Tô Tiên, cũng chưa chắc tìm được ta, lần này ta hẹn gặp người chỉ vì kỳ lạ về việc người biết rõ việc làm của ta như thế.

Tiết Vô Cực nói ngay :

- Chắc là bây giờ cô nương đã hiểu rõ rồi.

Kế đó y lại gật đầu nói tiếp :

- Người bán tin tức cho ta thật ra cũng chưa hoàn toàn nắm chắc rằng cô nương là chủ nhân Thất Sát trang, mà định qua việc ta tìm tới cô nương để xác nhận chuyện đó.
- Mặt khác cũng để tìm bằng chứng về việc ta giết mướn.
- Rốt lại họ...

Vân Phiêu Phiêu ngắt lời :

- Có điều tuy họ thông minh, nhưng ta đã sắp đặt cả, lúc họ tìm được tới đây thì chúng ta đã rời khỏi rồi.

Tiết Vô Cực bất giác gật đầu :

- Cô nương sắp đặt quả thật rất bất ngờ, Tô Tiên cô nương đã gọi chúng ta chờ ở khách sạn, chiều tối chợt có một nữ nhân cải trang làm tiểu nhị tới, ai cũng cho rằng nữ nhân ấy là cô nương, không ngờ đó chỉ là người của cô nương đưa thư tới, gọi chúng ta tới đây gặp cô.

Vân Phiêu Phiêu nói :

- Với sự thông minh của người, chắc đã thấy bên trong có sự rắc rối.
- Cho nên suốt đường đi ta đã dặn bọn thuộc hạ phải cẩn thận, chú ý xem có ai theo dõi không.
- Có ai không?
- Có hai người, nhưng đều bị chúng ta dùng kế đánh lạc hướng.
- Đúng ra các người nên bắt lấy họ.
- Trước khi gặp cô nương, chúng ta hoàn toàn không muốn gây thêm chuyện.

Vân Phiêu Phiêu cười nhạt một tiếng nói :

- Tốt lắm!

Tiết Vô Cực có vẻ lạ lùng hỏi :

- Cô nương có tin lời tại hạ không?

Vân Phiêu Phiêu chậm rãi nói :

- Từ sau khi các người chia tay Tô Tiên, mọi hành động của các người đều bị người của ta giám sát.

Tiết Vô Cực hoàn toàn không nghi ngờ câu nói của Vân Phiêu Phiêu.

Vân Phiêu Phiêu nói tiếp :

- Khi các người tới khách sạn, người của ta đã điều tra rõ ràng về các người rồi.

Tiết Vô Cực khẽ thở dài một tiếng :

- Cô nương thật rất cẩn thận.

Vân Phiêu Phiêu nói :

- Cẩn thận là điều kiện đầu tiên phải có ở hạng người làm công việc như chúng ta.

Tiết Vô Cực nói :

- Ta vốn đã tin tưởng cô nương sáu phần, hiện giờ đã tin tới tám phần.

Vân Phiêu Phiêu cười nhạt.

Tiết Vô Cực lập tức nói qua chuyện khác :

- Chưa rõ cô nương đặt giá giết Thẩm Thăng Y là bao nhiêu?

Vân Phiêu Phiêu nói :

- Gấp đôi giá trước đây.

- Bốn vạn lượng vàng à?

- Đúng thế.

Tiết Vô Cực trầm ngâm một lúc.

Ánh mắt của những người áo đen có mặt đều dồn cả lên mặt y.

Mặt trời còn chưa lặn hẳn, gió núi đã thổi mạnh hơn.

Tiết Vô Cực suy nghĩ một lúc, rồi hít sâu một hơi nói từng tiếng :

- Đây là lần ra tay sau cùng của cô nương, giá cả đúng là phải gấp đôi mới phải.

Y ngừng một lúc lại nói tiếp :

- Ta ưa những người mau mắn rộng rãi.

Rồi chậm rãi tiếp :

- Chỉ mong cô nương không để ta phải thất vọng.

Vân Phiêu Phiêu nói :

- Xưa nay không có khách hàng nào thất vọng về Thất Sát trang.

Tiết Vô Cực nói :

- Hy vọng ta không phải là ngoại lệ.

Nói tới đó y từ từ rút trong bọc ra một cái hộp bọc gấm, mở nắp..

Trong hộp có một tập ngân phiếu dày.

Tiết Vô Cực hai tay bưng cái hộp bước tới ba bước lễ phép nói với Vân Phiêu Phiêu :

- Trong cái hộp này có hai mươi tờ ngân phiếu, tổng cộng là hai vạn năm ngàn lượng vàng.

Vân Phiêu Phiêu không cầm.

Tiết Vô Cực lại nói tiếp :

- Còn lại một vạn năm ngàn lượng, sau khi Thẩm Thăng Y chết, Tiết mỗ lập tức đích thân đưa tới Thất Sát trang.

Y thấy Vân Phiêu Phiêu vẫn không tỏ vẻ gì, bèn nói tiếp :

- Tuy cô nương có quy lệ của cô nương, nhưng hai vạn năm ngàn lượng vàng này giờ đây cũng chỉ mới đổi được một cái gạt đầu của cô nương...

Vân Phiêu Phiêu ngắt lời :

- Cũng được, đây là lần sau cùng, ta cũng chiều ý người.

Rốt lại nàng cầm lấy cái hộp.

Tiết Vô Cực ôm quyền vái dài :

- Đa tạ cô nương.

Vân Phiêu Phiêu cũng không đáp lễ :

- Còn một vạn năm ngàn lượng vàng nữa người nên mang sẵn trong người, sau khi Thẩm Thăng Y chết dĩ nhiên sẽ có người tìm người.

Tiết Vô Cực nói :

- Thất Sát trang quả không thể dùng được nữa rồi.

Vân Phiêu Phiêu chỉ cười nhạt.

Tiết Vô Cực không hỏi nữa, chỉ nói :

- Vậy ta sẽ mang số kia trong người.

Y lập tức ngẩng đầu nhìn lên trời cười hô hô :

- Ta tin chắc rằng Thẩm Thăng Y có nằm mơ cũng không nghĩ rằng mạng sống của y cao giá như thế này.

Vân Phiêu Phiêu lập tức đóng nắp hộp lại, nàng không hề đếm số ngân phiếu.

Thật ra cũng chẳng cần, vì nếu Tiết Vô Cực lừa nàng thì chẳng có chỗ nào hay cho y.

Tiết Vô Cực vừa nhìn thấy đã di động ánh mắt, chợt nói :

- Bây giờ xin mời bốn người bạn của cô nương ra gặp nhau một lần đi.

Vân Phiêu Phiêu thoáng kinh ngạc hỏi :

- Người đã phát giác ra rồi à?

Tiết Vô Cực đáp :

- Lúc ta tới đây đã phát giác ra rồi.

Vân Phiêu Phiêu nói :

- Cha hồ không sinh con chó, câu ấy thật rất đúng.

Tiết Vô Cực nghiêng người liếc một cái, nói :

- Mười một người này đều là do gia phụ rèn luyện thành sát thủ, kể luôn cả Tiết mỗ nữa, lúc nào cũng sẵn sàng giúp cô nương một tay.

Vân Phiêu Phiêu hững hờ cười một tiếng nói :

- Nếu ta dùng hết sức vẫn không giết nổi Thẩm Thăng Y, nhất định sẽ báo cho các người.

Tiết Vô Cực chậm rãi nói từng tiếng :

- Về chuyện tiền bạc ta vẫn trả đủ.

Vân Phiêu Phiêu hỏi :

- Nói thế là có ý gì?

Tiết Vô Cực đáp :

- Để giết Thảm Thăng Y, chúng ta sẵn sàng trả bất cứ giá nào.

Vân Phiêu Phiêu lạnh lùng cười nói :

- Tiếc là người của Thất Sát trang không ưa thói không sòng phẳng, nên nếu quả phải tìm đến các người, ta chỉ nhận hai vạn lượng vàng thôi.

Câu này xưa nay không bao giờ nàng nói ra, nhưng giờ đây lại nói ra.

Trước nay nàng vô cùng tự tin về võ công của mình, vả lại nàng còn có chín người thủ hạ đắc lực, chưa bao giờ nghĩ tới chuyện nhờ vả người ngoài.

Nhưng lần này rõ ràng lại có ý nghĩ khác, rốt lại là do lời lẽ sắc bén của Tiết Vô Cực làm nàng dao động không còn tự tin nữa hay là vì chuyện này có dính dấp tới Thảm Thăng Y?

Tiết Vô Cực cũng không ép, chỉ nói :

- Mọi chuyện tùy ý cô.

Vân Phiêu Phiêu lập tức vung chiếc tiêu ngọc trong tay một cái.

Bốn thiếu nữ áo xanh nổi nhau từ đám cỏ hai bên con đường nhỏ xuất hiện.

Cỏ dại cũng xanh bởi bởi, thật rất khó phát hiện ra họ.

Đám người áo đen trong thấy, đều lộ vẻ kinh ngạc, rõ ràng chỉ có Tiết Vô Cực biết được sự có mặt của họ.

Bốn thiếu nữ này lưng đeo trường kiếm, hai bên hông đeo hai cái túi da báo, hai tay mang bao tay da hươu.

Tiết Vô Cực ánh mắt chợt di động nói :

- Theo ta thấy, họ đều là hảo thủ về ám khí.

Vân Phiêu Phiêu lạnh lùng cười nhạt.

Tiết Vô Cực hỏi luôn :

- Họ đều dùng ám khí tẩm chất độc phải không?

- Nếu không thì cần gì phải mang bao tay da hươu chứ?

- Cô nương cẩn thận quá, tuy đã điều tra rõ về ta mà vẫn còn chuẩn bị chu đáo thế này.

- Lòng đề phòng người khác hại mình không thể không có.

- May mà Tiết mỗi lần này rất thành thật không có ý gì khác, theo lối hành sự cẩn thận như thế của cô nương, chắc đánh ngã Thảm Thăng Y không khó.

Tiết Vô Cực ngẩng đầu cười vang.

Y cười rất vui vẻ, phẳng phất như đã nhìn thấy Thảm Thăng Y ngã trước mặt Vân Phiêu Phiêu.

Tuy trước nay y chưa nhìn thấy Vân Phiêu Phiêu giết người, nhưng mới rồi nghe tiếng tiêu, lại quan sát kỹ lưỡng lần nữa, đã thấy rõ võ công của nàng cao hơn mình một bậc.

Cha y là Tiết Trường Sinh nổi tiếng trong giang hồ là “Địa Ngục Thích Khách”, cha hổ không sinh con chó, y học được bản lĩnh giết người không ít, còn về việc phán đoán võ công của đối phương cũng chẳng kém gì cha.

Đó vốn cũng là điều kiện không thể thiếu đối với một thích khách xuất sắc.

Tiếng cười chưa dứt, trong đám cỏ trên con đường nhỏ lại xuất hiện thêm hai người.

Người bên trái béo mập mặc áo trắng, thân hình ngũ đoản, mặt tròn như vàng trắng rằm, da trắng phau, tướng mạo rất khôi hài, mắt mũi miệng môi đều túm tùm cả vào một chỗ, hai tay bưng một cái bầu rất lớn.

Miệng bầu đang nút chặt lấy miệng y.

Người bên phải không mập không ốm, mặc một bộ quần áo đỏ như lửa, khuôn mặt vuông vuông vắn vắn cũng đỏ rực.

Họ đột nhiên từ đám cỏ xuất hiện như hồn ma, cách sau lưng hai thiếu nữ không đầy hai trượng mà hai nàng hoàn toàn không hề hay biết.

Nhưng bốn thiếu nữ lại từ hai bên đi tới, đối diện với nhau.

Hai thiếu nữ bên trái lập tức nhìn thấy người áo đỏ sau lưng hai thiếu nữ bên phải, hai thiếu nữ bên phải cũng lập tức nhìn thấy người áo trắng lùn mập sau lưng hai thiếu nữ bên trái.

Họ cùng giật nảy mình, gần như đồng thời bật tiếng la hoảng: “Coi chừng!”

Đều là kêu hai người bạn trước mặt cẩn thận, chứ không biết sau lưng mình cũng đã xuất hiện một người.

Mà lại chỉ trong một chớp mắt.

Luận về võ công, rõ ràng họ còn kém xa Vân Phiêu Phiêu, nhưng kinh nghiệm phong phú và phản ứng nhạy bén thì không phải là kẻ tầm thường có thể sánh được.

Nhìn thấy dáng vẻ của hai người bạn trước mắt, họ biết ngay rằng sau lưng mình cũng có người, vừa nghe tiếng “coi chừng!”, thân hình đã quay phắt lại, bảy mươi hai ngọn ám khí gồm mười hai loại lập tức bay tủa ra về phía sau.

Tiếng ám khí rít gió veo veo rợn người vang lên.

Vân Phiêu Phiêu, Tiết Vô Cực bên cạnh đều nhìn thấy rõ ràng.

Tiết Vô Cực thì sửng sốt, Vân Phiêu Phiêu vừa thấy hai người kia xuất hiện sắc mặt lập tức trắng bệch, cũng hoảng hốt la lên.

Cũng là hai tiếng “Coi chừng!”

Trong chớp mắt bật tiếng la, một gốc cây khô sau lưng nàng chọt vang lên tiếng răng rắc, toác ra làm đôi, bên trong đã bị khoét rỗng.

Một người áo xám đã đứng trong đó.

Gốc cây vừa toác ra, thân hình người áo xám cũng bộc lộ.

Người này gầy mà cao, trông cứ như một cây sào tre, mặt dài như mặt ngựa, mũi nhọn, môi mỏng, lưỡng quyền cao, trán gồ, đôi mắt đục lờ lờ như của người chết.

Trong tay phải y là một thanh kiếm bản nhỏ thân dài sắc bén.

Gốc cây vừa toác ra, thanh kiếm đã từ chỗ nứt phóng yếu hại trên hậu tâm Vân Phiêu Phiêu.

Chữ “chừng” vừa vang ra, thanh kiếm đã phóng tới!

Một nhát kiếm này có lẽ không trượt, nhưng lại trượt!

Vân Phiêu Phiêu giỏi thật, sau lưng như có mắt, thính giác linh mẫn, phản ứng mau lẹ, người thường không thể sánh kịp, tiếng răng rắc vừa vang lên, thân hình yếu diệu của nàng đã xông về phía trước, vừa khéo tránh được một kiếm.

Người áo xám một kiếm đâm trượt, thân hình từ trong gốc cây vọt ra, giang thẳng tay, “vút vút vút” liên tiếp đánh ra mười bảy kiếm.

Vân Phiêu Phiêu thân hình cũng đồng thời y như một đám mây rời khỏi tảng đá cạnh gốc cây cổ thụ.

Kiếm tuy nhanh, nhưng thân hình nàng còn nhanh hơn.

Người áo xám mười bảy kiếm đều đánh trượt, hất chân đạp lên tảng đá, nhún mạnh một cái cả người lẫn kiếm cùng bay lên, lại đánh ra mười bảy kiếm!

Mười bảy nhát kiếm này mượn lực phóng tới, dĩ nhiên càng mau lẹ, mũi kiếm còn cách lưng Vân Phiêu Phiêu nửa tấc nhưng thủy chung vẫn không đâm trúng được.

Rõ ràng võ công của Vân Phiêu Phiêu còn cao hơn người áo xám một bậc.

Nàng lại tránh qua mười bảy kiếm, thân hình đã bắt đầu đáp xuống, lại xoay mau vọt lên phía trước mới đáp xuống đất.

Người áo xám lại không có bản lĩnh như thế, mười bảy kiếm đâm xong, thân hình đã chạm đất, cách Vân Phiêu Phiêu bảy thước.

Y hít sâu một hơi, thanh kiếm trong tay phải rút lại, khuôn mặt cứng đờ như gỗ không tỏ thái độ gì.

Vân Phiêu Phiêu cũng đồng thời quát khẽ :

- Mộc Lang Quân à?

- Ta đây!

Người áo xám ứng tiếng vọt tới, thanh kiếm lại phóng ra.

Vân Phiêu Phiêu đồng thời thu người lại, trong tay phải đã xuất hiện một thanh nhuyễn kiếm, hai mắt cũng trở thành lạnh lẽo tàn khốc.

Thanh nhuyễn kiếm của nàng lập tức rung lên một cái, vo vo phóng tới, đâm vào thanh trường kiếm của Mộc Lang Quân.

“Keng” một tiếng, hai thanh kiếm chạm nhau, thanh trường kiếm của Mộc Lang Quân biến thành mười bảy thanh, thanh nhuyễn kiếm của Vân Phiêu Phiêu thì rối tung lên như một đám mây lúc tụ lúc tan, ánh sáng mờ ảo.

Một tràng tiếng “keng keng” lại nổi lên, mười bảy thanh kiếm trong tay Mộc Lang Quân biến thành một thanh, thanh nhuyễn kiếm của Vân Phiêu Phiêu lại dựng lên thừa cơ đâm thẳng vào cổ họng Mộc Lang Quân.

Mộc Lang Quân cả kinh lui mau lại.

Mộc Lang Quân lui liên tiếp ba bước, thanh kiếm trong tay hoàn toàn không thi triển kịp.

Trong bước lùi thứ nhất, cổ họng y còn cách mũi kiếm của Vân Phiêu Phiêu một thước ba bốn tấc, bước lùi thứ hai thì còn cách mũi kiếm không đầy một tấc!

Nhưng nhát kiếm thứ ba thì sao?

Trên mặt Mộc Lang Quân rốt lại đã hiện vẻ hoảng sợ.

Vân Phiêu Phiêu rõ ràng đã động sát cơ, nhát kiếm thứ ba đâm không trúng, nhát kiếm thứ tư lại phóng tới vẫn hướng vào cổ họng đối phương.

Nhát kiếm này ắt sẽ trúng đích.

Mộc Lang Quân lùi lại bước thứ ba, đã biết tình thế nguy hiểm của mình, bất giác hoảng sợ buộc miệng la hoảng một tiếng.

Cũng đúng vào lúc ấy, dưới hai chân Vân Phiêu Phiêu đột nhiên xuất hiện hai bàn tay bê bết bùn đất.

Vân Phiêu Phiêu chưa bước tới, trong đám cỏ vốn không có người núp sẵn, hai bàn tay kia là từ dưới đất thò ra, quờ một cái nắm luôn hai cổ chân của nàng.

Vân Phiêu Phiêu nhát kiếm thứ tư vừa đâm ra, chợt phát giác hai cổ chân bị người nắm chặt, vô cùng hoảng sợ, nhát kiếm phóng ra cũng lập tức không còn chính xác, lướt qua dưới cằm Mộc Lang Quân.

Kiểm khí trên thanh kiếm sắc bén làm cảm y rất bỏng, khiến y bất giác rùng mình hai cái.

Mặt đất dưới chân Vân Phiêu Phiêu cũng đồng thời xé toang ra, đất vàng cỏ xanh bay tứ phía, một người áo vàng từ dưới vọt lên.

Người này thân hình và tướng mạo khác hẳn với người áo trắng mập lùn xuất hiện trên con đường, cái đầu rất nhọn, không có một sợi tóc nào, dính đầy bùn đất, ở trên vẫn còn có một vài con giun đất lớn ngoe nguẩy.

Thân hình y cũng lấm lem bùn đất, vừa nhìn thấy giống hệt như một con quỷ vừa chạy ra khỏi Địa ngục.

Vân Phiêu Phiêu hai chân bị y nắm chặt, hai tay từ mặt đất bất ngờ thò ra, nàng không đề phòng nên toàn thân không bước thêm được một bước.

- Thổ Lang Quân!

Vân Phiêu Phiêu hoảng sợ kêu lên, vịn lưng một cái, thanh kiếm trong tay phải đâm mau xuống phóng vào người áo vàng.

Thanh kiếm mới đi được nửa đường, đã bị một thanh kiếm khác phóng tới chặn lại.

Hai thanh kiếm chạm nhau, “keng keng kang” liên tục bảy tiếng vang lên.

Chiêu kiếm của Vân Phiêu Phiêu hàm chứa bảy thức biến hóa, đều bị thanh kiếm của Mộc Lang Quân cản lại.

Thanh kiếm của nàng hoàn toàn không chỉ có nhanh.

Tiếc là hai chân nàng đều bị Thổ Lang Quân nắm chặt, thân hình dĩ nhiên bị vướng víu, ra tay không thể nào như ý được.

Tiết Vô Cực bên cạnh nhìn thấy, hai hàng lông mày dồn cả vào nhau.

Trong phút chốc này, trong lòng y rối loạn cực điểm.

Vì y biết rõ kẻ ám toán Vân Phiêu Phiêu là hạng người nào, cũng biết họ lợi hại ra sao.

... Ra tay giúp đỡ nàng hay tự thủ bàng quan?

Tiết Vô Cực xưa nay là người quyết đoán mau lẹ, hiện tại không quyết định được.

Mười một người áo đen thấy y không tỏ thái độ, dĩ nhiên cũng không ra tay.

“Keng keng keng” bảy tiếng, lúc Mộc Lang Quân chặn bảy kiếm của Vân Phiêu Phiêu, Thổ Lang Quân từ dưới đất vọt lên đã đứng vững, hai tay y vận hết mười thành công lực, bóp một cái.

Vân Phiêu Phiêu lập tức cau mày, hai cổ chân rõ ràng vô cùng đau đớn, nhưng thế kiếm vẫn không dừng lại, trong chớp mắt đánh luôn ra mười bốn nhát.

Mộc Lang Quân ung dung đón đỡ, lại còn phản kích.

Thổ Lang Quân đã hoàn toàn khống chế không cho Vân Phiêu Phiêu di động được.

Bóng kiếm giằng giụa, Mộc Lang Quân vùng kiếm phản kích, một lần ra tay lại đánh luôn mười bảy nhát.

Vân Phiêu Phiêu đón đỡ mười bảy nhát kiếm này vốn không khó, muốn tránh dĩ nhiên cũng rất dễ, nhưng Thổ Lang Quân lại nắm chặt lấy hai cổ chân nàng, xoay thân hình nàng về phía Mộc Lang Quân, nàng không những không sao né tránh được, mà muốn đón đỡ thế kiếm phóng tới cũng khó khăn hơn.

Tuy nàng vẫn còn đón đỡ được, nhưng đã rơi vào tình thế nguy hiểm thập tử nhất sinh.

Tiết Vô Cực nhìn thấy tình thế nguy cấp, sắc mặt thay đổi mấy lần, đột nhiên hú lên một tiếng, vọt mau tới.

Cuối cùng y đã quyết định ra tay.

Tiếng hú chưa dứt, tiếng xé gió đã vang lên.

Năm điểm hàn quang xem ra vô cùng sắc bén rít lên, từ phía sau đánh thẳng vào hậu tâm Tiết Vô Cực, vừa mạnh vừa mau.

Hàn quang ngũ sắc!

Tiết Vô Cực nghe thấy hoảng sợ, thân hình đang vọt tới chợt khựng lại, cũng không quay đầu, hơi nghiêng người phất tay áo ngược lại.

Ba điểm hàn quang bị tay áo y đánh rơi xuống đất, còn hai điểm phóng lướt qua bụng y.

Một cái bóng người cũng lập tức vọt mau về phía y, nhưng lại là một trong mười một người áo đen.

Tiết Vô Cực sửng sốt.

Người áo đen thân hình vừa lướt tới tay trái lật một cái, năm điểm hàn quang lại phóng vào Tiết Vô Cực.

Tiết Vô Cực vừa nhìn thấy đã quát lớn “To gan!”, tay trái quờ một cái, tay phải quờ một cái nắm lấy năm điểm hàn quang, xòe ra trước mặt, thấy đó là năm viên đạn lớn nhỏ không đều, làm bằng năm thứ vàng, bạc, sắt, đồng, chì!

- Kim Lang Quân!

Tiết Vô Cực biến sắc!

Ám khí vừa bị bắt, tay trái Kim Lang Quân lại vung ra, đạn tròn lại đánh tới.

Lần này không phải là năm viên mà là hai mươi lăm viên, tay phải của y cũng đồng thời nắm ba mươi viên, thân hình vừa rơi xuống, hai tay cũng vươn ra, năm mươi lăm viên đạn tròn bay như mưa rào vào Vân Phiêu Phiêu.

Tiếng rít gió vù vù vang lên.

Những viên đạn này tuy không có mũi nhọn góc cạnh nhưng phát ra từ tay Kim Lang Quân cũng đủ để giết người.

Tiết Vô Cực sở dĩ có thể ung dung đón bắt được, chỉ vì y đã luyện thành công phu Kim Cương Bất Hoại, tuy không phải tới mức mình đồng da sắt, nhưng toàn thân trên dưới đều là đao kiếm đâm không thủng, mà hai tay thì càng cứng rắn như sắt, có thể đập tan bia nát đá.

Một trận đánh ở ngôi chùa cổ này, Địa Ngục Thích Khách Tiết Trường Sinh đã bị Thảm Thắng Y giết chết, chợt như lại tái sinh.

Tiết Vô Cực khổ luyện từ nhỏ, hiện tại tuy vẫn còn chưa thành tựu hoàn toàn nhưng cũng đã được tám phần hỏa hầu, cho dù năm viên đạn kia có đánh trúng vào người, y cũng chưa chắc đã bị thương tổn.

Vân Phiêu Phiêu lại không có bản lĩnh ấy.

Trong chớp mắt nàng đã chặn mười bảy kiếm của Mộc Lang Quân, một câu quát “Kim Lang Quân” của Tiết Vô Cực cũng vang tới tai nàng.

Hai chữ “Lang Quân” thì bị tiếng gió rít lên át mất.

Vân Phiêu Phiêu vừa sợ vừa giận, thân hình đã bị Thổ Lang Quân giữ chặt, thanh kiếm thì bị Mộc Lang Quân ngăn trở, tuy biết là Kim Lang Quân phóng ám khí tập kích, nhưng không tránh được, cũng không đỡ được, bất giác không tự chủ bật tiếng cười thảm.

Tiếng cười của nàng bị ám khí của Kim Lang Quân cắt đứt.

Năm mươi lăm viên đạn tròn chỉ có sáu viên đánh trượt, còn bốn mươi chín viên đánh trúng vào bốn mươi chín huyết đạo trên người Vân Phiêu Phiêu.

Tiếng bình bịch vang lên, những chỗ trúng đạn, áo quần rách toác, da thịt tả tơi, sau đầu Vân Phiêu Phiêu cũng bị mấy viên đạn đánh trúng.

Động tác của nàng lúc ấy hoàn toàn dừng lại, thanh nhuyễn kiếm rời khỏi tay rơi xuống đất, thân hình lao đảo.

Hai tay Thổ Lang Quân lập tức buông ra, thân hình Vân Phiêu Phiêu đổ xuống mặt đất, nằm yên không động đậy!

Mộc Lang Quân bước lên một bước, gơ kiếm toan chém xuống như còn sợ Vân Phiêu Phiêu không chết.

Kim Lang Quân vung tay cản lại :

- Cho cô ta được chết toàn thân!

Câu nói vừa ra khỏi miệng, tiếng gió lại rít lên, năm viên đạn tròn nhằm thẳng lưng y bắn tới.

Y nghe thấy rõ, nhưng không tránh né.

Năm viên đạn tròn trong chớp mắt ấy đánh trúng vào lưng y, “cốp cốp” năm tiếng liên tiếp vang lên, năm viên đạn vắng trở ra rơi xuống đất.

Chẳng lẽ y là sắt thép đúc thành?

Y thản nhiên như không có chuyện gì, từ từ quay người lại nhìn chăm chăm vào Tiết Vô Cực, nói :

- To gan thật!

Đó không phải là câu Tiết Vô Cực vừa nói.

Tiết Vô Cực hai tay không còn gì, năm viên đạn vừa rồi là do tay y phát ra.

Y cũng nhìn chăm chăm vào Kim Lang Quân, ứng tiếng nói ngay :

- Lẽ ra ta phải dùng đủ mười thành công lực.

Kim Lang Quân nói :

- Cho dù chân lực của ngươi có tăng lên gấp rưỡi, ta cũng vẫn đứng im tại chỗ để xem sao.

Tiết Vô Cực nhìn nhìn Kim Lang Quân từ trên xuống dưới, chợt nói :

- Ngươi mặc giáp sắt à?

Kim Lang Quân lạnh lùng cười một tiếng :

- Kim ty giáp!

Tiết Vô Cực nói :

- Kim Lang Quân quả không thẹn là Kim Lang Quân.

Kim Lang Quân ngửa mặt cười rộ, tiếng cười như sắt thép va chạm vào nhau, lạnh lạnh rất chói tai.

Một giọng nói lạnh như băng tiếp đó vang lên sau lưng Tiết Vô Cực :

- Tại sao bây giờ ngươi mới ra tay?

Tiết Vô Cực quay lại, nhìn thấy người mập lùn đang bưng cái bầu lớn cười nhặt đứng đó.

Hai thiếu nữ áo xanh nằm lăn trên khóm cỏ, trên mặt thùng lỗ chỗ, cổ họng cũng lõm vào.

Ám khí của họ tuy bay ra như mưa, vừa nhiều vừa nhanh, nhưng tiếc là trước khi họ thốt ra hai tiếng “Coi chừng!”, người áo trắng mập lùn đã vọt người lên không.

* * * * *

Thân hình y tuy mập lùn nhưng nhanh nhẹn phi thường, vọt lên gần hai trượng cao, cái bầu rượu rời khỏi mồm, hai má cũng phồng lên, “phụt” một tiếng, một tia rượu phun ra!

Mùi rượu nồng nặc, người bị phun trúng cũng muốn say.

Trong chiếc bầu vốn đựng rượu ngon.

Người mập lùn trong miệng không hề có ngậm ám khí, chỉ hớp một hớp rượu, lại phun tiếp ra.

Vẫn chỉ là một hớp rượu thôi nhưng lại chứa đầy chân khí.

Bụi rượu bay như mưa, mau lẹ bắn tới hai thiếu nữ.

Số ám khí của hai thiếu nữ phóng ra đều bị rượu đánh rơi xuống đất.

Ám khí phóng lướt qua dưới chân người mập lùn, tia rượu bắn vào giữa mặt hai thiếu nữ.

Đám bụi rượu này xem ra còn khó ứng phó hơn so với ám khí, hai thiếu nữ không đề phòng, làm thế nào tránh được, trong tiếng la hoảng, mặt đã bị rượu đánh thủng lỗ chỗ!

Người mập lùn đáp xuống đất, hai chân bỗng bay ra nhanh như chớp đá vào cổ họng hai thiếu nữ.

Bụi rượu chưa đủ để giết họ, hai phát đá này mới đúng là trí mạng.

Người áo đỏ cũng phát động thể công đúng lúc hai thiếu nữ bên kia buột miệng kêu lên hai tiếng “Coi chừng!”, hai tay cùng giang ra, bốn viên đạn hoàn màu đen phát sáng bắn tới.

Sau đó y nghiêng người, xẹt vào sau một gốc cây lớn.

Bốn viên đạn hoàn chạm vào nhau trên không, tự nhiên nổ ầm ầm, những mảnh sắt bắn tung tóe. Khói lửa mịt mù.

Trong đạn hoàn này rõ ràng nhét đầy hỏa dược và sắt vụn! Loại hỏa dược này so với tia rượu của tên mập lùn càng khó ứng phó hơn, hai thiếu nữ vừa phóng ám khí ra khỏi tay, thân hình đã bị chìm trong đám khói lửa, máu thịt bay tung tóe, trong tiếng gào thảm song song ngã xuống.

Đám cỏ bên cạnh lập tức bắt lửa, mau chóng cháy sém.

Ám khí của hai thiếu nữ quá nửa bắn trúng gốc cây, còn bao nhiêu thì rơi vào trong đám cỏ.

Người áo đỏ vẫn chờ một lúc mới từ sau gốc cây bước ra, mặt như cười mà không phải cười, hai tay vẫn còn giờ lên, ngón giữa nút lấy lỗ tai.

Y không buồn nhìn tới hai thiếu nữ lấy một cái.

Đối với võ công của hai thiếu nữ thì uy lực của bốn viên đạn hoàn ra sao chắc hẳn y đã đánh giá rõ trước khi xuất thủ.

Cho nên y mới ung dung như vậy.

Sự đánh giá chính xác ấy cũng có thể nói làm người ta run sợ.

Tiết Vô Cực đưa mắt nhìn qua người lùn mập, người áo đỏ mới buông hai tay xuống, nhìn y cười một tiếng nói :

- Muốn động thủ thì động thủ đi thôi!

Tiếng nói to như sấm, làm người ta phát sợ.

Tiết Vô Cực từ từ gật đầu nói :

- Đúng là ta đang muốn động thủ!

Người áo đỏ cười hỏi :

- Tại sao lại chờ đến hiện tại mới động thủ.

Tiết Vô Cực nói :

- Vì ta chợt nghĩ ra các người là ai.

- Bọn ta là ai?

- Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Ngũ Hành Truy Mệnh!

Người áo đỏ cười lớn.

- Các hạ chắc chắn là Hỏa Lang Quân.

Tiết Vô Cực di động ánh mắt nhìn qua người mập lùn :

- Còn vị này chắc là Thủy Lang Quân.

Người mập lùn lạnh lùng :

- Đúng thế!

Hỏa Lang Quân lập tức hỏi :

- Người đã nghĩ ra, tại sao còn ra tay, chẳng lẽ người tự tin là đủ sức giết được bọn ta à?

Tiết Vô Cực nói :

- Nếu ta tự tin là đủ sức giết các người, thì tại sao còn mang tiền tới nhờ người ta giết Thẩm Thăng Y?

Hỏa Lang Quân nói :

- Vậy thì người ra tay...

Tiết Vô Cực ngắt lời :

- Vì ta lại chợt nghĩ ra một chuyện.

- Chuyện gì?

- Ngũ Hành Truy Mệnh không ra tay thì thôi, nếu đã ra tay thì sẽ giết hết tất cả mọi người có mặt ở đường trường bất kể có dính líu gì tới đối phương của họ hay không, tuyệt nhiên không để ai sống sót.

Hỏa Lang Quân cười khẽ :

- Có lúc cũng có ngoại lệ chứ.

Kim Lang Quân bên cạnh lập tức nói ngay :

- Người đã biết bọn ta là Ngũ Hành Truy Mệnh, chắc cũng biết chuyện bọn ta với Vân Phiêu Phiêu.

Tiết Vô Cực sa sầm mặt :

- Ồ!

Mộc Lang Quân nói chen vào :

- Việc bọn ta giết Vân Phiêu Phiêu, chưa chắc người đã hiểu rõ nguyên do.

Tiết Vô Cực gật đầu :

- Đoán ra không khó!

Thổ Lang Quân này giờ không lên tiếng, đến lúc ấy mới mở miệng :

- Sở dĩ bọn ta phải giết Vân Phiêu Phiêu, là vì Vân Phiêu Phiêu vi phạm giới điều, nếu không có hạng người như các người, Vân Phiêu Phiêu cũng không vi phạm như thế.

Kim Lang Quân lớn tiếng nói tiếp :

- Cho nên Vân Phiêu Phiêu phải chết, mà hạng người như các người cũng phải chết.

Tiết Vô Cực lặng lẽ cười một tiếng :

- Vân Phiêu Phiêu tuy phải chết, các người trước nay lại tìm không ra chứng cứ để giết nàng ta.

Kim Lang Quân nói :

- Cho nên vừa biết được người định tìm tới Thất Sát trang nhờ vả, trước khi người điều tra rõ được về chủ nhân Thất Sát trang, chúng ta đã đem tin tức trong tay bán cho người.

Tiết Vô Cực nói :

- Rồi sau đó lợi dụng ta đưa Vân Phiêu Phiêu tới đây ra mặt.

Kim Lang Quân nói :

- Thật ra đây là một cái bẫy.

- Trước khi chúng ta vào khách sạn, người đã trà trộn vào.

- Đúng thế.
- Vạn Phương đâu rồi?
- Địa ngục!
- Giết y xong, người lột da mặt của y chứ gì?
- Nếu không thì làm sao qua mắt người được?

Kim Lang Quân đưa tay lên mặt cào một cái, tấm mặt nạ da người bay ra như tờ giấy mỏng rơi xuống mặt cỏ.

Đó là bộ mặt của Vạn Phương, thuộc hạ của Tiết Vô Cực.

Mũi cao mắt xanh! Kim Lang Quân tuy nói tiếng Hán, lại không phải là người Hán.

Tiết Vô Cực sững sốt, lại hỏi :

- Nhưng người làm sao đưa tin tức tới khách sạn Vân Lai?
- Khách sạn Vân Lai đã không phải là bí mật đối với bọn ta lâu rồi.

Thổ Lang Quân nói tiếp :

- Bọn người vào đó không lâu, ta đã đào một đường địa đạo ở dưới lòng đất.

Tiết Vô Cực chợt hiểu ra, thở dài một tiếng :

- Rồi tin tức theo địa đạo truyền ra ngoài à?

Thổ Lang Quân nói :

- Bốn người bọn ta được tin lập tức lên đường, mỗi người mang hai con ngựa, tới đây trước nửa ngày.

Mộc Lang Quân nói :

- Bên trong ngôi chùa cổ đổ nát dơ bẩn, lưới nhện giăng đầy, bọn ta cho rằng Vân Phiêu Phiêu chắc sẽ ngồi trên tảng đá lớn trước chùa này để chờ các người.

Tiết Vô Cực bắt giắc thở dài.

Ngũ Hành Truy Mệnh giết người rất tàn độc, cũng nhờ có kinh nghiệm phong phú, phán đoán chính xác.

Thổ Lang Quân nói tiếp :

- Cho nên ta lập tức đào một địa đạo bên cạnh, núp xuống chờ cơ hội xuất thủ.

Câu nói chưa dứt, mặt đất dưới hai chân y đột nhiên sụp xuống, thân hình y rơi luôn xuống dưới, trong chớp mắt không thấy đâu nữa.

Tiết Vô Cực lập tức biến sắc, quát lớn một tiếng “Giết!”, thân hình vọt lên.

Vọt tới Kim Lang Quân.

* * * * *

Vừa nghe một tiếng “Giết!”, đám thuộc hạ của Tiết Vô Cực ào ào phát động thể công.

Ngoại trừ Cao Tiệp và Tạ Tổn, tám người kia vẫn ngồi trên lưng ngựa, họ loảng xoảng rút đao ra khỏi vỏ, thúc ngựa múa đao chia nhau xông tới Hỏa Lang Quân và Thủy Lang Quân.

Bọn họ đã nhanh, Thủy, Hỏa Lang Quân còn nhanh hơn.

Hỏa Lang Quân vung tay một cái, mười viên đạn hoàn bắn tới đám người áo đen, thân hình nghiêng một cái, lại nấp vào sau một gốc cây lớn.

Đạn hoàn cứ hai viên một chạm nhau trên không, nối nhau nổ rền kinh thiên động địa.

Ba người áo đen theo tiếng nổ máu thịt bắn tung tóe, hai con ngựa cũng hí lên thê thảm ngã xuống.

Tổng cộng có năm người xông vào Hỏa Lang Quân, chỉ còn có hai người kịp thời vọt khỏi yên ngựa tránh, một người bay ra khỏi đó hai trượng, đạn hoàn âm một tiếng lại nổ ngay dưới chân y.

Họ đều là sát thủ do Địa Ngục Thích Khách đích thân huấn luyện, đều khôn ngoan tàn độc, không hề nhìn tới đồng bọn một cái, một người cao một người lùn mau lẹ nhảy xổ vào gốc cây.

Họ vừa nhảy tới, Hỏa Lang Quân từ sau gốc cây thì đầu ra.

Một người áo đen đang lẳng không vọt tới, vừa thoáng thấy Hỏa Lang Quân, tay trái vung ra, “soạt” một tiếng, một mũi tên trong tay áo vọt ra bắn thẳng vào giữa mặt Hỏa Lang Quân.

Hỏa Lang Quân cười một tiếng lật tay một cái, mũi tên đã bị giữ chặt giữa ngón tay trỏ và ngón tay giữa của y.

Người áo đen trong chớp mắt đã đáp xuống tới, thanh đao trong tay phải chém luôn chín nhát.

Đao chưa tới, thân hình Hỏa Lang Quân đã co lại bằng ra nửa trượng, chín nhát đao chém vào chỗ không.

Người áo đen lại quát lên một tiếng đuổi theo, nào ngờ thân hình vừa di chuyển, một tia lửa đã bắn ngay vào giữa mặt.

Hỏa Lang Quân tay phải trong chớp mắt ấy đã cầm một cái ống bằng sắt, tia lửa từ trong ống bắn ra.

Người áo đen la hoảng, vội né tránh nhưng không kịp, toàn thân bốc cháy, trong tiếng kêu gào thảm thiết, ngã lăn xuống đất giãy giụa.

Người áo đen kia đang vọt tới nhìn thấy bất giác hoảng sợ khựng lại, đúng lúc ấy một mũi tên cắm vào giữa huyệt Mi Tâm của y.

Chính là mũi tên giữa hai ngón tay của Hỏa Lang Quân.

* * * * *

Năm người áo đen khác đồng thời xông vào Thủy Lang Quân.

Trong số này có Tạ Tổn, Cao Tiệp, hai người vốn đã xuống ngựa từ trước nhưng thân hình mau lẹ, ba người cưỡi ngựa còn chưa tới nơi, họ đã sẵn tới trước mặt Thủy Lang Quân, hai thanh đao từ hai bên chém vào.

Thủy Lang Quân cũng di động, thân hình mập lùn chuyển một cái tránh qua hai lưỡi đao, phòng mồm “phụt”, một tia rượu phun vào Tạ Tổn, kẻ đó lại đảo người một cái, lên xuống trước mặt Cao Tiệp.

Tạ Tổn mất nhanh tay lẹ vung đao che lại. Y cũng biết thứ rượu đó rất khó đón đỡ, chỉ dùng đao che mắt.

Tia rượu dày đặc như mưa sắc bén như tên.

Động tác của Thủy Lang Quân quả thật vô cùng bất ngờ.

Cao Tiệp cũng không ngờ thân pháp của Thủy Lang Quân mau lẹ đến thế, rõ ràng y thấy Thủy Lang Quân xông tới trước mặt nhưng một đao chém xuống, đối phương đã biến mất, dưới háng lập tức đau rần lên.

Y gào thảm một tiếng, người đã bị đá bay tung lên không.

Thân hình y còn trên không chưa rơi xuống, tiếng gào đã tắt, người đã đứt hơi chết rồi.

Thủy Lang Quân lập tức đứng dậy lướt về Tạ Tổn, nhanh như tên bắn.

Tạ Tổn còn đang nghĩ không biết mặt mình đã ra sao rồi, thì thoáng thấy trước mắt có bóng người lướt tới, vội giơ đao chém ra.

Một nhát chém gồm mười ba đao.

Thủy Lang Quân thân hình mau lẹ như thế, dĩ nhiên còn có thể đảo bộ, y nghiêng người một cái tránh qua thể đao, sẵn vào sát người Tạ Tổn, vung cái bầu rượu lên đập vào gáy y.

Tạ Tổn phản ứng cũng mau lẹ, như một luồng gió xoay người tránh ra.

Thủy Lang Quân thu cái bầu, thân hình đứng lại, nghiêng người một cái, lại phát ra một đá.

Tạ Tồn thân hình xoay qua, Thủy Lang Quân cước đã phát tới.

“Bịch bịch bịch” ba tiếng liên tiếp, Tạ Tồn từ cổ họng, ngực tới bụng mỗi chỗ trúng một cước, tấm thân cao lớn hay tung lên.

Ba người kia lúc bấy giờ đã xông tới nơi, tuy nhìn thấy rất rõ nhưng không một ai kịp ra tay tiếp cứu, thấy Tạ Tồn cũng bị đá chết, vừa sợ vừa giận, võ ngựa vung đao nhất tề xông lên.

Ngựa mau đao lẹ! Thủy Lang Quân trong chớp mắt ấy thân hình đã lẳng không vọt lên, tia rượi trong mồm lại phun ra, cước pháp lợi hại lại tiếp tục thi triển, đá khắp bốn phía, cái bầu cũng thừa chỗ sơ hở đập loạn ra.

Đến khi y đáp trở lại xuống đất, ba người áo đen đã bị đánh ngã ngựa.

Ba người này về võ công so ra còn kém cả Tạ Tồn và Cao Tiệp.

Thủy Lang Quân giết chết ba người dĩ nhiên vô cùng dễ dàng.

Tạ Tồn và Cao Tiệp võ công tuy còn cao hơn đám thuộc hạ áo đen của Tiết Vô Cực, nhưng so với Tiết Vô Cực dĩ nhiên không thể bằng được.

Tiết Vô Cực chính là con trai của Địa Ngục Thích Khách.

Tiết Vô Cực lại phải một mình đối phó với cả ba người Kim, Mộc, Thổ Lang Quân!

* * * * *

Tiết Vô Cực thân hình mới vọt lên, mặt đất chỗ y vừa đứng đã ầm ầm sụp xuống, hai bàn tay từ dưới vuren lên.

Dĩ nhiên đó là hai bàn tay của Thổ Lang Quân.

Nếu Tiết Vô Cực vẫn còn đứng im tại chỗ chắc chắn y đã bị Thổ Lang Quân nắm chặt lấy hai cổ chân.

Thổ Lang Quân quờ một cái nắm trượt, thân mình trườn một cái, cũng phá mặt đất vọt lên.

Vốn y có thể tiếp tục theo đường địa đạo tìm cơ hội tập kích Tiết Vô Cực, nhưng lúc bấy giờ đám thuộc hạ của Tiết Vô Cực đã triển khai thế công, tiếng người quát, ngựa phi ầm ầm vang lên, chấn động toàn bộ đường địa đạo.

Cho dù y có linh mẫn hơn người thường, trong tình hình như thế, muốn theo địa đạo tìm xem Tiết Vô Cực đang đứng ở đâu để tập kích cũng rất khó khăn.

Kim Lang Quân đã chuẩn bị sẵn, hai tay cùng giang ra, hai mươi viên đạn hoàn đánh mau tới Tiết Vô Cực.

Người đang trên không, muốn tránh số đạn hoàn này thật không phải dễ, nhưng Tiết Vô Cực vung tay áo một cái đã cuốn hết số đạn hoàn qua một bên, đánh luôn vào Mộc Lang Quân.

Số đạn hoàn được thêm nội lực của y đẩy đi, lại càng mau lẹ lợi hại.

Mộc Lang Quân thoảng nhìn thấy, vội vàng né tránh, thanh kiếm trong tay vung ra.

Tiếng loảng soảng liên tiếp vang lên, y né qua mười viên, gạt tám viên rơi xuống đất.

Tiết Vô Cực cùng lúc ấy đã sấn vào Kim Lang Quân, đánh ra ba mươi sáu quyền, phát hai mươi bốn cước.

Kim Lang Quân liên tiếp quát tháo, vội vàng né tránh, “bình bịch” một tràng dài, đã bị Tiết Vô Cực đẩy lùi sáu bước.

Tiết Vô Cực cũng không đuổi nữa, hú lên một tiếng quái dị, thân hình như cơn gió lướt ra hai trượng, rơi xuống cạnh Mộc Lang Quân, chân trái vừa chạm đất, chân phải đã phóng lên.

Mộc Lang Quân không kịp vung kiếm đón đỡ, vội lùi lại một bước.

Tiết Vô Cực một cước ấy tuy rất tàn độc, nhưng chỉ là hư chiêu, chân phải lập tức thu lại, chân trái điểm xuống đất một cái, thân hình vọt lên sấn vào Mộc Lang Quân.

Mộc Lang Quân giật mình, thanh kiếm trong tay phải phóng mau ra.

“Vù vù vù” đánh luôn ba kiếm.

Ba kiếm đều đánh trượt, Tiết Vô Cực thân hình đã đứng cách ngoài hai trượng.

Mộc Lang Quân hú dài thêm một tiếng đuổi theo, Kim Lang Quân, Thổ Lang Quân cũng song song sấn tới.

Tiết Vô Cực thân hình như bay, dùng chiêu “Yến Tử Tam Sao Thủy” nhô lên hụp xuống ba cái đã bay vào một đám rừng cây dày đặc.

Y kiến thức ra sao mà không biết mình hoàn toàn không phải là đối thủ của Thủy Lang Quân và Hỏa Lang Quân, cũng biết mình nếu có thể đánh bị thương Kim, Mộc, Thổ ba Lang quân thì cũng phải trả một cái giá tương đương, vả lại cũng không phải có thể làm được chuyện ấy vào lúc này.

Trong chớp mắt ấy, Thủy, Hỏa hai Lang quân lập tức đã nhảy vào vòng vây, Thủy Lang Quân phun rượu rất khó đối phó, Hỏa Lang Quân thì ám khí cùng hỏa được lại càng đáng ngại.

Đối phó với Ngũ Hành Lang Quân cùng một lúc, Tiết Vô Cực thật không nắm được phần nào.

Cho nên y chỉ còn có cách tháo chạy, tháo chạy trước mặt Thủy, Hỏa hai Lang quân và đám thuộc hạ áo đen.

Số người áo đen tuy không nhiều, nhưng đã theo y nhiều năm, có điều trước tình thế này cho dù y liều mạng, cũng chưa chắc đủ sức bảo vệ cho họ được an toàn.

Quyết đoán mau lẹ.

Con người này tính tình vốn tàn nhẫn chẳng kém gì nhóm Ngũ Hành Truy Mệnh.

* * * * *

Rừng dày là nơi chạy trốn rất tốt, Tiết Vô Cực khinh công cao cường, muốn thoát tay Ngũ Hành Truy Mệnh, lẽ ra là một việc rất dễ dàng.

Tiếc là y lại chạy nhầm đường.

Thân hình y mau lẹ nhô lên hụp xuống, trong phút chốc đã ra ngoài ba trăm trượng. Ngoài trăm trượng xa lại là một bờ vực.

Y kịp thời thu bước chân lại, thò đầu nhìn xuống, thấy dưới vực chỉ một màu đen mờ mịt, không biết là sâu bao nhiêu, lập tức phát hoảng.

Cũng đúng lúc ấy, năm giọng cười khác nhau của Ngũ Hành Truy Mệnh từ phía sau truyền tới, y nghe tiếng quay lại.

Ngũ Hành Truy Mệnh đã đứng cách ba trượng, bao vây y thành hình vòng cung.

Tiết Vô Cực bắt giắc thở dài.

2. Nạn Lớn Khó Tránh -thành Kẻ Ngổ Ngẩn

Mặt trời đã lặn xuống phía Tây, ánh ráng chiều tuy vẫn còn phơ phất, nhưng vì trong rừng cây lá dày đặc, nên tối hơn nhiều so với bên ngoài.

Hỏa Lang Quân giang thẳng tay, ba ống sắt “soạt soạt soạt” bay tới cách Tiết Vô Cực một trượng.

Một đầu ống sắt phun ra tia lửa.

Chung quanh lập tức sáng bừng lên.

Dưới ánh sáng rừng rực, mặt Tiết Vô Cực trắng bệch.

Ngũ Hành Truy Mệnh nhìn nhau một cái, chia theo phương vị ngũ hành xông vào.

Người chưa tới, một tia rượu của Thủy Lang Quân đã phun vào Tiết Vô Cực.

Tiết Vô Cực vươn người nhảy lên cành một gốc cây lớn cạnh bờ vực.

Tia rượu phun lướt qua dưới chân y bắn trúng vào thân cây, “bộp bộp bộp”, trên thân cây hiện ra vô số lỗ thủng.

Mười lăm viên đạn hoàn của Kim Lang Quân tiếp theo đánh ra.

Tiết Vô Cực ấn tay vào cành cây một cái, người lại vọt lên cao sáu bảy thước, số đạn cước kiếm sản đều đánh trượt, Tiết Vô Cực giữa không trung không có chỗ nào bầu vịu, rơi mau xuống dưới.

Ngũ Hành Truy Mệnh đều sửng sốt, vội bước mau tới cạnh bờ vực, thò đầu nhìn xuống.

Tiết Vô Cực rõ ràng hai tay cắm lút vào đất, treo người chênh chếch dưới bờ vực nửa thước, họ vừa thò đầu ra, y ngoặt một cước từ dưới phóng lên móc trúng vào cổ chân Thủy Lang Quân.

Thủy Lang Quân song cước đã nhiều năm khổ luyện, dù lẳng không phát cước cũng có thể tan bia nát đá, hạ bàn vốn rất trầm ổn, nhưng lúc này hoàn toàn không đề phòng, bị móc trúng một cước tuột ra khỏi mép vực, trong lúc hoảng sợ bất giác rú lên một tiếng thê thảm.

Tiếng rú nhỏ dần, Thủy Lang Quân thân hình mập lùn đã chìm vào bóng tối mờ mịt dưới đáy vực.

Tiết Vô Cực tay cũng bị tuột, thân hình cũng theo đó rơi mau xuống!

Kim Lang Quân vừa sợ vừa giận, một chuỗi đạn hoàn phóng ra đánh theo Tiết Vô Cực. Hỏa Lang Quân gầm lên một tiếng, cũng ném hỏa khí ra.

Trong tiếng âm âm liên thanh, dưới vực ánh sáng chớp lên.

Tiết Vô Cực bên dưới chột gào lên một tiếng thê thảm, tiếng gào ghê rợn rất chói tai.

Hỏa Lang Quân nghe thấy rõ ràng, buông tay hừ một tiếng :

- Nếu để người chạy thoát, bọn ta làm sao còn được gọi là Ngũ Hành Truy Mệnh?

Thổ Lang Quân bên cạnh thở dài :

- Cách xưng hô ấy từ nay về sau phải đổi rồi.

Hỏa Lang Quân sửng sốt, tiếp theo cũng thở dài một tiếng.

Kim Lang Quân nhin không được hỏi chen vào :

- Cái vực này sâu khoảng mấy trượng?

Thổ Lang Quân nói :

- Sâu không lường được.

Kim Lang Quân lại hỏi :

- Theo người thì xuống dưới đó...

Thổ Lang Quân cười gượng :

- Cho dù võ công có cao cường hơn đi nữa, trừ phi hết sức cẩn thận, chứ không ắt cũng dữ nhiều lành ít.

Y lắc đầu dừng lại một lúc rồi nói :

- Cái vực này không những vách dựng đứng như tường mà còn đầy đá nhỏ, trượt chân một cái thì tan xương nát thịt.

Kim Lang Quân không hề nghi ngờ về câu nói của Thổ Lang Quân.

Trước khi đặt mai phục, bọn họ đã đi khắp chung quanh tìm hiểu địa hình, nhất là Thổ Lang Quân về mặt này là một chuyên gia, lời y nói hoàn toàn có thể thay mặt cho cả Mộc Lang Quân và Hỏa Lang Quân.

Hụt chân một bước còn tan xương nát thịt, huống chi Thủy Lang Quân không hề đề phòng, bị Tiết Vô Cực móc một cước văng ra.

Một cước ấy của Tiết Vô Cực rõ ràng đã chuẩn bị sẵn, y chẳng có ý lừa giết riêng Thủy Lang Quân, chỉ vì Thủy Lang Quân đứng đúng vào chỗ ấy.

Bốn người bọn họ đều có thể mất mạng vì một ngọn cước như vậy, hiện tại đều có thể đang đứng trước Quỷ môn quan chờ mở cửa.

Cho nên giữa lúc đau buồn, họ vẫn cho rằng mình còn may mắn.

Bốn người đứng ngẩn ngơ trên bờ vực một lúc rồi mới lần lượt quay đi.

Kim Lang Quân thở ra một tiếng, nói :

- Tuy bị mất một người, nhưng rốt lại bọn ta cũng giết được Vân Phiêu Phiêu, hoàn thành được sứ mạng.

Mộc Lang Quân nói :

- Bây giờ phải tiến hành kế hoạch của bọn ta.

Hỏa Lang Quân trầm ngâm nói :

- Chắc Tô Tiên cũng chưa hay biết gì.

Mộc Lang Quân nói :

- Cô ta là tâm phúc của Vân Phiêu Phiêu.

Hỏa Lang Quân nói :

- Theo ta thấy thì dường như loại nữ nhân như Vân Phiêu Phiêu không phải dễ tin cậy người khác tới mức ấy đâu.

Mộc Lang Quân nói :

- Bất kể thế nào bọn ta cũng phải theo kế hoạch đã có mà làm, cho dù có thất bại bọn ta cũng chẳng mất gì.

Kim Lang Quân gật đầu nói :

- Chuyện đó thì đúng.

Mộc Lang Quân nói tiếp :

- Vả lại chỗ Vân Phiêu Phiêu hiện đang có hai vạn năm ngàn lượng vàng đang đợi bọn ta.

Kim Lang Quân cười cười nói :

- Hai vạn năm ngàn lượng vàng thật không phải là con số nhỏ.

Hỏa Lang Quân chép miệng :

- Đáng tiếc là vẫn không đủ cho bọn ta chi dùng.

Kim Lang Quân nói :

- Cho nên vẫn phải tiến hành kế hoạch.

Thổ Lang Quân chột chen vào :

- Có điều bọn ta phải hành động cho cẩn thận, vạn nhất lộ chuyện ra thì rất là không hay.

Kim, Mộc, Hỏa ba Lang quân đều biến sắc.

Thổ Lang Quân cười một tiếng, lại nói :

- Nói thế thôi, chứ muốn người ta không biết thì trừ phi đừng làm, cho dù là nguy hiểm cũng chẳng ngại gì mạo hiểm.

Kim Lang Quân nói :

- Chỉ cần thành công, thì bằng vào kinh nghiệm của bọn ta, chẳng lẽ lại có người nào đuổi giết được à?

Thổ Lang Quân gật gật đầu nói :

- Vậy thì hiện tại bọn ta phải tiến hành bước đầu của kế hoạch, trước hết cứ đem xác Vân Phiêu Phiêu vứt trước trang viện của Chu Hạc cho Tô Tiên hoảng sợ đã.

Kim, Mộc, Hỏa ba Lang Quân đều gật đầu, nhất tề cất bước.

Bọn Ngũ Hành Truy Mệnh này rốt lại là ai?

Còn Chu Hạc và Tô Tiên là ai?

* * * * *

Trong võ lâm Trung Nguyên, nếu nói tới kẻ hào sảng, thì phải nói Lý Lạc Dương là đứng đầu.

Trên chiếu không có chỗ trống, ngoài cổng không ngớt khách vào, cái tên Trung Nguyên Lý Mạnh Thường đã vang khắp thiên hạ từ lâu.

Ngoài Lý Lạc Dương phải kể tới Chu Hạc.

Vạn Gia Sinh Phật Chu Hạc xuất thân từ phái Võ Đang, văn võ song toàn, thư họa kiếm nổi tiếng Tam tuyệt, danh tiếng lẫy lừng chẳng kém gì Lý Lạc Dương.

Nhưng đó đề là chuyện đã qua.

Bảy sát thủ lấy máu rửa Lý gia trang, toàn gia đình Trung Nguyên Lý Mạnh Thường già trẻ không ai sống sót, Thẩm Thăng Y nổi giận đuổi theo tám trăm dặm giết sạch bảy sát thủ, chuyện mới xảy ra cách đây một tháng.

Còn Chu Hạc đã hai năm không bước vào giang hồ, nhưng nếu bạn bè có ai tìm tới, nếu quả là thật sự cần giúp đỡ, thì vẫn không hề từ chối.

Mười năm nay, ông ta đã có kinh nghiệm trong việc giúp đỡ những kẻ thật sự khốn cùng, mà nhận ra được rằng ai là người thật sự cần được giúp đỡ.

Cho nên vài năm gần đây, còn rất ít người gọi ông ta là Vạn Gia Sinh Phật.

Thật ra ông ta cũng đã không còn khả năng giúp người, vì gia tài to lớn của ông ta đã không còn bao nhiêu từ lâu.

Lấy một ví dụ, nếu một người tới hỏi một vạn lạng vàng thì rõ ràng khó mà đưa được, nhưng nếu một vạn người tới hỏi thì lại rất dễ đưa ra.

Lý Lạc Dương giỏi buôn bán, ăn tiêu là ăn tiêu, làm ăn là làm ăn, Chu Hạc lại không có cái tài ấy.

Ông ta chỉ giỏi về viết chữ, kể đến là vẽ.

Sau cùng mới tới việc dùng kiếm.

* * * * *

Sao thưa, trăng sáng.

Đang nửa đêm.

Trên con đường dẫn tới Chu gia trang có một con ngựa từ phía đông phi tới.

Ngựa đã mỗi một, người cưỡi ngựa thần thái vẫn bình thường, vẫn ngồi thẳng trên yên.

Tầm áo trắng tung bay, tuổi trạc hai mươi lăm hai mươi sáu, người cao bảy thước, mày kiếm mắt sao, mũi cao môi mỏng, rõ ràng là Thẩm Thăng Y, từng một kiếm tay trái ngăn chặn mười ba sát thủ, danh chấn giang hồ.

Mỗi người đều có lúc lầm, Thẩm Thăng Y cũng thế.

Tuy chàng tới khu vực này không phải một lần, nhưng lần này cũng lỡ đường không có chỗ ngủ.

May mà chàng chưa quên rằng ở đây mình có một người bạn...

Là Vạn Gia Sinh Phật Chu Hạc.

Hai năm trước chàng từng làm khách ở Chu gia trang, lúc ấy Chu gia trang cổng lớn mở toang ngày đêm, không ít hào kiệt giang hồ đi ngang nơi này đều không ghé lại khách sạn mà cứ thẳng tới Chu gia trang, uống vài hớp rượu ngon, tìm vài người bạn mới.

Còn những người lỡ đường thì không cần nói nữa.

Chủ nhân quả rất hiếu khách, bất kể anh tới lúc nào, cũng có người sắp xếp chỗ ăn ngủ cho anh.

Nếu anh ưa náo nhiệt, có thể thẳng tới đại sảnh của trang viện, ở đó thấp đèn suốt đêm sáng như ban ngày, bất kể đêm ngày đều có hào kiệt giang hồ tụ tập, uống rượu luận kiếm hay đập bàn đập ghế nghêu ngao hát bài Đại Giang Đông Khứ.

Quanh vùng này tuy có không ít trang viện, nhưng cho dù là bạn bè tới lần đầu cũng dễ dàng nhận ra được Chu gia trang.

Đó là tình hình hai năm về trước.

Giờ thì Thẩm Thăng Y đã tới trước cổng Chu gia trang vẫn cảm thấy hình như mình đã đi lạc đường.

Tường cổng vẫn như cũ, nhưng toàn bộ trang viện bị trùm dưới một màn đen yên lặng.

Chẳng nghe thấy tiếng nghêu ngao cười nói năm xưa, cũng chẳng nhìn thấy ánh đèn sáng rực năm xưa.

* * * * *

... Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Thẩm Thăng Y chợt hoảng sợ, bất giác thúc ngựa mau phóng tới cổng.

Chu Hạc hoàn toàn không phải là kẻ cầu danh mua tiếng, võ công tuy không giỏi lắm nhưng thấy việc nghĩa thì hăng hái làm, là một bậc hiệp khách chân chính.

Thẩm Thăng Y rất vui thích có được một người bạn như vậy, nên về người bạn này dĩ nhiên chàng rất quan tâm.

* * * * *

Cổng trang viện đóng chặt, dưới mái treo hai chiếc đèn lồng lớn.

Dưới ánh đèn yên lặng, bậc thềm đá ở cổng có một nữ nhân nằm ngửa.

Tầm áo màu tím nhạt, khuôn mặt trắng bệch, mái tóc xoắn tung trên mặt đất, ánh sáng chiếu trên người nàng có vẻ xa xăm, phẳng phất như từ người nàng tỏa ra, tạo ra một cảm giác gợi cảm mà ghê rợn.

Đôi mắt nàng mở lớn, tròng mắt cũng như bị một màn sương bao phủ, không có chút sinh khí.

Bất kể nhìn từ phía nào, nàng trông cũng giống hệt một người chết, nhưng hồn phách phẳng phất còn chưa tiêu tan hẳn.

Nữ nhân này cũng chính là một sát thủ đáng sợ trên giang hồ, chủ nhân Thất Sát trang Vân Phiêu Phiêu.

Không có nhiều người biết Vân Phiêu Phiêu.

Thẩm Thăng Y cũng không biết.

Chàng kéo cương ghim ngựa, phi thân nhảy xuống, bước vội lên bậc đá, khom người đưa tay nắm lấy uyển mạch của nàng hồi lâu không buông ra.

Hai hàng lông mày lười kiếm của chàng chợt cau lại.

...Mạch của nữ nhân này dường như đã hoàn toàn thôi đập, bên ngoài lại không thấy vết thương, rõ ràng là bị nội thương rất nặng mà còn sống đến hiện tại thì đã phát sinh kỳ tích.

...Nàng nằm ở đây, hay vốn là bạn bè của Chu Hạc bị thương cố chạy tới đây, kiệt sức ngã xuống?

... Bất kể thế nào, cứ phải đưa nàng vào trong trước đã, trong trang viện của Chu Hạc có nhiều thuốc quý, có thể cứu sống được nàng.

Thẩm Thăng Y trầm ngâm bế Vân Phiêu Phiêu lên, bước tới đập cửa.

Một lúc lâu cánh cổng lớn mới mở, một ông già đầu bạc cầm chiếc đèn lồng thò đầu ra nhìn, vừa thấy chàng đã buột miệng kêu :

- Thẩm công tử!

Thẩm Thăng Y cười một tiếng nói :

- Bác Thọ còn nhận ra ta à?

Ông già đầu bạc cười ha hả nói :

- Thẩm công tử mà còn nhớ được cả tên lão nô, tại sao lão nô lại không nhớ được Thẩm công tử kia chứ?

Thẩm Thăng Y hỏi :

- Chu huynh có nhà không?

- Có, xin mời vào mau.

Thẩm Thăng Y bế Vân Phiêu Phiêu bước tới một bước, bác Thọ vừa nhìn thấy giật mình hỏi :

- Vị cô nương này...

- Bị thương nặng lắm.

- Người nào to gan thật, lại dám làm bạn của công tử bị thương.

- Ta không biết nàng.

Bác Thọ chợt kinh ngạc, lại gật đầu nói luôn :

- Vậy là công tử trên đường gặp chuyện bất bình cứu nàng về đây.

Thẩm Thăng Y nói :

- Vị cô nương này bị thương nằm ngất trên bậc đá trước cổng.

Bác Thọ ngó người.

Thẩm Thăng Y nói :

- Người xem xem, có quen biết gì nàng không?

Bác Thọ giơ cao ngọn đèn dụi dụi mắt nhìn kỹ một lượt rồi nói :

- Chưa gặp nàng ta bao giờ.

- Có thể nàng quen biết Chu huynh, hoặc giả biết gần đây có Chu huynh là người như thế nên bị thương tìm tới cầu cứu, kiệt lực ngất đi ngoài cổng.

- Bạn bè của chủ nhân từng tới đây nhiều lần, tôi biết gần hết.

Ngừng lại một thoáng, bác Thọ nói tiếp :

- Có điều là chủ nhân ra ngoài quen biết cũng chưa biết chừng.

Thẩm Thăng Y nói :

- Bất kể thế nào, cứ phải cứu vị cô nương này tỉnh dậy mới nói chuyện nữa được, Chu huynh ở chỗ nào?

- Đang trong thư trai vẽ tranh.

Thẩm Thăng Y cười nói :

- Ông ta vẫn cứ cái trò ấy.

- Chứ gì nữa, một lần cầm bút là hết bốn năm canh giờ.
- Chuyện này không thể chờ được, cứu người là gấp, để ta đem vị cô nương này vào thăng thư trai tìm y.
- Thư trai ở bên kia, công tử nhớ dai như vậy chắc chắn không quên.
- Không!

- Lão nô đi chậm lắm, xin công tử cứ đi trước.

Thẩm Thăng Y gật đầu rào bước về phía đó.

Bác Thọ lại nói chuyện khác :

- Con ngựa ngoài cửa của công tử phải không?
- Làm phiền người đem nó vào chuồng ngựa giùm ta.

Thẩm Thăng Y thân hình đã ra ngoài hai trượng.

Bác Thọ kêu với theo :

- Công tử cứ yên tâm, tội bảo người thu xếp đâu vào đấy, rồi sẽ đưa trà tới thư trai.

Thẩm Thăng Y nói :

- Không cần đâu.

Mấy chữ ấy buông ra xong, người đã không thấy đâu nữa.

* * * * *

Thư trai ở phía Tây trang viện, là một nơi biệt lập, chung quanh trồng cây cối hoa cỏ, bên trái có một ao sen.

Một nửa thư trai là dựng trên ao sen.

Ban ngày thì chim hót hoa thơm, đẩy cửa sổ nhìn ra, một màu xanh biếc, gió mát hiu hiu, cảnh tượng đẹp đẽ êm đềm không nói cũng biết.

Giờ thì đang trong đêm, ánh đèn hắt hiu càng thêm tĩnh mịch.

Ngôi nhà bằng bạc trong màn sương, từ ngoài nhìn vào, ánh đèn dĩ nhiên trông càng xa xăm, chứ thật ra đèn trong thư trai rất sáng.

Dưới ngọn đèn có một người đứng, ánh mắt chiếu lên bàn.

Trên mặt bàn la liệt các thứ bút vẽ và mực, ngoài ra còn có một bức họa chưa ráo mực, rõ ràng vừa được vẽ xong.

Bức họa vẽ một cây tùng, bên dưới có một thư sinh và một chú bé đứng, bên cạnh là một dòng suối đổ từ một ngọn núi cao xuống.

Ngoài ngọn núi này còn có dãy núi khác thấp thoáng trong khói mây.

Người ấy đứng nhìn một lúc, lại cầm bút lên viết vào chỗ giấy trắng góc trái phía trên bức họa một bài thơ :

Dưới tùng hỡi tiểu đồng

Rừng sư đi hái thuốc

Chỉ ở trong núi này

Mây sâu không thấy được.

Sau cùng lại viết một hàng chữ

“Chu Hạc phái Võ Dương đem xuân vẽ ở thư trai và đề thêm bài thơ của Giả Đảo”.

Bức họa rất đẹp, chữ viết cũng rất đẹp.

Người ấy chính là Chu Hạc.

* * * * *

Bốn vách thư trai treo đầy thư thiếp họa phổ, đều là thư họa của Chu Hạc.

Ông ta xuất thân từ phái Võ Dương, cũng rất giỏi kiếm, nhưng thành tựu về thư họa còn cao hơn về kiếm.

Nhìn bề ngoài ông ta chỉ giống một thư sinh, người không biết rất khó ngờ rằng ông ta lại là một cao thủ võ lâm.

* * * * *

Viết xong, Chu Hạc buông bút xuống thở phào một hơi, giống như trút được gánh nặng ngàn cân.

Ông ta lui lại hai bước, trông như đang định ngắm nghía thưởng thức, chợt xoay nghiêng đầu nhìn ra cửa.

Lập tức có tiếng gió vang lên, Thẩm Thăng Y bế Vân Phiêu Phiêu xuất hiện ngoài cửa.

Chu Hạc vừa nhìn thấy, thoáng ngạc nhiên rồi cười lớn :

- Ta đang nghĩ xem ai mà tới lúc đêm hôm khuya khoắt thế này, té ra là Thẩm huynh, tới lúc nào vậy?

Thẩm Thăng Y đáp “Mới tới” rồi rảo chân bước vào.

Chu Hạc bước lên đón nói :

- Sao không báo người nhà báo lại một tiếng để ta ra tiếp?

- Nói thật, ta lỡ đường nên tới đây tìm chỗ ngủ.

- Bạn bè như ngươi thật tệ quá

Chu Hạc buông tiếng cười lớn.

Thẩm Thăng Y liếc Chu Hạc, thần sắc chợt thoáng vẻ lạ lùng.

Vì tuy tiếng cười của Chu Hạc có vẻ sảng khoái, nhưng trên mặt mừng tượng có điều lo lắng, so với hai năm trước người như già đi mười tuổi.

Hôm Thẩm Thăng Y ghé thăm hai năm trước, Chu Hạc vừa tròn ba mươi tuổi, hiện tại thì nhìn như ông ta đã bốn mươi.

Một người như thế thì thường đã phải trải qua một sự kích động rất lớn, hoặc là có điều lo nghĩ.

Rốt lại là chuyện gì?

Thẩm Thăng Y đang định hỏi, Chu Hạc nhìn Vân Phiêu Phiêu, mặt lộ vẻ kinh ngạc nói :

- Cô nương này sao thế?

Thẩm Thăng Y hỏi lại :

- Ngươi có biết cô ta không?

Chu Hạc sững sốt lắc đầu :

- Ngươi hỏi gì lạ thế?

- Nàng nằm ngất trên thềm đá trước cổng nhà ngươi.

Chu Hạc càng ngạc nhiên, bước tới nhìn kỹ Vân Phiêu Phiêu một lúc rồi nói :

- Hoàn toàn không quen.

Thẩm Thăng Y nói :

- Vậy thì chắc nàng biết ngươi là một đại hiệp khách, mang vết thương từ xa tới cầu cứu, nhưng kiệt sức ngất đi trước cửa.

- Có thể, trước đây cũng có chuyện như thế xảy ra rồi.

Chu Hạc lại lập tức hỏi tiếp :

- Bị thương có nặng không?

- Rất nặng, mà lại là nội thương.

- Theo người thì cứu được không?

- Được thì cũng có thể được, nhưng bắt buộc phải dùng tới mấy thứ thuốc quý của người.

- Không sao, thuốc của ta vẫn còn nhiều, chỉ sợ để lâu quá không còn công hiệu thôi.

Ông ta bước tới kéo một cánh cửa phía trong thư trai nói :

- Thuốc men đều để cả ở đây, người dùng loại nào?

Thẩm Thăng Y bước ngang hai bước đặt Vân Phiêu Phiêu xuống một cái ghế trúc, kế đó vừa bước tới vừa nói :

- Sao người lại để thuốc trong thư trai?

- Vì ta rất thường ở đây, cứu người có lúc không thể chậm chạp, lúc cần thì có thuốc ngay.

Ông ta bước lên trước.

Đó là một gian phòng nhỏ, trên cái giá gỗ tử đàn bày một hàng chai lọ lớn nhỏ, trên đầu dán một mảnh giấy vuông ghi rõ tên thuốc.

Thẩm Thăng Y mắt lướt qua, thản nhiên hỏi :

- Hai năm nay có chuyện gì vậy?

Chu Hạc nói :

- Có hai lý do, thứ nhất là gia tài của ta không còn bao nhiêu nữa.

- Đây là chỗ duy nhất người không bằng Lý Lạc Dương.

- Y biết buôn bán, ăn tiêu là ăn tiêu, làm ăn là làm ăn nên tiền bạc lúc nào cũng có, còn ta thì chỉ biết có ăn tiêu.

- Còn lý do thứ hai?

- Ta chợt phát hiện những người tới đây mười kẻ có tới chín không phải là bậc anh hùng hào kiệt chân chính.

Thẩm Thăng Y cười cười hỏi :

- Người làm sao phát hiện được?

- Khoảng hai năm trước, Đoạt Mệnh thập tam sát ở khe Ngọa Hồ đem một trăm thủ hạ tới cướp Kim Trấn, lúc ấy trong trang viện của ta cũng có khoảng một trăm khách, không ai không phải người được gọi là anh hùng hào kiệt, nên ta vừa nghe tin ấy, lập tức mời họ cùng tới tiếp cứu.

- Đoạt Mệnh thập tam sát không phải hạng tầm thường.

- Cho nên ta còn chưa nói xong thì số anh hùng hào kiệt kia đã tản đi hơn một nửa, trên đường đi lại có mười bảy người rút lui, khi tới Kim Trấn thì kể cả ta chỉ còn có sáu người.

- Tính lại chỉ còn có năm người với người.

- Cho nên lẽ ra ta phải thỏa mãn lắm rồi.

- Đem sáu chống một trăm, ta thật lo thay cho các người đấy.

- May mà lúc chúng ta tới, Đoạt Mệnh thập tam sát đã dắt thủ hạ rút lui rồi.

- Cũng bắt đầu từ lúc ấy người bèn đóng cửa trang viện chứ gì?

- Thật ra là họ không còn mặt mũi nào tới nữa, ta thấy cửa nẻo vắng ngắt như thế mới cương quyết đóng cổng luôn thôi.

Y ngưng lại một lúc cười nói :

- Có điều nếu có bạn bè tìm tới ta vẫn vội vàng ra đón, không khi nào dám chậm trễ.

Thẩm Thăng Y nói :

- Về chuyện này ta thấy dường như người canh cánh không quên.

- Sao người biết?

- Chẳng lẽ người không phát hiện ra mình đã tiêu tụy đến mức nào sao?

Chu Hạc cười gượng, toan nói lại thôi.

Thẩm Thăng Y không để ý, vì lúc ấy chàng đã thấy thứ thuốc cần dùng, đang bước tới lấy.

Sau lưng chàng thì không có mắt.

* * * * *

Đêm càng sâu.

Lúc sắp hết canh tư thì Vân Phiêu Phiêu tỉnh lại.

Đạn hoàn của Kim Lang Quân đánh trúng nhiều chỗ yếu hại trên người nàng, nhưng nàng nhờ có nội công thâm hậu nên vẫn duy trì được tính mạng, hơi thở tới lúc ấy chỉ mỏng mảnh như sợi tơ, toàn bộ cơ thể tựa hồ đã hoàn toàn không còn sinh khí.

Cho tới Ngũ Hành Truy Mệnh giàu kinh nghiệm đến thế mà cũng cho là nàng đã chết, thì sinh cơ thể nào cũng có thể đoán biết.

May mà nàng còn gặp được Thẩm Thăng Y võ công cao cường như thế, tâm tư tinh tế như thế, lại là người tinh thông y thuật, nếu người khác thì chỉ còn cách ngồi nhìn nàng chết.

Thẩm Thăng Y chữa trị cho nàng cũng không dễ dàng, ngoài thuốc ra còn dùng nội công đưa chân khí vào cơ thể nàng, dẫn thông những kinh mạch bế tắc.

Nàng hoàn toàn không phải là bạn bè của Chu Hạc, nhưng Thẩm Thăng Y vẫn làm như thế.

Trong cơn mắt của người khác thì Thẩm Thăng Y làm như thế có lẽ là ngu dại, nhưng đây không phải là lần đầu.

Dĩ nhiên chàng có nằm mơ cũng không ngờ rằng nàng là một sát thủ, mà lại đã nhận hai vạn năm ngàn lượng vàng của Tiết Vô Cực thuê, chuẩn bị lấy đầu mình.

* * * * *

Khi Vân Phiêu Phiêu tỉnh dậy thì quần áo Thẩm Thăng Y đã ướt đầm mồ hôi.

Nhìn thấy môi nàng mấp máy, lắc đầu lia lịa, Thẩm Thăng Y mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Chu Hạc nhìn thấy, bất giác cũng gật đầu.

Một người trông giống như bạn của Thẩm Thăng Y như vậy, Chu Hạc trong lúc vui mừng lại cảm khái muôn vàn.

* * * * *

Vân Phiêu Phiêu không phải cố ý lắc đầu như thế, mà vì thật ra nàng thấy đầu đau buốt.

Cái đau như một mũi kim đâm thấu vào óc, từng cơn từng cơn nổi nhau, sau khoảng cạn tuần trà mới từ từ giảm đi.

Sau đó nàng từ từ ngồi dậy trên cái ghế trúc, dáng điệu cứng đờ giống hệt một con rối.

Ánh mắt của Thẩm Thăng Y, Chu Hạc đều dừng lại cả trên mặt nàng.

Vân Phiêu Phiêu mừng rỡ như không nhìn thấy họ, ngơ ngác nhìn quanh, một lúc rồi như chợt phát hiện ra hai người, giật mình hỏi :

- Các người là ai?

Thẩm Thăng Y tự giới thiệu :

- Tại hạ là Thẩm Thăng Y...

Vân Phiêu Phiêu giật nảy mình một cái, kêu thất thanh :

- Thẩm Thăng Y!

Thẩm Thăng Y thấy kỳ lạ, hỏi :

- Chẳng lẽ cô nương biết ta sao?

Vân Phiêu Phiêu ngẫm nghĩ, đau đớn lắc đầu một hồi rồi nói :

- Cái tên này đã nghe qua rồi, nhưng ở đâu kìa?

Nàng ngậy người ra tại chỗ.

Thẩm Thăng Y đang định hỏi, Vân Phiêu Phiêu chợt lắc đầu đau đớn :

- Sao ta hoàn toàn không nhớ được gì thế này?

- Không nhớ cũng không sao mà.

Thẩm Thăng Y nhìn qua Chu Hạc :

- Đây là chủ nhà, Vạn Gia Sinh Phật Chu Hạc, chắc cô nương không lạ.

Vân Phiêu Phiêu lẩm bẩm :

- Vạn Gia Sinh Phật Chu Hạc là ai? Cái tên này ta đã nghe qua rồi, nhưng ở đâu kìa?

Nàng lại lắc đầu đau đớn.

Thẩm Thăng Y và Chu Hạc rất lạ lùng, sững sờ nhìn Vân Phiêu Phiêu.

- Ở đâu kìa?

Vân Phiêu Phiêu thủy chung cũng không nhớ ra.

Thẩm Thăng Y chợt không kìm được buột miệng hỏi :

- Vậy tại sao cô nương ngất đi trên thềm đá trước cổng?

Vân Phiêu Phiêu lại sững sờ, hỏi lại :

- Sao ta lại tới đây? Đây là nơi nào?

Thẩm Thăng Y nói :

- Đây là thư trai trong Chu gia trang, mới rồi cô nương ngất đi ngoài cổng, là ta bế cô vào đây.

Vân Phiêu Phiêu nói :

- Người nói là người cứu ta phải không?

Thẩm Thăng Y gật đầu :

- Ai làm cô bị thương nặng như thế?

Vân Phiêu Phiêu ngẩn ngơ chậm rãi hỏi :

- Ai thế nhỉ?

Thẩm Thăng Y hỏi :

- Không nhớ được gì cả à?

Vân Phiêu Phiêu chợt gạt đầu.

Thẩm Thăng Y lại hỏi :

- Vậy cô nương là ai?

- Ta là ai?

Vân Phiêu Phiêu nghĩ một lúc, chợt đưa hai tay ôm má kêu lên :

- Ta là ai mới được?

Thẩm Thăng Y và Chu Hạc liếc nhau một cái, bất giác đều sửng sờ.

Vân Phiêu Phiêu nói hai câu ấy một dùng giọng cao một dùng giọng thấp, hai tay ôm má một lúc từ từ buông ra, sợ hãi nhìn Thẩm Thăng Y nói :

- Người nói cho ta biết ta là ai được không?

Thẩm Thăng Y cười khỏ nói :

- Vấn đề là ở chỗ ta vốn cũng không biết cô nương là ai.

Vân Phiêu Phiêu nhìn qua Chu Hạc :

- Còn người?

Chu Hạc cũng cười gượng nói :

- Thẩm huynh bế cô vào ta mới biết xảy ra chuyện gì.

Vân Phiêu Phiêu ngẩn ngơ nhìn hai người, lẩm bẩm tự nói với mình :

- Tại sao ta không nhớ được gì cả thế này?

Lúc ấy Thẩm Thăng Y mới chợt để ý tới đôi mắt của Vân Phiêu Phiêu.

Đôi mắt nàng vốn rất đẹp, nhưng lúc này trông mắt không khác gì lúc nàng hôn mê, trông như một người ngơ ngẩn, lại không hề có vẻ gì là mắt của một người sống.

Chu Hạc cũng để ý tới điểm đó, hạ giọng nói :

- Vị cô nương này e rằng bị thương nặng quá ảnh hưởng tới đầu óc nên tạm thời mất hết trí nhớ.

Ông ta nói nhỏ nhưng Vân Phiêu Phiêu vẫn nghe thấy rất rõ, buột miệng hỏi :

- Vậy làm sao bây giờ?

Chu Hạc đáp :

- Cô nương nếu không chê tạm thời cứ ở lại đây, với y thuật của Thẩm huynh phối hợp với thuốc quý của ta, chắc sẽ giúp cô bình phục nhanh thôi.

Thẩm Thăng Y lập tức nói :

- Về y thuật thì ta biết không nhiều, nhưng gần đây có mấy vị danh y, may ra có người biết được phương thuốc hay, có thể giúp cô nương phục hồi trí nhớ.

Chu Hạc ngẫm nghĩ rồi nói :

- Được thế thì quá hay.

Vân Phiêu Phiêu liếc họ rồi nói :

- Tại sao các người đối xử với ta như thế?

Chu Hạc cười cười nói :

- Đại khái là chúng ta thích giúp đỡ kẻ khác.

Vân Phiêu Phiêu hỏi ngay :

- Tại sao các người thích giúp đỡ kẻ khác.

- Thích thì thích thế thôi.

- Giúp đỡ kẻ khác thì có gì hay?

- Có một câu không biết cô đã nghe qua chưa?

Vân Phiêu Phiêu không nghĩ ngợi hỏi ngay :

- Câu gì?

- Giúp đỡ kẻ khác là niềm vui lớn nhất.

- Té ra các người đi tìm niềm vui.

Chu Hạc chép miệng :

- Nhưng câu ấy chẳng có gì sai.

- Không giúp đỡ kẻ khác thì không có niềm vui à?

- Thì vẫn vui, nhưng không có niềm vui ấy.

Vân Phiêu Phiêu ngạc nhiên nói :

- Thế thì ta phải làm thử một lần mới được.

Chu Hạc nói :

- Bất kể thế nào, đó cũng hoàn toàn không phải là một chuyện dở, không phải là chuyện dở thì là chuyện hay, chuyện hay thì làm bao nhiêu cũng được.

Vân Phiêu Phiêu hỏi :

- Người nào cũng cần được giúp đỡ sao?

- Có hạng người cần phải suy nghĩ kỹ trước khi ra tay giúp đỡ.

- Hạng người nào vậy?

- Người xấu.

- Thế nào là người xấu?

Chu Hạc chợt ngậy người, đến giờ ông ta mới phát hiện ra rằng Vân Phiêu Phiêu không những đã mất hết trí nhớ, mà khả năng nhận thức cũng không còn bình thường.

Một giọng nói lập tức vang lên :

- Vị cô nương này rõ ràng đã bị Quỷ Vô Thường ở Âm phủ bắt mất hồn phách rồi.

Người nói là bác Thọ.

Theo ông ta thì không có cách giải thích nào hợp lý hơn thế.

Chu Hạc quát khẽ :

- Nói bậy bạ gì thế? Ở đây không có chuyện gì cho người làm cả, mau về ngủ đi.

Bác Thọ có vẻ tức tối lắm, nhưng vẫn tuân lệnh lui ra.

Vân Phiêu Phiêu hỏi ngay :

- Quỷ Vô Thường ở Âm phủ là cái gì? Tại sao lại bắt mất hồn phách của ta?

Chu Hạc lắc đầu nói rồi rít :

- Cô nương đừng nghe y nói bậy, làm gì có chuyện ấy!

Vân Phiêu Phiêu hỏi :

- Thật không có à?

- Thật mà.

Giọng Chu Hạc xem ra có vẻ không quả quyết cho lắm.

Vân Phiêu Phiêu dĩ nhiên không tin, nàng rời khỏi chiếc ghế trúc, từ từ đứng dậy.

Nhưng thân hình nàng lập tức khụy xuống, Thẩm Thăng Y đứng cạnh trông thấy, bất giác đưa tay ra đỡ.

Vân Phiêu Phiêu liếc thấy chợt biến sắc, người chúi qua một bên lại vừa vặn tránh được tay chàng, chường phải đồng thời lật lại, một chiêu “Phân Hoa Phất Liễu” đánh vào uyển mạch Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y phản ứng mau lẹ, trầm cổ tay xuống hóa giải thế công.

Vân Phiêu Phiêu trong một chiêu này hàm chứa bảy thức biến hóa, liên tiếp biến chiêu đánh tới như nước chảy mây trôi.

Thẩm Thăng Y nhất nhất hóa giải, trên mặt không tìm được bất giác lộ vẻ ngạc nhiên.

Chu Hạc nhìn thấy rõ ràng, sắc mặt cũng thay đổi buột miệng nói :

- Chiêu “Phân Hoa Phất Liễu” hay quá!

Vân Phiêu Phiêu lập tức theo câu nói dừng lại, hỏi :

- “Phân Hoa Phất Liễu” là cái gì?

Trong chớp mắt này, động tác cử chỉ của nàng lập tức chậm hẳn lại.

Nếu Thẩm Thăng Y thừa cơ hội này thì có thể đánh ngã Vân Phiêu Phiêu, nhưng chàng không làm thế, rút tay về nói :

- Đó là một chiêu thức võ công mà cô nương vừa thi triển.

Vân Phiêu Phiêu ngơ ngơ ngác ngác hỏi :

- Ta biết võ công à?

Thẩm Thăng Y gật đầu :

- Mà còn rất cao cường nữa.

- Thật thế sao?

- Thì một chiêu “Phân Hoa Phất Liễu” mới rồi cũng đã rất khó hóa giải.

Vân Phiêu Phiêu lẩm bẩm nói một mình :

- “Phân Hoa Phất Liễu”...

Câu nói chưa dứt, hai tay nàng cùng lật lại, cùng thi triển chiêu “Phân Hoa Phất Liễu”, cũng đều có bảy thức biến hóa.

Thẩm Thăng Y vô cùng ngạc nhiên, Chu Hạc thì mắt tròn.

Vân Phiêu Phiêu thi triển chiêu “Phân Hoa Phất Liễu” ba lần khác nhau mới dừng lại, lại đứng ngậy người ra.

Chu Hạc bất giác thở dài một tiếng nói :

- Chỉ một chiêu này thôi là đủ đối phó với ta rồi.

Thẩm Thăng Y nhìn chăm chăm vào Vân Phiêu Phiêu nói :

- Võ công cô nương cao cường như thế, nhất định không phải là kẻ vô danh trên giang hồ.

Vân Phiêu Phiêu nở một nụ cười ngốc nghếch, lập tức đi vòng vòng trong thư trai.

Thẩm Thăng Y bất giác thở dài một tiếng.

Chu Hạc chợt biến sắc nói :

- Võ công như cô ta mà còn bị đánh trọng thương thành ra thế này, thì người đánh cô ta bị thương võ công còn cao tới mức nào?

Thẩm Thăng Y cũng rúng động nói :

- Khó đoán lắm.

Vân Phiêu Phiêu bên cạnh chợt lên tiếng :

- Đây là cái gì vậy?

Thẩm Thăng Y và Chu Hạc nghe tiếng ngược nhìn, thấy Vân Phiêu Phiêu đang đứng trước cái bàn, chỉ tay vào bức họa Chu Hạc vừa vẽ xong.

Chu Hạc nhìn vào bức họa nói :

- Núi cao.

Vân Phiêu Phiêu kỳ quái nói :

- Những đám tròn tròn này là núi cao à?

Chu Hạc lúc ấy mới nhìn kỹ, nói :

- Té ra cô nương hỏi cái đó, đó không phải là núi.

- Thế là cái gì vậy?

Thẩm Thăng Y đáp luôn :

- Mây!

Vân Phiêu Phiêu toàn thân như bị điện giật, rúng động kêu lên thất thanh :

- Mây à?

Thẩm Thăng Y thấy thế vội hỏi :

- Giữa cô và mây có quan hệ gì?

- Nhưng mây là cái gì?

Thẩm Thăng Y dở khóc dở cười nói :

- Chuyện này e khó mà nói cho cô nương rõ được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng nói “Lại đây”, rồi bước tới trước cửa sổ.

Vân Phiêu Phiêu đi theo!

* * * * *

Từ cửa sổ nhìn ra, có thể thấy ao sen, cũng có thể thấy bầu trời phía trên ao sen.

Sao vẫn bàng bạc đầy trời như cũ.

Vầng trăng đã hạ xuống trên đầu tường phía tây.

Trên không trung cách chỗ vầng trăng không xa, có mấy áng mây đêm lặng lẽ bay, trắng tới mức thê lương.

Không chờ Thẩm Thăng Y chỉ, Vân Phiêu Phiêu đã buột miệng hỏi :

- Kia là mây có phải không?

Thẩm Thăng Y nói :

- Đúng đấy!

Vân Phiêu Phiêu chợt đưa tay ôm đầu đau đón rên lên :

- Giữa ta và mây có quan hệ gì nhỉ?

Nàng nói đi nói lại câu ấy mấy lần, vừa buồn bã vừa thẩn thờ.

Thẩm Thăng Y an ủi :

- Đừng gấp, thế nào cô cũng nghĩ ra mà!

Vân Phiêu Phiêu nhìn chàng, chưa xốt nói :

- Người nói cho ta biết một chút gì có quan hệ với mây được không?

- Được chứ!

Vân Phiêu Phiêu ngẩn ngơ nhìn chàng nói :

- Người nói đi.

Thẩm Thăng Y ngẫm nghĩ rồi nói :

- Mây biến ảo đa đoan, từ xưa đến nay có nhiều người đã lấy mây để so sánh với chuyện đời, như câu “Mây nổi trên không như áo trắng, chớ mắt đã biến thành chó xanh”, nếu không phải là cảm khái về chuyện đời thì ít nhất cũng nói tới một hiện tượng đẹp đẽ trên trời.

Vân Phiêu Phiêu nghe tới đó như hiểu ra chuyện gì, nói :

- Vậy chắc mây là cảnh tượng biến ảo đa đoan lắm.

Thẩm Thăng Y gật đầu nói tiếp :

- Đó là lý do khiến người ta thích ngắm mây. Mây hạ nhiên non cao, mây thu như mộng thoáng...

Vân Phiêu Phiêu chợt nói :

- Đẹp quá.

Thẩm Thăng Y lại tiếp :

- Nhưng về mây thì có rất nhiều người đem chuyện đời so sánh khác nhau, như câu thơ vịnh mây của Vương An Thạch “Ai tựa mây trời hay tiễn thoái, mới thành mưa ngọt trở về non”, câu đó là khen, còn như người đời Tống có câu “Bao nhiêu lúa cỏ khô đang cháy, lại giữa trời xanh hiện dáng non”, câu đó là trách, dụng ý khác nhau nhưng đều có chỗ hay riêng, không hay là ở chỗ gán cho đám mây tự do tự tại trên trời những ràng buộc của nhân sinh.

Vân Phiêu Phiêu gật đầu đồng ý.

- Đem so với nhân sinh thì có khi nói về chuyện không còn gì để nói, như bài “Tầm ẩn giả bất ngộ” của Giả Đảo có câu “Chỉ ở trong núi này, mây sâu không thấy được”.

Vân Phiêu Phiêu quay đầu nói :

- Trong bức họa trên bàn có viết hai câu ấy đấy.

Thẩm Thăng Y gật đầu nói tiếp :

- Lại như bài “Thu thiên đẳng Lan Sơn phỏng hữu” của Mạnh Hạo Nhiên có câu “Mây trắng phất phơ nơi núi bắc, Đủ cho ẩn sĩ thấy vui lòng” là muốn nói tới cái ý lạt lẽo thích yên tĩnh. Còn như những câu “Mây ra khỏi núi hóa thành mưa ngọt cứu dân sinh” hay “Mây theo bóng rồng làm điềm báo về việc bậc thánh nhân ra đời” có vẻ khiên cưỡng. Vì mây vốn vô tâm, đâu có ý làm quan, mây có đức gì mà dám dính líu với thánh nhân.

Chàng nói tới đó, chẳng riêng gì Vân Phiêu Phiêu say sưa lắng nghe mà cả Chu Hạc cũng cảm thấy rất thích thú.

Thẩm Thăng Y lại nói :

- Bài Vịnh Thái Sơn của Đỗ Phủ có câu “Lòng dạ sinh mây đáng chập chùng” là có quan hệ tới hoài bão giúp vua trị nước của ông lúc còn trẻ, có điều là vẽ ra cảnh Thái Sơn cao ngất. Bài Mộng du Thiên Mụ ngâm của Lý Bạch có câu “Mây rắng trong ngày thoát hợp tan” cũng chỉ vào cảnh xa xôi thanh nhã của Thiên Mụ, vốn không có hoài bão về công danh. Câu “Trên biển rắng mây sớm; Qua sông dương liễu xuân” của Đỗ Thẩm Ngôn là tả cảnh dạo chơi buổi sáng mùa xuân; câu “Trước mắt liền mây trắng; Trên không loáng rắng xanh” của Vương Duy là tả núi Chung Nam, Lý Thương Ẩn tới thăm một nhà sư không gặp có câu “Lá rụng người đâu vắng; Mây cô nẻo mấy tầng” nghe như dài nhưng nhớ, Thôi Đồ vịnh con hạc lẻ, ngâm câu “Bến mây thâm vượt khỏi; Ải nguyệt lạnh theo nhau” thành câu tuyệt cú, tới như câu “Mây trắng ngàn năm vẫn lững lờ” của Thôi Hiệu là mượn mây tả cảnh hoang vắng ở lầu Hoàng Hạc, câu “Mây non nói chuyện khách qua đường” của Lý Cận là thở than đời làm quan bị ràng buộc, câu “Mây non Tam Tấn trôi về Bắc” của Thôi Thự là nói về tình nghĩa bạn bè, câu “Mây xa nghe tiếng Hán Dương thành” của Lư Luân đọc tới thì đủ thấy phong cảnh Hán Dương đẹp như tranh, Lý Thương Ẩn vịnh mưa xuân tưởng tượng tới cảnh “nhận lẻ bay mây mơ vạn dặm” nghe tới như tiếng rền ngọc rung trong cảnh tịch tịch, chỉ có câu “Đế khuyết trong mây hai cửa phụng” của Vương Duy là có hơi hám chính trị.

Chu Hạc buột miệng nói xen vào :

- Xem ra vàng mây trong thơ ca của thi nhân đều là chống chọi với nhân sinh, chẳng ham muốn phú quý công danh, cũng không tha thiết với trần gian thiên hạ, tới chẳng có hình, đi không để vết, thoát hợp thoát tan.

Vân Phiêu Phiêu chợt cười một tiếng hỏi :

- Mây đáng yêu tới như thế kia à?

Thẩm Thăng Y đáp :

- Theo ta thì như thế.

Vân Phiêu Phiêu nhìn qua cửa sổ hỏi :

- Mây chỉ ở trên trời thôi sao?

Thẩm Thăng Y đáp :

- Chỉ ở trên trời thôi.

- Trên trời ngoài mây ra còn có gì nữa?

- Nhật Nguyệt Tinh Phong...

Vân Phiêu Phiêu lại chợt giật nảy người, Thẩm Thăng Y trông thấy rất lạ lùng, phần dưới câu nói đã ra tới cổ lại nuốt vào.

Vân Phiêu Phiêu không hỏi thêm là còn gì nữa, chuyển qua hỏi chuyện khác :

- Có phải trời còn có tên là Bích Lạc không?

- Đúng thế.

Thẩm Thăng Y ngẫm nghĩ rồi nói tiếp :

- Sách xưa có câu “Tầng trời đầu tiên ở phương Đông có rắng mau xanh biếc, nên gọi là Bích Lạc”.

Vân Phiêu Phiêu lẩm bẩm mấy chữ “Bích Lạc, Bích Lạc” một hồi lâu.

Thẩm Thăng Y liếc nàng một cái lại nói :

- Cho nên bài Trường Hận ca của Bạch Cư Dị có câu “Trên là Bích lạc dưới hoàng tuyền; Hai cõi xa xăm không thấy được”.

Vân Phiêu Phiêu chợt chậm rãi đọc một mình :

- Động thì mưa gió mịt mờ, sấm vang chớp giật, tĩnh thì trăng sao vắng vắng, khí ẩm hơi lạnh. Theo khí vận của âm dương, vần xoay huyền bí, đứng ngồi đầu trong vạn vật, sáng chói tinh anh...

Tới đó nàng lại ôm má, dáng như nhất thời không nhớ được đoạn dưới.

Thẩm Thăng Y ngâm tiếp :

- Đã năm màu khó vá, cỡi chín tầng rộng thênh thang, quần tinh rạng rỡ, nhật nguyệt bỗng bênh...

Vân Phiêu Phiêu ngắt lời :

- Lại là cái gì vậy?

Thẩm Thăng Y nói :

- Là bài Bích Lạc phú.

Vân Phiêu Phiêu kêu thất thanh :

- Phải rồi, đúng là bài Bích Lạc phú.

Dáng vẻ của nàng vừa sợ hãi vừa mừng rỡ, nhảy cẫng lên rồi lập tức đứng sững ra.

Ngoài cửa thư trai có một nữ nhân đứng không biết tự lúc nào.

Nữ nhân này mặc áo xanh, khoảng hai bảy hai tám tuổi, cao mà gầy, nhưng tuy gầy vẫn không khó coi, dung mạo vô cùng xinh đẹp, mấy chữ “Thiên hương quốc sắc” dường như đặt ra cho nàng.

Vân Phiêu Phiêu cũng đang ngầy người ra ngắm nàng.

Nàng cũng nhìn nhìn Vân Phiêu Phiêu, mặt đầy vẻ ngạc nhiên.

Thẩm Thăng Y và Chu Hạc cũng đã phát giác, còn đang lấy làm kỳ lạ, Vân Phiêu Phiêu đã bước lên hai bước hỏi :

- Người là ai?

Nữ nhân kia không đáp, cứ sững sốt nhìn Vân Phiêu Phiêu.

Chu Hạc bên cạnh lên tiếng :

- Đây là vợ ta, chẳng lẽ cô nương biết nàng à?

Vân Phiêu Phiêu nói :

- Dường như ta đã gặp qua.

- Gặp ở đâu vậy?

Vân Phiêu Phiêu không đáp được.

Nữ nhân kia tiếp tục bước vào, Vân Phiêu Phiêu đứng sững nhìn nàng không chớp mắt.

Nàng đi thẳng tới trước mặt Vân Phiêu Phiêu, hạ giọng nói :

- Dường như ta đã gặp cô rồi.

Vân Phiêu Phiêu hỏi :

- Ở đâu vậy?

- Quên mất rồi.

Chu Hạc hỏi chen vào :

- Lúc nào thế?

Nữ nhân không nghĩ ngợi đáp luôn :

- Cũng quên mất rồi.

Vân Phiêu Phiêu hỏi ngay :

- Nói tên cho ta biết được không?

Nữ nhân kia đáp :

- Tô Tiên.

Rồi nhìn chăm chăm vào Vân Phiêu Phiêu.

Vân Phiêu Phiêu lẩm bẩm :

- Tô Tiên ... Tô Tiên...

Chu Hạc hỏi :

- Có thấy quen không?

Vân Phiêu Phiêu gật đầu đáp :

- Nhưng không biết lúc nào.

Mặt nàng chợt lộ vẻ đau đớn, mồ hôi toát ra, thân hình lảo đảo ngã xuống.

Tô Tiên kịp thời đỡ nàng lên, ngạc nhiên hỏi :

- Cô ta bị sao thế?

Thẩm Thăng Y đáp :

- Chỗ bị nội thương đau lại phát tác, chịu không nổi đã ngất đi rồi.

Chu Hạc nói :

- Mau đỡ cô ta lên ghế.

Ba người ai cũng đưa tay ra đỡ Vân Phiêu Phiêu, cùng bước về phía cái ghế trúc.

Trong ba người, Thẩm Thăng Y là người Vân Phiêu Phiêu muốn giết, Tô Tiên và nàng còn có quan hệ chặt chẽ hơn.

Ngay như Chu Hạc, lẽ ra Vân Phiêu Phiêu cũng biết rất rõ.

Nhưng hiện tại đối với nàng thì họ toàn là người lạ.

Bất kể là ai, hiện tại đối với Vân Phiêu Phiêu cũng đều là người lạ.

Nàng dường như đúng như lời bác Thọ, đã bị Quỷ Vô Thường dưới Âm ti bắt mất hồn phách rồi, chỉ còn cái vỏ thân xác mà thôi.

Đây là đêm đầu tiên nàng bị mất hết trí nhớ.

Đêm thứ nhất như thế, đêm thứ hai ra sao?

* * * * *

Chiều tối ngày hôm sau, Vân Phiêu Phiêu mới tỉnh dậy sau gần một ngày hôn mê.

Trong lúc nàng hôn mê, Chu Hạc đã mời hai vị danh y trong vùng tới.

Họ cũng bó tay không có cách nào.

Đây là lần đầu tiên trong đời làm thầy thuốc, thậm chí lần đầu tiên trong đời họ gặp phải “chứng bệnh” như của Vân Phiêu Phiêu.

Thẩm Thăng Y và Chu Hạc đưa họ về, tiện đường bước vào nhà trong ăn cơm, chỉ để Tô Tiên ở lại trong thư trai trông nom Vân Phiêu Phiêu.

Tô Tiên đối với Vân Phiêu Phiêu có vẻ rất thích thú, từ đêm qua luôn luôn ở cạnh giường Vân Phiêu Phiêu, thậm chí ăn cơm luôn tại thư trai.

Tuy nàng nói là vì thấy tò mò, nhưng Thẩm Thăng Y đã nhìn ra là không đơn giản như vậy.

... Không khéo Tô Tiên có quen biết Vân Phiêu Phiêu.

Thẩm Thăng Y đã nghi ngờ như thế, nhưng Tô Tiên đã nói là không biết Vân Phiêu Phiêu từ đâu, nên chàng chỉ còn cách lặng lẽ chờ xem diễn tiến.

Chu Hạc thì như không hay biết gì.

Trong thư trai đã tắt đèn, ánh sáng đang chiếu vào Vân Phiêu Phiêu.

Vân Phiêu Phiêu vừa mở mắt, chỉ thấy như hoàng hôn buông xuống, đến khi nàng nhìn thấy rõ ràng ngọn đèn thì cũng nhìn thấy Tô Tiên ngồi bên cạnh.

- Tô Tiên phải không?

Rõ ràng nàng vẫn chưa quên tất cả.

Tuy chính mắt nhìn thấy Vân Phiêu Phiêu ngất đi gần một ngày mới tỉnh, nhưng vừa nghe Vân Phiêu Phiêu gọi tên mình, Tô Tiên vẫn không khỏi giật mình, buột miệng :

- Vâng ạ, thưa tiểu thư.

Vân Phiêu Phiêu ngồi dậy, lạ lùng nhìn Tô Tiên :

- Người gọi ta là gì?

Tô Tiên hỏi lại :

- Cô mất hết trí nhớ thật rồi à?

Vân Phiêu Phiêu buồn rầu cười một tiếng nói :

- Thật ta không nhớ được gì cả.

Tô Tiên bắt giắc thở dài.

Vân Phiêu Phiêu nhìn nàng chăm chú, cất tiếng nói :

- Cho dù ta không nhớ được gì cả, nhưng ta biết nhất định người có quen ta, nếu không thì ta đã không có cảm giác quen thuộc với người như vậy.

Tô Tiên không nói gì.

Vân Phiêu Phiêu chợt đưa tay kéo tay áo Tô Tiên nói :

- Sao người không nói cho ta biết?

Tô Tiên lạnh lùng hỏi :

- Cô muốn ta nói cái gì?

- Thì là tên họ của ta, lại lịch của ta.

- Hiện tại thì cứ thế này là tốt nhất.

Vân Phiêu Phiêu ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao thế?

- Trong tình thế hiện tại, biết càng nhiều thì cô chết càng nhanh.

Vân Phiêu Phiêu định hỏi tiếp, Tô Tiên đã nói ngay :

- Vốn cô chết cũng được sống cũng được, chẳng có dính líu gì tới ta, vấn đề là hiện tại cô ở đây, rất dễ làm người cả nhà ta bị liên lụy.

Nàng ngừng lại một lúc nói tiếp :

- Ta hoàn toàn không muốn Hạc ca bị tổn hại một chút gì cả, cô phải biết như thế.

Vân Phiêu Phiêu ngơ ngác gật đầu.

Tô Tiên gật tay áo lại, nói qua chuyện khác :

- Hôm nay họ mời hai vị danh y tới đây, tuy đều không có cách nào khôi phục trí nhớ cho cô nhưng có lưu lại hai bài thuốc, Thẩm Thăng Y đã theo phương cắt thuốc, ta đã dặn a hoàn sắc rồi, lát nữa cô uống xem có chút công hiệu nào không.

Vân Phiêu Phiêu chỉ còn cách gật đầu.

Tô Tiên lại nói :

- Sáng mai hai vị danh y kia sẽ trở lại, ngoài ra Hạc ca còn mời thêm ba vị khác, chắc là sáng mai sẽ tới cả, căn cứ vào kinh nghiệm của họ, thì chắc sẽ có một kết quả.

Vân Phiêu Phiêu nói :

- Hy vọng như thế.

- Ta thì lại không hy vọng như thế.

- Tại sao chứ?

- Vì cô khôi phục trí nhớ, biết đâu sẽ giết một người.

- Ai kia?

- Thẩm Thăng Y.

Đôi mắt ngơ ngác của Vân Phiêu Phiêu chợt rực lên, lẩm bẩm nói :

- Ta muốn giết Thẩm Thăng Y à? Tại sao ta lại muốn giết Thẩm Thăng Y?

- Cô khôi phục trí nhớ rồi tự nhiên sẽ rõ.

Tô Tiên lắc đầu nói tiếp :

- Ta lại không hy vọng cô sẽ giết người nữa, nhất là giết Thẩm Thăng Y, bất kể thế nào, y cũng là một người rất tốt, lại còn cứu mạng cho cô nữa.

Vân Phiêu Phiêu bắt giắc gật đầu :

- Y đúng là một người tốt.

Tô Tiên thở dài :

- Chỉ không rõ cô có phải là người vong ơn phụ nghĩa hay không.

Vân Phiêu Phiêu chợt hỏi :

- Ta từng giết người nhiều rồi à?

Tô Tiên đứng dậy, không trả lời.

Vân Phiêu Phiêu đang muốn hỏi nữa, Tô Tiên đã quay người bước ra phía cửa.

Đưa mắt nhìn theo nàng, đầu óc tựa hồ trống rỗng của Vân Phiêu Phiêu bắt đầu rối loạn.

... Rốt lại mình là ai?

... Giữa mình với Tô Tiên có quan hệ ra sao?

... Tại sao mình muốn giết Thẩm Thăng Y?

* * * * *

Bóng chiều tan dần, màn đêm buông xuống.

Bắt đầu đêm thứ ba.

Ban ngày Vân Phiêu Phiêu lại ngất đi, giống hệt một người chết, song lần này chưa đến sẩm tối đã tỉnh lại.

Năm vị danh y lập tức xúm quanh.

Họ lần lượt tới trước sau buổi trưa, được Chu Hạc mời cả vào thư trai.

Từ lúc Vân Phiêu Phiêu tỉnh lại đến lúc ấy đã qua mấy giờ, năm vị danh y dường như không phát hiện được nguyên nhân căn bệnh kỳ lạ của nàng.

Trống báo canh hai vang lên.

Năm vị danh y cùng nhìn nhau, lui qua một bên, hạ giọng chụm đầu bàn bạc một lúc rồi cùng buông tiếng thở dài, người lớn tuổi nhất bước tới trước mặt Chu Hạc nói :

- Chu trang chủ...

Chu Hạc lập tức hỏi :

- Thế nào?

- Thật xấu hổ, căn bệnh này năm người chúng tôi không sao chữa được.

Đó là chuyện đã đoán trước, nên Chu Hạc hỏi qua chuyện khác :

- Theo như năm vị thấy, thì vị cô nương này có bị nguy hiểm đến tính mạng hay không?

- Chắc là không.

Một trong hai vị danh y được mời tới hôm trước tiếp luôn :

- Hôm qua ta bắt mạch thì khí huyết rất không ổn định, nhưng hôm nay thì không khác người khỏe mạnh bao nhiêu.

Vị kia cũng nói :

- Vị cô nương này thể chất khác người lắm, xưa nay ta chưa từng thấy người bệnh nào phục hồi nhanh thế.

Tẩm Thăng Y chen vào hỏi :

- Chẳng lẽ về việc khôi phục trí nhớ cho cô ấy các vị đều không có cách nào à?

Vị lớn tuổi nhất đáp :

- Sở dĩ một người mất hết trí nhớ thường vì cơ thể hay tinh thần bị chấn động mạnh, theo ta thấy vị cô nương này cũng không phải là ngoại lệ.

Thẩm Thăng Y gật đầu :

- Đã biết được bệnh là hậu quả của việc gì, thì phải có cách chữa trị chứ.

- Tình trạng thế này chúng tôi đã thấy qua không ít, vấn đề là một người sau khi mất hết trí nhớ thì kẻ thành người ngớ ngẩn, kẻ thành người chẳng khác gì ngớ ngẩn, loại bệnh ngớ ngẩn này xưa nay không có thuốc chữa.

- Vị cô nương này tuy mất hết trí nhớ nhưng chưa thành kẻ ngớ ngẩn.

- Cho nên chúng tôi không dám nói là cô ấy không có thuốc nào chữa được, chỉ là chúng tôi không biết nên cho uống thuốc gì thôi.

Thẩm Thăng Y trên mặt lộ vẻ khâm phục nói :

- Bất kể là y thuật của các vị ra sao, chỉ bằng vài câu nói mới rồi, Thẩm mỗ đã muốn viết một chữ Phục rồi.

Năm vị danh y kia gần như nhất tề lắc đầu, người lớn tuổi nhất nói ngay :

- Thăm đại hiệp quá lời rồi.

Thăm Thăng Y nói :

- Trong đời ta đã gặp không ít người được gọi là danh y, nhưng dường như người minh bạch thẳng thắn không biết thì nói không biết như các vị lại không có nhiều.

- Đó là y đức, không biết mà cũng nói là biết, há chẳng phải là đem tính mạng của người bệnh ra đùa giỡn sao.

- Ta vẫn hy vọng các vị tổn thêm chút thời giờ suy nghĩ nữa.

Người thầy thuốc lớn tuổi trầm ngâm rồi nói :

- Theo tình hình hiện tại của vị cô nương này, thì không phải là không thể hy vọng khôi phục được trí nhớ.

Thăm Thăng Y nói :

- Có lẽ lão tiên sinh có cách gì hay rồi.

- Không phải là cách hay.

- Cũng xin cứ chỉ dạy cho.

- Cởi trói phải tay người đã trói.

- Nói như thế, tức là muốn khôi phục trí nhớ cho cô ấy, thì phải tìm người đã làm nàng bị thương.

- Có thể người khác thì vị cô nương này hoàn toàn không nhận biết được, chứ người ấy thì nhất định là không, có thể sau một lần thấy mặt, cô ấy sẽ đột nhiên khôi phục được trí nhớ.

Thăm Thăng Y ngẫm nghĩ :

- Quả là chúng ta nên cùng cách này một phen.

Chu Hạc nói :

- Nhưng ngay cả tên họ của cô ấy chúng ta cũng không biết.

Thăm Thăng Y lại trầm mặc một lúc.

* * * * *

Đêm nay cũng là Tô Tiên rời khỏi thư trai sau cùng.

Nàng tới cửa rồi, chợt quay đầu nói :

- Thì ra cô đã mất hết trí nhớ thật.

Nghe câu này đủ biết tới hiện tại nàng mới hoàn toàn tin.

Thăm Thăng Y và Chu Hạc phán đoán còn có thể ngờ vực, chứ năm vị danh y chắn mạch xong cũng đều nói thế thì khó có thể là giả.

Vân Phiêu Phiêu nghe nàng nói, chợt thở dài một tiếng hỏi :

- Vậy hiện tại người có chịu nói rõ cho ta nghe mọi chuyện chưa?

Tô Tiên nhìn Vân Phiêu Phiêu, chợt cười một tiếng đáp :

- Hiện giờ vẫn chưa phải lúc.

Vân Phiêu Phiêu hỏi ngay :

- Vậy còn phải chờ bao lâu nữa?

Tô Tiên không đáp, chỉ cười một tiếng rồi quay người bỏ đi.

Nụ cười của nàng lần này vô cùng giả trá.

Dĩ nhiên hiện tại Vân Phiêu Phiêu không thể nhận ra.

Bất kể là cười thế nào, hiện tại đối với nàng cũng đều là cười mà thôi.

* * * * *

Đêm nay cũng có trăng.

Sắp hết canh ba, trên đường vẫn có người.

Hai người hầu mặc áo xanh cầm đèn lồng đi trước mở đường, phía sau là bốn người phu khiêng hai cỗ kiệu.

Trong hai cỗ kiệu là hai trong năm vị danh y.

Nhà họ vốn ở gần, nên cũng như hôm qua, khám bệnh xong là về nhà, còn ba người kia ở xa hơn, nên đều nghỉ lại nhà Chu Hạc.

Hai người hầu và bốn phu khiêng kiệu đều là người của Chu Hạc, đêm qua đã đưa họ về nhà rồi, nên không cần phải dặn dò chỉ đường nữa, cứ ung dung đi.

Tới ngã tư, hai cỗ kiệu chia ra đi hai đường.

Vừa rẽ ra đã dừng lại.

Cách chỗ rẽ không đầy một trượng đã có bốn người chia nhau đứng chặn hai cỗ kiệu.

Hai người bên trái một mặc áo đỏ một mặc áo xám, hai người bên phải một mặc áo vàng một mặc áo trắng.

Đó chính là bốn Lang quân Hỏa, Mộc, Thổ, Kim trong Ngũ Hành Truy Mệnh.

Chu Hạc thì có thể biết trên giang hồ có Ngũ Hành Truy Mệnh, chứ hai người này thì còn chưa bao giờ nghe qua. Nhưng họ theo hầu Chu Hạc đã lâu năm, tuy không học được nhiều võ công, nhưng đã gặp không ít người giang hồ, vừa nhìn thấy đã biết ngay bốn người kia không hề có ý tốt, lập tức dừng ngay lại. Người đi bên trái ôm quyền nói :

- Hai vị bằng hữu...

Kim Lang Quân ngắt lời :

- Không phải là bằng hữu.

Người hầu kia thoáng ngạc nhiên nói :

- Vậy thì hai vị...

Mộc Lang Quân bên cạnh lại ngắt lời :

- Là bốn vị...

Người hầu bên phải nói luôn :

- Không rõ bốn vị chặn đường bọn ta là có điều gì chỉ giáo vậy?

Kim Lang Quân cười nói :

- Bọn ta muốn hỏi là hỏi hai vị đại phu ngồi trong kiệu kia.

Rèm hai cỗ kiệu lập tức mở ra, hai vị danh y cũng thò đầu ra nhìn xem có chuyện gì, nghe tới đó có một người buột miệng hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Kim Lang Quân hỏi :

- Chu Hạc mời các người vào khám bệnh trước sau hai lần, là cho ai thế?

- Một vị cô nương.

- Có phải là người đêm trước ngất trước nhà Chu Hạc không?

Một người hầu kêu thất thanh :

- Chẳng lẽ là các người đánh vị cô nương kia bị thương à?

Kim Lang Quân cười nói :

- Người thông minh đấy.

Người hầu kia không tự chủ được bất giác lui lại một bước, quay nhìn người bạn nói :

- Người bảo vệ hai vị đại phu cho cẩn thận, ta phải về báo ngay cho lão gia.

Dứt lời y quay lưng chạy luôn, nhưng vừa chạy được mấy bước thì nghe tiếng người bạn la hoảng, vai phải lập tức bị đè nặng.

Y hoảng hốt ngoảnh nhìn, thấy Kim Lang Quân đứng sau lưng, một tay nắm lấy vai mình.

Kim Lang Quân trên mặt đầy vẻ tươi cười, nhưng là một nụ cười khiến người ta không lạnh mà run.

Y hoảng sợ bật tiếng la hoảng, khuỷu tay thúc mau về phía sau, không ngờ vừa cử động, toàn thân đã lập tức cứng đờ.

Kim Lang Quân cười hỏi :

- Người có biết một kẻ quá thông minh thì thường gặp kết quả thế nào không?

Người hầu mừng rỡ như lười cũng cứng lại, không nói được một tiếng.

Kim Lang Quân trả lời giúp y, nói dần từng tiếng :

- Là chết sớm.

Rồi xoay vai y lại, tay thả ra rồi nắm một cái, đã bóp vỡ sau đầu y.

Người hầu kia lập tức nghe “cách” một tiếng vô cùng lỳ lợ, trong đời chưa từng nghe thấy.

Kim Lang Quân rẩy tay một cái, phía sau đầu y đã nát bét, rồi lập tức buông ra.

Người hầu kia ngã vật xuống đất.

Kim Lang Quân không nhìn tới một cái, chỉ nói :

- Người không thông minh có khi cũng chết sớm.

Rồi từ từ quay lại.

Đến lúc y đã xoay hẳn người lại, bốn người phu khiêng kiệu đã biến thành bốn cái xác chết, người hầu còn lại cũng đã gục xuống trước chân Thổ Lang Quân.

Thổ Lang Quân khẽ xoa tay nói :

- Ta dám đảm bảo rằng về người này thì cho dù có thuốc thánh cũng không chữa cho sống được.

Kim Lang Quân ánh mắt nhìn xuống nói :

- Người ta giết lần này ta cũng dám đảm bảo rằng không ai chữa cho sống được.

Mộc Lang Quân nói :

- Theo ta thì giết người bằng kiếm vẫn chắc chắn nhất.

Thanh trường kiếm dài mỏng đang trong tay y, mũi chỉ xuống đất, máu tươi rỏ xuống từng giọt từng giọt.

Bốn người phu khiêng kiệu đều chết dưới thanh kiếm của y.

Hỏa Lang Quân thì khoanh tay đứng yên tại chỗ, chưa hề nhúc nhích.

Bởi vì nếu y ra tay thì tiếng nổ ầm ầm, nơi này lại cách Chu gia trang không xa.

Tạm thời họ còn chưa muốn khinh động người trong Chu gia trang.

Hảo Lang Quân suốt từ đầu cũng không lên tiếng, lúc ấy mới cười cười nhìn hai người thầy thuốc nói :

- Bây giờ thì chúng ta có thể nói chuyện thoải mái rồi, không sợ có ai nói hớt.

Hai người thầy thuốc dường như đã gặp qua loại người tàn nhẫn độc ác như thế rồi, nên từ đầu đã hoảng sợ co rúm lại, cũng không dám hô hoán, chỉ sợ làm bọn kia nổi giận thì cả mình cũng khó sống.

Hảo Lang Quân cười cười nói tiếp :

- Bọn ta rất thích những ai vui lòng hợp tác.

Hai người thầy thuốc hoảng sợ nói nhau gật đầu.

Đối với người chịu hợp tác, Ngũ Hành Truy Mệnh xử trí ra sao?

3. Mạnh Thường Hiếu Khách-không Biết Làm Sao

Sáng sớm, gió đông thổi hoa bay khắp trang viện.

Vân Phiêu Phiêu lặng lẽ đứng một mình trong trang viện, cạnh ao sen.

Ba hôm nay, đây là lần đầu tiên nàng ra khỏi thư trai, tất cả đối với nàng đều là lạ, thậm chí lũ cá trong ao sen, nàng nghĩ mãi cũng nghĩ không ra chúng được gọi là con gì.

Nước trong ao sen trong suốt, nhìn như một tấm gương, bóng soi vào nước với vật thực tựa hồ giống hệt nhau.

Nàng đang nhìn ngẫm, chợt thấy bóng Tô Tiên dưới nước, bất giác khẽ gọi :

- Tô Tiên!

Tô Tiên theo cánh cửa vòm bên cạnh đi tới, nàng cũng vừa nhìn thấy Vân Phiêu Phiêu, bước chân nhanh hơn, vòng qua bờ ao tới thẳng chỗ Vân Phiêu Phiêu.

... Nhất định có chuyện gì xảy ra rồi.

Vân Phiêu Phiêu không rõ tại sao mình lại có ý nghĩ ấy.

... Mà là chuyện gì?

Nàng chưa nghĩ xong, Tô Tiên đã bước tới trước mặt, vừa dừng lại đã hỏi ngay :

- Cô biết đêm qua xảy ra chuyện gì không?

Vân Phiêu Phiêu lắc đầu :

- Không biết!

- Vậy ta nói cho cô biết, đêm qua hai người hầu và bốn người phu khiêng kiệu của chúng ta bị giết ngoài trang viện.

Vân Phiêu Phiêu giật mình hỏi :

- Vì sao?

- Họ và hai vị trong năm vị đại phu khám bệnh cho cô cùng đi với nhau.

- Họ đưa hai vị đại phu về phải không?

- Đúng thế!

Tô Tiên trầm giọng tiếp :

- Ai mà biết rằng chỗ góc phố bên ngoài trang viện lại có người rình sẵn.

- Hai vị đại phu kia ra sao?

- Cũng không ai thoát, đều chết trong kiệu.

- Ai hạ thủ?

- Lẽ ra cô phải biết.

Vân Phiêu Phiêu cười gượng lắc đầu.

Tô Tiên lạnh lùng nói :

- Chắc chắn người giết họ chính là người đã đánh cô bị thương.

Vân Phiêu Phiêu cười gượng nói :

- Nếu ta nhớ được ai đã đánh mình bị thương, thì cũng đã nhớ được mình là ai rồi.

- Bất kể là ai, cứ theo việc làm đêm qua của họ mà xét, thì chắc họ đã biết cô đang ở đây, chặn đường hai vị đại phu kia mục đích là để biết rõ tình hình hiện tại của cô.

Vân Phiêu Phiêu lạ lùng hỏi :

- Chẳng lẽ hai vị đại phu kia chết cũng không chịu nói à?

- Theo ta thấy thì họ không phải là kẻ tham sống sợ chết, nhưng họ không nhất thiết phải giữ bí mật cho cô.

- Vậy tại sao những người kia lại giết họ?

Tô Tiên cười nhạt đáp :

- Ngay cả chuyện đó mà cô cũng không biết à?

Vân Phiêu Phiêu lắc đầu.

Tô Tiên “Hừ” một tiếng lạnh lùng nói :

- Họ làm thế là vì không muốn có người khác biết được hình dáng của họ.

Vân Phiêu Phiêu lẩm bẩm một mình :

- Biết được hình dáng của họ thì chẳng khó gì biết được họ là ai.

- Cho nên rất khó tìm họ.

- Đúng thế.

Tô Tiên nhìn Vân Phiêu Phiêu chăm chăm, chợt thở dài một tiếng nói :

- Ta vẫn lo cô đem tai họa tới cho nơi này, bây giờ quả nhiên tai họa đã theo cô tới đây.

Vân Phiêu Phiêu lo lắng nói :

- Chỉ sợ bọn họ đã xông vào đây.

- Trước mắt thì họ còn chưa dám.

- Tại sao chưa dám?

- Họ còn chưa rõ tình hình thực hư ở đây.

Nàng ngừng lại một chút lại lạnh lùng nói tiếp :

- Có điều họ sẽ mau chóng rõ thôi.

- Vậy ta phải làm gì?

- Cô à?

Tô Tiên cười nhạt :

- Đến lúc ấy cô sẽ tự hiểu mà.

Câu nói chưa dứt nàng đã xoay người bỏ đi.

Đưa mắt nhìn theo cho đến khi Tô Tiên khuất hẳn, Vân Phiêu Phiêu lòng dạ rối bời.

Cũng không biết bao lâu, nàng đột nhiên giật mình, ngẩng đầu lên thì thấy Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y khoanh tay đứng cách Vân Phiêu Phiêu ba thước, dường như đã tới lâu rồi, mà cũng dường như vừa tới.

Vân Phiêu Phiêu nở một nụ cười buồn bã, nói :

- Người tới lâu chưa?
- Vừa tới!
- Có thấy Tô Tiên không?
- Ta gặp trên đường ngoài vườn.
- Có nói chuyện gì không?
- Có băng qươ năm ba câu, sắc mặt chị ấy có vẻ không vui.
- Thật à?
- Chị ấy vừa tìm cô phải không?
- Ừ.
- Để làm gì thế?
- Nói cho ta biết đêm qua có hai người hầu, bốn người phu khiêng kiệu và hai vị đại phu thăm bệnh cho ta bị giết.
- Đúng thế đấy.
- Ta... có lỗi quá.
- Ta đã xem xét thi thể họ, không có chỗ nào đặc biệt, muốn căn cứ vào vết thương trên thi thể họ mà tìm kẻ giết người chắc là không được.
- Người giết họ chắc chắn là người đánh ta bị thương.

Thẩm Thăng Y gật đầu nói :

- Ta cũng đoán thế.

Vân Phiêu Phiêu nói :

- Nếu ta ra khỏi trang viện, nhất định họ sẽ tập kích ta, lúc ấy ta sẽ biết họ là ai.
- Chỉ sợ cô còn chưa nhìn rõ đã chết rồi.

Vân Phiêu Phiêu cười thảm nói :

- Sống mà như thế này thì chết còn hay hơn.
- Nhưng chẳng lẽ cô chết như thế mà nhắm mắt được à?

Vân Phiêu Phiêu im lặng lắc đầu.

Thẩm Thăng Y nói tiếp :

- Giờ đây vẫn chưa phải hoàn toàn tuyệt vọng, nếu không phải là không chết không được, cô cứ tạm thời nhẫn nại một chút, chờ cho hoàn toàn khỏe mạnh sẽ nói chuyện.

Vân Phiêu Phiêu nói :

- Nếu kẻ kia lại tiếp tục giết người, thì người bảo ta làm chuyện sai rồi.
- Đêm qua sở dĩ họ giết người, theo ta đoán chủ yếu là muốn biết rõ tình trạng của cô, mục đích đã đạt được chắc họ không giết người nữa đâu.

Vân Phiêu Phiêu nói :

- Nhưng vì ta mà đã có tám mạng người bị hại rồi.

Thẩm Thăng Y nói :

- Chuyện đã xảy ra rồi, có nói gì cũng thế, cứ lo việc điều tra tìm cho ra kẻ giết người thôi.

- Ta chỉ lo họ xông vào đây, lại làm hại những người vô tội.

- Nếu họ có ý thì đã xông vào rồi, nên còn chần chừ chưa dám làm bừa, nếu không phải còn lo lắng về nơi đây thì chắc chắn là có mưu đồ khác.

Vân Phiêu Phiêu ngạc nhiên :

- Mưu đồ gì?

- Chuyện đó thì phải hỏi họ.

Chàng cười nhạt một tiếng nói tiếp :

- Có thể họ sẽ cho chúng ta biết nhanh thôi.

Vân Phiêu Phiêu ngẩng đầu nhìn trời thở dài :

- Hoặc giả là ta đã làm điều gì không phải với họ chăng?

Thẩm Thăng Y nói :

- Theo lối họ giết bừa kẻ vô can, thì chắc chắn họ không phải là người tốt đẹp gì, cô nương mà không có lầm lỗi gì thì chắc họ cũng làm ra chuyện này thôi.

Vân Phiêu Phiêu lại thở dài, nói :

- Ta thấy mình cũng chẳng phải là người tốt đẹp gì thì phải.

Thẩm Thăng Y im lặng.

V lại than thở :

- Mong sao câu chuyện này sẽ sớm rõ ràng.

- Ta cũng mong thế.

Thẩm Thăng Y hững hờ cười một tiếng :

- Có điều họ đã biết cô nương chưa chết, trong một hai ngày chắc sẽ tạm thời yên ổn.

- Thật không?

- Đó là theo kinh nghiệm của ta.

Chàng trầm giọng nói tiếp :

- Cũng giống như đêm trước hôm có mưa to gió lớn, không khí rất yên ổn vậy.

Kinh nghiệm vẫn là kinh nghiệm xương máu, nhưng chưa chắc đã hoàn toàn đúng.

Vì một chuyện phát sinh rất ít khi chỉ có một nguyên nhân, dính líu tới nhiều người, có nhiều chi tiết, chỉ cần một người hành động đều có thể làm biến hóa khác đi.

Nếu đó là người quan trọng thì biến hóa càng lớn.

* * * * *

Đêm đã khuya.

Thẩm Thăng Y vẫn còn trong thư trai, ánh mắt thủy chung không rời Vân Phiêu Phiêu.

Nãy giờ chàng ngồi nói chuyện trên trời dưới đất với nàng, hy vọng sẽ theo lời nói mà tìm ra được bí mật gì đó để biết được về nàng, cũng hy vọng lời nói của mình sẽ khơi gợi được trí nhớ của nàng, cho dù nàng không nhớ mình là ai cũng có thể nhớ ra kẻ đánh mình bị thương là ai.

Chỉ như thế mới có thể chuẩn bị đề phòng cho ổn.

Trước mắt họ không biết được ngay cả kẻ giết người, chỉ có thể đề phòng phần nào, chứ ngoài cách chờ đối phương ra tay tập kích thì không còn cách nào khác.

Nguy cơ rõ ràng đã ngay trước mắt, đối phương có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Hiện chàng không nghĩ tới việc nhìn lại mấy người lương thiện đã bị chết oan.

Đáng tiếc là chàng khua môi múa mép bao lâu, vẫn không gợi cho Vân Phiêu Phiêu nhớ lại được gì cả, suốt nửa ngày Vân Phiêu Phiêu cũng chỉ nhớ ra vài chuyện lặt vặt.

Thẩm Thăng Y vốn không chịu thôi, nhưng trước tình trạng như thế lại càng không thể thôi được.

Lúc ấy Vân Phiêu Phiêu đang đứng trước một cuốn trục treo trên vách.

Trên cuốn trục chép một bài thơ của Lý Thương Ẩn :

”Khó nổi tương phùng khó biệt ly

Gió xuân yếu ớt khóm hoa thưa

Con tằm đến chết tơ cam dứt

Ngọn nến thành tro lệ chẳng khô

Soi kính sáng buồn màu tóc đổi

Ngâm thơ đêm thấy ánh trăng mờ

Bồng lai chốn ấy không xa lắm

Cây cánh chim xanh khéo hẹn hò.”

Vân Phiêu Phiêu đọc kỹ một lượt, quay lại nói :

- Trước kia ta đã đọc qua bài thơ này.

Thẩm Thăng Y cười gượng.

Câu này chàng đã nghe nhiều lần, trong thư trai treo đầy những cuốn trục chép thơ, toàn là thơ của người xưa, Vân Phiêu Phiêu nhìn tới đều nói là đã đọc qua.

Vân Phiêu Phiêu nói tiếp :

- Lý Thương Ẩn là thi nhân thời Đường.

- Đúng thế.

- Nói cho ta biết thêm chút gì về ông ta đi.

- Ta chỉ biết rằng ông ta tự là Nghĩa Sơn, người Hà Nội, có hiệu là Ngọc Khê tiên sinh.

Vân Phiêu Phiêu lại nhìn lên cuốn trục :

- Bài thơ này thâm thiết quá.

Thẩm Thăng Y chỉ hững hờ “Ờ” một tiếng.

Vân Phiêu Phiêu nói :

- Ta vẫn chẳng hiểu gì cả.

Thẩm Thăng Y từ từ đứng dậy nói :

- Gặp nhau vốn đã khó, nhưng lúc chia tay buồn bã nhìn nhau, tình cảnh như thế có phải là không chịu nổi không nào?

Vân Phiêu Phiêu bắt giắc gật đầu.

Thẩm Thăng Y nói tiếp :

- Trăm hoa rơi rụng, gió xuân yếu ớt, là tả cảnh sắc thê lương lúc cuối xuân, lúc chia tay thề ước là đến chết không quên nhau, cũng như con tằm ngọn nến, biến vật vô tình thành có tình, hay là ở chỗ so sánh ấy.

Vân Phiêu Phiêu hỏi :

- Còn hai câu kế nữa là ý gì?

- Đó là nhớ nhung người cũ, ở trong tâm trạng buồn bã vô cùng, sáng sớm soi gương thì thấy màu tóc mây nhuộm bạc, đêm trăng đọc thơ thì nghĩ tới cảnh vắng vẻ lạnh lùng, câu nào cũng thấy dáng hình tiêu tụy, sau cùng thì nói việc tiên phạm cách trở nhưng vẫn mong mỗi tin nhau, trong lúc tuyệt vọng vẫn còn mong mỗi, càng thấy tình cảm sâu nặng.

Vân Phiêu Phiêu than thở hồi lâu.

Thẩm Thăng Y từ từ bước tới cạnh nàng nói :

- Đây là bài thơ cuối cùng trong thư trai này mà cô chưa hỏi ta.

Vân Phiêu Phiêu cười gượng nói :

- Vậy thì đến lần sau người tới đây chúng ta cũng chẳng còn chuyện gì để nói nữa rồi.

- Có thể là ta sẽ đi với cô ra dạo bên ngoài một lúc.

Vân Phiêu Phiêu mừng rỡ nói :

- Thì đi luôn bây giờ đi.

Thẩm Thăng Y lắc đầu :

- Nguy hiểm lắm, không chắc đâu, hiện tại ta không muốn cô gặp nguy hiểm như thế.

- Nhưng đó cũng không phải là một biện pháp.

- Mấy hôm nay cô đã đỡ nhiều rồi, ngày mai uống thuốc xong, ta sẽ dùng nội lực giúp cô đẩy cho thuốc phát huy hiệu lực nhanh hơn xem có tác dụng gì không.

- Người đối xử với ta tốt quá.

- Nói thật ra, thì do ta cũng muốn biết cô vốn là ai.

Vân Phiêu Phiêu chợt nói :

- Hy vọng chúng ta vốn không phải là kẻ thù của nhau.

Thẩm Thăng Y thoáng sửng sốt rồi cười nói :

- Ta với cô vốn chưa gặp nhau, chắc không có chuyện đó đâu.

Vân Phiêu Phiêu cười cười gật đầu, chợt nhướng mày nói :

- Nhưng ta với Chu trang chủ và nhất là Chu phu nhân rõ ràng có quen, vạn nhất họ vốn là kẻ thù của ta, khi khôi phục được trí nhớ rồi nhất định sẽ có chuyện, lúc ấy người làm thế nào?

Thẩm Thăng Y lại thoáng sửng sốt rồi nói :

- Dĩ nhiên ta phải can các người rồi hỏi rõ ràng nguyên ủy câu chuyện.

- Nếu là ta sai...

- Thì tự nhiên là ta phải giúp họ một tay.

Vân Phiêu Phiêu bèn thở dài.

Thẩm Thăng Y cười cười nói tiếp :

- Chắc không có chuyện đó đâu, nếu có thì chắc họ đã không để cô ở đây.

- Biết đâu là vì người bề ta vào nên họ bất đắc dĩ phải nể mặt.

Thẩm Thăng Y lắc đầu :

- Chu Hạc hoàn toàn không phải loại người như thế.

Vân Phiêu Phiêu tỏ vẻ tán thành.

Thẩm Thăng Y nói tiếp :

- Nhưng về Tô Tiên thì ta lại hơi ngờ vực.

Vân Phiêu Phiêu im lặng.

Thẩm Thăng Y nói :

- Chắc chị ấy biết cô.

Vân Phiêu Phiêu buột miệng :

- Chắc chắn là thế.

Thẩm Thăng Y ánh mắt lóe lên nói :

- Chẳng lẽ chị ấy tỏ ra cho cô biết rồi à?

Vân Phiêu Phiêu im lặng gật đầu.

Thẩm Thăng Y hỏi gặng :

- Chị ấy tỏ vẻ như thế nào?

- Rất lạ lùng, bà ta gọi ta là tiểu thư.

Thẩm Thăng Y “ủa” một tiếng.

Vân Phiêu Phiêu nói :

- Nhưng bà ta lại không chịu nói cho ta biết tại sao lại gọi ta như thế, ta hỏi tên họ lai lịch của ta cũng không chịu nói.

- Tại sao không nói?

- Bà ta nói, trong tình trạng hiện tại của ta, biết càng nhiều thì chết càng nhanh.

- Đó là chị ấy lo cho cô.

- Nhưng tiếp theo bà ta lại nói ta sống hay chết vốn chẳng dính líu gì đến bà ta, chỉ là vì ta ở đây nên bà ta sợ liên lụy tới người ở đây.

- Ngoài ra chị ấy còn nói gì nữa không?

- Bà ta không hy vọng ta khôi phục được trí nhớ.

- Mà không nói lý do cho cô biết à?

Vân Phiêu Phiêu gật đầu, sắc mặt thay đổi thành rất kỳ lạ.

Thẩm Thăng Y hỏi gặng :

- Tại sao?

Vân Phiêu Phiêu cười gượng rồi lắc đầu thở dài nói :

- Bà ta nói nếu ta khôi phục được trí nhớ rồi, ta nhất định sẽ giết người.

- “Ta à?” - Thẩm Thăng Y sững sờ.

Vân Phiêu Phiêu quả quyết :

- Đúng là người đấy.

- Vậy chị ấy có nói với cô rằng tại sao cô lại muốn giết ta không?

- Bà ta chỉ nói rằng sau khi ta khôi phục được trí nhớ rồi tự nhiên sẽ rõ.

Thẩm Thăng Y trầm ngâm nói :

- Có thể là chị ấy có chuyện khó nói.

- Ta cũng nghĩ thế.

- Xem ra chắc ta phải mau mau đi tìm chị ấy hỏi chuyện.

- Người là bạn thân của vợ chồng họ, chỉ cần người hỏi tới, có thể bà ta sẽ nói tất cả cho người biết.

Nàng lại thở dài nói tiếp :

- Trong tình trạng hiện tại của ta, ta cũng chỉ muốn biết mọi việc cho nhanh nhanh một chút.

Thẩm Thăng Y nói :

- Dĩ nhiên.

Vân Phiêu Phiêu chợt thở dài một tiếng, nói :

- Người biết chuyện rồi, có nói cho ta nghe được không?

- Nếu chị ấy chịu nói cho ta nghe, thì cũng đồng ý nói cho cô biết.

Vân Phiêu Phiêu nở một nụ cười.

Thẩm Thăng Y đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài nói :

- Khuya lắm rồi.

Vân Phiêu Phiêu nói :

- Sáng mai hỏi cũng được mà.

- Ba hôm nay chị ấy đều tới đây rất sớm để thăm cô, sáng mai ta tới đây tìm là được.

Vân Phiêu Phiêu tỏ vẻ ngần ngại nói :

- Sợ bà ta không chịu nói cho người biết.

- Cho dù là thế thật thì cũng chỉ có cách là thử hỏi chị ấy.

Vân Phiêu Phiêu im lặng thở dài.

* * * * *

Sao lặn trăng mờ.

Trời vừa sáng không lâu, Vân Phiêu Phiêu đã ra hỏi thư trai, đứng bồi hồi trong sân.

Hôm nay nàng dậy rất sớm, vì trong lòng có chuyện lo nghĩ, đêm qua ngủ không yên giấc, trời vừa sáng nàng đã dậy, bồi hồi trong thư trai một lúc, chỉ chờ Tô Tiên xuất hiện.

Lúc sau nàng cảm thấy buồn rầu kỳ lạ, nhịn không được đẩy cửa bước ra khỏi thư trai.

Gió sớm trong làng xua tan đi ít nhiều nỗi buồn rầu trong lòng nàng.

Ánh mắt nàng dừng lại ở chỗ cánh cửa vòm.

Lúc nào Tô Tiên tới?

* * * * *

Ánh mặt trời đã soi xuống sân.

Mấy hôm trước giờ này Tô Tiên đã tới thư trai rồi, hôm nay thì chưa.

Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì rồi.

Vân Phiêu Phiêu vừa nghĩ tới đó, đã nghe thấy một âm thanh vô cùng kỳ quái vang lên, không tự chủ được ngẩng lên nhìn về phía âm thanh phát ra.

Trên nóc thư trai có một người áo đen che mặt đứng sừng sững.

Vừa thấy Vân Phiêu Phiêu ngoái nhìn, người đó lập tức tuốt kiếm ra khỏi vỏ, cả người lẫn kiếm hóa thành một chiếc cầu vồng, lẳng không vọt tới Vân Phiêu Phiêu.

Ánh kiếm chớp sáng, tiếng gió rít xé tai.

Vân Phiêu Phiêu buột miệng kêu “Có thích khách!”, tay phải rất tự nhiên đưa xuống hông trái.

Trước nay kiếm của nàng đều giắt ở đó, nhưng đã bị Ngũ Hành Truy Mệnh lấy mất.

Quờ tay một cái thấy trống không, nàng chợt sững sờ.

Nhất kiếm lúc bấy giờ đã đánh tới, nhưng đúng trong chớp mắt ấy, nàng đã vụt nghiêng người đi lướt ra như quỷ mỵ.

Người áo đen cả người lẫn kiếm lại lẳng không vọt tới, cổ tay Vân Phiêu Phiêu lật lại một cái, tay áo chợt vung ra, “ào” một tiếng quét vào hông y.

Người áo đen một kiếm phóng ra chưa hết, thân hình đã xoay ngang, co người một cái tránh qua tay áo Vân Phiêu Phiêu, cổ tay xoay lại, soạt soạt soạt đâm ra ba kiếm.

Vân Phiêu Phiêu thân ảnh chấp chờn như hồ điệp xuyên hoa, tránh qua ba kiếm rồi, hai tay áo “ào ào à” cùng phát ra.

Kiểm thế của người áo đen bị phong tỏa, y hừ lạnh một tiếng, lui liền ba bước, Vân Phiêu Phiêu lại không đuổi theo, hai tay áo chợt buông thông, đứng ngăn người ra.

Sự thật thì động tác của nàng đều là phản ứng tự nhiên, chứ vốn không biết làm sao đuổi theo, thậm chí cũng không có ý nghĩ ấy.

Người áo đen tuy sợ Vân Phiêu Phiêu võ công cao cường, nhưng nhìn thấy nàng như thế dĩ nhiên không chịu bỏ qua cơ hội, sấn ngay vào, thanh kiếm vù một tiếng đâm ra mười một nhát, nhát nào cũng đâm vào chỗ yếu hại trên người Vân Phiêu Phiêu.

Vân Phiêu Phiêu ánh mắt lóe lên, thân hình lại di động, từ chỗ ngơ ngác biến thành mau lẹ, mười một kiếm liên hoàn của người áo đen chỉ có một kiếm đâm trúng tay áo nàng, còn mười kiếm đều đâm trượt.

Sau mười một kiếm này, người áo đen lại đánh tiếp mười bảy kiếm nữa, kiếm chiêu càng lúc càng tàn độc.

Vân Phiêu Phiêu thân hình xoay chuyển cũng càng mau lẹ, lại tránh mười bảy kiếm, chợt băng ra ngoài nửa trượng, hai tay ôm đầu rên lên một tiếng.

Nàng thân hình di động, đầu óc vẫn liên tục suy nghĩ, giờ này đã tới lúc không thể cố gắng được nữa rồi.

Người áo đen nhìn thấy rõ ràng, đang định hạ sát thủ một tiếng quát như sét chợt nổ vang tới :

- Dừng tay.

Y giật nẩy mình, một kiếm phóng mau vào Vân Phiêu Phiêu.

Một nhát kiếm này tuy về phương vị và tốc độ không bằng mười bảy kiếm trước, nhưng cũng đủ để giết người.

Vì nhát kiếm này nhắm thẳng vào cổ họng Vân Phiêu Phiêu.

Vân Phiêu Phiêu cũng biết mình đang lâm vào tình trạng hiểm nghèo, đầu tuy như bị dao cắt đau buốt, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào người áo đen.

Đầu óc nàng vẫn chưa tới mức bị hôn mê hoàn toàn, nhìn thấy thanh kiếm đâm tới, vội tránh qua một bên.

Lần này thân hình không mau lẹ bằng thanh kiếm, tuy cổ họng tránh qua được mũi kiếm nhưng vai phải vẫn chậm, bị mũi kiếm đâm trúng.

Thanh kiếm đâm vào thịt hai tắc.

Vân Phiêu Phiêu hoảng sợ kêu một tiếng, thân hình tự nhiên bằng mau về phía sau, đầu vai rời khỏi mũi kiếm, máu theo vết thương phún phụt vọt ra tưới đỏ mặt đất.

Nếu người áo đen thừa cơ truy sát thì giết nàng không khó khăn gì, nhưng Thẩm Thăng Y bên cạnh đã lảng không vọt tới.

Với thân thủ của chàng thì không khó khăn gì cản trở được nhất kiếm thứ hai.

Dường như người áo đen cũng biết rằng không có thời gian để phóng nhất kiếm thứ hai, nên thân hình bật tung lên cao hai trượng, lui lại trên nóc thư trai.

Vân Phiêu Phiêu lúc ấy đã không gượng được nữa, thân hình lảo đảo ngã xuống.

Thẩm Thăng Y thân hình hạ xuống đất, quờ tay một cái vừa kịp đỡ Vân Phiêu Phiêu, nhìn tới chỗ bị thương của nàng trên vai, thở phào một tiếng.

Chàng lập tức phong tỏa hai huyết đạo trên vai nàng, không cho máu chảy ra nữa, rồi mới đưa mắt nhìn lên nóc thư trai.

Thân hình người áo đen lúc ấy đã biết mất.

Với khinh công của Thẩm Thăng Y thì bây giờ vẫn còn kịp đuổi theo, nhưng chàng chỉ sững sờ nhìn lên một cái.

Kế đó chàng bế Vân Phiêu Phiêu lên mang vào thư trai.

Vân Phiêu Phiêu đã ngất đi.

* * * * *

Lại bắt đầu một đêm.

Dưới ánh đèn nhợt nhạt, sắc mặt của Vân Phiêu Phiêu càng trắng bệch, trông như một tờ giấy trắng. Đến bây giờ nàng mới tỉnh lại, vừa mở mắt thấy Thẩm Thăng Y, nàng lập tức cảm thấy yên tâm.

Chỉ cần nhìn thấy Thẩm Thăng Y là nàng có cảm giác được an toàn.

Thẩm Thăng Y ngồi trên một chiếc ghế ở đầu giường, nhìn thấy Vân Phiêu Phiêu tỉnh lại, hai hàng lông mày lập tức giãn ra.

Suốt ngày chàng không rời khỏi thư trai.

Thư trai hôm nay cũng vô cùng yên tĩnh, trừ người hầu gái mang cơm tới hai lần, còn thì không có ai tới, cả vợ chồng Chu Hạc và Tô Tiên cũng không thấy đâu.

Người hầu gái kia dĩ nhiên không để ý.

Vân Phiêu Phiêu cũng thế, ngồi dậy xong thì chuyện xảy ra trước lúc ngất đi tự nhiên hiện ra trong óc, vai phải lập tức đau buốt, quay đầu nhìn thì vết thương đã được băng bó cẩn thận.

Thẩm Thăng Y lập tức nói :

- Vết thương không nặng, chắc khoảng trên dưới mười ngày sẽ lành.

Vân Phiêu Phiêu cảm kích nhìn chàng :

- May mà có người tới đúng lúc.

Thẩm Thăng Y chép miệng nói :

- Có lẽ là do số cô còn may.

Vân Phiêu Phiêu gật gật đầu :

- Bây giờ thì khỏe rồi.

- Cô mà rui, thì kẻ giết cô đắc thủ rồi.

- Không rõ người tới giết ta lần này có phải là kẻ đánh ta bị thương lần trước không.

- Đúng ra thì không.

Vân Phiêu Phiêu lạ lùng hỏi :

- Người dựa vào đâu mà khẳng định như thế?

Thẩm Thăng Y trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Nếu người lần trước dùng kiếm, làm sao cô còn sống tới giờ này được.

Vân Phiêu Phiêu sờ sờ lên vai, gật gật đầu, chợt thở dài một tiếng, nói :

- Người cứu mạng ta hai lần, ta phải làm sao để đền đáp?

Thẩm Thăng Y lặng lẽ cười một tiếng :

- Ta cứu cô không phải vì mong cô đền đáp.

Vân Phiêu Phiêu cảm động nói :

- Ta biết mà.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Có thể ngày mai, có thể ngày sau, thế nào cũng có một ngày ta khôi phục được trí nhớ, lúc ấy biết đâu ta sẽ khiến người thất vọng.

Thẩm Thăng Y hỏi :

- Cô có biết ta hy vọng điều gì ở cô không?

- Điều gì?

- Chỉ là cô khôi phục được trí nhớ.

- Người rất muốn biết ta là ai à?

- Thỏa mãn lòng tò mò của mình có thể nói đó cũng là một lý do.

- Còn có lý do nào khác nữa không?

- Ta không nỡ nhìn thấy một người trở thành thế này.

Vân Phiêu Phiêu lại thở dài một tiếng :

- Người quả là một người tốt.

Thẩm Thăng Y im lặng.

Vân Phiêu Phiêu chăm chú nhìn chàng, chợt nói :

- Tối hôm nay trông người khác hẳn hôm qua.

Thẩm Thăng Y “ủa” một tiếng hỏi :

- Khác chỗ nào?

- Trông người như đang chứa tâm sự.

Thẩm Thăng Y cười cười.

Vân Phiêu Phiêu hỏi tiếp :

- Có phải là vì chuyện của ta không?

Thẩm Thăng Y không đáp.

Vân Phiêu Phiêu lại hỏi :

- Lúc ta hôn mê có chuyện gì xảy ra không?

- Không.

- Thật chứ?

Thẩm Thăng Y cười ngất :

- Bây giờ cô đã biết cả chuyện nghi ngờ lời nói của người khác rồi.

Vân Phiêu Phiêu vội xin lỗi :

- Thật ra ta không nghi ngờ gì người đâu.

Nàng nghĩ ngợi rồi nói tiếp :

- Cho dù xảy ra chuyện gì, nếu chuyện đó đúng là không dính líu tới ta, dĩ nhiên người không nhất thiết phải nói cho ta biết, nếu là có dính líu tới ta mà người không chịu nói cho ta biết, nhất định cũng chỉ là có ý tốt với ta.

Thẩm Thăng Y chỉ cười cười.

Vân Phiêu Phiêu lại nói :

- Cho nên cho dù có dính líu tới ta, mà người không nói ra, ta cũng chẳng trách móc gì người.

Thẩm Thăng Y cười nói :

- Đúng là có chuyện xảy ra, nhưng hoàn toàn không dính líu gì tới cô.

Nếu Vân Phiêu Phiêu đúng là Vân Phiêu Phiêu linh mẫn trước kia, nhất định nhận ra là chàng nói dối.

Chàng từ thái độ giọng nói đều có vẻ khác thường.

Tiếc là đối với Vân Phiêu Phiêu hiện tại thì bất kể là thái độ hay giọng nói ra sao đều không có gì khác, mới rồi nàng nói Thẩm Thăng Y có vẻ như chất chứa tâm sự chỉ là do bất chợt có cảm giác như thế mà thôi.

Nàng hoàn toàn tin lời chàng, hỏi sang chuyện khác :

- Người áo đen tập kích ta về sau thế nào?

- Y nhảy lên nóc nhà chạy mất.

- Theo người y có trở lại không?

- Nếu y trở lại lần nữa, cô cũng đừng bao giờ giao thủ với y, vì trí tuệ của cô hiện đã không còn gì, không thể là đối thủ của y được.

- Vậy ta phải làm sao?

- Chạy trốn, chạy thật mau về cạnh cửa vòm.

- Người sẽ đứng ở đó phải không?

Thẩm Thăng Y gật đầu.

* * * * *

Trong sân, lúc đêm sâu, dưới trăng sáng.

Chu Hạc đứng ngây người cạnh một khóm chuối, ngẩng đầu nhìn trời.

Ông ta đứng như thế đã một canh giờ rồi!

Một tiếng ho khẽ chợt vang lên phía sau, ông ta nghe tiếng ngoảnh đầu thì nhìn thấy Thẩm Thăng Y.

- “Thẩm huynh!”, - Chu Hạc sửng sốt.

Thẩm Thăng Y ánh mắt như điện, nhìn chăm chăm vào Chu Hạc hỏi :

- Chu huynh đang ngắm gì thế?

Chu Hạc đáp :

- Ngắm trăng sáng trên trời.

Thẩm Thăng Y ngẩng đầu nhìn, nói :

- Hôm nay đúng là ngày rằm.

- Đêm rằm thì trăng tròn, qua đêm nay rồi phải đến tháng sau mới lại thấy được tròn như thế này.

- Cho nên huynh đứng ở đây ngắm cho đã.

Chu Hạc gật đầu :

- Triệu Tùng Lệnh có khúc Đối Nguyệt, không rõ người có nhớ không?

Thẩm Thăng Y chậm rãi ngâm nga :

- Từ xưa vui phải hết; Từ nay ắt đầy vơi; Mừng ba thấy người mong manh cạnh sao Đẩu; Mười ba thấy người vừa đẹp tươi; Hăm ba thấy người thành ốm yếu; chỉ là trước sau đêm nay; Huống chi đời người; Chớ trách gió thu làm úa liễu.

Chu Hạc thở dài đọc lại :

- Huống chi đời người; Chớ trách gió thu làm úa liễu.

Thẩm Thăng Y nói ngay :

- Bài từ khúc ấy của Triệu Tùng Lệnh rất dở.

Chu Hạc gật đầu :

- Đêm trăng ví với cô gái, thì rõ ràng quá tầm thường.

- Cũng như sách Ngọc Hồ thanh thoại chép bài “Một hai rồi ba bốn; Mây liễu còn mong manh; Chờ thiếp mười lăm đã; Sẽ đối diện nhìn anh”, thật là một dạng thơ con cóc, chẳng có chút gì là siêu thoát uẩn súc cả.

- Đúng đấy.

- Chu huynh chợt nghĩ đến bài từ của Triệu Tùng Lệnh, chắc là cũng chỉ vì hai câu cuối “Huống chi đời người, Chớ trách gió thu làm úa liễu” mà thôi.

Chu Hạc không đáp.

Thẩm Thăng Y nói tiếp :

- Bây giờ mới là cuối xuân mà.

- Mùa thu cũng tới mau thôi.

- Rồi lại Chu huynh có chuyện gì khó khăn?

Chu Hạc cười một tiếng nói :

- Bất quá là ta nhất thời thấy cảm khái, Thẩm huynh lại nghĩ tới chỗ ấy kia à?

Thẩm Thăng Y trầm giọng nói :

- Trước nay chúng ta vẫn là bạn bè thân thiết.

- Hiện tại cũng thế thôi.

- Nếu thế thì Chu huynh gặp chuyện gì khó khăn sao không nói rõ cho ta biết?

Chu Hạc vô cùng lạ lùng hỏi :

- Thắm huynh nói thế là có ý gì?

Thắm Thăng Y ánh mắt nhìn xuống đáp :

- Phục Ma kiếm pháp của phái Võ Đường tuy ta biết không nhiều, nhưng đại khái vẫn có thể nhận ra được.

Chu Hạc biến hẳn sắc mặt.

Thắm Thăng Y nói tiếp :

- Tuy huynh che mặt, nhưng thân hình cử chỉ của huynh thì ta quá quen thuộc.

Chu Hạc sắc mặt trắng bệch nói :

- Thắm huynh đã nhận ra người áo đen che mặt sáng nay là ta à?

Thắm Thăng Y nhìn thẳng nói :

- Ta chỉ nghĩ không ra là tại sao Chu huynh lại muốn giết chết vị cô nương kia thôi.

- Làm sao nghĩ ra được.

Thắm Thăng Y hỏi gặng :

- Mà tại sao chứ?

- Nhất định phải biết à?

- Nếu huynh kiên quyết không chịu nói thì cũng không thể miễn cưỡng.

- Có điều nhất định người sẽ không chịu bỏ qua, người thông minh như người, cho dù ta không chịu nói ra, không lâu sau người cũng sẽ tìm ra được.

- Cho nên tại sao huynh không chịu nói luôn đi, cho ta đỡ mất công tìm hiểu?

- Người vẫn giữ thói tò mò ghê gớm như trước.

- Trời sinh ra thế, khó bỏ lắm.

- Một người quá tò mò không phải là chuyện hay đâu.

- Câu ấy ta nghe hàng nghìn lần rồi.

Chu Hạc lặng lẽ cười một tiếng, cất bước đi vào chỗ vườn hoa rậm rạp, Thắm Thăng Y cũng đi theo. Tới cạnh một hòn giả sơn, Chu Hạc dừng lại nói :

- Chắc người đã biết tại sao ta đóng cổng trang viện chứ?

- Huynh đã nói rồi, có hai lý do...

- Còn có lý do thứ ba nữa.

- Xin được nghe.

Chu Hạc trầm giọng nói :

- Gia tài của ta hoàn toàn không phải đã tiêu tan mất bảy tám phần, mà đã hết sạch từ bốn năm trước.

- Huynh mới đóng cổng trang viện hai tháng trước đây.

- Vì sau hai tháng ta mới biết rằng gia tài đã hết sạch, có điều có một người giúp đỡ ngấm ngầm.

Thắm Thăng Y buông một câu thăm dò :

- Tô Tiên.

Chu Hạc giật nảy người :

- Tại sao ngươi biết?

- Ngoài chị ấy ra còn có ai chịu giúp huynh như thế, mà có ai có thể che giấu huynh suốt hai năm.

Chu Hạc im lặng gật đầu.

Thẩm Thăng Y nói :

- Muốn duy trì tòa trang viện này không phải dễ dàng đâu.

- Đúng là không dễ.

- Ta còn nhớ huynh ừng nói chị ấy là một cô gái mồ côi, từ nhỏ đã được tiền bối võ lâm là Tuệ Nhân thần ni ở núi Nhạn Đãng thu dưỡng.

- Nàng nói với ta như thế, mà cũng đúng là ta quen nàng trong một chuyến đi du ngoạn ở núi Nhạn Đãng.

- Lúc huynh gặp chị ấy thì Tuệ Nhân thần ni đang bị đại địch tìm tới trả thù, tuy bà ta giết được ba người, nhưng bản thân cũng chết dưới đòn phản kích của đối phương, Tô Tiên cũng bị trọng thương, được huynh cứu về.

- Sự thật đúng là như thế.

- Theo ta biết thì Tuệ Nhân thần ni không phải là một người giàu có.

- Bà ta không giàu có đâu.

- Vậy thì...

Chu Hạc ngắt lời :

- Ngươi biết ta phát hiện được chuyện gì không?

- Thì ta vốn đang định hỏi huynh đây.

Chu Hạc chậm rãi nói :

- Nhiều người cho rằng ta tiêu xài như nước không cần đếm, thật ra ta có đếm chứ, chỉ có điều ba bốn năm ta mới tính toán một lần, vì thế ta nói ra đây là một chuyện khổ tâm.

- Lẽ ra huynh phải thuê một người quản lý...

- Ở đây vốn có một người, nhưng không may y bị ta phát giác là những khoản ta chi dùng ít nhất cũng có ba phần rơi vào tay y.

- Nên huynh quyết định là tự mình quản lý à?

Chu Hạc gật đầu nói :

- Nhưng không phải là do ta tính toán sổ sách mà phát giác ra chuyện của Tô Tiên.

- Ủa?

- Ngươi cũng biết, ta tuy rất thích kết giao với anh hùng hào kiệt, nhưng tính nết thì thích yên tĩnh.

- Xem huynh viết chữ vẽ tranh thì biết rồi.

- Cho nên lúc mọi người ồn ào vui vẻ, thì ta cứ một mình lặng lẽ rút lui, tới chỗ thư trai tìm yên tĩnh.

- Chuyện đó thì dính lú gì đến Tô Tiên?

- Một lần ta lẳng lặng bỏ đi như thế, vốn là định tới thư trai, nhưng nửa đường đổi ý.

- Rồi lại huynh đi đâu?

- “Về phòng” - Chu Hạc thở dài một tiếng - “Vì ta chợt phát giác là như thế có vẻ lạnh nhạt với nàng, có chỗ không phải”.

- Rồi xảy ra chuyện gì?

- Ta về phòng không thấy nàng, tìm khắp trong trang viện cũng không thấy, đang lấy làm lạ lòng không biết nàng đi đâu, chợt nàng từ trong tòa tiểu lâu xuất hiện.

- Ủa?

- Lúc ấy ta đang quanh quẩn ngoài tiểu lâu, dù cho ai qua lại cũng thấy, khi ấy là mùa đông, cửa sổ trong phòng lại cài phía trong.

- Rồi huynh có hỏi chị ấy đi đâu không?

- Không.

- Chỉ ngấm ngấm quan sát à?

- Ta cũng tò mò không kém gì người đâu.

- Kết quả phát hiện được gì?

- Cứ ba ngày thì nàng lại mất tăm như thế vài giờ.

Chu Hạc đưa mắt nhìn xuống :

- Ta tìm kiếm kỹ càng khắp tòa tiểu lâu, kết quả là phát hiện ra một cánh cửa bí mật.

- Phía trong cửa là cái gì?

- Là một đường địa đạo, ta hoàn toàn không biết là có một đường địa đạo như thế.

- Thăng tới chỗ nào?

- Tới một tòa trang viện nhỏ bên cạnh... Chủ nhân vốn họ Lý, nhưng sau đó ta điều tra mới biết trang viện đấy đã đổi chủ.

- Chắc huynh cũng theo địa đạo qua bên bên đó xem chứ hả?

Chu Hạc gật đầu :

- Trong trang viện nhỏ ấy chỉ có hai phụ nữ trung niên, ta ngấm ngấm nhìn trộm, thấy họ đưa một quyển sổ cho Tô Tiên, thái độ cực kỳ cung kính.

- Lúc ấy huynh có xông vào không?

- Người xem ta có phải là hạng người lỗ mãng như thế không hả?

- Không.

- Ta sợ bị họ phát giác, lập tức rút lui, từ hôm ấy bắt đầu ngấm ngấm để ý người ra vào trang viện, nhưng chỉ thấy hai người đàn ông trung niên ra vào, nhìn nhiều lần thì thấy hai người đó không giống đàn ông, chính là hai người phụ nữ trung niên mà ta đã gặp.

- Rồi có theo dõi họ không?

- Nhưng không có kết quả gì.

- Dĩ nhiên huynh phải vào dò xét trang viện đó chứ?

- Dĩ nhiên.

- Có phát hiện được gì không?

- Ta vừa khảng định trong trang viện ấy chỉ có hai phụ nữ trung niên kia, bèn chờ tới lúc họ đều đi vắng lên theo địa đạo qua.

Tới đây y trầm giọng :

- Ta tìm được một quyển sổ.
- Trong đó ghi chép những gì?
- Một ít tên người và số tiền.

Giọng nói của Chu Hạc càng thấp xuống :

- Ta đọc kỹ những tên người, chợt phát hoảng nhảy dựng lên.
- Huynh biết họ sao?
- Biết một số.
- Thế huynh sợ gì?
- Tất cả bọn họ đều là người giang hồ lần lượt bị ám sát, không ít người nghe nói là chết dưới tay đám sát thủ của Thất Sát trang.

Thẩm Thăng Y sắc mặt thay đổi hẳn.

Chu Hạc nói tiếp :

- Tên người tuy không phải là bút tích của Tô Tiên, nhưng những dòng viết số tiền thì đúng là chữ của nàng.
- Thế thì chị ấy nếu không phải là kẻ đứng đầu cũng là một nhân vật quan trọng trong Thất Sát trang.
- Sau đó ta luôn để ý, lại phát hiện ra rằng mỗi lần trở về, nàng đều mang theo một bọc tiền, nhưng đều trút cả vào rương đựng tiền của ta.
- Vì vậy nên huynh liền tính sổ.
- Kết quả ta phát hiện ra rằng lẽ ra gia tài đã phải hết sạch từ hai năm trước, thế nhưng rương đựng tiền không những không có lúc nào trống rỗng, mà so với lần tính sổ trước lại còn nhiều hơn chứ không ít đi.
- Chị ấy làm thế theo ta cũng thì cũng vì có ý tốt với huynh.

Chu Hạc than :

- Ta biết chứ, nhưng loại ý tốt ấy người bảo ta làm sao tiếp nhận cho được.

Thẩm Thăng Y cũng hiểu rõ tâm trạng của Chu Hạc.

Chu Hạc nói tiếp :

- Tuy ta thích trọng nghĩa khinh tài, nhưng cũng chỉ giới hạn trong khả năng của mình, mình không có khả năng thì chỉ có cách từ chối, cho dù bạn bè không thể tất cho thì cũng không thể không đóng cửa tạ khách, ta cũng hoàn toàn không thấy mình có lỗi, vì sự thật thì ta không còn khả năng nữa, nàng giúp đỡ như thế, có lẽ cũng không muốn ta biết, chỉ muốn ta sung sướng một chút, nhưng rốt lại lại là một việc làm ngu xuẩn.
- Khi một người yêu thương một người thì rất dễ biến thành ngu xuẩn như thế.

Chu Hạc chỉ thở dài.

Thẩm Thăng Y hỏi :

- Sau khi biết chuyện, huynh có hỏi chị ấy một lần cho rõ ràng không?
- “Không” - Chu Hạc thở dài đáp - “Trước tình hình như thế, chuyện đầu tiên ta thấy phải làm là giải quyết chuyện chi tiêu”.

Thẩm Thăng Y gật đầu nói :

- Lúc ấy lại vừa gặp vụ Đoạt Mệnh thập tam sát ở khe Ngọa Hồ, huynh bèn té nước theo mưa, đóng cổng trang viện luôn.

- Sau đó ta bán một phần ruộng đất, giao tiền cho vài người bạn tốt mở mấy gian hàng trong thành, hai năm trở lại đây không những đã lấy lại vốn mà còn được tiền lời tương đương, cũng đủ duy trì sự chi tiêu trong trang viện.

- Làm ăn phát tài, tốt lắm.

- Giờ đây mọi việc đã ổn cả rồi, ta cũng chuẩn bị nói chuyện với nàng một lần cho rõ ràng, ai ngờ vị cô nương kia lại tới đây.

- Đường như huynh cũng đâu có biết cô ta là ai.

- Đúng là không biết, nhưng ta dám chắc là cô ta và Tô Tiên là người cùng hội cùng thuyền.

Thẩm Thăng Y bắt giác gật đầu :

- Chắc là thế rồi, ta đã từng hỏi qua vị cô nương kia, theo nàng nói thì chị ấy từng tỏ ra nhận biết nàng, lại còn gọi nàng là tiểu thư.

Chu Hạc rúng động nói :

- Nếu thế thì cô ta nếu không phải là chủ nhân của Thất Sát trang thì cũng là có vị trí cao hơn nàng.

- Theo lẽ thì phải thế.

- Chẳng lạ gì võ công của cô ta lợi hại đến thế.

- Theo ta thấy sáng nay, nếu nàng không bị mất hết trí nhớ thì huynh đừng có mơ mà đâm trúng nàng một kiếm.

Chu Hạc hoàn toàn tán thành.

Thẩm Thăng Y lại nói :

- May mà nàng mất hết trí nhớ, nếu không thì rất lo cho huynh.

Chu Hạc có vẻ tức tối, cắn hờn nói :

- Cô ta mất hết trí nhớ thật chứ?

- Chắc chắn là thế rồi.

Chu Hạc trầm ngâm một lúc.

Thẩm Thăng Y lặng lẽ cười một tiếng nói :

- Nếu không thì giờ đây đầu ta chưa vào quan tài cũng đang nằm bẹp giường.

Chu Hạc lạ lùng hỏi :

- Sao thế?

- Vì Tô Tiên từng nói với nàng rằng nếu nàng khôi phục được trí nhớ biết đâu sẽ giết ta.

- “Giết người à?” - Chu Hạc càng lạ lùng.

- Đúng thế.

- Nếu thế thì ta đoán quả không sai.

- Rõ ràng nàng là người trong Thất Sát trang.

Thẩm Thăng Y cười cười nói tiếp :

- Đại khái chắc kẻ thù của ta hết cách rồi nên tìm tới Thất Sát trang, nàng mới tìm tới đây.

- Với võ công của cô ta, nếu lúc đầu có bình thường, cho dù không phải là đối thủ của người, vẫn không phải hoàn toàn không có cơ hội.

- Đúng thế.

- Kẻ thù của người đường như không ít.
- Thật ra không ít đâu.
- Không biết kẻ nào thuê giết người kìa?
- Ta cũng không biết, nhưng chắc là chị ấy biết.
- “Ô Tiên à?” - Giọng nói của Chu Hạc bắt giác đánh lại.

Thẩm Thăng Y thở dài nhè nhẹ, nói :

- Cho tới chuyện tính mạng của ta giá bao nhiêu, chắc chị ấy cũng đã đưa ra một cái giá thích hợp rồi, thậm chí còn ghi rõ trong quyển sổ đấy nhé.

Chu Hạc cười gượng.

Thẩm Thăng Y chăm chú nhìn y nói :

- Bây giờ chắc huynh trả lời câu hỏi của ta được rồi chứ?

Chu Hạc quay lưng lại nói :

- Từ khi vị cô nương kia xuất hiện, Ô Tiên tỏ vẻ rất hoảng hốt, rất ưu tư, sau khi hai vị đại phu chết rồi, lại càng rõ hơn, ăn không ngon ngủ không yên, đêm qua ta vô tình nghe nàng lẩm bẩm một mình, nói những người kia mà biết cô gái ấy còn sống thì thế nào cũng tàn sát hết những người ở đây.
- Thế thì hung thủ là ai, sát cơ ở đâu chắc chị ấy đều biết rõ.
- Ừ.

Thẩm Thăng Y hỏi gặng :

- Thế chị ấy còn nói gì nữa không?
- Nói đi nói lại một câu mấy lần, là tại sao cô gái kia không chết đi cho rồi?

Thẩm Thăng Y chợt hiểu ra nói :

- Cho nên sáng nay huynh che mặt động thủ giết cô ấy chứ gì?
- Ta tin chắc là không giết lầm người đâu.
- Có thể toàn bộ sát thủ của Thất Sát trang đều đáng chết, nhưng giả như huynh giết chết được cô ấy thì đối với chuyện trước mắt lại chẳng có lợi ích gì cả.
- “Cái gì?” - Chu Hạc bắt giác quay lại.
- Người ngoài cuộc thì rõ, người trong cuộc thì u mê.

Chu Hạc sững sốt nhìn Thẩm Thăng Y, không hiểu gì cả.

- Thương thế của vị cô nương ấy chẳng cần nói huynh cũng rõ, ta dám nói chắc rằng sau khi nàng bị thương rồi hoàn toàn không thể cử động được nữa, mà tại sao nơi khác không tới, lại tới nằm ngay cổng trang viện của huynh, sao mà khéo thế.
- Người cho rằng việc cô ta xuất hiện trước cổng là có chuyện gì phải không?
- Là người khác đem nàng tới đây.
- Ờ.
- Người đem nàng tới đây chắc chắn là người đánh nàng trọng thương, lúc ấy rõ ràng họ đều cho rằng nàng đã chết, nên mới đây xảy ra chuyện cản đường chặn kiệu, giết chết hai vị đại phu, động cơ dĩ nhiên là muốn hỏi về tình trạng của nàng.
- Có thể nói họ là những kẻ rất tàn nhẫn.
- Có điều theo đó đủ biết họ không ngờ vị cô nương kia lại còn sống.

- Đã biết được chắc chắn họ không buông tha cô ta, theo sự độc ác của họ mà nói thì e rằng cô ta khó mà thoát chết, chẳng lạ gì Tô Tiên lại hoảng sợ đến thế.

Thẩm Thăng Y lắc đầu lia lịa nói :

- Họ đem vị cô nương kia tới bỏ ngoài cổng là cho rằng nàng đã chết rồi, từ đó cho thấy họ còn có mục đích khác.

- Theo người...

Thẩm Thăng Y ngắt lời :

- Chắc họ muốn hãm dọa Tô Tiên.

Chu Hạc kêu lên :

- Tại sao?

- Có thể Tô Tiên cất giữ hay biết chỗ của một cái gì đó mà họ cần, họ muốn chị ấy đưa ra.

Chu Hạc ngẫm nghĩ rồi kêu lên :

- Đúng lắm, đúng lắm.

Thẩm Thăng Y nói :

- Chúng ta đang nói tới chuyện một bí mật.

- Muốn biết bí mật đó, chỉ có cách hỏi Tô Tiên.

- Vị cô nương kia dĩ nhiên cũng biết, tiếc là hiện tại đã mất trí nhớ.

- Vậy thì giết cô ta cũng chẳng có lợi ích gì.

- Ừ.

- Vậy thì hiện tại ta phải...

- Chuyện gấp lắm rồi, phải lập tức tìm Tô Tiên hỏi cho rõ.

- Ta...

- Bây giờ mà huynh còn do dự à?

Chu Hạc dậm chân, quay phắt người bước đi, Thẩm Thăng Y theo sát phía sau, được vài bước chợt dừng chân quay đầu hỏi :

- Ai?

Chu Hạc nghe tiếng dừng ngay lại.

Một nữ nhân lập tức từ sau một khóm cây bước ra.

Khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt thất thần, dáng vẻ ngơ ngác ngác, chính là Vân Phiêu Phiêu.

Chu Hạc không tự chủ lùi lại một bước, trừng mắt nhìn nàng hỏi :

- Sao cô lại tới đây?

Vân Phiêu Phiêu ngơ ngác nói :

- Chẳng biết tại sao hai ngọn đèn trong thư trai chợt tắt cả.

Thẩm Thăng Y hỏi :

- Rồi cô cho rằng có người tới tập kích nên hoảng sợ chạy trốn phải không?

- Ta còn nhớ rằng người bảo ta chạy qua phía này, nhưng tới đây chợt nghe có tiếng người...

- Cho nên cô hoảng sợ núp lại, xem ai nói chuyện.

Vân Phiêu Phiêu gật đầu.

Chu Hạc lạnh lùng :

- Dầu hết thì đèn tắt, cô sợ cái gì?

Vân Phiêu Phiêu ngơ ngác, dường như nghe rõ, nhưng dường như không hiểu gì cả.

Chu Hạc thở dài một hơi, lẩm bẩm :

- Lẽ ra tối qua phải rót thêm dầu vào đèn.

Thẩm Thắng Y cười gượng nói với Vân Phiêu Phiêu :

- Cô tới đây thật đúng lúc.

Chu Hạc nói :

- Có cô bên cạnh nói chuyện thì càng hay lắm.

Vân Phiêu Phiêu ngạc nhiên hỏi :

- Các người tìm ta à?

Nghe tới câu này, hai người mới biết nàng không nghe thấy câu chuyện mới rồi.

Thẩm Thắng Y cũng không giải thích, chỉ nói :

- Cô theo chúng ta.

Vân Phiêu Phiêu lập tức bước về phía chàng, nàng rất tin tưởng chàng.

Ba người cùng đi về phía ngôi tiểu lâu.

* * * * *

Trong tiểu lâu đèn lửa hiu hắt.

Thẩm Thắng Y và Vân Phiêu Phiêu thắp đèn, ngồi trong ngôi tiểu đình dưới tiểu lâu.

Tô Tiên không có trong tiểu lâu, gọi cũng không thấy lên tiếng, Chu Hạc không tìm được vội chạy mau lên lầu.

Cũng trong một thoáng, ông ta đã xuất hiện chỗ cầu thang, phóng như bay xuống, xông thẳng tới trước mặt hai người bạn Thẩm Thắng Y.

- “Có ở đây không?” - Thẩm Thắng Y vội hỏi.

Chu Hạc đáp ngay “Không”, hai tay chợt nhấc luôn cái bàn trong ngôi tiểu đình qua một bên, ánh mắt nhìn xuống đất không chớp.

Thẩm Thắng Y thấy cử chỉ của ông ta hoảng sợ nhảy dựng, xô ghế đứng lên hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Chu Hạc nói :

- Cái bàn này bị xê dịch.

Thẩm Thắng Y cau mày hỏi :

- Là nghĩa làm sao?

- Nàng đã lại theo địa đạo đi rồi.

Thẩm Thắng Y chợt hiểu ra nói :

- Té ra cửa vào địa đạo là dưới cái bàn này.

Chu Hạc gật đầu :

- Ta đã đánh dấu bốn chân bàn, nàng muốn theo địa đạo đi ra thì phải xê dịch cái bàn.
- Lần cuối cùng huynh thấy chị ấy là lúc nào?
- Lúc xế chiều.
- Huynh không ăn cơm chiều cùng với chị ấy à?
- “Không” - Chu Hạc đáp - “Lúc ấy ta đang vô cùng đau khổ, ta thật không muốn nàng trông thấy ta như thế”.

Thẩm Thăng Y hiểu rõ tâm trạng y, trầm ngâm nói :

- Sợ là đúng lúc bấy giờ chị ấy lại theo địa đạo bỏ đi.

Chu Hạc chau mày nói :

- Lúc ấy nàng đi thì có quan hệ gì?
- Phải hỏi chị ấy mới biết được.

Chu Hạc ngẫm nghĩ, quả quyết nói :

- Chúng ta đi tìm nàng.

Hai tay y đẩy một cái, xô cái bàn qua một bên.

Y khom người, hai tay một kéo một đẩy, một viên đá vuông ba thước trên mặt đất chột mở ra.

Bên dưới tối om, có một đường bậc đá thoai thoải đi sâu vào bóng tối.

Chu Hạc cầm lấy chiếc đèn đặt trên cái bàn, lập tức bước xuống.

Thẩm Thăng Y quay lại nhìn Vân Phiêu Phiêu nói :

- Cô đi với chúng ta một lúc được không?

Vân Phiêu Phiêu đang lạ lùng nhìn nhìn cửa địa đạo, nghe nói quay nhìn chàng một cái hỏi :

- Dưới kia là chỗ nào thế?
- Là một đường địa đạo.
- Thông tới chỗ nào?
- Ta cũng không rõ.

Nói rồi Thẩm Thăng Y bước xuống bậc đá.

Vân Phiêu Phiêu không chút do dự đi ngay theo chàng.

* * * * *

Dưới bậc đá quả nhiên là một đường địa đạo, bề ngang chỉ chứa được hai người đi song song, hơi đất nồng nặc rất khó chịu.

Thẩm Thăng Y bước xuống cuối bậc đá, sờ sờ mũi nói :

- Đường địa đạo này đào dở quá.

Chàng nói bình thường, không hề cao giọng, nhưng trong địa đạo chật hẹp tiếng vang rất lớn.

Không khí dày đặc đầy vẻ đáng sợ trong địa đạo càng thêm đáng sợ.

Vân Phiêu Phiêu không tự chủ được vượt lên trước, đưa tay nắm lấy tay áo Thẩm Thăng Y.

Chu Hạc lập tức nói :

- Nhưng mà đào được một đường địa đạo thế này thật ra cũng không dễ.

Thẩm Thăng Y hỏi :

- Chẳng lẽ không làm kinh động đến người trong trang viện à?

Chu Hạc chếp miệng nói :

- Ai mà ngờ được dưới nền nhà của mình lại có người đào một đường địa đạo cơ chứ.

Thẩm Thăng Y im lặng gật đầu.

Chu Hạc cũng không nói gì nữa, giờ cao ngọn đèn lạng lẽ bước tới trước.

Đường địa đạo dài thăm thẳm, tưởng chừng không có chỗ tận cùng.

Chỉ là tưởng chừng.

Không bao lâu, họ đã tới đầu kia của đường địa đạo.

Lại là một dãy bậc đá, thoai thoải chạy dài lên phía trên, Chu Hạc bước lên, nghiêng tai nghe ngóng một lúc, mới đưa tay đẩy cánh cửa bí mật.

Lập tức ông ta nghe thấy tiếng xé gió, hai viên đạn hoàn bắn vào ngay giữa mặt.

Thẩm Thăng Y tuy không nhìn thấy, nhưng thính giác rất linh mẫn, cũng nghe thấy tiếng xé gió, buột miệng kêu một tiếng “Coi chừng!”

Chu Hạc vốn đã đề phòng cẩn thận, vừa nghe tiếng ám khí rít gió, thân hình đã lui mau về một bên.

Hai viên đạn hoàn kia lại không phải nhằm ném vào người ông ta, va đập vào nhau, rơi xuống trước mặt ông ta ba thước.

Ánh lửa chớp lên, tiếng sét xé tai, hai viên đạn hoàn đã nổ tung.

Chu Hạc trong chớp mắt ấy chỉ thấy trước mắt tối sầm, tiếp theo nửa người trên lập tức đau rát.

Trong tiếng nổ như sấm sét, thân hình ông ta bay tung lên rơi xuống bậc đá, khuôn mặt đầy máu, đầu tóc quần áo đều bốc cháy.

Thẩm Thăng Y cả kinh, vội đưa hai tay ra đón lấy, lăn ông ta dưới đất mấy vòng, dập tắt ngọn lửa trước.

Vân Phiêu Phiêu cũng hoảng sợ nhảy dựng lên, kéo đó nàng đứng ngăn người ra, sắc mặt thay đổi liên tục.

Sự thật thì tâm tình của nàng đang khích động mãnh liệt.

Tiếng nổ như sấm sét tuy chưa giúp nàng khôi phục được trí nhớ, nhưng khiến nàng sức nhớ rất nhiều chuyện.

... Thích gây ra tiếng nổ, ánh lửa sáng rực, hai cô gái áo xanh la hoảng ngã xuống, một người trung niên áo đỏ ngẩng đầu cười lớn.

Vân Phiêu Phiêu đầu óc mường tượng bị xé toang.

Nàng đang định nghĩ thêm một chút, lại một tiếng nổ như sét từ trên vang xuống, tiếng dội khiến nàng hoảng sợ, trong chớp mắt không còn hay biết gì nữa.

Thẩm Thăng Y lập tức đặt Chu Hạc xuống, tay trái đã nắm chặt đốc kiếm.

Tiếng nổ như tiếng sét cũng lại là hai viên đạn hoàn đập vào nhau vang lên, nổ tung ở cửa địa đạo, đất đá bay tung, bốn bên cửa địa đạo rung rinh muốn sụp, nếu lại thêm vài viên đạn hoàn nữa, chắc địa đạo sẽ sụp xuống, chôn sống ba người bọn Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y cũng biết tình thế nguy hiểm, thân hình vọt lên co lại, bắn ra khỏi địa đạo như một mũi tên.

Chàng mạo hiểm như thế, chính là vì phải liều mạng.

Vạn nhất lúc chàng vọt ra, ở cửa địa đạo lại có hai viên đạn hoàn nữa nổ tung, thì chàng không chết cũng bị thương.

Nhưng xưa nay chàng vẫn là người may mắn.

Lần này cũng thế.

Thân hình chàng vọt khỏi cửa địa đạo, hai viên đạn hoàn mới bắn tới.

Hai viên đạn hoàn này còn chưa đập vào nhau, tay áo của Thẩm Thăng Y đã phát ra, “phụt” một tiếng, hai viên đạn hoàn bị hất tung đi, đập nhau trên mái nhà.

Hai tiếng nổ tung, trần nhà lập tức thủng một lỗ lớn, gạch ngói trút xuống như mưa.

Một tiếng “Giỏi” đồng thời vang lên.

Ánh mắt của Thẩm Thăng Y đã dừng lại trên mặt người ấy.

Đó là một người trung niên, toàn thân mặc quần áo đỏ như ánh lửa.

Hỏa Lang Quân!

* * * * *

Chỗ cửa địa đạo là giữa một sảnh đường.

Sảnh đường này không to, bày biện cũng rất đơn giản.

Chính giữa sảnh có ngọn đèn nhưng không thấp, đến khi Thẩm Thăng Y từ địa đạo vọt ra mới sáng lên.

Hỏa Lang Quân như làm ảo thuật, tay trái rảy mỗi lửa một cái, ngọn đèn đặt trên bàn lập tức sáng lên.

Ánh đèn chiếu rõ tấm áo đỏ trên người y, cũng chiếu rõ tấm áo trắng trên người Thẩm Thăng Y.

Hỏa Lang Quân ánh mắt chớp lên, chột kêu to :

- Thẩm Thăng Y

- Phải rồi!

Kế đó chàng hỏi luôn :

- Chỉ có một mình các hạ thôi à?

Hỏa Lang Quân cười cười nói :

- Có nói ra người cũng không biết.

Thẩm Thăng Y hỏi dò :

- Người của Tích Lịch đường phải không?

- Không phải chỉ có người của Tích Lịch đường mới biết chế tạo hỏa khí.

- Vậy là đệ tử của Đông Hải Hỏa lão nha?

- Hỏa lão nha suốt bốn mươi lăm năm nay không thu nhận một đệ tử nào.

- Vậy thì...

- Người nghe đi, thì người sẽ...

Đang nói dở, Hỏa Lang Quân đột nhiên giang thẳng tay, mười viên đạn hoàn từ hai tay nhất tề bay ra đánh vào Thẩm Thăng Y.

Thứ quý giá này Thẩm Thăng Y gặp không phải lần đầu, Hỏa Lang Quân hai tay vừa chuyển động, thân hình chàng đã lẳng không vọt lên.

Vọt lên ba trượng, đáp xuống một chiếc xà ngang.

Mười viên đạn hoàn nổ tung phía dưới, ánh sáng chớp lóa mắt, tiếng nổ vang rền nối tiếp nhau.

Hỏa Lang Quân ngược mắt lên, cười lớn nói :

- Rõ ràng người không chống được ta.

Thẩm Thăng Y lại nói :

- Loại hỏa khí này ít nhất ta đã gặp ba lần rồi.

Hỏa Lang Quân xoa xoa cằm nói :

- So với những cái người đã gặp thì còn nhiều hơn đấy.

Thẩm Thăng Y cười nhạt nói :

- Người đã để lộ thủ pháp, ta đã biết người là hạng nào rồi, không dễ làm khó ta lần nữa đâu.

Hỏa Lang Quân lại cười cười :

- Nghe nói xưa nay người rất may mắn.

- Không phải là may, nhưng cũng không rủi.

- Người đi đầu không phải là người.

- Không!

- Hai viên đạn hoàn ấy của ta làm ai bị thương thế?

- Chu Hạc!

- Bây giờ thì y đang rủi ro lắm đấy!

- Người thính tai lắm.

- Một kẻ suốt ngày dùng thuốc nổ, thì làm sao thính tai được?

Thẩm Thăng Y trong lòng rúng động, nói :

- Vậy là người nhìn thấy ánh đèn của chúng ta?

Hỏa Lang Quân cười lớn :

- Người quả là một thằng nhóc thông minh.

Thẩm Thăng Y bắt giắc than thầm.

Trong sảnh đường vốn tối om, chỗ cửa địa đạo khó mà không có một chỗ hở nào, ánh sáng từ chỗ hở chiếu ra cho dù có yếu ớt thì người trong sảnh đường tối om cũng rất dễ nhìn thấy.

Hỏa Lang Quân cười cười nói tiếp :

- Không có đèn, thì đi trong địa đạo rõ ràng rất bất tiện, nhưng nếu không có đèn thì chắc chắn các người phát hiện ra ta trước chứ không phải là ta phát hiện ra các người trước.

Thẩm Thăng Y im lặng.

- Có điều người kia đã trúng hỏa khí, chắc chắn khó thoát chết đấy.

- Người không sợ giết lầm người à?

Hỏa Lang Quân nói :

- Ngoài một người, bọn ta giết bất cứ ai cũng chẳng có chuyện hối hận, người ấy chúng ta đều đã thấy cô ta đi từ đường địa đạo này ra.

Thẩm Thăng Y buột miệng hỏi :

- Là Tô Tiên?

- Đúng đấy!

- Các người làm gì chị ấy rồi?

- Yên tâm, tạm thời không làm khó gì cô ta, cũng không làm cô ta sợ hãi, thậm chí còn hết sức bảo vệ cô ta nữa.

Thẩm Thăng Y ánh mắt lộ vẻ ngờ vực.

Hỏa Lang Quân ngừng một lúc lại nói :

- Nhưng chỉ là tạm thời thôi.

Thẩm Thăng Y nhin không được, lại hỏi :

- Cuối cùng các người định làm gì?

- Chuyện đó không dính líu gì tới người.

- Hiện tại chị ấy đang ở đâu?

- Người đã là một thằng nhóc thông minh, thì lẽ ra phải biết không bao giờ ta trả lời câu hỏi ấy.

Thẩm Thăng Y hừ lạnh một tiếng nói :

- Ngay cả tên họ cũng không nói phải không?

Hỏa Lang Quân chợt thở dài một tiếng :

- Người trong giang hồ tuy rất ít kẻ biết tới ta, nhưng một người hiểu biết rộng như người lẽ ra phải biết chứ.

Thẩm Thăng Y xoay chuyển ý nghĩ, chợt hỏi :

- Chẳng lẽ lại là...

Hỏa Lang Quân ngắt lời :

- Là cái gì?

Xem dáng điệu của y, tựa hồ đang chờ Thẩm Thăng Y trả lời, nhưng chàng vừa máy môi, hai tay y lại dang ra, mười viên đạn hoàn lại vọt theo, Thẩm Thăng Y lập tức tung mình lên xà nhà.

Một tiếng nổ vừa vang lên, Thẩm Thăng Y đã từ trên xà nhà rơi nhanh xuống.

Chàn vọt lên đã nhanh, rơi xuống lại càng nhanh, năm tiếng nổ nối nhau vang lên vẫn không bị hề hấn gì.

Hỏa Lang Quân nhướng mày, bốn viên đạn hoàn lại phóng ra.

Thẩm Thăng Y trên không lật người phất tay áo, tránh qua hai viên, đánh bay hai viên, kể đó vươn người một cái vọt tới chỗ Hỏa Lang Quân.

Thân hình vừa bắn tới, tay trái đã tuốt kiếm ra.

Hỏa Lang Quân nghiêng người tránh, núp vào sau một cây cột, Thẩm Thăng Y xoay người một cái bay vòng qua một bên.

Hỏa Lang Quân vừa lẩn ra sau cây cột lại chuyển ra, trong tay phải đã cầm một cái ống sắt, “phụt” một tiếng thổi ra một luồng lửa đỏ rực đánh vào giữa ngực Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y vốn đã đề phòng, nhưng lại là một luồng lửa đánh tới, cũng là chuyện bất ngờ đối với chàng, song thanh kiếm của chàng vẫn vạch ra một nhát.

Ánh lửa ánh kiếm cùng chớp lên, hòa thành một khối, luồng lửa lập tức bám thanh kiếm, tiếp tục cháy rừng rực.

Thẩm Thăng Y lùi một bước rồi tiến lên, cũng không buông kiếm, quát khê một tiếng, thanh kiếm lửa phóng vào Hỏa Lang Quân.

Y vội vàng lùi lại.

Kiểm thế của Thẩm Thăng Y liên miên không dứt, đuổi theo bảy bước, đánh ra ba mươi sáu kiếm.

Ánh kiếm ánh lửa cùng loang loáng làm người ta lóa mắt.

Hỏa Lang Quân tuy suốt ngày dùng thuốc nổ, nhưng hiện tại cũng bị lửa cháy sém mặt, thân hình tuy không chậm chạp, vẫn tránh được ba mươi sáu kiếm của Thảm Thăng Y, nhưng hỏa khí đầy người vẫn không sao thi triển được được.

Chiêu kiếm thứ ba mươi bảy của Thảm Thăng Y tiếp tục đánh ra.

Luồng lửa trên thanh kiếm đã cháy lan tới chỗ lá chắn, chàng cũng đã thấy rất nóng.

Hỏa Lang Quân cứ thế lùi lại liên tiếp.

Thảm Thăng Y thân hình đang duỗi theo đột nhiên khựng lại, thanh kiếm tuột khỏi tay bay ra, như một mũi tên lửa bắn vào Hỏa Lang Quân.

Đây là chiêu thứ ba mươi tám của chàng.

Nhát kiếm này dĩ nhiên vô cùng bất ngờ đối với Hỏa Lang Quân, nhưng y phản ứng cũng mau lẹ chẳng kém gì Thảm Thăng Y, cái ống sắt trong tay phải ngán cân đè xuống gõ đúng vào mũi kiếm.

“Keng” một tiếng, cái ống sắt đứt làm hai đoạn, thanh kiếm cũng bị đánh rơi xuống đất, Hỏa Lang Quân bị chấn động lùi lại nửa bước.

Y còn đang hoảng sợ, Thảm Thăng Y đã lẳng không bay tới.

Người tới cước tới!

Hỏa Lang Quân không đề phòng, ngực lập tức bị trúng cước, bay tung ra ngoài.

Thảm Thăng Y thân hình rơi xuống đất, mũi chân lập tức hất một cái, thanh kiếm rơi dưới đất bị chân chàng hất trúng, “vù” một tiếng lại vọt lên bắn mau vào y.

Thanh kiếm nghi ngút khói lửa như một con rắn lửa bay tới.

Hỏa Lang Quân bị Thảm Thăng Y đá một cước bay tung lên không, thân hình đã không tự chủ được, nghe tiếng gió rít lên, cũng biết là nguy hiểm, thân hình giữa không trung cố gắng lật qua một bên, nhưng vẫn không tránh được.

Thanh trường kiếm như con rắn lửa “soạt” một tiếng cắm vào bụng dưới của y.

Hỏa Lang Quân rú lên một tiếng quái dị, toàn thân quay lông lốc giữa không trung như bị gió cuốn, vạt áo chỗ bụng dưới cũng bắt lửa cháy bùng lên.

Trong chớp mắt mắt y co rúm lại đầy vẻ hoảng sợ, bộ mặt đỏ sẫm cũng biến thành trắng bệch như tờ giấy, tiếng la hoảng thứ hai vừa vang lên, một tiếng nổ rền như sét, ánh lửa bắn tung tóe, toàn thân cũng nổ tứ tung.

Tiếng nổ này chưa dứt, tiếng nổ khác đã vang lên.

Trong tiếng nổ như sấm sét vang rền, ánh lửa chớp lóa mắt, máu thịt bay tung tóe.

Lúc Hỏa Lang Quân rơi xuống tới đất, đã hoàn toàn không còn giống một người nữa.

Mà cũng chẳng giống cái gì cả!

Thảm Thăng Y khịt mũi một cái, thân hình lập tức băng ra ngoài, lật lại một cái, một tiếng răng rắc vang lên, hai khuỷu tay thúc võ luân cửa sổ, rơi ra ngoài hành lang sảnh đường.

Ngoài hành lang không có ai.

Thảm Thăng Y vội vàng vòng qua một dãy hành lang, cũng không thấy người nào, mới trở lại sảnh đường.

Chàng đi mau tới cửa địa đạo, che mắt nhìn xuống, một tiếng quát khê từ dưới địa đạo vang ra: “Ai?”

Đó là giọng nói run rẩy của Vân Phiêu Phiêu.

Thảm Thăng Y ứng tiếng :

- Ta đây!

Rồi lần mò theo bậc đá đi xuống.

* * * * *

Chiếc đèn vẫn đặt bên cạnh không bị đổ, đĩa gạo vẫn thê lương trong ánh sáng mờ mờ.

Vân Phiêu Phiêu đứng dựa vào vách cạnh chiếc đèn, mặt trắng bệch như tờ giấy, nhìn thấy Thẩm Thắng Y, mới từ từ thở phào.

Thẩm Thắng Y không nhìn ngó gì tới nàng, bước thẳng lại cạnh Chu Hạc, vươn tay đỡ y ngồi dậy.

Chu Hạc mặt đầy máu, đang thở khò khè.

Thẩm Thắng Y đặt tay trái lên huyệt Linh Đài của y, vận nội lực đưa chân khí vào, kêu khẽ một tiếng “Chu huynh...”

Chu Hạc toàn thân rung lên, mi mắt khẽ giật giật, run run nói :

- Thẩm huynh phải không?

Thẩm Thắng Y nói :

- Phải rồi!

Chu Hạc phều phào :

- Tô Tiên ở đâu?

- Đã rời khỏi trang viện này rồi.

Chu Hạc chống tay cố ngồi dậy hỏi :

- Đi đâu?

- Không biết nữa...

Thẩm Thắng Y dừng lại một lúc, trầm giọng nói :

- Nhưng những người kia đã theo sát chị ấy!

Chu Hạc run lên :

- Người đi cứu nàng mau lên!

Thẩm Thắng Y nói :

- Huynh nghĩ xem chị ấy có thể đi tới chỗ nào?

Chu Hạc im lặng một lúc đột nhiên ngồi nhồm dậy kêu lên :

- Khách sạn Vân Lai!

Thẩm Thắng Y vội hỏi :

- Khách sạn Vân Lai ở đâu?

- Ở...

Chu Hạc môi run lên, giọng nói càng lúc càng yếu ớt, đột nhiên ngừng bật.

Thẩm Thắng Y đưa tay sờ, Chu Hạc đã không còn thở nữa. Tuy đã biết trước, nhưng Thẩm Thắng Y cũng sững sờ một lúc.

Rất lâu, chàng mới thở dài một tiếng.

Tiếng thở dài như không biết làm sao.

4. Thân Thế Tổ Tường -gặp Nhau Quá Muộn

Lại là hoàng hôn, mưa khói hắt hiu.

Hai kỵ mã thúc ngựa phóng nhanh tới trước khách sạn, song song dừng lại.

Người trước là Vân Phiêu Phiêu, hiển nhiên người đi sau là Thẩm Thăng Y.

Trên đường đi, đều là chàng đi trước dẫn đường, nhưng được hơn bảy dặm tự nhiên Vân Phiêu Phiêu thúc ngựa lên trước, dẫn đường cho chàng tới đây.

Thẩm Thăng Y hoàn toàn không ngạc nhiên.

Vân Phiêu Phiêu với Tô Tiên đã là cùng một bọn, chỗ Tô Tiên tới dĩ nhiên Vân Phiêu Phiêu cũng từng tới.

Tới trước cổng khách sạn, Vân Phiêu Phiêu bất giác cho ngựa dừng lại.

Trên tấm biển đan thiếp chữ vàng, ghi rõ bốn chữ đại tự :

“Khách sạn Vân Lai”

Vân Phiêu Phiêu nhìn thấy tấm biển, cả người lẫn ngựa đều dừng lại, buột miệng nói :

- Đây là khách sạn Vân Lai phải không?

Thẩm Thăng Y nói “Phải rồi”, rồi tung người nhảy xuống ngựa.

Vân Phiêu Phiêu ngạc nhiên nói :

- Dường như ta đã tới khách sạn này.

- Thật ra cô đã tới rồi, nếu không đã không đưa được ta tới đây.

Vân Phiêu Phiêu cau mày :

- Trước đây ta tới khách sạn này để làm gì nhỉ?

Thẩm Thăng Y trầm thờ dài, chàng hy vọng Vân Phiêu Phiêu có thể nhớ lại thật nhiều, như vậy ít nhất cũng giảm được một ít nguy hiểm.

Vân Phiêu Phiêu lại không nhớ được gì.

Thẩm Thăng Y chờ một lúc, thấy Vân Phiêu Phiêu vẫn đang ngơ ngẩn, không sao bước lên, bèn giơ tay ra.

Vân Phiêu Phiêu rất tự nhiên nắm lấy hai tay chàng, nhảy xuống ngựa.

Cũng đúng lúc này, trong ngõ hẻm đối diện khách sạn chợt hiện ra một người trung niên mặt vàng như sáp, bước nhanh tới chỗ họ.

Thẩm Thăng Y lập tức chú ý, nhưng không lên tiếng.

Vân Phiêu Phiêu cũng chú ý, chăm chú nhìn người trung niên, thần sắc trở nên kỳ quái vô cùng.

Người trung niên kia tới thẳng trước mặt nàng, vội vàng khom người nói :

- Tiểu thư cũng tới rồi.

Tuy y ăn mặc như nam nhân, nhưng giọng nói chẳng có chút gì giống nam nhân.

Vân Phiêu Phiêu lại sửng sốt.

Đây là lần thứ hai nàng được người ta gọi là tiểu thư, lần đầu là Tô Tiên.

Chẳng lẽ người này cũng là thủ hạ của nàng sao?

Người trung niên kia không thấy Vân Phiêu Phiêu nói gì, lại nói :

- Tô cô nương sau giờ Ngọ chợt vội vã tới, vào phòng của tiểu thư trong khách sạn xong, bèn đóng cửa lại, nghe tiếng thì như cô ta lục lọi khắp nơi để tìm gì đó, không biết có được tiểu thư cho phép chưa?

Vân Phiêu Phiêu “ủa” một tiếng.

Người trung niên nói tiếp :

- Mấy hôm nay Tô cô nương có hành động rất khác thường, trước sau đã hai lần theo địa đạo ra, đều không để ý gì đến chuyện sổ sách, lại còn vào phòng của tiểu thư trong trang viện, cũng đóng hết cửa nẻo, tìm tòi gì đó.

Vân Phiêu Phiêu ngơ ngác hỏi :

- Thật à?

Lúc bấy giờ người trung niên kia mới phát giác ra Vân Phiêu Phiêu có vẻ khác với ngày thường, lạ lùng nhìn nàng.

Thẩm Thăng Y nghe tới đó, đã nhớ tới lời Chu Hạc nói trong trang viện bên cạnh Chu gia trang có hai nữ nhân ở, ra vào đều cải trang thành nam nhân.

Chắc một trong hai người ấy là người trung niên này.

Thẩm Thăng Y xoay chuyển ý nghĩ, buột miệng hỏi :

- Tô Tiên hiện có trong khách sạn Vân Lai không?

Người trung niên nghe thấy nhìn qua chàng nói :

- Người là ai, sao lại đi cùng với tiểu thư của bọn ta?

- Ta họ Thẩm, là Thẩm Thăng Y.

Người trung niên cả kinh, liên tiếp lui lại ba bước, chột quất :

- Giỏi lắm, té ra tiểu thư đã rơi vào tay người, thảo nào trở thành như thế.

Câu nói vừa dứt, trong tay y đã cầm một thanh nhuyễn kiếm đâm luôn vào cổ họng Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y vội lui lại, người trung niên vừa đâm nhát thứ hai vừa kêu to :

- Tôi chặn y lại, tiểu thư đi ngay đi.

Vân Phiêu Phiêu cứ ngơ ngác đứng đó, nhất thời không biết là thế nào là tốt, cũng không biết gọi người trung niên dừng tay.

Thẩm Thăng Y liên tiếp né qua hai kiếm, quát khê :

- Dừng hiểu lắm...

Người trung niên ngắt lời :

- Có người bỏ nhiều tiền mua cái đầu người, tiểu thư bọn ta đã nhận lời, còn hiểu lắm cái gì?

Trong câu nói, y đã tấn công mười kiếm.

Thẩm Thăng Y thân hình chuyển động như bay, hỏi :

- Ai muốn mua đầu ta?

Câu nói chỉ có năm chữ.

Năm chữ ấy nói xong, người trung niên đã đánh ra bảy kiếm nữa.

Mười bảy kiếm đều đánh trượt.

Người trung niên trong lòng cả sợ, kiếm thế tấn công càng mau lẹ, trong chớp mắt đã liên tục đánh ra ba mươi sáu kiếm.

Thẩm Thăng Y đạp theo Thất Tinh bộ pháp tránh qua ba mươi sáu kiếm rồi quát :

- Dừng tay!

Người trung niên kiếm thế chợt dừng lại, cười nhạt nói :

- Người muốn biết người mua đầu người là ai nên mới không làm khó tiểu thư của bọn ta phải không?

Thẩm Thăng Y chưa đáp, y đã tiếp luôn :

- Tiểu thư đã không nói, ta sao lại đi nói ra chứ, đỡ kiếm đây.

Lời buông kiếm tới, “vút vút vút” mười một nhát đâm ra.

Thẩm Thăng Y đều né tránh hết, nói :

- Chẳng lẽ người không tạm dừng tay một lúc để nghe ta nói cho rõ sao?

Người trung niên đáp :

- Đã rõ quá rồi!

Thân hình nhô lên hụp xuống ba lần, lại phóng ra ba kiếm.

Thẩm Thăng Y lui một bước, lại lui bước nữa rồi “soạt” một tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ đón đỡ nhất kiếm thứ ba.

Hai thanh kiếm giao nhau, kiếm thế của người trung niên vẫn còn biến chiêu, một lần, hai lần, ba lần.

Trường kiếm của Thẩm Thăng Y cũng đồng thời biến chiêu ba lần rồi lại biến chiêu lần nữa, trượt một cái hất một cái, “keng” một tiếng, thanh kiếm của người trung niên bay tung lên không.

Y bật la hoảng, lui lại ba bước.

Thẩm Thăng Y không đuổi theo, thu kiếm lại nói :

- Giờ thì chúng ta có thể trò chuyện với nhau rồi.

Người trung niên nhìn chằm chằm vào chàng chép miệng :

- Quả nhiên danh bất hư truyền, không lạ gì tiểu thư của bọn ta cũng thua dưới tay người.

Thẩm Thăng Y đang định giải thích, y đã nói :

- Nhưng nếu người định lấy đó uy hiếp bắt ta phải nói, thì lầm rồi.

Câu nói chưa dứt, trên tay phải y đã xuất hiện một thanh chủy thủ, trở ngược mũi đâm vào bụng mình.

Thẩm Thăng Y buột miệng kêu “Đừng” một tiếng, thân hình vọt tới như mũi tên, mũi chủy thủ vừa đâm vào bụng, tay phải cầm chủy thủ của người trung niên đã bị chàng nắm cứng uyển mạch.

Đáng tiếc là đã chậm một chút.

Thân hình y đảo một cái, ngã vật ra, đôi mắt nhìn Thẩm Thăng Y không còn sinh khí nữa.

Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng, buông tay ra, người trung niên lăn luôn xuống đất trước mặt chàng, chiếc mũ rơi ra, để lộ một mái tóc dài, quả nhiên là một nữ nhân.

Vân Phiêu Phiêu ngơ ngác nhìn nữ nhân ấy ngã xuống, chợt kêu thất thanh :

- Xuân Mai!

Thẩm Thăng Y nghe tiếng quay ngay lại hỏi :

- Xuân Mai nào?

Vân Phiêu Phiêu chỉ vào nữ nhân nói :

- Cô ta là Xuân Mai.

Thẩm Thăng Y hỏi gặng :

- Xuân Mai là người gì của cô?

- “Là người gì của ta?” - Vân Phiêu Phiêu lại ngăn người ra.

Thẩm Thăn Y cười gượng nói :

- Đã có Xuân Mai, chắc cũng có Thu Cúc.

Vân Phiêu Phiêu lập tức lên tiếng :

- Có, Thu Cúc và Xuân Mai rất thân, xưa nay hai người đi đâu cũng có nhau.

Thẩm Thăn Y tự nhủ :

- “Xuân Mai và Thu Cúc chắc là hai nữ nhân trong trang viện kia”.

Chàng lập tức nói :

- Nếu thế thì có lẽ Thu Cúc cũng đang ở quanh đây.

Vân Phiêu Phiêu đáp :

- Phải đấy.

Nàng nhìn quanh, rất tự nhiên cất tiếng gọi lớn :

- Thu Cúc!

Gọi liên mấy tiếng nhưng không có ai trả lời.

Trên phố vốn có mấy người đi đường, lúc bấy giờ cũng đã dạt ra xa.

Thẩm Thăn Y ánh mắt di động nói :

- Có thể cô ta trong khách sạn.

Vân Phiêu Phiêu lập tức cất chân bước tới.

* * * * *

Cửa khách sạn đóng chặt, xô mạnh vẫn không mở, Vân Phiêu Phiêu đập mấy lần vẫn không có ai lên tiếng.

Thẩm Thăn Y cau mày, theo kinh nghiệm của chàng thì rõ ràng đây là biểu hiện có chuyện xảy ra.

Vân Phiêu Phiêu hỏi :

- Làm thế nào bây giờ?

- Rất đơn giản.

Nói rồi một tay chàng kéo Vân Phiêu Phiêu qua bên cạnh, rồi vù một tiếng xoay người như cơn gió lốc lẳng không vọt đến tung chân đá vào cửa.

“Ầm” một tiếng, cánh cửa vỡ tan thành mười mấy mảnh, mấy mươi tia sáng cũng đồng thời từ trong cửa bắn ra, đánh thẳng vào chàng.

Vàng, bạc, đồng, chì, thiếc, năm loại hai mươi lăm viên đạn hoàn rít gió rợn người.

Thẩm Thăn Y hai chân đá vào cửa mượn lực, thân hình đang lẳng không lật lại một cái, như con thằn lằn bám luôn vào mái nhà, mấy mươi viên đạn hoàn đánh trượt qua dưới chân chàng.

Thân hình của chàng chỉ chớp mắt dính trên mái hiên lại rơi mau xuống, thanh kiếm trong tay trái vạch ra một màn kiếm quang, cả người lẫn kiếm bay vào trong cửa.

“Đánh xem!”, một tiếng quát lớn vang lên, một cái bàn bay vào giữa mặt chàng.

Thẩm Thăn Y không né tránh.

Cái bàn trong chớp mắt chạm vào màn kiếm quang, “xoẹt” một tiếng ngắn gọn ghê rợn, nát tan bay tung toé.

Thẩm Thăn Y xuyên qua mớ gỗ vụn, bay về phía ném ra cái bàn.

Đến lúc thân hình chàng đáp xuống, người cầm cái bàn ném chàng đã không thấy đâu nữa!

Động tác của Thẩm Thăng Y lúc rơi xuống tới đất cũng hoàn toàn dừng lại.

Chung quanh chàng có sáu người lạnh lùng đang chờ.

Phía trong là một người trung niên ăn mặc lối chưởng quỹ đang ngồi, bên cạnh là một người trung niên ăn mặc như Xuân Mai.

Ngoài ra còn có bốn tiểu nhị, người thì đứng cạnh cột, người thì ngồi cạnh bàn.

Về mặt sáu người này đều cực kỳ quái dị, mắt mở lớn, dường như đều đang nhìn Thẩm Thăng Y, nhưng trông mắt không có chút sinh khí.

Thẩm Thăng Y không kịp được bắt giắc rùng mình ớn lạnh.

Lúc ấy Vân Phiêu Phiêu cũng đã bước vào, vừa nhìn thấy người trung niên cạnh chưởng quỹ, thoáng sửng sốt, kể cười nói :

- Quả nhiên là trong khách sạn.

Thẩm Thăng Y nhìn vào người trung niên nói :

- Y là Thu Cúc phải không?

Vân Phiêu Phiêu bước tới nắm tay người trung niên lắc một cái nói :

- Người...

Một chữ “người” vừa thốt lên, cái đầu của người trung niên rơi xuống, “cạch” một tiếng lặn lông lốc trên quầy.

Máu tươi lập tức tràn ra.

Vân Phiêu Phiêu la hoảng, như con chim khiếp sợ bằng mình lui lại, rơi vào lòng Thẩm Thăng Y.

Người trung niên kia thân hình cũng theo đó đổ xuống, đổ trúng người chưởng quỹ, thân hình chưởng quỹ cũng đổ xuống, đầu cũng rời khỏi thân.

Tuy Thẩm Thăng Y biết họ đều đã chết, nhưng không ngờ họ bị chặt đầu, vừa nhìn thấy thế bất giác toát mồ hôi lạnh.

Mãi một lúc Vân Phiêu Phiêu mới rời chàng đứng dậy lắp bắp nói :

- Chẳng lẽ họ cả rồi à?

Thẩm Thăng Y gật đầu không đáp, chỉ nói :

- Cô nghĩ lại xem có nhớ phòng của cô ở chỗ nào trong khách sạn này không?

Vân Phiêu Phiêu trầm ngâm một lúc.

Một lúc sau nàng đứng thẳng dậy, đi vào hậu viện của khách sạn.

Thẩm Thăng Y hoành kiếm trước ngực theo sát nàng.

* * * * *

Qua hành lang, vào vườn hoa, khỏi một cánh cửa vòm, thì tới một hậu viện riêng biệt.

Suốt đường không có ai cản trở tập kích.

Trời đã mờ tối.

Dưới khối mưa, hậu viện hiện ra mờ tỏ.

Vân Phiêu Phiêu đạp qua luống hoa, đi thẳng về phía ngôi tiểu lâu giữa hậu viện.

* * * * *

Cửa ngôi tiểu lâu cũng đóng, nhưng xô một cái thì mở tung ra.

Thẩm Thăng Y đứng chắn trước mặt Vân Phiêu Phiêu, bước một bước vào trong, toàn thân khựng lại.

Vân Phiêu Phiêu vừa nhìn tới cũng trợn mắt đờ đẫn đứng ngây người ra.

Đèn trong tiểu lâu đã thấp lên, dưới ánh đèn vàng vọt, một người bị treo cổ cứng đờ lơ lửng trên không.

Chính là Tô Tiên.

* * * * *

Gió nổi lên lùa vào cửa, thân hình Tô Tiên cũng lắc lư.

Một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng, Thẩm Thăng Y rùng mình một cái, bắt giác cau mày.

... Rốt lại đây là ai mà thủ đoạn tàn độc như vậy?

Chàng chợt phóng lên vung kiếm, cắt đứt sợi dây, tay phải đưa ra đỡ thi thể Tô Tiên.

Hai tay nàng đã giá lạnh, khuôn mặt cũng trắng bệch như tuyết, hai mắt mở thật lớn, tròng mắt còn phảng phất vẻ sợ hãi.

Thẩm Thăng Y đặt thi thể nàng lên giường, lòng cảm khái vô hạn.

Chăn nệm xô tung, đồ vật trong tiểu lâu rất lộn xộn, mấy viên gạch trên mặt đất cũng bị cạy lên.

... Rốt lại Tô Tiên tìm cái gì?

Thẩm Thăng Y nhìn nhìn thi thể nàng gãi đầu một hồi.

Vân Phiêu Phiêu cũng dán ánh mắt lên người Tô Tiên một lúc mới rời ra, nhìn ngang nhìn ngửa, chợt nói :

- Sao cái phòng này lại xáo trộn lên như thế?

Thẩm Thăng Y liếc qua một cái, hỏi lại :

- Rốt lại Tô Tiên đến đây là tìm cái gì thế?

Vân Phiêu Phiêu lắc đầu đáp :

- Ta cũng không biết.

- Đây có phải là phòng của cô không?

- Nhìn thì thấy quen, nhưng không rõ có phải không?

Hiện tại thì Vân Phiêu Phiêu không dám quả quyết điều gì cả.

Thẩm Thăng Y chéo miệng nói :

- Cô nhớ kỹ xem, có cất cái gì trong phòng này không?

Vân Phiêu Phiêu bước tới ngồi xuống một cái ghế cạnh cửa sổ, hai tay chống lên má, bắt đầu suy tư.

Thẩm Thăng Y thấy dáng vẻ nàng như thế, chỉ còn cách thở dài, vì chàng biết rõ nếu nàng nhớ được thì đã nhớ rồi.

Chàng chỉ còn hy vọng phép màu, hy vọng có cái gì đó khơi gợi được trí nhớ của nàng.

Vân Phiêu Phiêu nghĩ ngợi một lúc, ngẩng đầu ngó ngang ngó ngửa, mấy lần như thế rồi lắc đầu.

Thẩm Thăng Y trông thấy thở dài nói :

- Xem ra hiện tại chúng ta chỉ còn có một chỗ, may ra tới đó mới biết được mà thôi.

Vân Phiêu Phiêu hỏi :

- Chỗ nào?

Thẩm Thăng Y nói từng tiếng :

- Thất Sát trang.

- Vậy chúng ta tới Thất Sát trang thôi.

- Nếu tới Thất Sát trang vẫn không có kết quả gì, chỉ còn cách chờ số người kia tới giết cô, xem có đánh đổ được họ không rồi mới có thể biết rõ mọi chuyện.

- Họ còn tới tìm ta nữa à?

- Nhất định sẽ tới.

Vân Phiêu Phiêu không hiểu.

Thẩm Thăng Y giải thích :

- Tô Tiên gọi cô là tiểu thư thì rõ ràng cũng như Xuân Mai, Thu Cúc, là thủ hạ của cô, nhưng thân phận dĩ nhiên cao hơn Xuân Mai và Thu Cúc, nên tuy họ đã ngờ vực Tô Tiên nhưng không dám ngăn trở.

Vân Phiêu Phiêu gật đầu.

Thẩm Thăng Y nói tiếp :

- Sợ là thân phận của chị ấy có khi chỉ sau một mình cô thôi, nên biết rất nhiều bí mật.

Vân Phiêu Phiêu “ủa” một tiếng.

Thẩm Thăng Y ngừng một lát lại nói :

- Ít nhất là những người kia nghĩ như vậy, nên mới đem cô tới bỏ ngoài cửa Chu gia trang.

- Để làm gì?

- Mục đích là để hãm dọa Tô Tiên, buộc chị ấy phải nói ra bí mật của cô.

- Họ đã đánh gục ta, còn hỏi bà ta làm gì?

- Đó là vì họ tưởng cô đã chết.

Vân Phiêu Phiêu có vẻ như hiểu ra, nói tiếp :

- Nhưng tại sao bà ta không chịu nói mọi chuyện cho ta rõ?

Thẩm Thăng Y chép miệng nói :

- Vì chị ấy cũng nghĩ chỉ có mình biết bí mật ấy, nên mới tìm đến nơi cô từng ở.

Vân Phiêu Phiêu ngạc nhiên hỏi :

- Mà rốt lại là bí mật gì?

Thẩm Thăng Y cười khổ :

- Ta cũng chẳng biết gì cả!

- Không rõ bà ta có tìm được chưa?

- Chắc là chưa.

Vân Phiêu Phiêu lạ lùng hỏi :

- Người căn cứ vào đâu mà nói như thế?

- Đó dĩ nhiên là cái gì đó rất quan trọng, nếu cô cất ở đây, ít nhất cũng phải có ấn tượng gì chứ.

Vân Phiêu Phiêu gật đầu :

- Đúng thế.

Thẩm Thăng Y nói tiếp :

- Từ đó có thể nói chắc rằng tuy thân phận của Tô Tiên chỉ sau có cô song vẫn không rõ bí mật đó giấu ở đâu, chỉ ấy tới đây tìm chỉ là trông mong vào vận may.

- Thật thế à?

- Hiện tại những kẻ giết người chắc cũng đã biết thế rồi.

- Nên họ giết luôn Tô Tiên ở đây không luyến tiếc gì.

- Biết được chỗ bí mật đó chắc chỉ có mình cô.

- Nhưng mà...

- Hiện tại chỉ vì cô mất hết trí nhớ nên tạm thời chưa nhớ ra thôi.

Vân Phiêu Phiêu im lặng thở dài.

Thẩm Thăng Y nói :

- Cũng vì vậy nên những người kia nhất định sẽ không chịu buông tha cô.

- Nếu thế thì cho dù ta không tìm họ, họ cũng tới tìm ta thôi.

Thẩm Thăng Y gật đầu :

- Đúng là như thế.

- Bây giờ chúng ta tới Thất Sát trang, không biết họ có đuổi theo không?

- Thất nhiên sẽ đuổi theo.

- Hy vọng bí mật ấy giấu trong Thất Sát trang.

- Ta cũng hy vọng chuyện này sẽ được giải quyết ở đó, chứ đã có quá nhiều người chết rồi.

Vân Phiêu Phiêu thở dài nói :

- Xem ra ta quả là một người không đơn giản.

Thẩm Thăng Y cũng chỉ cười gượng.

Vân Phiêu Phiêu chợt ngăn người hỏi :

- Mà Thất Sát trang là nơi thế nào?

- Một nơi có thể nói là giết người không gớm tay.

Vân Phiêu Phiêu lại hỏi :

- Tại sao chúng ta nhất định phải tới đó?

- Vì có thể cô chính là chủ nhân của Thất Sát trang.

Vân Phiêu Phiêu sưng sờ trầm ngâm hồi lâu.

Thẩm Thăng Y nhìn nàng, không nói tiếng nào, chàng vẫn hy vọng Vân Phiêu Phiêu có thể nhớ lại chút gì trong quá khứ.

Hồi lâu Vân Phiêu Phiêu thở dài một tiếng nói :

- Thất Sát trang đã là một nơi như thế, nếu ta là chủ nhân của nó, thì chắc là người chẳng tốt đẹp gì.

Nàng chỉ nói đúng như vậy.

Lại một lần nữa thất vọng, Thẩm Thăng Y im lặng.

Vân Phiêu Phiêu nói tiếp :

- Lời Xuân Mai vừa nói ta đã hiểu cả rồi.

Thẩm Thăng Y nói :

- Nếu cô là chủ nhân của Thất Sát trang, thì tìm giết ta chẳng phải là chuyện lạ đâu.

- Ủa?

- Vì rất nhiều người quyết tâm giết ta, trong đó cũng dễ có người tìm tới nhờ các sát thủ của Thất Sát trang.

Vân Phiêu Phiêu sững sờ nhìn chàng, chợt buông từng tiếng :

- Người cứ tin rằng ta không phải là một kẻ vong ân phụ nghĩa.

Đây không phải là lần đầu nàng nói câu này.

Thẩm Thăng Y bật cười một tiếng nói :

- Chuyện đời đôi khi có những cái bất ngờ.

- Người không tin ta à?

Thẩm Thăng Y lắc đầu.

Vân Phiêu Phiêu nói :

- Vậy thì...

Thẩm Thăng Y ngắt lời :

- Sau khi cô khôi phục trí nhớ rồi, có thể lại hoàn toàn quên hết chuyện mấy hôm nay, lúc ấy chuyện đầu tiên mà cô nghĩ tới chắc phải là việc giết ta đấy.

Vân Phiêu Phiêu hoảng hốt hỏi lại :

- Vậy thì làm thế nào được?

Thẩm Thăng Y cười nói :

- Ta chỉ thí dụ thế thôi.

- Vạ nhất đúng thế thì làm thế nào?

- Chỉ còn có cách đánh nhau một trận với cô thôi.

Vân Phiêu Phiêu thở dài một tiếng nói :

- Nếu có chuyện như vậy xảy ra, ta chẳng hy vọng gì khác, chỉ hy vọng không phải là đối thủ của người, để chết dưới kiếm của người.

Thẩm Thăng Y chợt cười nhạt, thân hình lật qua một bên, tuốt kiếm “soạt” một tiếng đâm vào cái gì đó cạnh cửa sổ.

Thanh kiếm sắc xuyên qua vách, một tiếng la hoảng bật lên ngoài cửa sổ, tiếng áo xé gió lao đi.

Thẩm Thăng Y cắp kiếm vào khuỷu tay, thúc tay một cái đánh vỡ nát khung cửa sổ, cả người lẫn kiếm vọt ra.

Trên luống hoa ngoài ba trượng, một người chộp lên rồi biến mất.

Mưa nhỏ vẫn giăng giăng, màn đêm đã buông xuống.

Thẩm Thăng Y đứng đợi mưa giữa hậu viện không đuổi theo, chàng không biết đó là ai, chỉ hiểu rằng người ấy đã nghe trộm chàng và Vân Phiêu Phiêu nói chuyện thì nhất định sẽ tới Thất Sát trang.

Vân Phiêu Phiêu cũng lập tức lao ra khỏi tiểu lâu, tới cạnh chàng hỏi gấp :

- Có người nghe trộm à?

Thẩm Thăng Y đáp “Đúng thế”, rồi nhấc kiếm lên.

Đầu mũi kiếm không dính máu, chàng cười nói :

- Khinh công người này cũng không kém.

- Hình dáng y ra sao?

- Không nhìn rõ được tướng mạo y, nhưng theo hình dáng mà nhìn thì không phải người tập kích lúc ta phá cửa.

- Vậy là họ có hai người à?

- Có thể không chỉ bấy nhiêu.

- Sao họ không ra tay nhỉ?

- Chắc vì chưa đến lúc.

- Vì họ chưa nắm chắc phần thắng à?

- Cũng vì họ còn chưa biết được điều bí mật kia ở đâu.

- Vậy...

- Nhất định họ sẽ tới Thất Sát trang, cho nên chúng ta tới đó chuyến này là vô cùng nguy hiểm.

Vân Phiêu Phiêu cười thầm một tiếng nói :

- Cho dù nguy hiểm thế nào ta cũng phải đi.

Nàng đã chán ngán đời sống thế này rồi.

Đã sáu ngày rồi, nàng sống như một kẻ ngớ ngẩn.

Thẩm Thăng Y hiểu rõ tâm trạng nàng, co ngón tay búng lưỡi kiếm, thanh kiếm “vo vo” như rồng ngâm.

Tiếng vo vo chưa dứt, kiếm đã nằm trong vỏ.

... Thanh kiếm này nằm được trong vỏ bao lâu nữa?

Từ khách sạn Vân Lai tới Thất Sát trang chỉ mất một ngày đường.

* * * * *

Mờ sáng.

Thẩm Thăng Y và Vân Phiêu Phiêu cưỡi ngựa rời khách sạn Vân Lai, phóng như bay trên con đê trồng dương liễu ngoài trấn.

Mưa đã tạnh, chỉ có gió nhưng không mạnh lắm.

Có trăng, ở phía chân trời, ánh trăng trắng bệch.

Vân Phiêu Phiêu chợt kìm ngựa lại.

Thẩm Thăng Y thấy thế cũng vội gò cương lại hỏi :

- Có chuyện gì vậy?

Vân Phiêu Phiêu đưa mắt nhìn bốn phía chợt nói :

- Người xem phong cảnh ở đây đẹp ghê chưa?

Thẩm Thăng Y gật đầu :

- Quả rất đẹp.

Vân Phiêu Phiêu lại nói :

- Ta chợt nhớ tới hai câu từ khúc.

Thẩm Thăng Y chậm rãi ngâm nga :

- Lối xa dương liễu, gió sớm thổi trăng tàn...

Vân Phiêu Phiêu sững sờ, kể cười hỏi :

- Người làm sao biết vậy?

Thẩm Thăng Y nhìn ra chân trời nói :

- Ngoài hai câu ấy ra, ta không còn nhớ câu nào khác.

Vân Phiêu Phiêu chột nhè nhẹ thở dài nói :

- Sao trời không cho ta quen người sớm hơn?

- Quen ta thì có chỗ nào hay?

Vân Phiêu Phiêu cười cười, lúc ấy không biết nàng nghĩ tới chuyện gì, mặt chột đỏ ửng, thúc ngựa phóng lên trước.

* * * * *

Sau giờ Ngọ lại mưa, nhưng đến chiều thì tạnh.

Buổi chiều trôi qua, màn đêm buông xuống.

Sau cơn mưa trời trong vắt, trên không, xa xa màu xanh sâu thẳm chênh chếch vầng trăng sáng thê lương, còn có vài ánh sao nhấp nháy.

Trăng sao cùng sáng lạnh lùng trong đêm.

Gió khuya thổi lạnh.

Hai cỗ ngựa phi ngược gió, người ngồi trên ngựa thân khoác áo tơi, đầu đội nón tre.

Ngựa dừng gấp trước cổng một tòa nhà lớn.

Chung quanh mười dặm là đồng không, chỉ có một tòa nhà này.

Sau lưng là núi, bên trái là rừng dày, bên phải là suối trong, thật là một cảnh đẹp, nhưng không biết tại sao lại khiến cho người ta nhìn thấy lại có một cảm giác sợ hãi.

Dưới mái cổng tòa nhà có treo hai ngọn đèn lồng.

Giấy phát đèn màu đỏ, ánh sáng cũng màu đỏ.

Người đi tới dưới đèn, cũng như đi giữa bóng máu.

Hai con ngựa vừa dừng, hai kỵ sĩ cũng nhảy ngay xuống, người đi trước giơ tay gỡ chiếc nón tre ra.

Là Thẩm Thăng Y.

Người đi sau không cần nói cũng rõ là Vân Phiêu Phiêu, nàng cũng bỏ chiếc nón xuống, rồi cởi luôn chiếc áo tơi, thuận tay để xuống hàng lan can đá trước cổng.

Kế đó nàng ngẩng đầu nhìn bức hoành phi dưới mái cổng.

Dưới ánh đèn, bức hoành phi như nhúng trong máu, trên đề ba chữ, đúng là “Thất Sát trang”.

Vân Phiêu Phiêu buột miệng :

- Đúng là đây rồi.

Thẩm Thăng Y quay lại nói :

- Chắc chỗ này thì cô không đến nỗi không có ấn tượng gì.

Vân Phiêu Phiêu đưa mắt nhìn vào cổng bất giác nói :

- Ta đã dặn cái cổng lớn này suốt năm phải mở, tại sao lại đóng thế này?

- Cô dặn à?

Thẩm Thăng Y chăm chú nhìn nàng.

Vân Phiêu Phiêu mừng rỡ như quên bằng mình vừa nói gì, ngơ ngác hỏi :

- Ta dặn cái gì?

- Thì là dặn mở cổng lớn.

Vân Phiêu Phiêu gật đầu nói :

- Đường như ta có nói thế.

Thẩm Thăng Y lặng lẽ cười một tiếng, bước lên xô cổng, tay trái cùng lúc đã đặt lên chuôi kiếm.

Cho dù là đầm rồng hang hổ, chàng cũng phải xông vào.

* * * * *

Cổng tuy đóng nhưng chỉ là khép hờ, xô một cái đã mở ra.

Ngay cổng là một tấm bia đá cao hơn một trượng, trên mặt bia viết một chữ như rồng bay phượng múa rất lớn...

Chữ Sát!

Hai ngọn đèn chên chéch chiếu lên bia.

Tấm bia đá màu trắng, chữ khắc đỏ như máu, khiến người ta vừa nhìn thấy đã phát hoảng.

Thẩm Thăng Y vừa nhìn thấy bất giác nhảy dựng lên một cái.

Vân Phiêu Phiêu trong mắt lộ ra vẻ khích động, buột miệng kêu một tiếng :

- Sát!

Thanh âm của nàng cũng biến thành vô cùng tàn khốc.

Thẩm Thăng Y bất giác cau mày.

Vân Phiêu Phiêu lập tức bước lên tiến vào Thất Sát trang, Thẩm Thăng Y vội theo sát bên nàng, tay càng lúc càng nắm chặt thanh kiếm.

Thất Sát trang không phải là một nơi bình thường!

* * * * *

Qua khỏi tấm bia ngoài cổng, lại một tấm bia khác hiện ra trước mắt.

Cũng một tấm bia đá như thế, cũng hai ngọn đèn lớn chên chéch chiếu lên như thế, cũng một chữ viết trên mặt bia như thế...

Sát!

Thẩm Thăng Y vừa nhìn thấy lại nhảy dựng lên một cái, Vân Phiêu Phiêu thì ánh mắt càng lộ vẻ khích động.

* * * * *

Bảy tấm bia đá, bảy chữ Sát!

Dưới mười bốn ngọn đèn, toàn bộ trang viện sáng như ban ngày.

Thẩm Thăng Y và Vân Phiêu Phiêu khuôn mặt dưới ánh đèn sáng trưng càng trắng bệch, nhất là Vân Phiêu Phiêu, dường như không còn giọt máu.

Mắt nàng đã đỏ ngầu, nhìn trừng trừng hồi lâu vào tấm bia sau cùng.

Thẩm Thăng Y ánh mắt cũng dừng lại trên đó.

Tấm bia đá sau cùng này cao hơn sáu trượng trước khoảng nửa trượng, sừng sững trước bậc đá bước lên sảnh đường, chữ Sát trên mặt bia lại là do mười bốn thanh kiếm trần sắc bén khảm vào.

Mũi kiếm trắng sáng như tuyết dưới ánh đèn, chữ Sát này quả thật là giòn giã sát khí!

* * * * *

Bên trái tấm bia đá có một cây bạch dương già.

Gió đêm thổi qua, lá cây rì rào.

Bạch dương đau gió nổi, buồn thương muốn chết người.

Sát khí trong trang viện càng như dày thêm.

Gió cũng thổi tung tà áo của hai người, Vân Phiêu Phiêu chợt cất bước đi thẳng về phía tấm bia sau cùng.

Cũng đúng lúc ấy, một tiếng ho khê từ bên cạnh sảnh đường vang tới.

Thẩm Thăng Y lập tức đưa mắt nhìn, bước chân Vân Phiêu Phiêu nhắc lên cũng dừng lại, họ cùng nhìn về phía đó, trông thấy một người trung niên áo đen.

Người áo đen xuất hiện như một hồn ma, lẳng đặng bước ra khỏi sảnh đường, bước xuống bậc đá, tới trước mặt Vân Phiêu Phiêu, chợt vãi một cái nói :

- Thuộc hạ Tiêu Vũ không kịp ra đón, xin tiểu thư thứ lỗi.

Vân Phiêu Phiêu thoáng sửng sốt rồi nói :

- Phải rồi, người chính là Tiêu Vũ.

Tiêu Vũ cũng thoáng sửng sốt nói :

- Tiểu thư không nhận ra được thuộc hạ rồi.

Thẩm Thăng Y buột miệng nói chen vào :

- Tiểu thư của các người bị thương nặng, tạm thời mất hết trí nhớ.

Tiêu Vũ “ủa” một tiếng nhìn qua chàng, trong mắt chợt lộ vẻ thù địch hỏi :

- Các hạ là ai?

- Thẩm Thăng Y!

- Là người à?

Tiêu Vũ ánh mắt chợt lạnh băng.

Vân Phiêu Phiêu lập tức nói :

- Thẩm Thăng Y là ân nhân cứu mạng của ta, người lỗ mãng quá đấy.

Qua chuyện Xuân Mai, hiện giờ nàng đã biết nên làm gì.

Về thù địch trong mắt Tiêu Vũ vẫn chưa tan hẳn, y nói :

- Nhưng mà...

Vân Phiêu Phiêu nói :

- Ta biết đã có người trả tiền để mua cái đầu y, mà ta cũng đã ưng thuận nữa, nhưng chuyện đó thì bây giờ phải thủ tiêu.

- Chẳng qua hiện tại tiểu thư lại...

- Bất kể thế nào, ta nói thì người phải tuân lệnh.

Tiêu Vũ bất giác gật đầu nói :

- Chuyện đó thì đúng.

Vân Phiêu Phiêu ngẫm nghĩ rồi nói :

- Vậy bây giờ người trả lời ta một chuyện được không?

- Thuộc hạ biết gì xin nói hết.

Vân Phiêu Phiêu lập tức hỏi :

- Ta tên là gì?

Tiêu Vũ ngạc nhiên :

- Ngay cả tên họ của mình tiểu thư cũng không nhớ sao?

Vân Phiêu Phiêu im lặng gật đầu.

Tiêu Vũ nhìn chăm chăm vào nàng một lúc mới nói :

- Tiểu thư họ Vân, tên kép là Phiêu Phiêu.

- Vân Phiêu Phiêu à? Vân Phiêu Phiêu...

Vân Phiêu Phiêu đưa mắt nhìn lên trời.

Trên bầu trời trong vắt, có mấy khóm mây trắng lững lờ trôi xa xa.

Thẩm Thăng Y bất giác cười nói :

- Chẳng lạ gì cô lại hứng thú về mây như thế.

Vân Phiêu Phiêu nhoẻn miệng cười, đưa mắt nhìn chàng, lại thở dài :

- Ta lại chẳng có gì tốt đẹp như mây mà người nói đâu.

Ánh mắt lại di chuyển sang Tiêu Vũ nói :

- Tòa Thất Sát trang này có phải do ta dựng lên không?

Tiêu Vũ gật đầu :

- Tiểu thư chính là chủ nhân của Thất Sát trang.

- Vậy người là...

- Gia phụ vốn là quản gia trong nhà tiểu thư, thuộc hạ được lão chủ nhân nhìn tới, cũng học được một thân võ công, đến khi tiểu thư mở ra Thất Sát trang, lại không coi thuộc hạ là kẻ hèn hạ, giao cho làm Tổng quản...

Vân Phiêu Phiêu vừa nghe vừa gật đầu, dường như nhớ ra rất nhiều điều, kể lại hỏi :

- Gia phụ tên gì?

- Lão chủ nhân húy là Phi Dương.

Vân Phiêu Phiêu lặng lẽ cúi đầu một lúc, chợt ngước lên hỏi :

- Rồi lại ta là ai?

Tiêu Vũ cung kính đáp :

- Là người trong bài Bích Lạc phú.

Vân Phiêu Phiêu giật nảy người, Thẩm Thăng Y cũng lập tức biến sắc.

Tiêu Vũ nhìn qua chàng nói :

- Nếu luận về nhân vật nổi tiếng trong võ lâm hiện nay, dĩ nhiên không ai hơn được công tử.

Thẩm Thăng Y nói :

- Nghe nói những cao thủ chân chính xứng đáng chỉ là ở trong bài Bích Lạc phú.

Tiêu Vũ kinh ngạc nói :

- Công tử cũng biết tới họ.
- Nghe các bậc tiền bối nói nên cũng biết đôi chút.

Chàng ngừng lại một lúc rồi tiếp :

- Các cao thủ được kể tên trong bài Bích Lạc phú dường như không có nhiều.
- Ồ.
- Có người nói họ là một tổ chức bí mật, xưa nay không giao thiệp với người trong giang hồ.
- Sự thật là thế.
- Cô nương của các ngươi là Vân trong bảy chữ Phong Vũ Lôi Điện Tuyết Vân Hồng phải không?
- Phải!
- Có phải trên Phong Vũ Lôi Điện Tuyết Vân Hồng còn có Nhật Nguyệt Tinh tam công không?
- Thầm công tử còn biết gì khác nữa?
- Họ đều nghe lệnh của Trời.

Tiêu Vũ ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ nhìn một cái lại cúi xuống, dường như có một nỗi sợ hãi, kính sợ đối với “Trời”.

Trong mắt Vân Phiêu Phiêu cũng lộ vẻ sợ sệt.

Thẩm Thăng Y nói tiếp :

- Có điều theo ta biết, người trong bài Bích Lạc phú đều là người trong chính đạo.

Tiêu Vũ quả quyết :

- Sự thật là thế.

Thẩm Thăng Y chột cau mày :

- Nhưng tòa Thất Sát trang này...

Tiêu Vũ chép miệng nói :

- Là làm lén thối, thân phận của tiểu thư vẫn còn là một bí mật.
- Bí mật à?
- Người trong bài Bích Lạc phú tuy võ công phi phàm, nhưng ngoài Trời ra, không ai giàu có, lão chủ nhân vẫn cam chịu sống đạm bạc, nhưng tiểu thư của bọn ta lại muốn được sung sướng như Trời.

Thẩm Thăng Y sực nghĩ ra nói :

- Cho nên mới lập ra tòa Thất Sát trang này phải không?

Tiêu Vũ thở dài :

- Chắc công tử không thể phủ nhận, giết người thật ra là một công việc dễ kiếm tiền.

Thẩm Thăng Y không phủ nhận.

Tiêu Vũ lại than :

- Nếu Trời biết thì hậu quả ra sao thật không dám nghĩ tới nữa, cho nên bọn ta đều rất cẩn thận, giữ kín thân phận.

Thẩm Thăng Y lặng lẽ cười một tiếng :

- Muốn giữ bí mật cũng không phải là dễ.
- Bọn ta đã chuẩn bị đến tháng chín năm nay giải tán Thất Sát trang.

- Còn nửa năm nữa.
- Giờ đây lại phát sinh chuyện bất ngờ.
- Theo người thấy thì là người nào hạ độc thủ?

Tiêu Vũ trầm ngâm đáp :

- Ban đầu ta vẫn cho là công tử.
- Hoàn toàn không phải là ta.
- Vậy thì ngoài Trời ra, ta thật không nghĩ ra ai có thể đánh tiểu thư của bọn ta bị trọng thương.

Nói tới đó, thân hình y chợt khẽ run lên.

Về sợ sệt trong mắt Vân Phiêu Phiêu cũng tăng.

Thẩm Thăng Y di động ánh mắt nói :

- Bây giờ cô nương đã nhớ ra được là ai đã đánh mình bị thương chưa?

Vân Phiêu Phiêu cười gượng lắc đầu.

Thẩm Thăng Y nhìn qua Tiêu Vũ hỏi :

- Tô Tiên là người thế nào?
- Đó là biểu muội của tiểu thư bọn ta, cũng là người tâm phúc của tiểu thư.

Thẩm Thăng Y chợt hiểu ra, nói tiếp :

- Đã bị treo cổ chết trong khách sạn Vân Lai rồi.

Tiêu Vũ hoảng sợ lui lại hai bước nói :

- Ai giết cô ta?
- Còn chưa điều tra ra được.
- Vậy Xuân Mai và Thu Cúc ra sao?
- Đều chết cả rồi, trong khách sạn Vân lai không còn một ai sống sót.

Tiêu Vũ càng hoảng sợ.

Thẩm Thăng Y lập tức hỏi :

- Mấy hôm nay trong Thất Sát trang có xảy ra chuyện gì không?
- Rất yên ổn.
- Có người nào khả nghi xuất hiện không?
- Cũng không có.
- Có phải là cổng lớn ngoài trang viện trước nay đều mở lớn?
- Đúng thế, một nơi như Thất Sát trang, thì đừng nói là lũ trộm gà cắp chó, cho dù là nhân vật hạng nhất võ lâm cũng không dám tới gây chuyện, mở cổng lớn có sao đâu?

(mất 4 trang 555)

Trong hộp sắt đựng toàn châu ngọc quý báu, còn có một xấp ngân phiếu.

Cái hầm bên kia cũng có ba chiếc hộp sắt tương tự.

Nếu cả sáu chiếc hộp này đều đựng châu ngọc và ngân phiếu như vậy, thì rõ ràng là một gia tài to lớn đáng sợ.

Chỗ này ai cũng có thể ra vào, mà lại chôn giấu một gia tài như vậy, thật là không ai ngờ tới được.

Đây không phải là một nơi bí mật, nhưng so ra còn bí mật hơn bất cứ nơi bí mật nào.

Vân Phiêu Phiêu nhìn qua, quay đầu nhìn Thẩm Thăng Y cười nói :

- Chắc đây là bí mật mà họ muốn tìm đây.

Thẩm Thăng Y cũng cười một tiếng nói :

- Chắc đúng thế.

Câu nói vừa dứt, cây bạch dương lớn bên trái bia đá chợt toác ra, một người áo xám từ trong lao vụt ra.

Người áo xám cầm một thanh trường kiếm, cả người lẫn kiếm phóng vào những chỗ yếu hại trên người Thẩm Thăng Y.

Mũi kiếm sáng trắng như tuyết loang loáng dưới ánh đèn, xẹt lên như một tia chớp.

Vân Phiêu Phiêu quay mặt về phía chàng, vừa kịp trông thấy.

Kiếm quang như tia chớp trong chớp mắt như thanh kiếm đâm vào mắt nàng, xé toạc màn sương trong lòng Vân Phiêu Phiêu.

Toàn thân nàng như bị điện giật, rung lên một cái.

... Gốc cây xé toác, sát thủ núp trong thân cây, thanh kiếm sắc bén, ánh mắt sáng quắc.

Tất cả đều rất quen thuộc!

- Mộc Lang Quân!

Vân Phiêu Phiêu chợt kêu thất thanh.

Tiêu Vũ trò chuyện một hồi đã khiến nàng nhớ lại không ít chuyện, một kiếm của Mộc Lang Quân đã đánh thức toàn bộ trí nhớ của nàng.

Quên mất mình suốt bảy đêm, giờ đây nàng đã trở lại với chính mình!

* * * * *

Tiếng la hoảng chưa dứt, mũi kiếm đã tới.

Thẩm Thăng Y phản ứng quả nhiên linh mãnh thần tốc, trong chớp mắt ấy nghiêng người một cái đã tránh qua nhất kiếm.

Mộc Lang Quân một kiếm đâm trượt nhưng thế kiếm không dứt, “vù vù vù” đánh luôn mười bảy kiếm.

Thẩm Thăng Y đáp theo Thất Tinh bộ pháp, nhất nhất tránh được cả.

Mộc Lang Quân vung kiếm đuổi đánh, trên khuôn mặt vốn trơ trơ thoáng hiện một nụ cười âm hiểm!

Đúng lúc ấy Vân Phiêu Phiêu chợt la lên một tiếng :

- Coi chừng dưới đất!

Tiếng la chưa dứt, thân hình nàng cũng xiêu đi, tiếp đó phát ra một tiếng rên đau đớn.

Một mũi kiếm đâm xuyên ra trước bụng nàng, ló ra nửa tấc.

Kiếm đâm vào sau lưng nàng, đoản kiếm.

* * * * *

Thanh đoản kiếm là trong tay Tiêu Vũ, khuôn mặt trung thực của y không biết vì sao đã biến thành giảo hoạt.

Giảo hoạt như hồ ly.

Vân Phiêu Phiêu nhịn đau quay lại, chợt nói :

- Người không phải là Tiêu Vũ!

- Đúng là không phải!

Đứt lờ tay trái y cào lên mặt một cái, kéo tấm mặt nạ da người xuống, đồng thời bỏ mũ ra.

Sau tấm mặt nạ là một khuôn mặt.

Tóc vàng mũi cao.

Vân Phiêu Phiêu rên lên :

- Kim Lang Quân.

Kim Lang Quân bật tiếng cười lớn, nói :

- Giờ thì ngươi đã hoàn toàn khôi phục được trí nhớ, tiếc là đã quá muộn.

Vân Phiêu Phiêu cười nhạt nói :

- Lần này ngươi không dùng đạn hoàn ám toán ta sao?

- Dạy dỗ ngươi một lần đủ rồi.

Y cười độc ác nói tiếp :

- Lần này mà ngươi vẫn có thể sống được thì ta mới phục ngươi.

Vân Phiêu Phiêu không trả lời, đầu rũ xuống!

Kim lang Quân cười lớn rút kiếm ra.

Kiếm vừa rút ra, tiếng cười của y bỗng đứt ngang, khuôn mặt đang cười cũng đồng thời cứng đờ.

Trong chớp mắt ấy thân hình của Vân Phiêu Phiêu như quỷ mỵ chớp lên, tay phải vươn ra nắm vào cổ họng của Kim Lang Quân bóp mạnh.

Cạch một tiếng, cổ họng y lập tức vỡ nát.

Té ra mới rồi Vân Phiêu Phiêu giả như đứt hơi chết rồi.

Bây giờ nàng vẫn chưa đứt hơi, nhưng Kim Lang Quân thì đã không còn thở nữa.

Rốt lại một sát thủ vẫn cứ là một sát thủ, đã ra đòn ắt trúng, đã trúng đòn ắt chết.

Nàng thở phào một tiếng nhìn chằm chằm vào Kim Lang Quân nói :

- Lần này mà ngươi còn sống thì ta thật phục ngươi đấy.

Kim Lang Quân không đáp, trong chớp mắt ấy đã trở thành một người chết thật sự.

Mắt y vẫn mở to đầy vẻ ngạc nhiên, dường như lúc chết vẫn chưa tin là mình phải chết!

Vân Phiêu Phiêu buông lỏng tay, y đổ xuống dưới chân nàng, nàng cũng lão đảo muốn ngã, hai tay vươn ra ôm lấy tấm bia đá sau cùng bên cạnh. Máu tươi từ bụng nàng phun ra tưới đỏ tấm bia đá trắng.

* * * * *

Tiếng kêu thứ hai của Vân Phiêu Phiêu vừa vang ra, thân hình của Thẩm Thăng Y đã tung lên khỏi mặt đất.

Chàng không biết tại sao phải coi chừng dưới đất, chỉ biết Vân Phiêu Phiêu kêu lên như thế là có chuyện.

Người chàng vừa tung lên, có hai bàn tay xé toạc mặt đất vung ra quờ một cái.

Nếu chàng vẫn còn đứng tại chỗ, hai chân đã bị hai bàn tay kia nắm trúng, đó hoàn toàn là trong chớp mắt, cho nên Thổ Lang Quân hoàn toàn không ngờ rằng chàng đã tung người vọt lên, hai tay cứ quờ quạng.

Quờ một cái chẳng nắm được gì, hai bàn tay chợt khựng lại.

Thẩm Thăng Y thân hình trên không ngoảnh nhìn mới biết đã có chuyện gì, bất giác trong lòng run lên.

Đúng lúc ấy chàng cũng đã liếc thấy Vân Phiêu Phiêu bị Tiêu Vũ phóng kiếm đâm trúng, thân hình tự nhiên cũng văng một cái từ trên không rơi xuống cạnh đó.

Thân hình chàng vừa di động, thanh kiếm của Mộc Lang Quân đã phóng tới.

Mũi kiếm sắc bén như con rắn độc phóng vào những chỗ yếu hại.

Thẩm Thắng Y khẽ quát một tiếng, thanh kiếm trong tay trái vạch ra một cái, loảng xoảng đón liên tiếp mười bảy nhát kiếm, thân hình vừa chạm đất lại vọt lên.

“Bụp” một tiếng, mặt đất chỗ ấy trong chớp mắt lại vỡ toác ra, hai tay Thổ Lang Quân lại quờ mau lên, nhưng lại quờ hụt.

Thẩm Thắng Y thân hình vọt một cái ra xa hai trượng, chênh chếch đáp xuống trên tấm bia có chữ “Sát” thứ sáu.

Mộc Lang Quân cả người lẫn kiếm đánh theo.

Thổ Lang Quân dường như cũng biết Thẩm Thắng Y không còn trên mặt đất, cũng đồng thời từ dưới đất phóng ra, ngọn thiết sản ba khúc rung lên thành một thanh sản dài, lẳng không xấn vào hai chân Thẩm Thắng Y, vừa khéo phối hợp với thế kiếm của Mộc Lang Quân đang công kích.

Thế kiếm lợi hại, thế sản uy mãnh.

Thẩm Thắng Y đón đỡ sáu kiếm của Mộc Lang Quân, rồi lui lại một bước tránh qua ngọn thiết sản của Thổ Lang Quân.

Thổ Lang Quân nhân cơ hội đạp lên tấm bia đá, nhưng Mộc Lang Quân đã bị lực đạo trên thanh kiếm của Thẩm Thắng Y hất bay xuống đất.

Vừa đạp lên tấm bia, ngọn thiết sản của Thổ Lang Quân lập tức vung ra, một chiêu “Cuồng Phong Tảo Diệp” lặc gồm ba thức biến hóa biến thành mười lăm ngọn sản đánh tới!

Đầu tấm bia rộng chưa đầy hai thước, dài không tới bảy thước, thiết sản của y lại là binh khí dài, thi triển thì không cần phải nói cũng biết là chiếm phần lợi thế.

Ngọn thiết sản chưa đánh tới, kinh phong đã quét khăn áo trên người Thẩm Thắng Y tung bay.

Thẩm Thắng Y không đỡ, cơ người lại rơi mau xuống đất, Mộc Lang Quân chờ sẵn ở dưới thấy thế, thanh kiếm trượt một cái đâm luôn mười bảy chiêu.

Không ngờ Thẩm Thắng Y thân hình vừa rơi xuống một thước, hai chân đã xoạc ra một co một đạp, đạp vào mặt bia mượn lực, thân hình đang rơi xuống lại lập tức bay ngang ra.

Mộc Lang Quân mười bảy kiếm đánh trượt, Thẩm Thắng Y đã đáp xuống cạnh Vân Phiêu Phiêu.

Vân Phiêu Phiêu đang ôm tấm bia gục xuống, thấy thế vội nói :

- Đừng lo cho ta, mau giết chúng đi!

Thẩm Thắng Y nhìn nàng một cái nói :

- Cô bị thương nặng lắm!

Vân Phiêu Phiêu thản nhiên cười nói :

- Chỉ sợ lần này chắc phải chết!

Thẩm Thắng Y gượng cười :

- Nói bậy!

Vân Phiêu Phiêu cười nói tiếp :

- Lần này mà ngươi vẫn còn có cách giữ được tính mạng cho ta, thì chẳng riêng gì ta, ngay cả Hoa Đà Biển Thước cũng phải vô cùng khâm phục ngươi!

Thẩm Thăng Y cười quát :

- Lại nói bậy!

Tuy chàng cười, nhưng ai cũng nhận ra là chàng chỉ cười gượng.

Ai cũng thấy rõ rằng Vân Phiêu Phiêu sắp chết.

Làm sao Thẩm Thăng Y không nhận ra được điều đó? Chỉ là quen nhau bảy ngày, chàng đã đối xử với Vân Phiêu Phiêu như bạn bè, đối với một người bạn sắp chết, câu ấy tuy biết rõ là không đúng vẫn cứ phải nói!

Vân Phiêu Phiêu hiểu rõ tâm trạng của chàng, cười khổ nói :

- Không phải nói bậy, ta hiểu tâm trạng người mà.

Thẩm Thăng Y im lặng.

Vân Phiêu Phiêu thở dài nói tiếp :

- Người thật là một người tốt, tiếc là ta không may, nếu được gặp người sớm hơn vài năm, có thể ta đã không trở thành một sát thủ như thế này.

Thẩm Thăng Y nói :

- Ai cũng có lúc lầm lẫn sai trái, ta cũng thế thôi.

- Nhưng ta thì hoàn toàn sai trái.

Vân Phiêu Phiêu thở dài một tiếng tiếp :

- Hãy tin ta, xưa nay ta không bao giờ có ý làm hại Chu Hạc và Tô Tiên.

- Ta tin, nếu không cô cũng không để họ lấy nhau.

- Tô Tiên hoàn toàn không phải là đệ tử của Tuệ Nhân thần ni.

- Chuyện ấy rất dễ biết.

- Lần ấy cô ta tới núi Nhạn Đãng là để giết bà ta.

- Theo lệnh của cô.

- Đúng thế, mục ni cô già Tuệ Nhân kia vốn cũng chẳng phải là người tốt đẹp gì, có giết cũng không tiếc.

- Ta biết trước khi xuất gia, bà ta đã nổi tiếng là Cửu Vĩ Yêu Hồ.

- Người biết thật không ít chuyện.

- Nhưng cũng không nhiều.

- Tô Tiên lấy Chu Hạc là được ta đồng ý, ta cũng đã quyết định cho cô ta rời khỏi Thất Sát trang.

- Rốt lại chị ấy lại quay lại.

- Vì cô ta muốn ngấm ngấm giúp đỡ tiền bạc cho Chu gia trang.

Vân Phiêu Phiêu chợt cười nhạt :

- Thật ra Chu Hạc là một thằng ngốc, bình sinh những thứ gọi là anh hùng hào kiệt mà y mời gọi, mười người thì chín kẻ chẳng ra gì.

Thẩm Thăng Y im lặng thở dài.

Vân Phiêu Phiêu chợt liếc chàng nói :

- Nếu y nhận rõ được như người thì chẳng đến nỗi rủi ro như thế.

Thẩm Thăng Y chép miệng nói :

- Cho dù trong những kẻ y kết giao mười người thì có chín người không ra sao, nhưng bất kể thế nào y cũng là một bậc anh hùng hào kiệt chân chính.

Vân Phiêu Phiêu không thể phủ nhận, thở dài nói :

- Nghiêm khắc mà nói thì chính vì ta mà vợ chồng họ mắc nạn.

Thẩm Thăng Y nói :

- Chuyện này không thể đổ lỗi cho riêng người nào.

Vân Phiêu Phiêu chợt lại cười, nói :

- Hôm nay thế này, ta mới nói ra những câu như thế.

Nàng lẩm bẩm nói một mình :

- Đây đại khái là những người ta vẫn nói, là con người sắp chết thì lời nói hay.

Thẩm Thăng Y chợt thấy đau đớn.

Vân Phiêu Phiêu vẫn nói tiếp :

- Nhưng...

Chữ “Nhưng” vừa thốt ra, nàng chợt ho rũ rượi, khạc ra toàn là máu.

Thẩm Thăng Y đưa tay khê đỡ nàng.

Tay áo chàng dính đầy máu tươi.

Vân Phiêu Phiêu khạc ra máu đọng, nói tiếp :

- Nhưng giờ này ta vẫn muốn giết người, mà lại là hai kẻ.

Thẩm Thăng Y ánh mắt di động, nhìn nhìn Thổ, Mộc hai Lang quân.

Mộc Lang Quân đánh trượt mười bảy kiếm xong đã thu kiếm lại, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Thẩm Thăng Y, chuẩn bị tấn công.

Thổ Lang Quân đứng trên bia đá, tay nắm thiết sản, mắt lộ sát cơ, lăm lăm nhảy xuống.

Thẩm Thăng Y đưa mắt nhìn lại Vân Phiêu Phiêu hỏi :

- Cô nói họ phải không?

- Chính là chúng, Mộc Lang Quân và Thổ Lang Quân.

Thẩm Thăng Y cau mày, mừng tượng như nhớ ra chuyện gì.

Vân Phiêu Phiêu nói :

- Bọn chúng còn đáng chết hơn ta, ta giết người ít ra cũng có nguyên tắc, bọn chúng giết người thì đã động thủ là không để ai sống sót.

- Ta đã thấy qua thủ đoạn của họ rồi.

Vân Phiêu Phiêu trang trọng nói :

- Không được để chúng rời khỏi nơi đây.

- Họ không chịu rời khỏi đâu.

Vân Phiêu Phiêu chợt nghĩ ra, nói :

- Vì ở đây có gia tài to lớn của ta mà họ muốn chiếm lấy.

- Đúng đấy.

- Số tiền bạc này ta giao cho người, làm như thế cũng còn có một chút ý nghĩa.

Nàng chợt cười lớn.

Đây thật là một chuyện đáng cười, nàng liều mạng giết người, tích tụ vô số tiền bạc, rốt lại lại giao hết cho Thẩm Thăng Y tiêu xài thay nàng.

Thẩm Thăng Y không cười, trong lòng vô cùng cảm khái.

Mộc Lang Quân và Thổ Lang Quân cười, cười nhạt, Vân Phiêu Phiêu ăn nói rõ ràng không đếm xỉa gì tới bọn họ.

Nhưng họ vẫn chưa ra tay.

Thẩm Thăng Y tay trái cầm kiếm, khí thế vững như núi mạnh như sông, đến giờ này vẫn chưa lộ ra một chút sơ hở.

Mộc Lang Quân không muốn mạo hiểm, Thổ Lang Quân cũng không muốn.

Người ra tay sau cùng là người có nhiều hy vọng được sống hơn, họ đều hy vọng chỉ có mình còn sống để hưởng cái gia tài to lớn kia.

Cho nên họ còn chần chừ chưa phát động thế công.

* * * * *

Trong tiếng cười có máu chảy.

Vân Phiêu Phiêu nói tiếp :

- Người biết ai bỏ tiền ra thuê ta giết người không?

Thẩm Thăng Y hỏi :

- Ai vậy?

- Tiết Vô Cực.

Thẩm Thăng Y sững sốt nói :

- Bây giờ ta mới nghe tới cái tên này!

- Còn Địa Ngục Thích Khách, Tiết Trường Sinh?

- Chẳng lẽ y lại là người thân của Tiết Trường Sinh?

- Là con trai.

- Tiết Trường Sinh cũng có con trai đấy!

- Mà còn rất khôn ngoan, người nên thận trọng coi chừng y một chút.

Mộc Lang Quân và Thổ Lang Quân bên cạnh nghe thấy, bật tiếng cười rộ.

Thẩm Thăng Y cau mày hỏi :

- Các người cười cái gì?

Mộc Lang Quân cười nhạt đáp :

- Cười cô gái này.

Vân Phiêu Phiêu nói :

- Chúng cười ta lại quên mất thủ đoạn của chúng.

Thẩm Thăng Y không hiểu.

Vân Phiêu Phiêu giải thích :

- Chúng chờ lúc ta gặp Tiết Vô Cực trò chuyện, ra tay ám toán.

Thẩm Thăng Y chợt hiểu ra nói :

- Theo thủ đoạn của họ, dĩ nhiên là không để Tiết Vô Cực sống...

Mộc Lang Quân nói :

- Dĩ nhiên.

Vân Phiêu Phiêu nói :

- Tiết Vô Cực không phải hạng dễ đối phó, e rằng các người cũng phải trả một cái giá rồi.

Mộc Lang Quân và Thổ Lang Quân không nói một tiếng.

Vân Phiêu Phiêu hỏi :

- Là Thủy Lang Quân chứ gì?

Mộc Lang Quân sửng sốt :

- Tại sao người không hỏi là Hỏa Lang Quân?

Thẩm Thăng Y lạnh lùng nói :

- Hỏa Lang Quân chết dưới kiếm của ta.

Mộc Lang Quân và Thổ Lang Quân cùng biến sắc.

Thổ Lang Quân lập tức hỏi :

- Trong trang viện cạnh Chu gia trang phải không?

- Đúng đấy.

Thổ Lang Quân cười nhạt nói :

- Y cứ nhất định cho rằng gia tài của con nhãi này là cất giấu ở đó, nhất định ở lại tìm kiếm, kết quả là cả tính mạng cũng không giữ được, ngu ơi là ngu.

Mộc Lang Quân lạnh lùng :

- Thế mà lâu quá không thấy y tới, Kim lão đại còn cho rằng chắc y tìm được tiền bạc, trốn đi hưởng dụng một mình.

Vân Phiêu Phiêu buột miệng hỏi :

- Các người vì muốn lấy số tiền của ta mà lại ra tay giết người à?

Mộc Lang Quân nói :

- Bọn ta không phủ nhận rằng tiền bạc của người rất thu hút người khác.

- Dám chắc rằng đây không phải là ý của Trời.

Mộc, Thổ hai Lang Quân chỉ cười nhạt không đáp.

Vân Phiêu Phiêu nói luôn :

- To gan thật, các người không sợ Trời phạt à?

Mộc Thổ hai Lang Quân đồng thanh :

- Đại khái thế.

Thẩm Thăng Y nghe thế không nhận được buột miệng hỏi :

- Trời là người thế nào?

Vân Phiêu Phiêu đáp :

- Tức là Thiên Ma, người đứng đầu trong bài Bích Lạc phú, là Ma Vương của các Ma Vương.

Thẩm Thăng Y rùng mình.

Chàng có biết nhân vật ấy, cũng từng nghe các bậc tiền bối kể lại sự lợi hại của ông ta.

Nghe đồn ông ta có thể cưỡi gió mà đi, lấy đầu người trong vòng mười dặm, hạ chim bay trên trời cao, bắt cá bơi dưới nước sâu.

Lời đồn nghe cứ như thần thoại.

Cũng vì tài năng của người ấy quả rất đáng sợ.

Vân Phiêu Phiêu nói tiếp :

- Tuy có tên là Thiên Ma, nhưng lại là một người rất tốt, thủ hạ mà có ai trái lệnh, gây họa cho đời, nếu ông ta điều tra rõ ràng rồi đều phải sát thủ dưới quyền tìm giết.

Tuy nàng sắp chết, nhưng nói tới đó trong mắt vẫn lộ vẻ sợ sệt.

Thẩm Thăng Y nói :

- Ngũ Hành Truy Mệnh cũng là sát thủ của Trời à?

Vân Phiêu Phiêu kinh ngạc hỏi :

- Người cũng biết tới Ngũ Hành Truy Mệnh sao?

- Nghe cách cô xưng hô, thì có thể đoán biết được.

Vân Phiêu Phiêu cười nhạt nói ngay :

- Có điều ta dám quả quyết rằng việc cướp đoạt số tiền bạc của ta hoàn toàn không phải ý Trời.

Thẩm Thăng Y gật đầu :

- Trời đã là người ngay thẳng, dĩ nhiên không đi làm chuyện ấy.

- Cho nên giả như người không thẳng được chúng thì cũng đừng sợ, chỉ cần chạy thoát, tìm tới nói với Trời một tiếng, chúng cũng sẽ không sống lâu hơn ta được bao nhiêu đâu.

Mộc Lang Quân và Thổ Lang Quân biến hẳn sắc mặt, nhìn nhau một cái, Thổ Lang Quân chợt nói :

- Người tính toán thế nào ta đã rõ rồi.

Mộc Lang Quân nói :

- Đại khái thế.

- Nhưng câu nói mới rồi thì người nghe rõ lắm mà.

- Đúng thế.

- Chia rẽ ắt phải chết, hợp sức thì có thể còn một đường sống, vậy cứ đồng lòng hợp sức trừ khử người này trước đã nhé?

Mộc Lang Quân trầm ngâm đáp :

- Cũng được!

- Quân tử nhất ngôn!

- Không hề hối hận.

“Lên!” - Mộc Lang Quân quát lớn một tiếng, thanh kiếm run lên như con rắn độc ứng thanh bay tới Thẩm Thăng Y, Thổ Lang Quân cũng đồng thời nhảy ra khỏi tấm bia đá, ngọn thiết sản vung lên đập vào đầu Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y lúc Mộc Lang Quân vừa quát chữ “Lên”, đã rời khỏi chỗ Vân Phiêu Phiêu, vọt tới chặn Mộc Lang Quân.

“Choang choang choang” hai thanh kiếm chạm nhau ba lần, Thảm Thăng Y nghiêng vai né qua, tránh một sản của Thổ Lang Quân.

Mộc Lang Quân thế kiếm thay đổi, từ dưới đâm lên, lại là mười bảy kiếm.

Thổ Lang Quân cũng đồng thời đâm hai chân một cái, đất cát bay tứ tung, mặt đất lộ ra một cái hầm sâu, cả người lẫn sản chui tọt xuống đất, trong nháy mắt đã mất hút.

Thảm Thăng Y thanh kiếm trong tay trái mau như chớp xẹt, gạt đỡ mười bảy kiếm, thân hình lật lại, kiếm cũng đồng thời đâm ngược lại, người tới đất, kiếm cũng đâm xuống đất, đúng vào chỗ Thổ Lang Quân vừa mất hút.

Thanh kiếm đâm vào đất hai thước, “keng” một tiếng từ dưới vang lên tiếng sắt thép chạm nhau!

Thảm Thăng Y kiếm thế không ngừng, trong chớp mắt đã đánh mười hai kiếm, thân hình đột nhiên như con chim ưng vọt thẳng lên không.

Mặt đất chỗ ấy chợt xé toác ra, Thổ Lang Quân phá tung mặt đất nhảy vọt lên, vai trái thủng một lỗ, máu đang phun ra.

Y gầm lớn một tiếng “Giỏi!”, lẳng không đánh luôn mười sáu chiêu.

Thảm Thăng Y thân hình bay lượn, tránh qua ngọn thiết sản, đón đỡ mấy chiêu kiếm của Mộc Lang Quân tập kích, thân hình lại mượn lực vọt lên, trong một tiếng quát đã đứng lại trên đầu tấm bia đá thứ sáu.

Thổ Lang Quân gào vang một tiếng, ngọn thiết sản bay tới đánh luôn vào giữa tấm bia, “ầm” một tiếng vang dội, tấm bia đá bị đứt làm hai mảnh, chỗ đứt bằng phẳng như lấy dao xén ngang.

Nửa mảnh trên của tấm bia chưa rơi tới đất, Thảm Thăng Y thân hình đã đáp mau xuống trước mặt Mộc Lang Quân.

Mộc Lang Quân đón đỡ ba kiếm rồi lật tay trả lại ba kiếm, nhưng không kiếm nào chạm được vào áo Thảm Thăng Y, thân hình còn chưa kịp nghiêng qua, một màn lưới kiếm đã ào ào chụp lên sau cổ.

Mộc Lang Quân cúi người tránh né.

Thảm Thăng Y thanh kiếm đảo lộn, Cấp Phong thập tam kiếm ào ào đánh ra, kiếm sau tiếp kiếm trước, kiếm sau mau hơn kiếm trước, liên miên bất tuyệt đuổi theo Mộc Lang Quân.

Thanh kiếm xé gió vang lên tiếng vù vù.

Mộc Lang Quân đảo bộ nghiêng người mười ba lần vẫn không sao tránh thoát đòn đuổi đánh của Thảm Thăng Y, Thổ Lang Quân tuy muốn tiếp viện nhưng lại bị bước chân của Mộc Lang Quân cản trở trước mặt, không sao xông lên được.

Mộc Lang Quân bước chân luống cuống tránh né làm ngay cả Thổ Lang Quân cũng vướng víu tay chân.

Thảm Thăng Y kiếm thế như sóng Trường Giang đổ tới, ào ào không dứt, sau mười ba kiếm lại đánh tiếp mười ba kiếm, cứ thế ba lần, lại biến thế ba lần, một trăm mười bảy nhát kiếm liên hoàn phóng ra, nhanh như gió, kín như mưa. Mộc Lang Quân tuy vẫn còn xoay trở tránh né được, nhưng một trăm mười bảy kiếm của Thảm Thăng Y đánh ra rồi, trên hai vai sau lưng y đã có mười ba vết thương đầm đìa máu.

Kiểm thế của Thảm Thăng Y chợt dừng lại.

Mộc Lang Quân nắm lấy cơ hội, xoay người phóng kiếm.

Kiểm của y vừa ra được nửa chừng đã bị thanh kiếm tay trái của Thảm Thăng Y phong tỏa, kiếm thế của Thảm Thăng Y vừa dừng lại đã thay đổi, lại ào ạt như dốc bể lay non đổ tới.

Mộc Lang Quân liên tiếp la hoảng, đón đỡ một trăm bảy mươi sáu kiếm xong, thân hình đã lùi tới trước gốc cây bạch dương cạnh tấm bia đá.

Một nhát kiếm của Thảm Thăng Y như sấm vang chớp giạt lại phóng tới.

Mộc Lang Quân vội lui, lại đứng tới chỗ hổng bị phá vỡ của cây bạch dương, Thảm Thăng Y lập tức thu kiếm xoay người phát cước, cây bạch dương đổ xuống theo ngọn cước của chàng dựng dậy đập vào người Mộc Lang Quân.

Mộc Lang Quân không ngờ tới chuyện này, né qua không kịp, co khuỷu tay lên đỡ, hai bên chỗ bị phá vỡ của cây bạch dương cũng lập tức bị đánh nát, nhưng thân hình của y cũng bị hất ngã xuống đất.

Thổ Lang Quân lúc ấy đã rảnh tay ra đòn, y cũng thấy tình thế nguy hiểm, ngọn thiết sản lập tức phóng tới Thảm Thăng Y. Thảm Thăng Y không đón đỡ, xoay người một cái tránh qua ngọn sản, chuyển về phía sau cây bạch dương phóng mau ra một kiếm, sột một tiếng đâm qua thân cây xuyên vào bên phải cổ Mộc Lang Quân, mũi kiếm nhô ra cổ bên trái.

Mộc Lang Quân rú lên một tiếng quái dị, động tác lập tức dừng lại!

Thổ Lang Quân nhìn thấy rõ ràng, chợt nổi hung lên, phóng luôn một ngọn sản vào đó!

Sột một tiếng, ngọn thiết sản đánh đứt đôi người Mộc Lang Quân, đứt luôn cả thân cây, cây bạch dương ào đổ xuống.

Thảm Thăng Y mà vẫn đứng sau gốc cây cũng bị ngọn sản cắt luôn làm đôi rồi!

Nhưng chàng không còn đứng ở đó!

Thanh kiếm vừa rút ra, Thảm Thăng Y cả người lẫn kiếm sấn vào Thổ Lang Quân.

Một làn kiếm quang như dải lụa trắng chiếu vào huyệt Mi Tâm của y.

Y vội vã lui lại.

Thảm Thăng Y chiếm được tiên cơ, lại thi triển Cấp Phong thập tam kiếm đuổi gấp theo Thổ Lang Quân.

Thanh kiếm xé gió rợn người.

Thổ Lang Quân ngọn thiết sản bay lượn gạt trên đỡ dưới vẫn không cản trở được, cứ phải lui lại liên tiếp.

Lui lại được ba trường, y chợt trầm người xuống chui tọt xuống đất.

Thảm Thăng Y dẫm mạnh hai chân vọt lên, gót chân nện mạnh xuống, một cái hố rất lớn bên cạnh sụp xuống, bụi đất bay mù mịt.

Trong đám cát bụi mù mịt, Thổ Lang Quân như một con giun đất lại ngoi lên, tai mắt mũi miệng đều bê bết đất.

Thảm Thăng Y lại nện mạnh hai gót chân, hố đất chấn động sụp xuống lấp tắt địa đạo, Thổ Lang Quân chỉ còn cách tung lên.

Một làn kiếm quang như dải lụa trắng lại chiếu vào giữa huyệt Mi Tâm của y.

Thổ Lang Quân không thể không giơ ngọn thiết sản lên đỡ trước mặt, “choang” một tiếng, tia lửa bắn ra tung tóe.

... Nhất kiếm đáng sợ thật!

Thổ Lang Quân hít một hơi khí lạnh, hai tay vẫn không chậm, rung lên một cái, ngọn thiết sản lặc lìa làm ba khúc kẹt lấy giữa thanh kiếm của Thảm Thăng Y. Y lập tức quát lớn “Buông tay” rồi dùng sức hất một cái. Nếu y chỉ dùng nửa sức thì Thảm Thăng Y chưa chắc đã hơn được, huống chi trước tình hình này dĩ nhiên y phải dùng hết sức, gỡ mọi sở trường để thủ thắng.

Kiếm không bay ra khỏi tay Thảm Thăng Y, nhưng “keng” một tiếng, gãy bằng bần ngay chính giữa.

Đó dĩ nhiên là Thảm Thăng Y dùng nội lực chấn gãy.

Kiếm dài hai thước, giờ chỉ còn có một thước.

Một thước cũng đủ giết người.

Thổ Lang Quân vừa định lui lại, thanh kiếm gãy trong tay Thẩm Thăng Y đã phóng nhanh vào huyệt Mi Tâm của y.

Máu phun ra!

Thổ Lang Quân rên lên một tiếng ngã vật xuống đám đất bụi.

Thẩm Thăng Y thở phào một tiếng rút tay ra, mồ hôi lập tức từ lòng bàn tay chàng chảy theo cán kiếm nhỏ xuống đất.

Toàn thân chàng cũng ướt đầm mồ hôi.

Chàng vội vàng cất bước về phía Vân Phiêu Phiêu.

* * * * *

Ánh đèn vẫn sáng rực, sắc mặt Vân Phiêu Phiêu dưới ánh đèn như tô một lớp phấn trắng. Nàng nhìn Thẩm Thăng Y bước tới, đôi mắt tuy không còn chút sinh khí, nhưng phảng phất có một nụ cười.

Sức mạnh nào đã giữ nàng còn sống đến lúc ấy?

Thẩm Thăng Y đỡ nửa người Vân Phiêu Phiêu lên, không nói câu nào.

Vân Phiêu Phiêu thì có nói :

- May là ta tuy khôi phục được trí nhớ, nhưng vẫn không quên chuyện trong bảy ngày bảy đêm vừa qua. Rốt lại ta không phải là một kẻ vong ơn phụ nghĩa.

Chỉ có hai câu ấy.

Thẩm Thăng Y nói :

- Cô không phải là người như vậy.

Lúc câu nói ấy buông ra, Vân Phiêu Phiêu đã nhắm mắt lại.

Trên môi nàng vẫn còn sót một nụ cười.

Một nụ cười thỏa mãn, một nụ cười vĩnh viễn.

Thẩm Thăng Y im lặng nhìn lên trời.

Sao vẫn nhấp nháy, trăng vẫn vàng vạc, nhưng nơi chân trời không hề có một bóng mây.

Mây bay về đâu?

5. Máu Sôi Lửa Giận -tuyết Lạnh Ánh Gươm

Trời gần sáng.

Tuyết tuy mỏng, nhưng trời lạnh căm căm.

Đang cuối mùa đông.

Sao sáng đầy không trung, mặt trăng vẫn còn, nhưng đã ở cuối chân trời.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo bàng bạc, ánh sao nhấp nháy, một người mang sao đội trăng từ chân trời phi ngựa tới.

Ngựa phóng rất nhanh, tuyết trên đường bay tung theo vó, nhìn xa như một khối tuyết cuộn tròn lướt tới.

Không khí thế này, giờ khắc thế này mà có người phi ngựa như vậy, nếu trên đường có người đi nhất định sẽ thấy rất kỳ lạ, chỉ tiếc là nơi đây còn xa thành trấn, dường như chỉ có một mình người ấy.

Thẩm Thăng Y.

Bên trái đường là núi, bên phải đường là rừng.

Trên núi tuyết trắng lóng lánh, cây rừng cũng đã trút lá, cảnh núi rừng vô cùng thê lương.

Vó ngựa cuốn theo một đám tuyết, Thẩm Thăng Y trong lòng cũng chứa chất nỗi thê lương.

May mà chàng đã quen cô độc.

Hiện tại thì chàng không cô độc.

Trong cảnh tiêu sái thê lương kia còn có hai người.

Ngựa vừa chuyển qua một chỗ góc núi, chàng đã nhìn thấy họ.

Hai người này tuy vóc dáng không như nhau nhưng ăn mặc cùng một lối, đội nón Phạm Dương, đi giày cỏ gai, mặc áo cà sa màu nguyệt bạch, như là hai hòa thượng.

Hai hòa thượng này không đi sát nhau mà chia ra đi hai bên đường, hai vết chân khác nhau in lại rõ ràng trên mặt tuyết.

Đường vẫn rất rộng, đủ chỗ cho bảy con ngựa cùng sóng hàng phóng tới, hai hòa thượng có đi ngay giữa đường cũng không có chuyện gì, đây lại chia ra đi hai bên đường dĩ nhiên càng chẳng ảnh hưởng gì tới Thẩm Thăng Y.

Cho nên Thẩm Thăng Y định kêu họ tránh đường lại thôi, phóng ngựa chạy luôn qua giữa hai hòa thượng.

Hai hòa thượng không hề có phản ứng gì, thậm chí cũng không hề quay lại nhìn, dường như không biết sau lưng có một người một ngựa của Thẩm Thăng Y phóng tới, nhưng lúc ấy chợt cùng quay phắt lại.

Dưới vành nón ánh mắt rực lên, hai tay áo chấp trước bụng hai hòa thượng đột nhiên cùng giang ra, tay trái nắm kiếm quyết, tay phải cầm trường kiếm, “vút vút” tiếng gió rít lên, cả người lẫn kiếm vọt ra, hai bên giáp kích như hai càng của một con cua, cùng đâm vào những chỗ yếu hại trên người Thẩm Thăng Y.

Thế kiếm mau lẹ mà biến ảo, Thẩm Thăng Y hoàn toàn bất ngờ.

May mà loại bất ngờ này thì chàng đã gặp không chỉ một lần, kiếm vừa phóng tới, thân hình của chàng đã nép sát trên lưng ngựa.

“Soạt soạt” hai tiếng, mũi kiếm đã đâm trúng vạt áo sau lưng Thẩm Thăng Y, nhưng cũng chỉ là vạt áo.

Nằm rạp trên lưng ngựa rõ ràng rất hay, nhưng cũng rất nguy hiểm, tuy không bị trúng kiếm, nhưng kiếm khí lướt qua cơ hồ xé toác da thịt.

Thẩm Thăng Y bất giác rung mình hai cái.

Hai hòa thượng cùng cười nhạt, một kiếm đánh trượt, thân hình cùng lăng không vọt qua bên kia đường, đổi chỗ cho nhau.

Trong chớp mắt ấy con ngựa của Thẩm Thăng Y đã tiếp tục phóng lên hơn một trượng.

Hai hòa thượng không hề để ý, song song quát lớn, mũi chân vừa chạm đất lại điểm mau một cái, thân hình lại vọt lên, song song đuổi theo Thẩm Thăng Y.

Chẳng lẽ hai chân của hai hòa thượng lại nhanh hơn bốn chân ngựa sao?

Nhưng chuyện ấy không quan trọng, vì Thẩm Thăng Y cũng gần như đồng thời kéo mạnh dây cương.

Con ngựa hí vang một tiếng, vẫn tiếp tục phóng về phía trước.

Không phải toàn bộ con ngựa, mà là cái đầu ngựa.

Đầu ngựa lia khỏi cổ ngựa, hai tia máu từ chỗ bị chém đứt phun ra.

Máu tươi trên tuyết, tuyết trắng hòa với máu đỏ, trông rất ghê rợn.

Thẩm Thăng Y trên mặt còn đầy vẻ hoảng hốt, nếu vừa rồi chàng không kéo mạnh dây cương cứ giục ngựa phóng nhanh, thì nhất chém kia e rằng không phải trúng cổ ngựa mà là vào người chàng.

Chàng vội vàng nhảy ra khỏi yên ngựa, con ngựa cũng đồng thời ngã vật xuống, cái xác không đầu phun máu ồ ạt trên mặt tuyết.

Thẩm Thăng Y nhìn thấy, gần như nghệt thở.

Hai hòa thượng phía sau đuổi tới cũng thoáng sững sờ.

Máu ngựa trên mặt tuyết đông lại rất mau, ánh mắt của Thẩm Thăng Y cũng trở nên lạnh lẽo như băng tuyết nhìn chằm chằm vào mặt hai người đang chặn trước mặt.

Hai người này cũng là hai hòa thượng, cũng đi giày cỏ gai, cũng mặc áo cà sa màu nguyệt bạch, mặt cũng trắng bệch như màu áo!

Bất kể là ai, núp dưới tuyết khoảng một giờ thì sắc mặt nhất định cũng chẳng có chỗ nào đẹp để dễ coi.

Hai hòa thượng kia núp trong hầm trên đường đầy tuyết chắc đã một giờ.

Hai cái hầm ở ngay cạnh chân họ, trên mặt hầm còn có hai cái nón Phạm Dương.

Hai người núp trên đường đầy tuyết, dưới hầm sâu, nón trắng che trên miệng hầm, lại thêm tuyết phủ lên, thật không dễ phát hiện ra, bất ngờ tung kiếm vọt ra, thế công thật không phải tầm thường.

Thẩm Thăng Y có lúc rất rủi ro, mới rồi chàng kéo mạnh dây cương chẳng qua chỉ muốn quay lại nhìn xem hai hòa thượng tập kích mình là ai.

Hiện tại chàng vẫn có ý ấy, ánh mắt đưa qua hai hòa thượng chặn trước mặt rồi lại ngoảnh lại nhìn lên hai hòa thượng phía sau đuổi tới.

Bốn gương mặt đều vô cùng xa lạ, rất trẻ tuổi, dung mạo cũng khá thanh tú, trông như đã gặp ở đâu mà lại như chưa từng gặp bao giờ.

Thẩm Thăng Y ánh mắt chợt hiện vẻ lạ lùng.

Ánh mắt của các hòa thượng thì lạnh lùng không có chút tình cảm.

Phật tâm vốn nhiều tình cảm, bốn hòa thượng này xem ra chẳng có bao nhiêu duyên phận với Thiền môn, lối xuất thủ như mới rồi và đáng vẻ hiện tại rõ ràng chỉ muốn giết Thẩm Thăng Y ngay lập tức.

Thẩm Thăng Y thật không biết mình đã đắc tội với bốn hòa thượng này lúc nào và ở đâu, lúc ấy chỉ có cách lên tiếng :

- Hòa thượng từ đâu tới vậy?

Bốn hòa thượng nhất tề cười nhạt.

Trong tiếng cười nhạt hai hòa thượng phía sau nhất tề giơ tay gỡ bỏ hai chiếc nón ném thẳng vào Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y hai tay khua lên, hai chiếc nón cùng nằm cả vào tay, sắc mặt chợt sa sầm.

Thân hình của bốn hòa thượng cơ hồ cùng lúc di động, đồng thời sấn vào, hai người phía sau thân hình nghiêng đi, tay theo lưng động, kiếm theo tay ra, chênh chếch chém vào hai chân Thẩm Thăng Y, hai người phía trước vọt lên như hai con chim lớn, hai thanh kiếm lẳng không chém xuống đỉnh đầu chàng.

Bốn người bốn kiếm mừng tượng như có hẹn trước, không sau không trước nhất tề đánh ra, hai người thành một cặp, song song hợp kích.

Đòn hợp kích này mà trúng, thì đôi chân của Thẩm Thăng Y cũng chỉ là như của kẻ tầm thường.

Quả nhiên bốn nhất kiếm đều đánh trúng.

Mấy vật tròn tròn rách soàn soạt, trong chớp mắt biến thành mấy mảnh.

Nhưng vẻ mặt bốn hòa thượng không hề tỏ vẻ vui mừng, một chút cũng không.

Họ vừa đánh trúng hai cái nón trong tay Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y đã đứng cách họ hơn một trượng.

- Hòa thượng giỏi!

Câu ấy của Thẩm Thăng Y vừa bật ra, bốn thanh kiếm đã từ hai bên đánh vào.

Thế công lần này càng lợi hại, càng tàn độc, cho dù kẻ võ công kém cỏi cũng có thể nhận ra bốn thanh kiếm này không có chút nương tay, không có chút kiềm nào không nhằm lấy mạng người.

Thẩm Thăng Y bất giác cau mày, chàng chỉ muốn hỏi cho rõ ràng trước đã.

Bốn hòa thượng tựa hồ không có chút nhần nại, chỉ thích như thế, kiếm chiêu đánh ra toàn là công mà không thủ.

Với võ công của Thẩm Thăng Y thì né tránh không khó gì, nhưng chàng vừa di động, thì phát hiện ra sau lưng là vách núi.

Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng.

Tiếng thở dài chưa dứt, thanh kiếm đã tuốt khỏi vỏ ngân vang như rỗng ngâm.

Trong tiếng rỗng ngâm vang dài, “choang choang choang choang” bốn tiếng, bốn thanh kiếm của bốn hòa thượng đã bị thanh kiếm trong tay Thẩm Thăng Y hất tung ra.

- Tới đây thì thôi được rồi chứ hả?

Thẩm Thăng Y tay trái thu kiếm về, mắt nhìn chăm chăm vào bốn hòa thượng.

Bốn hòa thượng nhìn nhau một cái, chợt nhất tề ngửa đầu cười rộ.

Trong tiếng cười bi thiết, bốn hòa thượng lại phóng kiếm tới như chớp.

Bốn nhát kiếm đều như nhằm trả thù, khí lực của họ đều dồn cả vào bốn thanh kiếm.

Thẩm Thăng Y là hạng người nào mà không nhìn ra, chàng biết rằng ngoài cách giết ngay người dùng kiếm thì không thể đón đỡ.

Nhưng chàng lại đón đỡ.

Năm thanh kiếm giao nhau.

Kiếm quang lóe lên rồi tắt ngấm, hai thanh kiếm bay tung lên không, hai thanh cắm vào vách núi, một thanh phóng chúi xuống dưới chân Thẩm Thăng Y, lún vào đất nửa thước.

Đó là thanh kiếm của Thẩm Thăng Y.

Chỉ cần vươn tay một cái là chàng có thể cầm lại thanh kiếm của mình, bốn hòa thượng mà muốn lấy lại kiếm thì không dễ dàng như thế, ít nhất cũng phải đón đỡ một kiếm phản kích của Thẩm Thăng Y đã.

Thẩm Thăng Y có thể nhổ kiếm lên phản kích lập tức.

Bốn hòa thượng sắc mặt đều xám xanh.

Mười luồng ánh mắt vừa chạm nhau, Thẩm Thăng Y đã nghiêng người vươn ra nhổ thanh kiếm của mình lên.

Sắc mặt bốn hòa thượng lập tức trắng bệch, mỗi người đều lật tay một cái móc ra một ngọn chủ thủ.

Thẩm Thăng Y lặng lẽ cười, tra kiếm vào vỏ.

Chàng thật không muốn động thủ, chỉ muốn nói chuyện cho rõ ràng.

Bốn hòa thượng nhìn thấy, vẻ mặt lại biến thành rất khó coi, cùng nhìn nhau một cái, lại nhất tề ngửa mặt cười rộ, cười thắm.

Tiếng cười vừa cất lên, thanh chủ thủ của họ cũng đồng thời lật lại, đâm phập vào ngực mình.

Thẩm Thăng Y cả kinh, biến sắc tại đương trường.

Chàng đang định cản trở, bốn hòa thượng chợt đồng thanh kêu lớn :

- Thà chết không chịu nhục!

Tiếng kêu dứt ngang, bốn người đồng thời rút chủy thủ ra.

Máu tươi phun ra, người đổ xuống trong bóng máu.

Thẩm Thăng Y mặt cắt không còn giọt máu.

Thà chết không chịu nhục!

Đó là câu nói đầu tiên của bốn hòa thượng, mà cũng là câu nói sau cùng.

Muốn theo câu nói này mà tìm ra mối hận thù ngày cũ dường như không thể được, nên Thẩm Thăng Y nhìn lên lớp máu tràn trên tuyết, máu đông lại quanh bốn cái xác, mắt đầy vẻ bối rối ngờ vực.

Một trận gió chợt nổi lên, tuyết nhuộm máu bay tung, lượn lờ trong cơn gió.

* * * * *

Hoàng hôn.

Gió nổi càng mạnh.

Tuyết lại rơi xuống, tuyết lạnh bên cầu trên khe.

Trên cầu đầy tuyết, nước dưới cầu đã đóng thành băng từ lâu.

Thẩm Thăng Y bước trên cầu.

Hoa tuyết đầy người, mặt chàng cũng bị tuyết lạnh làm đỏ ửng, dáng vẻ buồn thiu, nét mặt lộ nét mỏi mệt.

Suốt đường xuống phía Nam, tuy có nhà dân, nhưng cho đến giờ này, chàng vẫn chưa tìm được con ngựa khác.

Tuyết lạnh cầu khe, cạnh cầu là một khóm rừng mai, hoa mai nở giữa tuyết, thoảng hương trong gió, Mai này thì không cần phải đi tìm.

Đất trời tràn ngập ý thơ, Thẩm Thăng Y cơ hồ biến thành một thi nhân.

Trong một thoáng chàng chợt nhớ tới hai câu thơ đã đọc lúc nhỏ, đang định cất giọng ngâm nga, chiếc cầu dưới chân chợt gãy làm đôi!

Tuyết ngập trên cầu lập tức sụt xuống bay tung, Thẩm Thăng Y thân hình cũng lập tức trầm xuống.

Hai đồng tuyết lớn trên mặt băng dưới cầu đồng thời vỡ tung ra, trong băng tuyết bay rào rào, hai cái bóng người trắng toát vọt lên, ánh sáng lạnh chớp mau, hai thanh trường kiếm đâm tới những chỗ yếu hại trên ngực và lưng Thẩm Thăng Y.

Chiếc cầu đột nhiên gãy làm đôi đã là chuyện bất ngờ, người bị rơi xuống cầu tay chân thế nào cũng ít nhiều luống cuống, như thế mà lại thêm hai thanh kiếm phóng tới mau lẹ, Thẩm Thăng Y né tránh quả rất khó khăn!

Hai thanh kiếm kia lại đâm trượt.

Bóng người ánh kiếm vù vù lướt qua, hoa tuyết chưa kịp bám lên thanh kiếm đã bị kiếm khí đánh bay tung, tan ra trên không.

Thân hình Thẩm Thăng Y cũng như hoa tuyết bị đánh bay tung, mất tăm mất tích.

Hai cái bóng trắng trong chớp mắt đã rơi tới đất.

Áo cà sa màu nguyệt bạch, lại là hai hòa thượng trẻ.

Hai hòa thượng trên mặt đầy vẻ vừa hoảng sợ vừa tức giận, bốn ánh mắt bùng bùng sát khí nhìn chăm chăm vào mặt băng trên khe chỗ chiếc cầu sụp xuống.

Thẩm Thăng Y cũng chưa ngồi dậy, đang nằm ngửa trên đó.

Trong chớp mắt ấy chàng đã thuận thế ngã người rơi mau xuống, lại vừa khéo tránh qua được hai thanh kiếm tả hữu giáp kích.

Một khả năng trấn tĩnh, gặp nguy không loạn, tùy cơ ứng biến như thế thật rất hiếm có.

Một phen tâm huyết của hai hòa thượng thành uổng phí, nhưng họ không chịu thôi, chợt hú lên một tiếng quái dị, người và kiếm cùng vọt lên không.

Tiếng áo phần phật, người bay lên lại rơi xuống, hai thanh kiếm như tia chớp từ trên không đánh mau xuống Thẩm Thăng Y.

Người như chim ưng giận dữ sà xuống, thế kiếm càng tàn độc.

Thẩm Thăng Y vẫn nằm ỳ ra ở chỗ cũ, hai người chợt mở to mắt.

Hay là mới rồi ngã ngã xuống mặt băng, chàng đã bị va đập ngất đi rồi?

Ánh kiếm chớp tới.

Thẩm Thăng Y nửa người chợt co lại, hai thanh kiếm cùng lúc vù vù đánh qua cạnh tay trái và sườn phải chàng, xuyên thẳng xuống lớp băng trên khe.

Uy lực của hai thanh kiếm đầu phải không khiến người ta run sợ.

Nhưng Thẩm Thăng Y can đảm như thế, ước lượng chính xác như thế lại càng làm người ta run sợ.

Hai hòa thượng đều kinh ngạc, lại cùng kêu lên một tiếng quái dị, buông tay bỏ kiếm, thân hình còn chưa chạm đất đã lật một cái rơi ra ngoài.

Ánh mắt và phản ứng của họ hông phải không mau lẹ, không phải không nhạy bén, có điều Thẩm Thăng Y còn nhanh hơn họ một chút, trước người quờ tay một cái đã nắm được chân hai hòa thượng.

Họ bất giác cùng kêu lên một tiếng quái dị, tiếng kêu lần này vô cùng ghê rợn.

Tiếng kêu vừa bật ra, nửa người trên của hai hòa thượng đã quay ngoắt lại, cùng giương hai tay, một quyền một trảo đánh ào luôn vào giữa mặt Thẩm Thăng Y.

Đòn đánh ra trông như đã đắc thủ rồi, thì hai hòa thượng đột nhiên trông thấy gương mặt của Thẩm Thăng Y bay tung ra.

Thật ra là thân hình của hai hòa thượng bay tung.

Thẩm Thăng Y hai tay kéo mạnh rồi quăng hai hòa thượng ra ngoài.

Hai tay của chàng quả nhiên có khí lực hàng mấy trăm cân, hai hòa thượng bị quăng ra hơn hai trượng.

Hai hòa thượng người còn đang trên không, thân hình như hai con sâu quấy lộn rồi rơi đánh bình xuống mặt tuyết.

Hai chỗ mặt tuyết ấy lập tức đầy màu đỏ!

Thẩm Thăng Y nhìn thấy bất giác sửng sốt, chàng biết sức hai tay mình quăng người lên mặt tuyết tuyết không thể khiến họ tan xương nát thịt.

Thật ra hai hòa thượng cũng không bị tan xương nát thịt, chỉ có điều trên ngực đã có một vết thương.

Một vết thương trí mạng, gây ra bởi chủ thủ.

Ngọn chủ thủ đã rút ra, máu tươi phun ồng ộc.

Hai hòa thượng tay trái nắm chủ thủ, tay phải phanh áo.

Áo cũng đã ướt đầm máu.

Thẩm Thăng Y vội vàng bước tới, cho dù hai hòa thượng không còn cách nào cứu được chàng cũng hy vọng hỏi được chân tướng sự tình ở nơi họ.

Chàng còn chưa tới nơi, hai tiếng gào xé không trung bay tới.

“Thà chết không chịu nhục!”

Lại là câu ấy!

Giọng nói vang lên mau rồi tắt ngay, hai hòa thượng lại rút chủy thủ ra, lại đâm vào ngực.

Nhát đâm thứ hai này thì chắc chắn họ phải chết.

Thẩm Thăng Y ngăn người tại chỗ, chàng biết cho dù có thể kéo dài mạng sống của họ thêm một lúc, thì với câu ấy cũng đừng nghĩ tới chuyện hồi được ở họ điều gì.

Chàng chỉ cười gượng.

Cũng đúng lúc ấy, từ xa xa chợt trỗi lên một tiếng sáo.

Thẩm Thăng Y thân hình theo tiếng sáo bay lên, vọt ra hai trượng, lại nhô lên hụp xuống một cái, người đã cách khóm rừng mai bên cạnh không xa.

Một người đang thổi sáo cạnh khóm rừng mai.

... Công Tôn Tiếp.

Đó là Công Tôn Tiếp giỏi nhất là cờ, nhì là thơ mượn, ba là ám khí, sau cùng là kiếm thuật.

Sau trận đánh ở hiện Phi Mộng, liên thủ giải quyết vụ chim họa mi xong, Công Tôn Tiếp chia tay Thẩm Thăng Y rồi Lạc Dương trở về Giang Nam.

Đó là chuyện mười mấy ngày trước, lẽ ra hiện tại Công Tôn Tiếp đã phải cách đây cả ngàn dặm, thế mà lại xuất hiện, nên Thẩm Thăng Y cảm thấy lạ lùng.

Càng lạ lùng hơn là dưới một gốc mai cạnh y có buộc ba con ngựa.

Tiếng sáo uyển chuyển làm rung động lòng người.

Ngựa thì nện móng trên mặt tuyết.

Công Tôn Tiếp ánh mắt vốn đang nhìn vào lũ ngựa, lúc ấy mới chợt quay lại nhìn lên mặt Thẩm Thăng Y, chợt hạ ống sáo xuống buông tiếng cười lớn.

Thẩm Thăng Y thoáng sửng sốt, kẻ đó cũng buông tiếng cười ngất.

Lần này thì tới lượt Công Tôn Tiếp sửng sốt, y nhìn không được hỏi :

- Người cười gì thế?

Thẩm Thăng Y như không nhìn cười được, nói :

- Công Minh Nghi gầy đàn cầm cho trâu nghe, tiếng đồn hàng trăm đời vẫn còn, ta nghĩ sau đó chắc không còn chuyện ấy nữa, không ngờ sau trăm đời lại có một Công Tôn Tiếp thổi sáo cho ngựa nghe.

Công Tôn Tiếp nhoẻn miệng cười một tiếng, tựa hồ muốn nói sinh ra ta là cha mẹ, hiểu ta chính là Thẩm Thăng Y, mới rồi y buông tiếng cười lớn cũng là nghĩ tới chuyện đó.

Thẩm Thăng Y lập tức hỏi :

- Sao người nói là định về lại Giang Nam?

Công Tôn Tiếp hỏi lại :

- Chẳng lẽ về Giang Nam, không qua đường này à?

- Ta nhớ là người đã đi trước hơn mười ngày rồi kia mà?

Công Tôn Tiếp ngẩng đầu nhìn trời thở dài một tiếng :

- Lần này ta về Giang Nam sẽ không bao giờ lên Bắc nữa, có chút lưu luyến với nơi này, nên bây giờ mới đi tới đây.

Thẩm Thăng Y gật đầu không nói, chàng hiểu rõ tâm tình của Công Tôn Tiếp.

- Khóm rừng mai này gọi cho ta rất nhiều kỷ niệm, lần trước ta thổi sáo ở đây, lúc ấy là cuối xuân đầu hạ, tuy không có hoa mai nhưng có rất nhiều hoa khác, ngoài mùi hoa còn có tiếng chim, bên cạnh ta còn có Hồ Kiều, qua cầu nước chảy, người ngọc ngâm nga, ôi...

Công Tôn Tiếp lại thở dài :

- Mùa đông sắp hết, mùa xuân sắp sang, đến cuối xuân đầu hạ năm sau, cảnh vật ở đây chắc vẫn còn như cũ, mà việc người đã khác cả rồi.

Thẩm Thăng Y nghe thấy cũng không kìm được tiếng thở dài.

Công Tôn Tiếp lại nâng ống sáo lên thổi.

Điệu Lãng Đào Sa.

Thẩm Thăng Y bắt giắc ngâm khe khẽ :

”Nâng ly đón gió xuân

Cùng gió ung dung

Hoa dương tươi tắn rụng trên đồng

Ấy chốn năm xưa cùng dạo bước

Lá thơm trải khắp

Hợp tan trong nháy mắt

Chua xót vô cùng

Năm nay hoa nở sắc thêm hồng

Đáng tiếc năm sau hoa đẹp nữa

Ai kẻ vui cùng?”

Trên trời dưới đất, Hồ Kiều một đi không trở lại, tiếng sáo lạnh lẽo, nổi lòng băng giá, Công Tôn Tiếp từ nay về sau thân đơn bóng chiếc, trở lại nơi từng cùng nắm tay nhau dạo bước, tuy là mùa đông chưa hết, mùa xuân chưa sang, chưa biết hoa nở có hồng hơn đẹp hơn không, nhưng cũng đã vô cùng cảm khái.

Tâm tình ấy người đã trải qua có thể hiểu được.

Thẩm Thăng Y cũng đã trải qua rồi.

Tiếng sáo cuối cùng cũng tắt, đôi mắt Công Tôn Tiếp có vẻ xa xôi.

- Hôm ấy ta thổi đúng khúc sáo này, không ngờ lại thành sự thật, trời xanh tựa hồ như đã sắp đặt rồi, nhưng sắp đặt như thế quả cũng quá bất công!

“Phách” một tiếng, chiếc sáo trong tay Công Tôn Tiếp gãy đôi.

- Nghĩ lại đời ta không làm chuyện gì trái lương tâm, Hồ Kiều đi theo tiêu cực nhiều năm theo ta biết cũng chưa từng giết oan một người nào, nếu nói thế là báo ứng thì đạo trời ở đâu?

Thẩm Thăng Y không kìm được tiếng thở dài :

- Nếu nói là có đạo trời thì trong thiên hạ làm gì còn có chuyện xấu, làm gì còn có kẻ ác?

Công Tôn Tiếp sững sờ cười lớn, vung tay vứt chiếc sáo gãy xuống, hỏi qua chuyện khác :

- Sao người lại tới nơi này?

- Ta muốn về cũng phải qua nơi này.

- Hai người kia phục kích người vì chuyện gì vậy?

- Không biết nữa!
- Cái gì?
- Ta vốn không biết họ, chuyện ngày hôm nay là xảy ra lần thứ hai.
- Nhưng không phải là không duyên không có đâu, ta thấy họ ra tay tàn độc lắm.
- Ồ, đều lập tức đưa ta vào chỗ chết, ta không chết thì họ chết.

Thẩm Thăng Y cười gượng, tiếp :

- Đến hiện tại thì họ đã chết sáu người rồi.
- Người giết mấy người kia à?
- Không giết ai cả, chỉ có một câu “Thà chết không chịu nhục”, rồi thì là rút chủy thủ đâm vào bụng, ta muốn ngăn trở cũng không kịp.
- “Chuyện này thì ta mắt thấy tai nghe thật” - Công Tôn Tiếp cau mày - “lạ thật, người nghĩ xem trước đây có đắc tội với họ không?”
- Ngay cả bộ mặt của họ ta cũng chẳng biết, thì người bảo ta nghĩ từ đâu được.

Thẩm Thăng Y chép miệng tiếp :

- Còn nói tới chuyện bình sinh ta gây thù kết oán, tạo ra kẻ thù thì phần lớn ngay cả ta cũng không tính được, nhưng theo ta nhớ thì ta chưa bao giờ có chuyện gì tranh chấp với người trong cửa Phật.
- Họ đều là người trong cửa Phật?
- Cả sáu đều là hòa thượng đầu trọc lóc.
- Mà đều mặc áo cà sa trắng à?
- Ồ, trước đây ta có giết một hòa thượng.
- Hòa thượng ở đâu?
- Ở Bách Tuế cung.
- Bất Liễu phải không?
- Đúng là Bất Liễu, một trong mười ba sát thủ.
- Có lẽ họ đều là hòa thượng ở Bách Tuế cung, là sư huynh đệ của Bất Liễu.

Thẩm Thăng Y lắc đầu :

- Bách Tuế cung chỉ có một hòa thượng Bất Liễu, lúc ta vào Bách Tuế cung thì chín mươi chín hòa thượng vốn ở đó đều chết dưới kiếm của y.
- “Hòa thượng ác độc thật.” - Công Tôn Tiếp cũng phát sợ.
- Theo y nói thì hòa thượng không phải là thái giám.

Công Tôn Tiếp cười ngất :

- Đã làm thái giám thì còn làm hòa thượng làm gì?
- Hòa thượng Bất Liễu có chín vợ, ngoài ra không ở trong cung rất nhiều, y còn nhớ không hết.
- Vậy thì chín mươi chín hòa thượng kia chỉ còn cách xuống địa ngục thôi.

Thẩm Thăng Y gật đầu :

- Cho nên nếu có hòa thượng nào lại trả thù cho Bất Liễu thì nhất định là đồ điên.
- “Ta thấy hai hòa thượng mới rồi không điên” - Công Tôn Tiếp ánh mắt di động - “người điên không có ác ý như vậy, không biết mai phục như vậy”.

- Người thấy cả à?
- Ta ở khóm rừng mai bên này nhìn thấy người qua cầu, đang định kêu thì chuyện đã xảy ra.
- Người lại chỉ đứng yên mà nhìn.
- Ta có thối sáo chứ.
- Cái đó thì ta có nghe.

Thẩm Thăng Y thở khi khi :

- Chơi bởi với loại bạn bè như người tốt thật đấy.

Công Tôn Tiếp ánh mắt lại nhìn qua mặt chàng cười nói :

- Cái loại hòa thượng ấy mà giết được người thì ta dám chắc Thẩm Thăng Y người chết một trăm lần rồi, làm sao mà sống đến bây giờ, chuyện như thế mà cũng không biết thì làm sao đáng được gọi là bạn của người chứ.

Thẩm Thăng Y chỉ còn cách cười gượng.

Công Tôn Tiếp lại cười :

- Lúc ấy ta còn ở xa, làm sao tới kịp? Mà bốn hòa thượng còn không đắc thủ thì hai hòa thượng lại đắc thủ được à?
- Cho nên người chỉ cần thối sáo!
- Thối sáo cũng không phải dễ đâu nhé, ta phải vừa thối sáo vừa đề phòng một nhát kiếm có thể chọt đâm tới sau lưng đấy.
- Sau lưng người lại có người phóng kiếm à?
- Ba người chẳng lẽ chỉ có hai thanh kiếm, hai thanh là để đối phó với người, còn một thanh là để chặn không cho ta kêu lên cho người biết.
- Người nói là có ba người à?
- Thì có ba con ngựa, có lẽ là ba người.

Thẩm Thăng Y sửng sốt :

- Ta lại cứ nghĩ trong đó có một con là của người.
- May mà không phải, nếu không thì ta lo cho người lắm!
- Ủa?
- Người tới gần đây rồi mà ta đột nhiên đâm cho một kiếm thì sợ là người không đỡ nổi đâu.

Thẩm Thăng Y lại sửng sốt.

Công Tôn Tiếp lập tức cười nói :

- Ba con ngựa đều mang yên cương cùng một kiểu, nếu trong đó có một con của ta, thì hai hòa thượng kia với ta là cùng bọn, mỗi người bọn họ ít nhất còn đâm được người hai kiếm, chứ ta thì đâm người một kiếm cũng đã quá phận rồi.

Thẩm Thăng Y cười nói :

- Đúng là may mà không phải. Thế người kia đâu?
- Lúc ta tới chỉ thấy ba con ngựa, chắc người ấy thấy người tới là ta đã hoảng sợ bỏ trốn rồi.

Thẩm Thăng Y càng cười lớn :

- Ta gần như quên mất chỗ này là chỗ gần Giang Nam, Công Tôn huynh lại là hiệp khách nổi tiếng nhất Giang Nam.

- “Hiệp khách nổi tiếng nhất thì không tới thứ ta, có điều võ công như ta thì ít người có được” - Công Tôn Tiếp lặng lẽ cười một tiếng - “Đó không phải là tự tăng bốc mình đâu, có sao nói vậy thôi”.

- “Có lý lắm” - Thẩm Thăng Y không cười nữa, nghiêm trang nói - “Ta thấy người đó vẫn còn ở quanh đây”.

- Tiếc là khóm rừng mai này theo ta biết ít nhất cũng rộng năm ba dặm, khí hậu thế này, giờ giấc thế này thì hai người chúng ta thật khó tìm ra y.

- Ta vốn không định như thế, chỉ là người ấy đúng là kẻ đứng đầu, cũng chẳng cần ta phải phí sức, y đã rắp tâm giết ta thì sẽ không chịu thôi, nên ta chỉ cần chờ y tìm tới là được.

- Lấy sự an nhàn chờ kẻ mệt nhọc, đó cũng là một biện pháp thông minh đấy.

Công Tôn Tiếp liếc qua hai bên một cái, nói qua chuyện khác :

- Trên người và ngựa biết đâu có manh mối gì, ta với người cứ tìm một lượt cũng không sao đâu.

Thẩm Thăng Y lắc đầu nói :

- Theo kinh nghiệm của ta thì trên người họ chắc không có gì, ngựa chắc cũng thế, nếu không họ đã không cột bừa ở đây.

- Ờ.

- Có điều cũng không phải không dùng được vào việc gì, ta đang muốn lấy ngựa để đỡ chân đây.

- Ý hay, nhưng còn thừa một con thì sao?

- Để lại đây cũng được, ta cũng không muốn người ấy lợi bộ đuổi theo.

Thẩm Thăng Y khẽ thở dài, tiếp :

- Bất kể là chuyện gì, tốt nhất cũng là cứ giải quyết mau cho rồi.

Công Tôn Tiếp gật đầu cười một tiếng, bước tới chỗ gốc mai tháo dây dắt hai con ngựa lại.

Thẩm Thăng Y cầm lấy dây cương, hỏi ngay :

- Theo đường này thì tới thành Tương Dương phải không?

- “Ờ” - Công Tôn Tiếp không suy nghĩ đáp luôn - “Tới chỗ đó còn hai ba dặm đường nữa, bây giờ khởi hành, giục ngựa chạy nhanh thì đến đêm là vào tới thành rồi!”

- Được!

Thẩm Thăng Y cầm lấy dây cương quất vào tay :

- Chúng ta tới thành Tương Dương chờ y.

- Người cho là y nhất định tới à?

- Nhất định!

Thẩm Thăng Y nhảy lên ngựa.

Hai tiếng quất khẽ vang lên, hai con ngựa tung vó hất một đám tuyết phóng mau đi.

Hai con ngựa vừa ra khỏi khóm rừng mai được mười trượng, một người đã từ phía sau một gốc mai nhỏ nhỏ ra.

Quần áo trắng màu tuyết, giày trắng màu tuyết, ngay cả khuôn mặt người ấy cũng trắng bệch như tuyết, không chút huyết sắc.

Trong chớp mắt ấy trời đất như lạnh thêm mấy phần.

Mấy phần hơi lạnh ấy đều toát ra từ đôi mắt của người kia.

Đôi mắt không phải trắng như tuyết nhưng hàn lạnh hơn cả tuyết, như không phải là mắt người.

Mắt người thì có thay đổi, có tình cảm, bất kể buồn hay vui, giận giữ hay nhu hòa cũng ít nhiều nhận ra được.

Nhưng đôi mắt này không thay đổi gì, dường tượng như hoàn toàn không có tình cảm gì.

“Ta nhất định tới!” - Người ấy nhìn theo bóng Thẩm Thăng Y, Công Tôn Tiếp nhếch môi cười.

Chỉ có đôi môi cười, chứ đôi mắt lạnh lùng hoàn toàn không có chút vẻ cười.

Trời đất như càng lạnh thêm.

* * * * *

Về đêm, gió càng thổi mạnh.

Trên gác Thanh Phong lại tựa hồ không có chút hơi lạnh nào.

Cửa sổ bốn phía đều treo màn gấm, ngay gió cũng khó lọt vào.

Suốt đường đã thúc ngựa phóng như bay, lại thêm vài chén rượu nóng, Thẩm Thăng Y và Công Tôn Tiếp thấy huyết dịch trong người chạy rần rần.

Quán không phải là quán nổi tiếng, mà đã đầy khách rồi, đã không phải là quán nổi tiếng, mà lại chỉ còn đúng hai chỗ ngồi.

Không khí như thế này thì ồn ào ra sao có thể biết, mâm rượu trên gác Thanh Phong ra sao không nói cũng biết.

Thẩm Thăng Y uống cạn ba chén, nhin không được khen với Công Tôn Tiếp một câu :

- Hay lắm, thật là một chỗ tốt!

Công Tôn Tiếp cười nói :

- Xưa nay ta không quen xử tệ với dạ dày mình.

Thẩm Thăng Y lại rót một chén, ngẫu nhiên liếc mắt một cái chợt sững sốt nói :

- Nhà bếp trong tửu lâu này mau lẹ phát sợ, thức ăn đã tới rồi kìa.

- Ủa!

Công Tôn Tiếp ngoảnh nhìn, quả nhiên đã thấy bốn tiểu nhị tay trái bưng mâm gỗ đang đi thẳng tới.

- Quả là mau.

Công Tôn Tiếp câu nói vừa buông ra, lập tức sững sờ :

- Sợ là lắm đấy, không phải của chúng ta đâu, mới rồi ta chỉ kêu có ba món.

- Ta cũng nhớ là chỉ có ba món.

Câu nói vừa dứt, bốn cái mâm gỗ đã nhất tề ném vào mặt họ.

Bốn tiểu nhị tay trái ném mâm ra, tay phải lập tức lật lại, bốn thanh trường kiếm đồng thời xuất hiện trong tay, tựa hồ đồng thời đâm vào trước ngựa và cổ họng Thẩm Thăng Y.

Bốn tiểu nhị này quả nhiên không mang lăm cho khách, có điều cái họ đưa lên không phải thức ăn, mà là kiếm!

Kiểm thế tàn độc lại mau lẹ.

Công Tôn Tiếp liếc thấy bất giác bật tiếng la hoảng, tay phải kéo một cái, leng keng một tiếng đã tuốt kiếm ra khỏi vỏ, kiếm còn chưa phóng ra, bên tai đã nghe thấy một tiếng động kỳ lạ, nhìn lại chỉ thấy cái mâm gỗ vỡ tan trên mặt bàn, không thấy Thẩm Thăng Y đâu nữa.

- Thẩm huynh!

Công Tôn Tiếp lúc ấy mới thật sự hoảng sợ.

Thẩm Thăng Y ứng thanh từ dưới cái bàn chui ra, chỉ thấy tay trái chàng cầm một cái mâm gỗ bị chặt đứt chỉ còn một góc, chén rượu cũng còn trong tay phải, nhưng chỉ còn một nửa.

Công Tôn Tiếp lòng bàn tay bắt giắc rịn mồ hôi.

Trong lúc chớp mắt sự việc phát sinh một cách bất ngờ, mà tay trái chụp lấy cái mâm, một cái mâm một cái chén đón đỡ bốn thanh kiếm mau lẹ lại tàn độc, nếu không phải là Thẩm Thăng Y kinh nghiệm như thế, võ công như thế thì không sao mà làm được.

Công Tôn Tiếp thật không dám tưởng tượng nhưng nếu bốn thanh kiếm kia mà phóng vào mình thì hiện tại tình hình đã ra sao.

Bốn tiểu nhị cũng hít vào một hơi khí lạnh, bốn thanh kiếm của họ rõ ràng quyết lấy mạng Thẩm Thăng Y, cũng biết là không dễ song không nghĩ tới tình hình thế này, bốn thanh kiếm không có thanh nào trúng đích.

Thẩm Thăng Y cũng không đếm xỉa gì tới bốn người, chỉ giang tay ném cái chén xuống đất kêu leng keng, nhìn chăm chăm vào Công Tôn Tiếp cười một tiếng :

- Ta nói thế nào, đến rồi đấy chứ?

Công Tôn Tiếp cười gượng một tiếng :

- Tên tiểu tử nhà ngươi đường như đã qua nhiều tai họa lắm rồi.

Thẩm Thăng Y cũng không kìm được tiếng cười khở.

- Rõ ràng họ chỉ muốn lấy mạng người từng khác.

Đó là sự thật, Công Tôn Tiếp câu nói vừa dứt, bốn người tiểu nhị giận dữ quát lên một tiếng, bốn thanh trường kiếm lại phóng tới.

Thẩm Thăng Y tay trái vung ra, cái mâm trong tay gõ vào một thanh kiếm, trần người một cái tránh qua một thanh khác.

Còn có hai thanh nữa!

Hai tiếng choang choang vang lên, hai thanh kiếm kia đâm chưa được nửa đường đã bị một thanh kiếm hất tung ra.

Kiếm của Công Tôn Tiếp.

Mới rồi đã không đắc thủ, hiện tại càng khó có thể đắc thủ.

Nhưng bốn người tiểu nhị không hề quan tâm, cười nhạt vung kiếm lên.

Bốn thanh kiếm vừa phóng ra được nửa đường, bốn người chột cùng gào lên thê thảm, “soạt soạt soạt soạt” bốn tiếng, bốn thanh kiếm nối nhau chúi xuống đất, bốn người gần như đồng thời ngã vật ra.

Thẩm Thăng Y và Công Tôn Tiếp sững sờ đứng ngẩn người.

Họ đều nhìn thấy trong sát na ấy có một người theo ánh kiếm bên cạnh bay ra, nhưng không ngờ rằng ánh kiếm của người ấy lại đâm vào bốn người tiểu nhị.

Kiếm đâm vào gáy xuyên ra cổ họng, máu vọt như tên bắn, bốn người tiểu nhị vết thương đều giống hệt nhau.

Thanh kiếm thật sắc bén, người thật tàn độc.

Người đó lại là một nữ nhân.

Mặt ửng đỏ như ráng hồng, môi tươi hồng tựa yên chi, nữ nhân này tuy tuổi đã khoảng ba mươi, cũng không phải mười phần xinh đẹp, nhưng đủ làm cho người ta rung động.

Nàng đang cười, cười như một đứa bé, ai mà ngờ được rằng một nữ nhân tươi cười như thế mà lại có thủ đoạn như thế.

Công Tôn Tiếp trong lòng bất giác thấy ớn lạnh, Thấm Thăng Y thì hai hàng lông mày cau lại.

- Kim Ty Yến!

Chàng bật kêu một tiếng, rõ ràng nhận biết nữ nhân kia.

Nữ nhân kia chính là Kim Ty Yến, một trong năm đại kiếm khách ở Giang Nam, danh tiếng sánh ngang với Tuyết Y Nương, Mãn Thiên Tinh, Liễu Mi Nhi, Ứng Kiếm công tử.

Công Tôn Tiếp tuy không biết nữ nhân này, nhưng cũng đã nghe tới tên, đương nhiên y chưa quên chuyện năm đại kiếm khách ở Giang Nam cùng bại dưới một tay Thấm Thăng Y năm xưa.

Kim Ty Yến thì lại như quên chuyện ấy rồi.

- Người còn nhớ ta à?

Nàng nhìn Thấm Thăng Y cười rất tươi, cứ như bạn thân lâu ngày gặp gỡ vậy.

Thấm Thăng Y cũng chỉ còn cách cười xuôi theo, cười khan.

- “Sợ là mười mấy năm rồi”. - Kim Ty Yến nhìn Thấm Thăng Y từ trên xuống dưới - “Không ngờ lại gặp người ở đây”.

- Ta cũng vậy.

- Xem ra người cũng không thay đổi gì nhiều, tiếng tăm thì càng ngày càng lớn.

- Ồ.

- Ngoài ta ra thì người có gặp ai trong năm đại cao thủ ở Giang Nam không?

- Có gặp ba người, lúc họ chết ta đều ở bên cạnh, trừ Liễu Mi Nhi.

- “Ừa, Liễu Mi Nhi cũng chết rồi sao?” - Kim Ty Yến tựa hồ rất kinh ngạc.

- Ồ, sau Ứng Kiếm công tử, trước Mãn Thiên Tinh và Tuyết Y Nương.

- Chắc người biết rất rõ.

- Tuy không phải dưới tay ta, ngoài Liễu Mi Nhi... Tuyết Y nương cũng thế, hai người kia cũng có thể nói vì tìm ta trả thù nên mất mạng.

- Thắng bại là chuyện bình thường, vất vả như thế làm gì?

Thấm Thăng Y chép miệng :

- Họ cũng nghĩ được như cô đã là tốt.

Kim Ty Yến ánh mắt di động, nhìn vào bốn tiểu nhị :

- Người càng nổi tiếng càng gặp nhiều chuyện rầy rà thì phải.

Thấm Thăng Y gật đầu.

- Ngay cả hòa thượng cũng tìm người, xem ra lần này người bị phiền phức không ít đâu.

Bốn tiểu nhị ngã lăn trên đất, có hai người bị rơi mũ ra, để lộ cái đầu trọc lóc.

Thấm Thăng Y chỉ còn cách gật đầu, dường như không cần nhìn chàng cũng biết lần này cũng là bốn hòa thượng tới tập kích.

Kim Ty Yến lắc lắc đầu, lau máu trên thanh kiếm rồi tra vào vỏ.

Thấm Thăng Y nhìn Kim Ty Yến, chợt nói :

- Mấy năm không gặp, cô ra tay lại càng tàn độc.

Kim Ty Yến lặng lẽ cười.

- Thật ra cô cũng không cần ra tay.

- Năm xưa lúc bại dưới kiếm của người ta không hề hờn oán, ta đã muốn tìm cơ hội để bày tỏ lòng cảm kích đối với người từ lâu.

- Ta biết đây là ý tốt của cô, nhưng nếu cô không ra tay họ cũng khó mà sống được.

- “Ừa?” - Kim Ty Yến ngạc nhiên nhìn Thẩm Thăng Y - “theo ta biết thì người rất ít khi giết người”.

- Đúng là rất ít, nhưng cho dù ta không giết họ, họ không giết được ta cũng sẽ tự sát.

- Có chuyện gì vậy?

- Theo ta thấy thì họ cho rằng không giết được ta cũng như phải chịu nhục, họ thà chết không chịu nhục.

- Cho nên chỉ cần người không chết thì họ nhất định sẽ chết.

- Một người đã rắp tâm kết liễu tính mạng của mình thì không ai cứu nổi.

- Nói thế là trừ phi người bỏ tay chịu chết, chứ không thì không ai cứu được họ à?

- Ta không phải là kẻ hy sinh cho người khác sống.

- Thế thì cũng như nói rằng ta tới giết họ cũng thế.

- Không phải cũng thế, như thế là cô rước lấy sự phiền phức.

Kim Ty Yến ngạc nhiên rồi chợt cười lớn nói :

- Bây giờ đã phiền phức rồi, thêm vào một chút nữa có đáng bao nhiêu?

Thẩm Thăng Y ngạc nhiên hỏi :

- Cô có chuyện gì phiền phức?

- Đừng nói nữa.

Kim Ty Yến vung tay ngắt lời, cười khanh khách nói :

- Ta giúp người một việc to lớn như thế, chẳng lẽ người để ta đứng mãi thế này à?

Thẩm Thăng Y lúc đó mới sực nhớ, cũng còn chưa tỏ vẻ gì, Công Tôn Tiếp bên cạnh đã vội nói :

- Phải, ngồi nói chuyện dễ hơn.

Y kéo qua một cái ghế.

Kim Ty Yến lại làm như đến lúc ấy mới biết bên cạnh có Công Tôn Tiếp, liếc y một cái rồi nhìn qua Thẩm Thăng Y hỏi dò :

- Vị này là...

- Cũng là nhân vật nổi tiếng ở Giang Nam, ta vẫn cho rằng cô đã biết y...

- Không...

Kim Ty Yến lắc đầu.

- “Lần đầu tiên gặp mặt mà” - Công Tôn Tiếp nói luôn - “Tại hạ Công Tôn Tiếp”.

Kim Ty Yến lập tức bật tiếng la hoảng :

- Là vị Công Tôn Tiếp giỏi nhất là cầm kỳ, nhì là thơ rượu, ba là ám khí, thứ tư là kiếm thuật hay sao?

Thẩm Thăng Y cười một tiếng nói :

- Theo chỗ ta biết thì chính là vị này.

- Thật may mắn làm sao.

Kim Ty Yến lúc bấy giờ mới nhìn kỹ Công Tôn Tiếp.

- Mời ngồi!

Công Tôn Tiếp chìa tay ra, người này bản lĩnh không kém, lễ mạo cũng không kém.

Kim Ty Yến lại chưa ngồi xuống, nói :

- Phải tính bốn cái xác này đã, có bốn cái xác thể này thì cho dù thức ăn trên gác Thanh Phong ngon tới bao nhiêu đi chăng nữa cũng nuốt không trôi.

Thẩm Thăng Y, Công Tôn Tiếp không hện mà cùng tự động thân bước ra.

- Không cần đâu.

Kim Ty Yến vỗ tay một cái.

Bốn hán tử trung niên vận võ phục chợt hiện ra, rào bước tiến lên đồng thanh hỏi :

- Đại thư có gì sai bảo?

- Bốn người các người đem giúp xác chết xuống lầu cho ta, đem trâu ngựa gì đó chở đi, tìm một chỗ tiện lợi ngoài thành chôn đi.

Bốn hán tử trung niên đồng thanh đáp :

- Vâng!

- Đi đường cẩn thận, đừng làm kinh động quan lại.

- Xin đại thư an tâm.

Kim Ty Yến ánh mắt lập tức lướt một vòng chung quanh, cao giọng nói :

- Còn các người nữa.

Ngoài đám tiểu nhị, trên gác Thanh Phong còn có nhiều thực khách này giờ hoảng sợ ngáy người, nghe xong câu ấy tựa hồ đều nhảy dựng cả lên.

Kim Ty Yến đứng là muốn số người này nghe nàng nói.

Chưởng quỹ là người lớn tuổi nhất, tình hình trước mắt cũng đã thấy qua không ít, cố gắng trấn tĩnh, vội vàng nói :

- Kim đại thư có chuyện gì chỉ cần nói ra với chúng tôi là được.

Kim Ty Yến cười một tiếng.

Nụ cười này như gió xuân thổi qua, trăm hoa đua nở, nhưng tiếng cười lại lạnh giá như băng :

- Các người đều biết rõ, đều thấy rõ, mới rồi ở đây chẳng có chuyện gì cả, bốn người kia cũng chỉ là uống rượu say quá nhờ người của ta đưa về thôi.

Chưởng quỹ không chờ Kim Ty Yến nói tới lần thứ hai, đã gật đầu lia lịa, những thực khách khác không ai lên tiếng, như đều thừa nhận rằng Kim Ty Yến nói đúng sự thật.

- Đó đã không phải là chuyện của các người thì cứ ngồi chơi uống rượu, chưởng quỹ đâu, tiền bạc cứ tính cả vào ta.

Chưởng quỹ chỉ biết gật đầu tiếp.

Còn có mấy tiếng cảm ơn vang lên, trong bọn khách cũng còn mấy người can đảm hơn cả.

Kim Ty Yến lúc ấy mới ngồi xuống.

Ngoài lầu lập tức vang lên mấy tiếng ngựa hí.

Bốn hán tử trung niên thuộc hạ mà Kim Ty Yến dặn dò hành động rất mau lẹ.

Thẩm Thăng Y ánh mắt lóe lên nói :

- Kim đại thư ở chỗ này có thể diện ghê quá.

Kim Ty Yến tươi cười nói :

- Làm gì đến nỗi thế, chỉ có hơi hung dữ hơn người khác một chút thôi, bọn đàn bà con gái chúng ta qua lại trong giang hồ, ăn nói không hung dữ thì dễ bị hiếp đáp lắm.

Thẩm Thăng Y chưa lên tiếng, Công Tôn Tiếp bên cạnh lập tức cười nói :

- Dựa vào Kim đại thư của chúng ta thì không ai dám coi thường.

- Ít nhất ở đây cũng có một người.

- “Ai thế?” - Công Tôn Tiếp phanh áo đứng phắt dậy - “Nói cho ta biết đi, ta không tha cho y đâu”.

- Y đấy! - Kim Ty Yến cười cười nhìn Thẩm Thăng Y.

Công Tôn Tiếp lập tức khép áo lại ngồi xuống nói :

- Thế thì ta cũng hết cách, ta cũng đã bị y đánh bại.

Thẩm Thăng Y bất giác thềm gật đầu, chàng rất thích tính hết hào sảng ngay thẳng của Công Tôn Tiếp.

Kim Ty Yến phá ra cười nói :

- Ta cũng chỉ nói như người.

Tiếng cười chợt thu lại, trên mặt Kim Ty Yến trong chớp mắt tựa hồ có điều buồn rầu lo nghĩ.

Thẩm Thăng Y thấy thế vội hỏi :

- Đại thư dường như có điều lo nghĩ.

- Lấy đâu ra.

Kim Ty Yến lại tươi cười, nụ cười này rõ ràng rất gượng gạo.

Thẩm Thăng Y làm gì không nhận ra, lặng lẽ nói :

- Nữ nhân qua lại trong giang hồ xưa nay đều là người lòng ngay miệng lẹ, huống chi đại thư vốn là người như thế, có chuyện gì xin cứ nói thẳng ra, cần gì phải giữ trong lòng.

- Xong rồi.

Kim Ty Yến phẩy tay một cái, xem như chẳng phải chuyện của mình.

Thẩm Thăng Y hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Công Tôn Tiếp bên cạnh cũng nói :

- Đã nói ra rồi, tại sao đại thư không nói rõ luôn cho chúng ta được biết?

Kim Ty Yến lại ngẫm nghĩ, nói :

- Các người biết rồi mà?

Công Tôn Tiếp ứng tiếng đáp lớn :

- Không đâu.

Kim Ty Yến bóp bóp cái chén rượu, trầm ngâm hồi lâu, chợt đưa cái chén lên uống một hơi cạn sạch.

Công Tôn Tiếp vội vàng rót thêm cho nàng.

- Được, ta nói vậy.

Kim Ty Yến lại uống cạn chén nữa, khuôn mặt đỏ ửng lên như một làn mây hồng.

Công Tôn Tiếp lại rót thêm chén nữa.

Kim Ty Yến thở dài một tiếng nói :

- "Chuyện này phải nói từ một năm trước đây...

Một ngày mùa thu, ta đang phi ngựa ở vùng Tây bắc, dưới đám cát đầy trời vô tình cứu được một lão nhân ăn mặc kỳ lạ đang ngã đi, theo vết thương thì y bị trúng độc, mà về chuyện này thì ta chẳng có kinh nghiệm gì, nên chỉ cứu cho y tỉnh lại chứ không sao cứu y sống được.

Dường như y cũng biết là phải chết, nên nói rõ thân phận với ta, lúc ấy ta mới biết, y vốn là một trưởng lão trong Tây phương Ma giáo".

- Ma giáo Tây phương à?

Công Tôn Tiếp so vai, nét mặt biến đổi.

Tuy y suốt nửa đời chỉ rong ruổi ở Trung Nguyên, nhưng chuyện Ma giáo Tây phương thần bí và đáng sợ thì đã nghe thấy không ít.

Thẩm Thăng Y cũng phát hoảng, hỏi :

- Sau đó ra sao?

- Vị Trưởng lão ấy đưa ta một cái hộp, nhờ ta đưa tới một chỗ, nhưng di ngôn chưa nói hết, thất khiếu đã ứa máu chết rồi.

Thẩm Thăng Y hỏi :

- Trong hộp đựng cái gì?

- "Một quyển sách" - Kim Ty Yến trên mặt lộ vẻ lúng túng - "Lẽ ra ta không nên mở ra, nhưng người ta ai cũng tò mò, bọn đàn bà con gái chúng ta lại càng tò mò không ít, lão nhân kia chắc chắn là biết thế, nên đã bắt ta lập thệ không được mở cái hộp ra. Lão đã không kịp nói là nhờ mang tới đâu, thì ta cũng có thể yên tâm về chuyện vi phạm lời thề, có điều hiện giờ nghĩ lại, ta thấy thà để yên không mở ra lại còn hay hơn".

- Đó là sách gì vậy?

- Trong sách viết toàn bằng chữ Phạn, nhưng ngoài bìa thì lại là chữ như chúng ta thường thấy.

- Ghi là...

- Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú!

Thẩm Thăng Y biến sắc :

- Đường như theo truyền thuyết thì tâm pháp võ công của Ma giáo Tây phương chép trong đó mà?

- "Đúng vậy" - Ánh mắt Kim Ty Yến thoáng hiện một vẻ rất lạ lùng - "quá nửa tâm pháp võ công của Ma giáo Tây phương ghi trong đó, nhìn thấy quyển sách ấy thì ai ai cũng nảy sinh ham muốn, mà ta chỉ là một nữ nhân bình thường".

Vẻ lúng túng trên mặt Kim Ty Yến càng hiện rõ.

Câu cuối cùng bao hàm rất nhiều ý nghĩa.

Thẩm Thăng Y dĩ nhiên hiểu rõ, chàng chỉ nhìn Kim Ty Yến, không nói câu nào, tựa hồ cũng không có ý trách móc.

Tâm pháp võ công của Ma giáo Tây phương vốn có một ma lực thần bí, hàng trăm hàng ngàn năm nay tuy không có ảnh hưởng gì lớn trong võ lâm Trung Nguyên, nhưng đã chế ngự cả phương Tây.

Một phần thần bí, một phần đáng sợ ấy theo truyền thuyết là trong bài "Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú".

Trước một quyển sách như vậy, Thẩm Thăng Y cũng ngờ rằng nếu là mình thì chắc cũng sẽ làm như Kim Ty Yến.

Cũng đúng lúc ấy Công Tôn Tiếp chợt hỏi :

- Cô hiểu được chữ Phạn à?

- “Không hiểu, hoàn toàn không hiểu” - Kim Ty Yến cười gượng - “vì không hiểu mới xảy ra lắm chuyện về sau”.

- Ủa!

- Sau đó ta không đi về phía Tây, mà cũng không dám đi nữa, mang bài “Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú” ấy đi khắp Trung Nguyên tìm một người biết chữ Phạn nhờ dịch giúp.

- Tìm được không?

- Được!

Kim Ty Yến trong ánh mắt chẳng có gì là đắc ý.

- Vậy chắc tâm pháp công công trong “Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú” đến nay cô đã hiểu rõ được ít nhiều?

- Không hiểu được chút gì!

Thẩm Thăng Y vô cùng ngạc nhiên :

- Chẳng lẽ đó là sách giả à?

Kim Ty Yến lại lắc đầu.

- “Vậy thì ta cũng không hiểu” - Thẩm Thăng Y bất giác cũng lắc đầu.

- Một tháng trước đây ta tới chỗ nọ, rốt lại tìm được ở đó một người hiểu chữ Phạn.

- Vậy thì có chuyện gì?

- Chuyện phát sinh từ người ấy.

- Ủa?

- Y tên là Chu Vân.

Thẩm Thăng Y nhìn nhìn Công Tôn Tiếp.

Công Tôn Tiếp so vai :

- Không hề quen biết.

- Chu Vân đã ở ẩn tại đó mười năm, nghe nói trước kia từng giữ chức quan trọng trong cung, đi sứ ra nước ngoài, đọc rộng sách vở, về chữ Phạn cũng rất giỏi, khi ta tìm được thì người ấy có vẻ rất thích thú chuyện này, lập tức nhận lời dịch giúp ta ngay.

- Vậy thì còn có chuyện gì chứ?

- Chuyện là sau đó nữa kia...

Kim Ty Yến ngừng lại một lúc, trầm giọng nói :

- Ta đem bản “Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú” đưa cho y.

- Vậy người có ở cạnh xem xét không?

- Chuyện đó thứ nhất là bất tiện, thứ hai là một ông già trói gà không chặt thì ta không tin là lại có chuyện gì xảy ra.

Công Tôn Tiếp nhếch mép :

- Cao thủ trong võ lâm đường như không ít các ông già.

- Chuyện đó ta biết, nên ta dám nói chắc y là một ông già trói gà không chặt, y hoàn toàn không phải là một ông già có sức trói gà.

- Vậy lai lịch của Chu Vân?

- Ta đã hỏi khắp vùng chung quanh, quả đúng như thế.

Công Tôn Tiếp chỉ còn có cách ngậm miệng lại.

- Lúc ấy y hẹn là sau nửa tháng sẽ đưa cho ta bản dịch bài “Thiên địa giao chinh âm dương đại bí phú”.

- Rồi trong nửa tháng ấy cô làm gì?

- Ở quanh đó giám thị, đến ngày hẹn, ta lại tới cửa bái phỏng.

Giọng nói của Kim Ty Yến càng lúc càng nhỏ dần, sắc mặt cũng sa sầm, như sắc trời lúc hoàng hôn.

* * * * *

Tuyết chưa rơi, sắc trời ảm đạm vô cùng.

Đã gần hoàng hôn, nhưng chưa đến hoàng hôn.

Khắp trang viện đèn đuốc đã thấp sáng rực.

Kim Ty Yến đi theo ánh đèn, xuyên qua vườn hoa, vòng qua ao sen mới tới sảnh đường.

Tòa trang viện này thật rộng lớn.

- Chủ nhân của chúng tôi chờ ở trong.

Hai gia nhân dẫn đường chia ra đứng hai bên đưa tay mời.

Kim Ty Yến nói một tiếng cảm ơn, bước lên bậc đá tiến thẳng vào sảnh đường.

Bậc đá màu trắng, qua hàng lan can hóng gió, phía trong sảnh đường cũng bài trí rất đẹp đẽ.

Đỉnh trầm hương, đèn bát giác, ánh sáng rùng rục, bình phong sáu tấm ba lớp. Dưới ánh đèn, trước bình phong là mấy cái ghế khắc đá chạm gỗ, một người để râu ba chòm, tướng mạo khô vĩ, rõ ràng như một ông quan lớn đang đứng ở đó.

Kim Ty Yến cơ hồ không hề bị khí thế của lão nhân trấn áp.

Lão nhân cất tiếng trước :

- Chắc đây là Kim nữ hiệp...

- Không dám, các hạ là...

- Tại hạ Chu Vân.

Kim Ty Yến sững sốt buột miệng :

- Còn Chu Vân kia đâu?

- Ở đây chỉ có một mình ta là Chu Vân.

- Người không phải là Chu Vân.

Chu Vân kia cũng sững sốt, chợt cười lớn :

- Ta và cô chưa gặp nhau bao giờ, sao cô biết ta không phải là Chu Vân?

Kim Ty Yến càng thấy kỳ quái, nàng sững sờ nhìn người tự xưng Chu Vân trước mặt, chậm rãi nói :

- Ta đã gặp Chu Vân, nhưng Chu Vân ấy không phải là người.

- Cô nói bậy bạ gì thế?

- Nửa tháng trước ta đã tới đây một lần.

- Để tìm ai?

- Chu Vân.

- Tìm ta à?

- Không phải người, mà là Chu Vân.

- Ta chính là Chu Vân.

- Vậy lúc ấy ta gặp ai?

Chu Vân kia nổi giận nói :

- Ai mà biết cô gặp phải thứ gì?

- “Không phải thứ gì, mà là người ta” - Kim Ty Yến giọng nói bất giác cũng cao hẳn lên - “một người thư sinh, chính miệng y nói với ta y là Chu Vân”.

- Lại có chuyện gì thế này?

Chu Vân chợt ngoảnh lại lớn tiếng quát :

- Bay đâu?

Hai gia nhân vội chạy vào, trong tay đều bưng ấm chén, một người thưa lớn :

- Bẩm lão gia, trà đây ạ.

Chu Vân dường như vừa tức giận vừa buồn cười, quát :

- Để xuống đó, ta có chuyện muốn hỏi các người đây!

- Vâng!

Hai người gia nhân lần lượt đặt ấm chén xuống, kính cẩn đứng qua một bên.

- Các người phải trả lời cho đúng, không được gian dối.

- Bọn tiểu nhân không dám!

- Nửa tháng trước vị Kim nữ hiệp này có tới đây không?

Hai gia nhân ngẩn người, nhìn nhau một cái, nhất tề lắc đầu :

- Bẩm lão gia, không có ạ.

- Người nhớ lại cho rõ, trả lời ta.

Hai người đều không nghĩ ngợi gì, vội nói ngay :

- Hai ba tháng nay, bọn tiểu nhân hai người đều thay nhau coi nhà, dám thề rằng chưa từng gặp qua vị nữ hiệp này.

- Ồ.

Chu Vân phẩy tay, nhìn qua Kim Ty Yến :

- Kim nữ hiệp, cô đều nghe rõ đấy!

Kim Ty Yến chợt cười rộ.

Chu Vân sững sốt, hai mắt mở to trừng trừng nhìn Kim Ty Yến.

Một hồi lâu Kim Ty Yến mới ngừng tiếng cười, buông từng tiếng từng tiếng :

- Thật đáng khâm phục! Thật đáng khâm phục!

Chu Vân sững sốt :

- Cái gì?

Kim Ty Yến lắc lắc đầu nói :

- Các hạ quả là một thiên tài, một thiên tài đóng kịch.

Vẻ giận dữ đã biến mất lại hiện ra, Chu Vân lớn tiếng nói :

- Tốt hơn hết là cô nói cho ta nghe rõ xem nào.

- “Đã quá rõ” - Kim Ty Yến lại cười lớn, cười nhạt - “Cũng chẳng lạ gì, bất cứ ai mà được bài Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú cũng lập tức thông minh đột xuất như thế thôi”.

Chu Vân phát hoảng :

- Bài “Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú”?

- Ủa? Người không nhớ gì sao?

- Cô nói tới bài “Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú” của Ma giáo Tây phương phải không?

- “Chẳng lẽ lại có hai bản?” - Kim Ty Yến cười nhạt một tiếng - “nửa tháng trước ta đã đem bài phú ấy tới đây giao cho Chu Vân”.

- “Giao cho ta à?” - Chu Vân đôi mắt mở lớn.

Kim Ty Yến không đếm xỉa gì tới, lại nói :

- Bài phú ấy đều ghi bằng tiếng Phạn, ta không hiểu nhưng y hiểu.

Chu Vân bắt giác buột miệng :

- Quả là ta biết tiếng Phạn.

Kim Ty Yến vẫn không đếm xỉa gì tới, chỉ nói tiếp :

- Cho nên ta đưa bài phú ấy cho y dịch, y hẹn là sau nửa tháng sẽ đưa cho ta bản dịch, đúng là vào hôm nay.

- Ủa?

- “Cho nên ta tới đây” - Kim Ty Yến lại cười nhạt một tiếng - “không ngờ rằng chưa hơn nửa tháng, Chu Vân đã thoát thai hoá cốt biến thành một người khác”.

Chu Vân ngơ ngác nhìn Kim Ty Yến một lúc lâu, chợt hỏi :

- Cô nói thật đấy chứ?

- “Ta không rảnh đâu mà đi nói đùa với người”. - Kim Ty Yến lại cười nhạt.

Chu Vân lập tức cau mày, y bước qua mấy bước ngồi xuống một chiếc ghế, suy nghĩ một lúc mới lắc lắc đầu nói :

- Ta không hiểu thật.

- Bài “Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú” ấy không dễ hiểu đâu!

Chu Vân ngẩng phắt đầu lên, trầm giọng nói :

- Kim nữ hiệp, quả thật là ta không có nhận bài “Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú” của cô.

- Dĩ nhiên là người không có nhận, ta cũng không giao cho người, mà là cho Chu Vân.

Chu Vân giận đỏ cả mặt :

- Ta chính là Chu Vân đây.

Kim Ty Yến cười nhạt hai tiếng rồi lại im lặng.

Chu Vân khuôn mặt một lúc mới trở lại bình thường, y trừng trừng nhìn Kim Ty Yến, chậm rãi nói :

- Nghe nói tâm pháp võ công của Ma giáo Tây phương ghi trong bài phú ấy, nhưng Ma giáo Tây phương xưa nay thần bí, tâm pháp võ công tuy lợi hại cũng chỉ là lời đồn, người được thấy qua vô cùng ít ỏi, chưa chắc đã đúng, mà cho dù có đúng thì rốt lại vẫn là tà ma ngoại đạo, tà không thắng được chính, chưa chắc đã hơn được võ lâm Trung Nguyên, hà, Chu mỗ không để bài phú ấy vào mắt đâu.

6. Lầm Mưu Mất Bạn Tốt -gặp Nạn Cứu Giai Nhân

Kim Ty Yến cười nhạt :

- Thì để vào lòng cũng thể.
- “Câm miệng!” - Chu Vân khuôn mặt lại đỏ bừng lên.
- Đạo cao một thước, ma cao một trượng, câu ấy chắc người có nhớ.

Chu Vân cười hăng hắc hai tiếng đáp :

- Nói gì thì nói, sự thật vẫn là sự thật.
- Được, nói sự thật, thì sự thật là ta đã đem bài phú ấy tới đây đưa cho Chu Vân.

Chu Vân khuôn mặt chợt đỏ bừng, nhưng lại cố nhịn, nói :

- Ta nói lại lần nữa, ở đây chỉ có một mình ta là Chu Vân.
- Còn người kia?
- Thì phải hỏi cô.
- Hỏi ta? Hay đây!

Kim Ty Yến ngẩng đầu cười lớn.

Chu Vân lặng lẽ nhìn Kim Ty Yến, chờ nàng dứt tiếng cười mới nói :

- Chúng ta tranh cãi như vậy cũng không phải là cách hay. Bây giờ ta hỏi cô hai câu, có đúng là cô có bài “Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú” không? Cô có chắc là không tìm lầm chỗ không?

Kim Ty Yến gật đầu.

- Được rồi! Ngoài ta ra, ở đây trên dưới còn có năm mươi ba người nữa, ta sẽ gọi tất cả bọn họ ra đây cho cô nhận mặt.
- Không cần!
- Ủa?
- Nơi đây rộng rãi, muốn giấu một người không phải là khó, mà lại thông ra cả bốn phương tám hướng, muốn đưa một người đi trốn cũng rất dễ.
- Vậy bây giờ cô muốn gì?
- Chẳng muốn gì cả, chỉ muốn lấy lại bài “Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú”.
- Thế thì ta chẳng có cách nào cả.
- Người không chịu trả lại ta cũng chẳng có cách nào, đành phải đắc tội thôi.

Ánh mắt Chu Vân chợt lóe lên :

- Ủa?
- Đánh lủ đầy tớ thì chủ nhà tự nhiên sẽ ra mặt, ta cứ giết Chu Vân này trước thì chẳng sợ gì Chu Vân kia không thò mặt ra.

Chu Vân lại nhin không được, đập bàn đứng dậy quát lớn :

- Kim Ty Yến, ta nhường cô nhưng cô đừng nghĩ là ta sợ cô.
- Ta chưa nói thế bao giờ.

Chu Vân chợt cười nhạt một tiếng :

- Theo ta thấy, cô thật là ăn không nói có, cố tình tới đây kiếm chuyện.

- Ta đã biết trước thế nào người cũng phun câu ấy mà.

- Đây, ăn nói cho sạch sẽ một hút.

Kim Ty Yến sắc mặt chợt lạnh băng nói :

- Hôm nay mà không lấy lại được bài “Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú”, ta sẽ không tha mạng cho bất cứ ai ở đây.

Theo lối hành sự của Kim Ty Yến thì nàng nói là làm.

Chu Vân cất tiếng cười rộ :

- Cô à? Ta biết Kim Ty Yến cô là hạng người nào, ta biết võ công của cô cao cường, nhưng cô lại qua khe cửa nhìn trời, nhìn lâm Chu mỗ mất rồi.

Kim Ty Yến cười nhạt.

Chu Vân lật tay cởi tấm áo dài mặc ngoài :

- Nghĩ tới Chu mỗ xuất thân từ phái Thiếu Lâm, là người thứ tư trong mười tám tục gia đệ tử hào kiệt của bản phái, vào triều làm quan, ra ngoài đi sứ, cũng biết qua việc đời, bằng vào tài năng của cô thì đánh ta không đỡ, dọa ta không sợ đâu.

- Ủa! Té ra là đệ tử Thiếu Lâm, thảo nào khệnh khạng như thế, thật không lạ.

Chu Vân giận quá lại cười, chợt nói :

- Được rồi, cứ cho là ta lấy bài “Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú” đi, rồi sao nào?

Suốt từ nãy y hoàn toàn phủ nhận, đến giờ lại thừa nhận.

Kim Ty Yến lập tức quát lớn :

- Mang ra trả ngay cho ta.

- Trả lại rất dễ, nhưng trước hết phải hỏi đôi tay ta đã.

Chu Vân nửa người nghiêng đi một cái lạng ra, hai chưởng đập mạnh xuống.

“Chát chát” bốn tiếng, bốn cái chân bàn bát tiên bên cạnh y lập tức gãy thành mấy đoạn, mặt bàn cũng vỡ làm bốn năm mảnh, răng rắc đổ xuống.

- “Chưởng mạnh thật!” - Kim Ty Yến biến hẳn sắc mặt - “Đại Lực Kim Cương chưởng phải không?”

- “Té ra cô cũng là kẻ biết người biết của” - Chu Vân chỉ tay ra cửa - “Bây giờ cô đi thì vẫn còn kịp”.

Kim Ty Yến không ra đi, mà trên tay đã xuất hiện một thanh kiếm.

- “Muốn gỡ binh khí ra à?” - Chu Vân lắc đầu thở dài - “Nữ nhân như cô chắc phải đánh cho một trận mới chịu ngồi yên nói chuyện tử tế”.

- Người cũng biết nói chuyện tử tế à?

- Nãy giờ rất tử tế.

- Đại Lực Kim Cương chưởng là tử tế hả?

Chu Vân im bặt.

- Chẳng lạ gì có câu rằng “Ai có sức mạnh thì kẻ ấy có lý”, xem ra cho dù ta tới chùa Thiếu Lâm cũng chẳng nói chuyện tử tế được đâu.

- Câm miệng!

Chu Vân không nhịn được lại sải chân bước tới.

Kim Ty Yến giờ kiếm lùi lại, cười nhạt nói :

- Ta đang muốn thử xem người học được mấy phần võ công trong “Thiên địa giao chinh âm dương đại bí phú” đây!

- Ta sẽ cho cô xem!

Chu Vân quát lớn một tiếng, song chưởng vung ra đánh thẳng vào giữa mặt Kim Ty Yến.

Kim Ty Yến lập tức cảm thấy một luồng kinh phong ép tới khiến người ta cơ hồ nghẹt thở, nàng nghiêng nửa người tránh né, thanh kiếm trong tay lật mau chém luôn ba nhát.

“Vút vút vút” không khí rít lên như tiếng xé lụa, Kim Ty Yến vô cùng hoảng sợ, nàng thật không ngờ công phu nội gia của Chu Vân cao cường tới mức như thế, chưởng lực đã ngưng tụ lại như vật hữu hình.

Nàng vốn còn nghi ngờ, nên chỉ vung kiếm để thử, nhưng thử xong rồi thì biết ngay đó là sự thật!

Nàng không tìm được bật tiếng la hoảng :

- Đây là tâm pháp võ công của Ma giáo Tây phương ghi trong bài “Thiên địa giao chinh âm dương đại bí phú” phải không?

- Ủa, nói thế thì Thập nhị Cầm Long thủ cũng là tâm pháp võ công của Ma giáo Tây phương rồi!

Chu Vân ngẩng mặt cười lớn, trong tiếng cười đã đập chân nghiêng người vọt lên bảy thước như gió, rơi xuống trước mặt Kim Ty Yến, tay trái thành trảo tay phải thành chưởng đánh tới.

Kim Ty Yến quát một tiếng trong chớp mắt phóng kiếm ra.

“Bách Hoa Tề Phóng”!

Kim Ty Yến bình sinh đặc ý nhất là chiêu kiếm này.

Bóng người ánh kiếm trong chớp mắt hòa lẫn vào nhau rồi rời ra.

Hàng ngàn mũi kiếm hợp thành một mũi.

Một mũi kiếm đâm trượt.

Chu Vân tay trái đã nắm trúng huyết đạo tay cầm kiếm của Kim Ty Yến, Kim Ty Yến nhát kiếm này không đâm trượt mới là chuyện lạ.

Chưởng phải của Chu Vân lại nắm vào lưng Kim Ty Yến, hai tay xô ra lại quát lớn :

- Đi!

Kim Ty Yến cả người lẫn kiếm bay tung ra ngoài cửa.

Công Tôn Tiếp không tìm được bật tiếng tán tụng :

- Thập nhị Cầm Long thủ quả nhiên danh bất hư truyền!

Câu ấy buông ra, y mới nhớ ra rằng người đang kể chuyện chính là Kim Ty Yến ngồi bên cạnh.

Đáng tiếc là tuy y không có ý xấu, nhưng câu nói vừa rồi bất kể thế nào cũng không sao thu hồi được nữa.

Kim Ty Yến tựa hồ không để ý, nàng đang định kể tiếp, Thẩm Thăng Y bên cạnh đã trầm ngâm nói :

- Thập nhị Cầm Long thủ dường như là một trong một trăm lẻ tám công phu của phái Thiếu Lâm.

Công Tôn Tiếp nói ngay :

- Theo ta biết thì đó đích xác là công phu của Thiếu Lâm, xếp hàng trên Kim Cương chỉ, La Hán chưởng.

Thẩm Thăng Y nói tiếp :

- Biết được Đại Lực Kim Cương chưởng, Thập nhị Cầm Long thủ, lão Chu Vân này chắc đúng là người thứ tư trong mười tám đệ tử tục gia hào kiệt của phái Thiếu Lâm.

Kim Ty Yến cũng không bàn cãi, nói :

- Đúng thế thật, nhưng chưa chắc đúng là Thập nhị Cầm Long thủ, trên bài phú kia có ghi tâm pháp võ công của Ma giáo Tây phương, thời gian nửa tháng tuy không nhiều, không hề học hết, nhưng học được chút ít theo ta thấy cũng không phải là khó.

Thẩm Thăng Y còn chưa lên tiếng, Công Tôn Tiếp đã gật đầu lia lia nói :

- Kim đại thư nói rất có lý, ngay cả các cao tăng của phái Thiếu Lâm ta cũng từng gặp vài người, võ công dường như không thể đạt tới mức ấy được, Thập nhị Cầm Long thủ ta nghĩ tuy rất lợi hại, nhưng chắc là không thể nào nắm được Kim đại thư ném đi trong vòng có một chiêu.

Chuyện đó thì Thẩm Thăng Y cũng không thể phản đối, chàng biết võ công của Kim Ty Yến, cho là ngay chính chàng cũng tự thấy không thể lúc Kim Ty Yến đã có chuẩn bị mà chỉ một chiêu tấn công trước mặt lại chế ngự được uyển mạch của nàng.

Lão Chu Vân kia như quả đã mang một thân võ công như thế sớm hơn, thì đến nay nếu không là người cầm đầu các đệ tử tục gia phái Thiếu Lâm, cũng đã danh chấn Giang Nam.

Trong óc chàng lại hoàn toàn chẳng có ý niệm gì về người này, chưởng môn các đệ tử tục gia phái Thiếu Lâm hiện tại so về võ công theo như chàng biết, có thể tóm tắt trong năm chữ “vẫn không lợi hại bằng”.

Nhưng nếu không phải, chẳng lẽ võ công trong bài “Thiên địa giao chinh âm dương đại bí phú” lại...

Thẩm Thăng Y bất giác hoảng sợ.

Công Tôn Tiếp hỏi :

- Rồi sau đó thế nào?

Kim Ty Yến cười gượng nói :

- Đánh không được y, thì lại còn thế nào nữa, dĩ nhiên chỉ còn cách chạy là tốt nhất, lúc bắt đầu chạy, ta chợt nhớ tới một người...

Câu nói còn chưa dứt, Kim Ty Yến đột nhiên im bặt.

Thẩm Thăng Y buột miệng hỏi :

- Ai vậy?

Kim Ty Yến do dự một lúc mới lúng túng nói :

- Người!

- Ta à?

Thẩm Thăng Y dĩ nhiên rất kinh ngạc.

- Ta nói với y rằng ta có một người bạn là người, nếu y không chịu đưa trả bài phú kia, ta sẽ mời người tới.

Thẩm Thăng Y sực nghĩ ra, lặng lẽ cười nói :

- Tên ta không dọa y được đâu.

- “Y cũng không sợ thật” - Kim Ty Yến lại cười gượng - “người đoán xem y nói thế nào?”

- Không biết.

- Người nghe rồi đừng nổi nóng.

- Cứ nói đi.

- Y nói nếu người dám to gan tới, y cũng dám ném người ra khỏi cửa y hết như thế.

Thẩm Thăng Y cũng không quan tâm, lặng lẽ cười một tiếng.

Công Tôn Tiếp thì nhảy dựng lên, nói lớn :

- Chu Vân là hạng người nào mà dám lếu láo coi thường Thẩm đại hiệp của chúng ta như thế, ngay cả ta nghe cũng không chịu được.

Kim Ty Yến lại nói tiếp :

- Y còn nói rằng...

Công Tôn Tiếp nóng nảy không chờ nổi, ngắt lời hỏi luôn :

- Y nói những gì?

- Người nên nhớ cho kỹ, Thẩm Thăng Y chỉ có một người, còn hòa thượng thì phái Thiếu Lâm có hàng ngàn hàng vạn.

Lần này Thẩm Thăng Y mới thoáng biến sắc.

Hòa thượng mặc áo cà sa màu nguyệt bạch, núp dưới hầm tuyết, ra tay tàn độc!

Đó chẳng lẽ là hòa thượng của phái Thiếu Lâm sao?

Thà chết không chịu nhục!

Chẳng lẽ đó lại là tác phong hành sự của danh môn chính phái?

Bấy nhiêu nghi vấn mường tượng như đã có lời giải đáp.

Kim Ty Yến chăm chú nhìn vẻ mặt chàng, lập tức hỏi :

- Trên đường đi người gặp chuyện gì bất ngờ rồi?

Thẩm Thăng Y còn chưa đáp, Công Tôn Tiếp đã nhanh nhẩu trả lời giúp :

- Có đám hòa thượng mặc áo cà sa màu trắng phục kích dọc đường, nếu ta tính không lầm, thì thêm bốn người lúc này là đủ một chục.

Kim Ty Yến nghe thấy thế nhìn nhìn Thẩm Thăng Y lộ vẻ áy náy, thở dài nói :

- Đó là ta làm lụy cho người.

- “Sao lại nói thế, có thể hoàn toàn không liên quan gì tới cô” - Thẩm Thăng Y ngẫm nghĩ rồi nói - “y chẳng làm khó gì cô, thì đối phó với ta như thế làm gì?”

- Y vốn không coi ta ra gì, nhưng người thì khác, chẳng lẽ y dám coi thường sao?

- Vậy làm sao y biết thế nào ta cũng tới đó?

- Chắc là vì câu nói của ta làm y đề phòng, bố trí mai phục trên đường quanh đây, vừa đúng lúc người tới.

- Cũng có lý.

Thẩm Thăng Y hỏi qua chuyện khác :

- Sau đó cô có tìm y không?

- Không, y cũng không tìm ta.

- Nhưng cô cũng không bỏ qua chuyện này.

- Người thấy ta có giống hạng người như thế không?

- Theo ta thì không.

Kim Ty Yến cười cười :

- Nói thật nhé, ta đã tốn nhiều tâm huyết, sai người trà trộn vào Chu gia trang để dò xét.

- Dò xét được gì rồi?

- “Chẳng được chút gì, mà lão Chu Vân ấy dường như lại đột nhiên biến mất khỏi thế gian”. - Kim Ty Yến khẽ thở dài - “Đánh thì không thắng, ngoài ra không có manh mối gì, không làm gì được, mọi chuyện đã

ngoài tầm tay, trong lòng vừa hơi yên ổn lại, nào ngờ đúng lúc ta muốn bỏ quách vụ này, thì lại không làm chủ được nữa!

- Vậy rốt lại xảy ra chuyện gì?”

- Người của Ma giáo Tây phương tới tìm ta!

- “Hả?” - Thẩm Thăng Y lạ lùng hỏi - “Chẳng lẽ họ biết cô giữ bài phú ấy à?”

Kim Ty Yến cười gượng gật đầu :

- Vụ vị trưởng lão và bài phú bị thất lạc làm kinh động Ma giáo Tây phương, họ bỏ hết mọi việc bủa ra tìm tòi, chuyện ta mang bài phú đi khắp nơi tìm người biết chữ Phạn rốt lại bị họ biết được, lại còn tìm được không ít chứng cứ, nên đã ra tay thu thập ta.

Kim Ty Yến ngừng lại nuốt khan rồi nói tiếp :

- Ba hôm trước đây, hai sứ giả của Ma giáo Tây phương đã tìm tới đây gặp ta, đòi trả lại bài phú.

- Dĩ nhiên cô không trả được.

Kim Ty Yến khê thở dài :

- Ô. Ta đã hết sức phân bua này nọ, mãi họ mới tin rằng ta chỉ ngẫu nhiên gặp vị trưởng lão kia, y đưa bài phú cho ta nhưng chưa dặn dò xong thì đã đứt hơi chết mất.

- Hai sứ giả Ma giáo ấy cũng dễ nói chuyện.

- Muốn thuyết phục hai cậu em nhỏ thì không khó gì với bà chị già này.

- Cô cũng nói ra chuyện Chu Vân lấy bài phú chứ?

- Về việc bài phú thì ta chỉ còn cách ấy để trả thù thôi.

- Rồi hai cậu em nhỏ ấy đi tìm Chu Vân chứ?

- Nếu đúng thế đã tốt, tiếc là lại không phải.

- Vậy họ tính toán ra sao.

- Họ cho rằng đó là trách nhiệm của ta, phải là ta đi tìm Chu Vân lấy lại bài phú.

- Hai cậu em nhỏ kia khôn ngoan lắm, có điều họ đối xử với cô như vậy cũng là rất lịch sự rồi.

- Trong kỳ hạn ba ngày thì họ đối xử với ta quả rất lịch sự, nhưng đến giờ Tý đêm nay mà ta còn chưa trao được bài phú vào tay họ, thì theo lời họ nói, chắc sẽ không lịch sự với ta nữa.

- Không lịch sự thế nào?

- Thủ đoạn giết người của Ma giáo theo truyền thuyết có tới mấy mươi kiểu, các người nghe qua những kiểu nào rồi?

Thẩm Thăng Y và Công Tôn Tiếp bất giác đều rùng mình ớn lạnh.

Nếu thủ đoạn giết người của Ma giáo là đúng như truyền thuyết, thì chỉ cần nghe kiểu nào cũng đủ nổi da gà.

Thẩm Thăng Y buột miệng hỏi luôn :

- Hôm nay là ngày thứ ba à?

- Ô! Mà cũng là ngày cuối cùng.

- Trong ba hôm nay cô làm gì rồi?

- Chờ chết!

Thẩm Thăng Y sững sốt :

- Cô không đi tìm Chu Vân sao?

- “Tìm y để làm gì?” - Kim Ty Yến cười khở - “Ta làm gì được y?”

Thẩm Thăng Y chỉ còn cách gật đầu.

- “Cho nên tối nay được gặp người, ít nhiều cũng giúp cho người được một việc cũng là hoàn thành tâm nguyện nhiều năm của ta rồi”. - Kim Ty Yến cười khanh khách - “Đến giờ Tý đêm nay còn hai canh nữa, hai người các người nên bồi tiếp bà chị này uống thêm vài chung, ăn no một bữa đi”.

Kim Ty Yến nâng chén rượu lên.

Chén vừa chạm môi, Công Tôn Tiếp bên cạnh chợt vươn tay nắm lấy uyển mạch Kim Ty Yến, lớn tiếng nói :

- Đại thư đừng lo, Công Tôn Tiếp đã có ở đây nhất định không ngồi yên nhìn hai tiểu tử Ma giáo kia vô lễ với cô đâu.

Thẩm Thăng Y cũng không chịu kém :

- Còn có Thẩm Thăng Y ta nữa.

Kim Ty Yến cười khanh khách :

- Các người định giúp đỡ ta à?

Thẩm Thăng Y gật đầu, Công Tôn Tiếp thì cơ hồ chỉ còn thiếu nước phanh áo ra thôi.

Kim Ty Yến tiếng cười chợt im bặt :

- Bằng vào cái gì?

Hai người lập tức sững sốt.

- “Chuyện này thì ta chỉ còn nước chờ chết thôi” - Kim Ty Yến thở dài - “các người cứ uống rượu với ta là được”.

Thẩm Thăng Y lập tức nói :

- Còn hai canh nữa.

- Đúng là còn hai canh nữa, muốn bỏ chạy cũng kịp, nhưng Kim Ty Yến ta tuy là nữ nhân cũng hứa là làm, nếu bài phú kia không mất, xem qua rồi cũng trả cho Ma giáo thôi, mà hiện ta đã hứa chờ họ ở đây vào giờ Tý đêm nay, trước giờ Tý nhất định không rời khỏi đây, còn tới giờ Tý, thì các người cảm phiền ra khỏi chỗ này.

Kim Ty Yến nhăn nhăn mũi nói tiếp :

- Các người đừng cười, chứ nói thật, ta đã sai người chuẩn bị quan tài rồi.

Nàng nói rất tự nhiên.

Thẩm Thăng Y vội nói :

- Đại thư muốn đi thì đã đi từ lâu, ba ngày không đi thì hiện tại dĩ nhiên càng không đi, ta cũng chẳng có ý gì, chỉ là định cố hết sức thay đại thư tới chỗ Chu Vân một chuyến.

Công Tôn Tiếp lập tức đứng phắt lên nói :

- Ta cũng định thế, nào, chúng ta đi thôi!

Thẩm Thăng Y vội kéo y lại :

- Để một mình ta đi được rồi.

Công Tôn Tiếp đời nào chịu nghe, đang định nói gì đó, Thẩm Thăng Y đã nói :

- Thời gian hai canh không phải là nhiều, người cứ ở lại đây trò chuyện với Kim đại thư, nếu hai sứ giả của Ma giáo tới mà ta chưa về thì nói với họ chờ thêm một lúc, nếu họ không nghe thì lúc bất buộc phải đánh nhau thôi.

Lúc ấy Công Tôn Tiếp mới im.

- Võ công của Ma giáo tuy thần bí khôn lường, nhưng một chọi một thì với võ công của Kim đại thư và người chắc không phải là vấn đề.

- “Rất không phải là vấn đề” - Công Tôn Tiếp cười lớn - “ta vẫn không tin chuyện ma quỷ”.

- Cũng nên cẩn thận thì tốt, ta sẽ đi thật mau, Chu Vân mà chịu đưa trả bài phú thì tốt, không thì ta sẽ mang y về đây.

- Hay lắm! Y tới đây rồi thì Kim đại thư không còn dính líu gì tới chuyện này nữa! Người đi mau đi!

Kim Ty Yến nghe thế đứng dậy, còn chưa kịp nói gì, Thẩm Thăng Y đã mất hút ở chỗ cầu thang.

Kim Ty Yến bất giác dở cười dở khóc, dẫm chân nói :

- Cái người này, muốn đi thì cũng phải hỏi rõ Chu Vân ở chỗ nào đã chứ.

Công Tôn Tiếp cười nói :

- Đại thư cứ mặc kệ y, Chu Vân là một nhân vật có tiếng tăm ở đây, cô sợ y không hỏi được nhà à?

* * * * *

Thẩm Thăng Y quả nhiên hỏi được.

Thật ra cũng chẳng có gì, bắt quá chàng chỉ hỏi ba tiểu nhị trên gác Thanh Phong.

Ba người đều không ai làm chàng thất vọng, Chu Vân quả nhiên là một nhân vật có tiếng tăm ở đây.

Bọn họ nói xong, Thẩm Thăng Y đã rõ đường đi nước bước, chàng thẳng ra cửa đi luôn về hướng Tây.

Thân hình Thẩm Thăng Y vừa khuất ở cuối đường, trong con hẻm đối diện với gác Thanh Phong có hai người nhô ra.

Quần áo đen, khăn nón đen, dưới vành nón là hai khuôn mặt rất trẻ nhưng cũng rất thâm trầm.

Nhìn về phía Thẩm Thăng Y đi, hai khuôn mặt kia lộ ra hai nụ cười vô cùng độc ác.

* * * * *

Tuyết vẫn rơi, một mảnh trời đầy vẻ vắng lặng.

Ngoài thành còn vắng lặng hơn trong thành.

Trên cành cây khô, một ngọn đèn theo gió đong đưa, ánh đèn lúc sẩm tối nhảy nhót giữa bóng tuyết bay, bóng bốn người không ngừng di động.

Nơi đó là gò Thôi Hạo ma ngoài thành, bốn người kia không phải là người chết đội mồ chui ra.

Nghe nói ma quỷ thì không có bóng.

Chỉ là bốn người thủ hạ của Kim Ty Yến.

Giữa gió tuyết lạnh căm căm, trên mặt bốn người lại chảy mồ hôi ròng ròng.

Đào một cái hố to như thế quả thật rất tốn sức.

Không có một cái hố to như thế thì không sao chôn được bốn hòa thượng.

Xác đã chôn xong, đất đã lấp rồi.

Gió cũng đã thổi lạnh mồ hôi, thổi ráo mồ hôi.

Bốn đại hán lại cảm thấy sợ sệt.

Động tác đều dừng lại, tiếng nói cũng im bật, bốn người thật đang muốn nghỉ ngơi.

Những chỗ như thế này kỳ nhất là yên lặng, yên lặng là có vẻ âm trầm đáng sợ.

Trong đêm tuyết, dưới ngọn đèn lẻ loi, giữa bãi Thôi Hạo ma hoang vắng mờ mịt ngổn ngang, cảnh tượng ấy vốn rất đáng sợ.

Gió thổi cành cây, chiếc đèn lắc lư, bóng người nhảy nhót, tiếng gió giống hệt tiếng như tiếng ma quỷ kêu gào.

Bốn đại hán bất giác quay đầu, mắt lập tức mở lớn, tròng mắt lập tức co lại.

Dưới chiếc đèn lẻ loi, bên cạnh gốc cây khô, không biết từ lúc nào đã có một người áo trắng đứng sừng sững.

Bộ mặt trắng bệch, đôi mắt lạnh lẽo.

Ma!

Bốn đại hán hoảng hốt nhảy dựng lên, nhưng lập tức lấy lại bình tĩnh.

Ma thì không có bóng, nhưng dưới chân người áo trắng này thì có một cái bóng dưới ánh đèn.

- Cảm ơn!

Người áo trắng chột lên tiếng, tuy là nói cảm ơn, nhưng giọng nói lạnh lẽo hơn cả băng tuyết.

Bốn đại hán cùng sửng sốt, một người trong bọn lên tiếng thăm dò :

- Công tử cảm ơn bọn ta à?

- Đúng thế!

- Vì cái gì?

- Cảm ơn đã chôn cất bốn người này giùm ta.

- Người... té ra người vốn là đồng bọn của bốn hòa thượng này.

Bốn đại hán đều biến sắc, lui lại một bước nhìn nhau, cùng chột tuốt đao ra.

Người áo trắng không hề để ý.

Bốn đại hán cười nhạt, một người nói :

- Bọn ta bắt người này về nộp cho Kim đại thư.

Ba người kia tuy im lặng, nhưng rõ ràng đều đã nghĩ tới chuyện đó.

Bốn người còn chưa động thân, người áo trắng đã trầm giọng nói :

- Tuy các người chôn cất họ giùm ta, nhưng lúc chôn cất thì lại có cử chỉ quá phận đối với người chết.

Một đại hán cười nói :

- Đối với người chết chẳng cần lễ phép gì cả.

Ba người còn lại cười rộ.

Người áo trắng nói tiếp :

- Cho nên ta chỉ nói cảm ơn.

- Người cho rằng nói cảm ơn xong là bọn ta thả cho người chạy à?

- Ta không chạy đâu!

Người áo trắng từ từ phanh vạt áo dài, để lộ bộ võ phục bên trong.

Bốn đại hán cùng phát hoảng.

Mười thanh kiếm chênh chếch đan vào nhau trước bụng người áo trắng.

Mỗi thanh kiếm chỉ dài một thước rưỡi, kiếm còn trong vỏ, người áo trắng hai tay rút hai thanh, ánh mắt vụt trở nên sắc bén.

Toàn là sát cơ!

Dù người ngu ngốc tới đâu mà nhìn thấy bộ võ phục ấy, cũng không nghĩ rằng người áo trắng là một kẻ tầm thường.

- Ta nói cảm ơn rồi, các người đừng có nghĩ tới chuyện sống sót mà rời khỏi nơi đây.

Người áo trắng hai tay cùng rung lên, hai thanh kiếm lập tức tuốt khỏi vỏ.

Bốn đại hán đều xanh mặt, một người quát lớn :

- Rốt lại người là ai?

- Các người đã là người chết, thì biết làm gì?

Bốn đại hán còn chưa phải là người chết, liếc nhau một cái, đột nhiên quát lớn một tiếng, chia làm hai bên xông vào.

Người áo trắng cười nhạt!

Tiếng cười nhạt chưa dứt, hai tay y giơ cao rồi hạ xuống, rồi lại giơ cao.

Mấy đạo hàn quang chớp lên.

Bốn tiếng hự đau đớn cũng đồng thời vang lên trên mặt tuyết.

Bốn đại hán mới sấn vào được nửa đường đã rên lên đau đớn rồi ngã vật ra, trên cổ họng mỗi người có một thanh kiếm cắm vào, kiếm của người áo trắng.

Bốn thanh kiếm phóng ra rồi, người áo trắng buông lỏng hai tay xuống, y tự tin tới như thế, cầm chắc phần thắng như thế.

Chỉ có trước một người là y không tự tin, không nắm chắc!

Gió lại thổi mạnh, chiếc đèn lẻ loi lại lắc lư.

Bộ mặt người áo trắng vẫn trắng bệch như cũ, nhưng trong ánh mắt dường như đã bốc lên ngọn lửa.

Lửa thù!

* * * * *

Ánh đèn sáng rực, đèn lồng dưới mái hiên lắc lư.

Đèn không lẻ loi.

Đèn lồng màu trắng mà đã treo, thì phải treo một cặp.

Tro giấy bay phất phơ trong ánh lửa, một thiếu nữ áo trắng đứng một mình trước cửa, mắt nhìn chăm chăm vào ngọn lửa hóa vàng.

Mắt nàng ánh lên qua ngọn lửa, ánh lệ.

Trong lệ có máu, trong máu có căm hờn.

Hai đại hán và một người ăn mặc lối quần gia đứng phía trong cửa.

Thiếu nữ áo trắng chột ngắc đầu nhưng không quay lại, hỏi :

- Đã gửi thư đi chưa?

Người trung niên đáp :

- Sáng hôm qua đã gửi đi rồi? Tất cả là ba lá do ba người đưa đi, nếu không có chuyện gì, sáng nay thư đã tới rồi. Sáng mai chắc người của chúng ta sẽ tới.

- Nhưng ta lại không chờ được nữa.

- Không nên thế!

Người trung niên vội bước lên, đoạn cuối của câu nói còn chưa buông ra, chợt sững sốt.

Thiếu nữ áo trắng cũng sững sốt.

Một người từ chỗ ngã tư lướt tới!

Thẩm Thăng Y!

Lại nhô lên hụp xuống mấy cái, Thẩm Thăng Y đã như cơn gió lảnh không lướt tới trước cổng.

Thiếu nữ áo trắng giật mình quá khê :

- Ai đấy?

Thẩm Thăng Y ánh mắt lóe lên, hỏi :

- Đây có phải là Chu gia trang không?

Thiếu nữ áo trắng lạ lùng hỏi :

- Đúng rồi! Người tìm ai?

- Chu Vân!

- Tìm ông ta có chuyện gì?

- Cô nương là...

- Chu Phụng, Chu Vân là gia phụ, người là ai?

- Ta là Thẩm...

- Thẩm công tử là bạn của gia phụ à?

Thẩm Thăng Y lắc đầu nói :

- Ta là bạn của Kim Ty Yến.

Chu Phụng lập tức biến sắc.

Người trung niên ăn mặc lối quần gia còn đứng phía trong cửa và hai người lão bộc cũng lập tức biến sắc, không hẹn mà cùng bước lên một bước, sẵn về phía Thẩm Thăng Y.

Chu Phụng vội giang tay ra nói :

- Không phải chuyện của các người, lui lại cho ta!

- Đại tiểu thư...

Người trung niên còn đang định nói gì đó, Chu Phụng đã lạnh lùng :

- Mã đại thúc, nếu người vẫn còn coi ta là đại tiểu thư, thì phải nghe lệnh ta.

Người trung niên chỉ còn cách lùi lại hai bước. Ánh mắt của Chu Phụng lại nhìn qua Thẩm Thăng Y, mắt như bốc lửa, giọng nói lạnh như băng :

- Lại là người của nữ nhân ấy phái tới, hà! Lần này là định làm gì?

Thẩm Thăng Y ho khan một tiếng, đáp :

- Vẫn là làm việc cũ, chỉ xin lệnh tôn trả lại bài “Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú”!

- “Lại bài Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú” - Chu Phụng rít lên - “Chừng nào các người mới chịu thôi chuyện này?”

- Chỉ cần lệnh tôn giao bài phú ấy ra, mọi chuyện sẽ lập tức kết thúc!

Chu Phụng đỏ rần cả mặt lẫn cổ, hét lớn :

- Không đưa ra thì sao?

Thẩm Thăng Y nghiêm mặt nói :

- Thì tại hạ phải đắc tội! Chuyện này vẫn là do lệnh tôn quyết định, để lệnh tôn làm chủ thì tốt!

Chu Phụng mấp máy môi, hơi thở gấp rút không nói được câu nào, dường như là vì quá tức giận.

Thẩm Thăng Y rất kỳ quái, một cô gái nhỏ bẽn lẽn ngoài dịu dàng mà lại nóng nảy đến thế, chép miệng một cái nói :

- Thời gian không còn nhiều, xin cô nương báo giùm ngay.

Khuôn mặt Chu Phụng đột nhiên trở lại rất bình tĩnh, hỏi :

- Người nhất định phải gặp cha ta à?

- Ồ!

- Được! Ta đưa người đi gặp ông!

Chu Phụng quay đầu gọi :

- Mã đại thúc, ba người các người mau chuẩn bị cho ta một chiếc xe ngựa.

Hai người lão bộc đều biến sắc, Mã quản gia khuôn mặt trông càng khó coi, run lên nói :

- Đại tiểu thư, lần này cô...

Chu Phụng giọng nói chột trầm xuống, từng chữ từng chữ buông ra :

- Chuẩn bị xe ngựa!

Mã quản gia còn do dự.

Chu Phụng lại quát :

- Mau lên!

Mã quản gia vẫn còn do dự.

Chu Phụng phát tay áo một cái, đột nhiên xoay người lướt qua cạnh y vọt vào trong cổng, hướng về phía chuồng ngựa.

Cô gái này nóng tính thật.

Mã quản gia và hai người lão bộc thấy thế không còn dám chần chừ, vội vàng vọt theo Chu Phụng.

Thẩm Thăng Y lấy làm lạ lùng, chàng chợt để ý thấy ngoài cổng lớn treo hai ngọn đèn lồng trắng.

- “Té ra trong nhà có người chết, chẳng lạ gì vị đại tiểu thư này lại hung dữ như thế, nhưng không biết là ai chết, không biết tại sao Chu Vân lại không có ở nhà?” - Thẩm Thăng Y bất giác trầm ngâm - “Phải dùng tới xe ngựa, nếu nơi đó không xa lắm thì tốt, nếu không thì khó lòng trở về gác Thanh Phong trước giờ Tý”

Chàng còn đang nghĩ ngợi, mấy tiếng ngựa hí đã vang lên bên cạnh, Thẩm Thăng Y đưa mắt nhìn, thấy một cỗ xe hai bánh đang từ trong cổng lao ra, Chu Phụng một tay cầm roi, đang ngồi trên chỗ đánh xe.

Cỗ xe ngựa băng qua cổng, ra tới đường cách cánh cổng một trượng thì dừng lại, Chu Phụng rung cổ tay một cái, ngọn roi bay thành một đường vòng cung hạ xuống đầu Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y khẽ xoay đầu, ngọn roi “vút” một tiếng bên cạnh tai chàng, lại bắn thành một vòng cung bay về chỗ cũ.

Phản ứng thần tốc, gặp nguy không rối như vậy Chu Phụng cũng khâm phục, nhưng chỉ thoáng sửng sốt, thần thái lập tức trở lại vẻ bình thường.

- Lên xe đi!

Câu nói của nàng vừa buông ra, Thẩm Thăng Y thân hình cũng bật lên, câu nói vừa dứt, chàng đã rơi xuống ngồi cạnh Chu Phụng.

Chu Phụng lại một phen hoảng sợ, nhưng lập tức cười nhạt :

- Thân thủ hay lắm, rốt lại ta không nhìn lầm người.

Thẩm Thăng Y đang định trả lời, Chu Phụng đã nói tiếp :

- Con mụ điên ấy cũng biết cách, nhờ vả tới bạn bè như người.

- Hiện giờ lệnh tôn ở đâu?

Thẩm Thăng Y rốt lại cũng hỏi được một câu.

- Không cần hỏi, ta sẽ đưa người đi gặp ông, muốn gặp thì đi với ta, nếu sợ thì cứ xuống xe.

Thẩm Thăng Y không xuống xe, cười nói :

- Ta đi theo cô mà!

Chu Phụng ngẩng mặt cười lớn, cười cuồng dại.

Tiếng cười bi thiết!

Thẩm Thăng Y bắt giắc chau mày.

Chẳng lẽ vị đại tiểu thư này của Chu gia mắc bệnh thần kinh.

Thẩm Thăng Y vừa nghĩ tới đó, Chu Phụng đã cười vang vung roi, cỗ xe lao đi như bay.

Tuyết rơi đầy trời, trên đường tĩnh mịch.

Tiếng vó ngựa dồn dập, bánh xe quay nhanh chạy thẳng dưới bầu trời đầy tuyết, phá vỡ cảnh tịch mịch trên đường.

* * * * *

Trên gác Thanh Phong vốn ồn ào, hiện tại đã rơi vào im lặng.

Một gian phòng khách lớn, chỉ còn sáu người tiểu nhị, chưởng quỹ và hai người khách.

Kim Ty Yến và Công Tôn Tiếp.

Hai người khách này chưa tới giờ Tý thì bất kể thế nào cũng không rời chân.

Hiện tại còn lâu mới đến giờ Tý, chưa phải là khuya lắm, nhưng chuyện mới xảy ra dường như tác động rất lớn tới khách khứa, nên họ đã nhộn nhịp ra về.

Kim Ty Yến thản nhiên như không thấy, Công Tôn Tiếp càng không ngăn trở.

Lão chưởng quỹ và sáu tiểu nhị tuy có mời mọc, nhưng không ai ở lại.

Can đảm hơn nhiều người thì tốt.

Nhưng hiện tại dường như lại không tốt.

Lão chưởng quỹ vốn chỉ gọi hai tiểu nhị trông nom quầy hàng với mình, nhưng cả sáu tiểu nhị lại xúm cả vào một chỗ.

Cũng vào lúc ấy Công Tôn Tiếp quay đầu gọi :

- Chưởng quỹ à, chúng ta có hẹn người khác ở đây, cứ đi ngủ đi, không cần phải phục dịch nữa, nếu cần thì ta sẽ gọi.

Chưởng quỹ gật đầu lia lia bước xuống dưới lầu trước, sáu tiểu nhị thấy thế cũng không dám chần chờ.

Gian phòng lớn chỉ còn có hai người, nhưng lập tức có thêm hai người nữa.

“Két” một tiếng, hai cánh cửa sổ phía nhìn ra đường mở toang, rèm cửa lung lay, hai người như gió lướt vào.

Quần áo đen, khăn nón đen, dưới vành nón là hai khuôn mặt rất trẻ nhưng cũng rất thâm trầm.

Kim Ty Yến và Công Tôn Tiếp cơ hồ đồng thời phát giác, đồng thời quay đầu lại.

Kim Ty Yến lộ vẻ hốt hoảng nói :

- Họ tới rồi!

Công Tôn Tiếp ánh mắt lóe lên, hỏi :

- Là hai sứ giả của Ma giáo phải không?

Kim Ty Yến gật đầu.

- Thân thủ quả không kém.

Hai sứ giả Ma giáo dường như nghe thấy, hai đôi môi mỏng dính không hện mà cùng nở ra một nụ cười nhạt, hai tay cùng hất mạnh một cái, chiếc áo tơi đen trên người như hai con quạ lớn bay lên xà nhà.

Dưới tấm áo tơi là áo dài màu đen, kiếm đeo chéo bên hông trái.

Kiếm rất đặc biệt, dài mà hẹp, vỏ kiếm như một cái ống tròn, cán kiếm cũng khác người, mỗi bên đốc kiếm có gắn sáu cái vòng sắt, tổng cộng mười hai cái.

Ánh mắt của Công Tôn Tiếp dừng lại trên hai thanh trường kiếm giống như so sánh dài ngắn, nhưng cũng giống như đếm số vòng sắt.

Hai sứ giả Ma giáo không để ý, cởi nón đặt xuống chiếc bàn bên cạnh, lạnh lùng gọi :

- Kim Ty Yến!

Kim Ty Yến đang định trả lời, Công Tôn Tiếp một bên đã lên tiếng :

- Hai vị chính là sứ giả của Ma giáo Tây phương?

- Đúng thế, các hạ là...

- Công Tôn Tiếp.

- Ủa, Công Tôn đại hiệp, thật là hạnh ngộ.

Hai vị sứ giả Ma giáo này vẻ mặt rất thản nhiên, như đã sớm biết có Công Tôn Tiếp ở đây, nhưng lại như vốn không biết Công Tôn Tiếp là ai, chẳng qua chỉ là thuận miệng trả lời cho lịch sự, lại như đã biết rõ, nhưng không coi Công Tôn Tiếp vào đâu.

Công Tôn Tiếp không hề để ý, lập tức nói :

- Nghe nói quý giáo chia làm tám bộ mười sáu đường, trong đó đường Sào Phùng Thực Trúc, áo đen quần điều, chuyên lo việc bên ngoài, hai vị chắc đều thuộc Sào Phùng Thực Trúc đường.

Hai sứ giả Ma giáo lập tức sững sốt, một người gật đầu nói ngay :

- Nói hay lắm, Công Tôn đại hiệp quả biết không ít chuyện.

- “Nhưng cũng không nhiều” - Công Tôn Tiếp nhếch mép - “Ví dụ ta chỉ biết là Ma giáo Tây phương chia làm tám bộ mười sáu đường, còn như là tám bộ gì, mười sáu đường gì thì lại hoàn toàn không biết”.

Hai sứ giả Ma giáo lại sững sốt.

- Sào Phùng Thực Trúc (kết tổ ăn tre) là loài quạ, áo đen quần điều là con quạ, Ma giáo Tây phương chắc hẳn có nhiều người hiểu biết, chắc không đến nỗi tự xưng mình là loài quạ, thế mà hai vị lại còn khen ta là nói hay.

Kim Ty Yến thần sắc bắt đầu có vẻ kỳ lạ.

Công Tôn Tiếp lập tức quay lại cười lớn :

- Kim đại thư lần này lắm to rồi.

Kim Ty Yến sững sốt nói :

- Người nói họ không phải là người trong Ma giáo à?

- Người trong Ma giáo tuy mang tiếng không tốt, nhưng cũng không thụt thò núp lén, có điều nếu Kim đại thư đem bài “Thiên địa giao chinh âm dương đại bí phú” giao cho họ thì khó nói lắm, nếu luyện xong võ công trong đó mà hai vị này muốn biến thành ma sợ cũng không được.

Y cười rộ không ngớt, nói tiếp :

- Hai vị thụt thò núp lén kia, các người nói đi.

Hai người kia lập tức sa sầm nét mặt cười nhạt nói :

- Công Tôn đại hiệp nhân lực thật đáng phục!

- Công Tôn đại hiệp nhân lực cũng kém thôi, chỉ là thanh kiếm của các người quá đặc biệt.

Công Tôn Tiếp lại cười lớn.

Hai sứ giả Ma giáo không hện mà cùng nhìn lên thanh kiếm của mình.

Công Tôn Tiếp quay lại nhìn Kim Ty Yến nói :

- Kim đại thư chắc cũng từng nghe qua những thanh kiếm này.

Kim Ty Yến kinh ngạc lắc đầu đáp :

- Chưa, chưa nghe bao giờ!

- Cũng không lạ là họ lừa được cô.

Công Tôn Tiếp lại nhìn vào hai sứ giả Ma giáo nói tiếp :

- Ta không chỉ nghe, mà còn gặp qua một hai người, hai người các người có thể nói cho ta biết rõ hơn được không?

Hai sứ giả Ma giáo nhìn nhau, người bên trái cười nhạt một tiếng nói :

- Ta là Tiền Khởi.

- “Ta là Thôi Hạo” - người bên phải lập tức nói luôn - “đều là sát thủ trong Hắc Sa ổ thuộc Thập nhị liên hoàn ổ”.

- Quả nhiên đúng như ta nghĩ.

Công Tôn Tiếp lại nhếch mép :

- Mới rồi nhìn thấy kiếm của các người, ta đã đếm số vòng sắt, Thanh Long Bạch Hồ, Chu Tước Huyền Vũ, Ngân Bàng Kim Phụng, Phấn Báo Hồng Lang, Hoa Hạc Tử Cáp, Cẩm Lý Hắc Sa, Hắc Sa ổ trong Thập nhị liên hoàn ổ xếp hạng thứ mười hai, trên cán kiếm cũng đeo mười hai cái vòng sắt.

Thôi Hạo, Tiền Khởi chỉ cười nhạt.

Công Tôn Tiếp lại nói :

- May mà ta phát hiện ra sớm, nếu không thì bài “Thiên địa giao chinh âm dương đại bí phú” chắc đã lọt vào tay các người rồi.

Tiền Khởi lập tức cười nhạt nói :

- Người cho rằng chúng ta không làm gì được người à?

Công Tôn Tiếp còn chưa trả lời, leng keng hai tiếng, hai thanh trường kiếm đồng thời xuất hiện trên tay phải của Tiền Khởi và Thôi Hạo, bóng người ánh kiếm xé không khí rít lên vọt tới.

Công Tôn Tiếp cười lớn tuốt kiếm.

Tiếng cười vừa buông ra, lập tức ngưng bật.

Công Tôn Tiếp tay phải đặt lên cán kiếm, thanh kiếm mới rút ra khỏi vỏ được nửa thước, tiếng cười chợt ngừng bật, động tác rút kiếm cũng khựng lại.

Hai bàn tay của Kim Ty Yến nhỏ nhắn nhưng mạnh mẽ đã bấu vào hai vai Công Tôn Tiếp, khí lực trên hai tay y lập tức tiêu tan.

Hai thanh kiếm của Tiền Khởi và Thôi Hạo lập tức đâm lút vào ngực y.

“Sột sột” hai tiếng!

Công Tôn Tiếp lập tức kêu lên một tiếng xé gan xé ruột :

- Kim Ty Yến!

Kim Ty Yến ứng thanh buồng tay, dùng một thức “Yến Tử Tam Sao Thủy” vọt người ra đáp xuống cách đó hai trượng.

Hai thanh kiếm của Tiền Khởi và Thôi Hạo lập tức rút về.

Hai tia máu đỏ từ ngực Công Tôn Tiếp phì phì phun ra, Công Tôn Tiếp khuôn mặt lập tức trắng bệch, y lao đảo quay nhìn Kim Ty Yến rút lên :

- Là cạm bẫy của người!

Kim Ty Yến cười khanh khách nói :

- Mục đích của ta vốn là Thẩm Thăng Y, người đi một đường với hấn là tự người tìm cái chết, huống gì người còn nhận ra được lai lịch của họ, ta mà tha cho người sống, thì nếu giữ cứng tay y lại, có người ở bên cạnh, hai thanh kiếm kia làm sao trúng đích, tóm lại người là một chướng ngại phải trừ khử.

Ngừng một chút, Kim Ty Yến lại nói tiếp :

- Thẩm Thăng Y hiện tại đang rắc rối lắm đây, giả như những người nhà họ Chu mời đến không đối phó được với y, thì đến lúc về đây cũng sẽ phải chết.

Lúc ấy thân hình Công Tôn Tiếp đã loạng choạng muốn ngã gục xuống.

Kim Ty Yến nét mặt càng hiện rõ vẻ đắc ý, giọng nói lại càng đắc ý :

- Hiện tại ta lại sức nghĩ một ý, là nếu Thẩm Thăng Y thấy người nằm trên mặt đất nhất định sẽ rất bất ngờ, rất đau lòng, Tiền Khởi và Thôi Hạo cứ giả như chết dưới thanh kiếm của người, nằm hai bên người, lúc y đang bất ngờ, đang thương tâm đột nhiên phóng kiếm thì chắc chắn sẽ rất dễ thành công. Biện pháp ấy rõ ràng tốt hơn so với vừa rồi.

Kim Ty Yến không kìm được tiếng cười đắc ý.

Lúc ấy chỉ thấy Công Tôn Tiếp trợn mắt căm giận, khuôn mặt đỏ bừng, thân người đang lao đảo chợt đứng thẳng dậy, gầm lên một tiếng, tay phải rút kiếm, tay trái phất ra.

Tay áo bên trái của y có hai mươi bốn mũi phi tiêu treo nhạc độc bộ giang hồ, Phi Phong kiếm pháp trong tay phải y cũng danh chấn giang hồ.

Kiểm leng keng rút ra khỏi vỏ.

Một tràng tiếng loảng xoảng vang lên, phi tiêu cũng rào rào rời khỏi tay áo, nhưng rời tay áo lại rào rào rơi xuống đất, Công Tôn Tiếp cả người lẫn kiếm cùng đổ vật xuống.

Trong chớp mắt ấy, tính mạng của y, sức lực của y cũng theo máu chảy cạn.

Sát thủ của Thập nhị liên hoàn ở xưa nay nổi tiếng tàn nhẫn độc ác, trúng một kiếm đã đủ chết, huống gì hai kiếm!

Kiểm chưa tra vào vỏ, mũi kiếm còn nhỏ máu.

Tiền Khởi và Thôi Hạo vẻ mặt vẫn lạnh lùng, đối với bọn sát thủ như họ thì lần này giết người không phải là lần đầu tiên.

Giết một kẻ rất nổi tiếng, họ cũng chẳng có vẻ gì xúc động.

Nhưng có một thứ làm cho họ xúc động.

Vàng!

Vàng đã mang tới, Kim Ty Yến quờ tay vào hộc bàn lấy ra một cái bao ném tới dưới chân hai người.

Cái bao rất nặng, tiếng rơi cũng rất nặng.

Nghe tiếng rơi, hai người mặt mày hớn hở.

Thôi Hạo khom lưng xuống mở cái bao, ánh mắt hai người cùng sáng lên.

Kim Ty Yến nhìn thấy rõ, nói :

- Vàng đã đưa đủ, mạng người thì các người còn thiếu ta đấy.

Thôi Hạo cười một tiếng :

- Cầm tiền của người thì phải lo việc cho người. Số vàng này đủ mua mười mạng người, làm ăn kiểu này, bọn ta không ngại gì cả.

Khuôn mặt của Tiền Khởi cũng lộ vẻ tươi cười.

Trên gác Thanh Phong đèn lửa vẫn sáng rực, ánh mắt của hai người dường như còn sáng hơn cả ánh đèn.

Tròng mắt của Công Tôn Tiếp đã đứng hằn lại, nhưng đôi mắt vẫn mở to.

Y thật là chết không nhắm được mắt.

* * * * *

Đôi mắt của Thẩm Thăng Y cũng đang mở to.

Trước mắt là màn đêm dày đặc, cỗ xe ngựa như đang lao xuống địa ngục.

Đêm tuy chưa khuya lắm, nhưng tuyết đã ngừng rơi.

Phía đông chênh chếch một vầng trăng, cạnh trăng có mấy vì sao nháy nháy, ánh sáng cũng ảm đạm như vầng trăng, lại thêm trên mặt đất toàn là tuyết, nhìn thấy chỉ bằng bạc một màu.

Một người bước vào một hẻm núi, ánh sáng trăng sao đều bị núi cao hai bên che khuất, trước mắt dĩ nhiên chỉ còn là màn đêm dày đặc.

Thẩm Thăng Y đang rất khâm phục vị Chu đại tiểu thư bên cạnh, một cô gái mà cũng dám bước vào khung cảnh thế này.

Bánh xe lăn trên đường hẻm núi, tiếng rào rào ken kết ghê người.

Trên đường núi dường như tuyết phủ không dày lắm, mặt đường cũng không rộng nhưng hơi bằng phẳng, Thẩm Thăng Y không dám nghĩ rằng tới chỗ ngoặt phía trước, cỗ xe ngựa sẽ ra sao.

Chàng không nhận được bất cứ tiếng nói :

- Chu cô nương, cho xe đi chậm một chút thì an toàn hơn.

- “Cái gì? Sợ rồi à?” - Chu Phụng cười nhạt một tiếng - “Ta đã nói rồi, sợ thì đừng có lên xe”.

Thẩm Thăng Y chỉ còn cách ngậm tằm.

Chu Phụng quát khê một tiếng, đánh mạnh roi xuống.

Tiếng ngựa hí theo tiếng roi vang lên, cỗ xe lao đi càng nhanh.

Thẩm Thăng Y chỉ còn cách tròn mắt chuẩn bị nhảy ra khỏi xe.

May mà sau cùng họ cũng đã thoát ra khỏi hẻm núi.

Ra khỏi hẻm núi, ánh trăng ánh sao lại chiếu xuống, Thẩm Thăng Y lúc ấy mới thở phào.

Nhưng chàng thở phào hơi sớm.

Tuy đã ra khỏi hẻm núi, nhưng cách hẻm núi mười trượng lại có một chỗ ngoặt.

Hai bên chỗ ngoặt, một là vách núi, một là vực sâu.

Thẩm Thăng Y vừa thở phào một hơi, cỗ xe ngựa đã tới trước chỗ ngoặt.

Lẽ ra cỗ xe phải ngoặt, nhưng lại không đổi hướng.

Lẽ ra Chu Phụng phải nhìn thấy, nhưng lại như không nhìn thấy, quát lớn một tiếng hạ roi xuống đánh vào hai con ngựa.

Nhất roi này quả rất nặng rất ác, hai con ngựa đau quá lồng lên hí vang lôi cả cỗ xe phóng thẳng xuống vực.

Trong chớp mắt vó ngựa đập vào chỗ không, cỗ xe cũng rơi xuống vực.

Tiếng ngựa hí vang, tiếng bánh xe rít lên, tiếng đá sỏi ở bờ vực đổ xuống xé nát bầu không khí tĩnh mịch.

Sự cố trong chớp mắt này thật ghê rợn.

Đối với Thẩm Thăng Y thì loại bất ngờ này là lần đầu tiên chàng gặp trong đời, mặc dù suốt đường đi chàng đều cẩn thận đề phòng.

Nhưng sự việc lại quá bất ngờ, đến lúc chàng nghĩ tới chuyện chụp lấy cương ngựa, cỗ xe đã bay ra khỏi mép vực.

- Cẩn thận!

Một tiếng quát lớn vang ra, cỗ xe đã thúc vào sau lưng Thẩm Thăng Y.

Cũng đúng vào lúc ấy, tay trái của chàng đã quờ ra nắm được lưng Chu Phụng, dùng hết sức ném ngược lên bờ vực.

Cánh tay trái của chàng như có mấy trăm cân khí lực, tiếc là chàng tuy ném được Chu Phụng lên tới bờ vực, nhưng lại không kịp nghĩ tới cách nào cho mình, thân hình cứ rơi thẳng xuống.

Dưới đáy vực là một màu đen dày đặc, cũng không biết là chỗ nào, nhưng ít nhất cũng phải tới trăm trượng, cỗ xe ngựa bay thẳng vào màn đêm, một lúc sau mới nghe tiếng đập lớn từ dưới vang lên.

Trên bờ vực tựa hồ cũng đồng thời vang lên một tiếng la hoảng “Thẩm công tử!” của Chu Phụng.

Nàng gọi Thẩm Thăng Y.

Dưới vực không có tiếng trả lời, trời đất chợt yên tĩnh.

Không khí yên tĩnh này đầy vẻ thê lương, đầy vẻ đáng sợ, chỗ bờ vực như cửa vào địa ngục, bên dưới tối đen như là địa ngục.

Chu Phụng quần áo da thịt bị trầy rách mấy chỗ, nhưng chỉ bị thương ngoài da, giống như vừa từ địa ngục thoát thân trở về.

Đó đều là nhờ Thẩm Thăng Y!

Còn chàng thì sao?

Chu Phụng nhìn xuống đáy vực tối đen, không tự chủ được bất giác ứa nước mắt.

Gió vẫn thổi mạnh.

Gió thổi lạnh nước mắt, gió thổi khô nước mắt.

Trong tiếng gió có tiếng vó ngựa khua vang truyền tới.

Tiếng vó ngựa văng vẳng từ xa rồi dần dập tới gần.

Hai con ngựa phóng mau ra khỏi hẻm núi tới cạnh Chu Phụng, dừng lại hai bên.

Người bên trái chính là Mã đại thúc của Chu gia trang, người bên phải lại là một nữ nhân trung niên chút khăn trắng mặc đồ tang.

Hai người vội vàng xuống ngựa, nữ nhân trung niên vừa sợ vừa mừng đưa tay ôm lấy Chu Phụng run lên nói :

- Phụng nhi, mẹ sợ muốn chết được!

Chu Phụng lập tức ôm chầm lấy nữ nhân khóc òa lên.

Tiếng khóc này làm cho Chu phu nhân sững sốt.

Mã đại thúc cũng đứng ngây người ra bên cạnh.

Một lúc lâu Chu Phụng mới thôi khóc, ngẩng đầu lên.

Chu phu nhân lập tức vuốt má nàng thở dài nói :

- Người là một con bé gốc nghèo, mới rồi xảy ra chuyện gì vậy?

- Y chết rồi.

Chu Phụng không trả lời vào câu hỏi, giọng vẫn còn thẫn thức.

Chu phu nhân lạ lùng hỏi :

- Y nào?

- Chính là Thảm công tử.

- Thảm công tử nào?

- Chính là người bạn của Kim Ty Yến.

- Người nói thằng ác tặc ấy chết rồi phải không?

- Y không phải là ác tặc, nếu y không ra tay thì người chết bây giờ không phải là y mà là con.

Chu phu nhân ngẩn người ra.

- Con thấy võ công y cao cường, nhất định đánh không lại, cũng không biết y có ý gì, nên quyết định trả thù cho cha, mới nghĩ tới việc đưa y tới đây, cho xe ngựa lao xuống vực, con cũng đã chuẩn bị nhảy ra khỏi xe, để cho y cùng cỗ xe rơi xuống, nào ngờ vừa bắt đầu y đã nhảy lên ngồi cạnh con, con biết chỉ còn cách cùng y chết.

- “Người vẫn cứ cái tính ấy” - Chu phu nhân thở dài - “Rồi sau đó thì sao?”

- Điều như con tính toán, toàn bộ cỗ xe lao xuống vực.

Chu phu nhân biến sắc, buột miệng nói :

- Vậy con...

- Con và y đều rơi xuống theo cỗ xe, nhưng trong chớp mắt bên bờ vực, y chụp lấy con ném lên trên.

- Vậy...

- “Y bị cỗ xe thúc rơi xuống vực rồi” - Chu Phụng lại ứa nước mắt - “Nếu không phải vì cứu con thì với thân thủ của y vẫn có thể thoát chết dễ dàng”.

Chu phu nhân lại sững sốt, trầm ngâm nói :

- Nếu thế thì dường như gã họ Thảm này không phải là người ác.

Chu Phụng ứa nước mắt nói :

- Con sợ lần này chúng ta hiểu lầm rồi.

Mã đại thúc chợt buột miệng hỏi xen vào :

- Nhưng y đã nói với chúng ta y là bạn của Kim Ty Yến mà?

Một giọng nói lập tức vang lên :

- Ta đúng là bạn của Kim Ty Yến, nhưng bạn bè của Kim Ty Yến không nhất thiết đều là ác tặc.

Bên bờ vực có ba người, bỗng đứng lại có thêm giọng nói của người thứ tư, ai cũng phát hoảng.

Ba người hoảng sợ nhìn về phía cất ra tiếng nói, vừa đúng lúc nhìn thấy bên bờ vực xuất hiện mười ngón tay.

Mười ngón tay ẩn ẩn một cái, một người nhô lên trên bờ vực.

Thẩm Thăng Y!

- “Ma!” - Chu Phụng xanh mặt.

Thẩm Thăng Y cười ngất :

- Theo chỗ ta biết, người chết bảy ngày rồi mới hoàn toàn không còn hơi người, mới có thể biến thành ma quỷ.

Câu nói vừa dứt, thân hình chàng đã lật lên không một cái, tung lên đứng trên bờ vực, dưới ánh trăng sao thắm đậm bóng chàng cũng trải dài trên mặt đất.

Ma thì không có bóng.

Chu Phụng vừa trấn tĩnh lại, Chu phu nhân và Mã đại thúc lại biến sắc.

Chu phu nhân đeo một thanh kiếm ngang lưng, tay bà ta lập tức đặt lên kiếm. Thanh đao ở hông của Mã đại thúc cũng sẵn sàng tuốt ra khỏi vỏ.

Chu Phụng thì ngược lại, lập tức hờn hờ hỏi :

- Người làm sao thoát thân được vậy?

- Nhờ vào chiếc roi ngựa của cô.

- Ủa?

- Lúc ấy không phải là ta giật chiếc roi ngựa của cô à?

- Hình như có chuyện ấy.

- “Vốn là có chuyện ấy” - Thẩm Thăng Y thở phào - “Lúc cỗ xe thúc vào lưng ta, may mà lúc ta tung cô lên bờ vực thì nửa người nghiêng đi, rời hẳn khỏi cỗ xe”.

- Rồi sau đó người làm sao?

- Đập chiếc roi lia lịa vào vách đá.

- Để làm gì?

-” Là để mong sao trúng một gốc cây nào từ vách đá nhô ra, chiếc roi ngựa quấn vào, không thì...” - Thẩm Thăng Y trợn mắt nhăn mày nhướng mũi méo mồm làm ra cái bộ mặt quỷ - “Bấy ngày nữa ta sẽ thể này tìm cô”.

Chu Phụng bắt giắc le lưỡi một cái.

Mới rồi nàng còn muốn cùng Thẩm Thăng Y chết, hiện tại đã hoàn toàn quên hết.

Nàng cười nói :

- May mà hiện tại người đã tới tìm ta.

Thẩm Thăng Y cũng cười :

- Trên vách đá quả có một cái cây mọc ngang ra, ta cũng còn rất may nên chỉ vung roi một cái, ngọn roi đã quấn vào thân cây.

- Rồi sau đó người bò lên à?

Thẩm Thăng Y cười nụ gật đầu :

- Ta còn chưa lên tới bờ vực đã nghe cô nói rấp tâm hại ta, ta đã nổi nóng, nhưng nghe tới đoạn cuối biết rằng cô đã chuẩn bị chết cùng ta, loại con gái như cô quả không có nhiều nên lại thấy hết giận, cũng may mà ta còn đây, nếu không thì chết một cách hồ đồ cùng với cô, chẳng phải là oan uổng à?

Mã đại thúc bên cạnh buột miệng hỏi :

- Người là bạn của Kim Ty Yến mà?

Thẩm Thăng Y gật đầu :

- Ờ.

Mã đại thúc lại hỏi :

- Người tới tìm chủ nhân ta để đòi bài “Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú” mà?

Thẩm Thăng Y chỉ còn cách gật đầu.

- “Vậy thì còn nói oan uổng cái gì?” - Mã đại thúc cười nhạt.

Thẩm Thăng Y cũng cười nhạt :

- Bài phú ấy tuy không phải là của Kim Ty Yến, nhưng là từ tay nàng đưa cho chủ nhân người, thì bất kể là lý do gì, nàng đã mở miệng đòi thì chủ nhân người phải trả lại, muôn việc đều là chủ nhân người phải gánh chịu, cho dù là ruột rà máu mủ cũng không có dính líu gì tới, ngay cả tiểu thư người cũng thế, đòi nàng phải mất mạng thì chẳng phải là oan uổng sao?

Chu Phụng chợt thút thít :

- Cha ta mới thật là oan uổng.

- “Khó nói lắm” - Thẩm Thăng Y đưa mắt nhìn nàng - “Sự thật thế nào thì phải chờ tới lúc ta gặp lệnh tôn mới biết. Được rồi Chu cô nương, lệnh tôn hiện tại đang ở đâu?”

Chu phu nhân lạ lùng nhìn Thẩm Thăng Y, chợt cất tiếng :

- Thẩm công tử, người không biết thật hay làm ra vẻ không biết vậy?

- Phu nhân nói thế là có ý gì?

Chu phu nhân chưa đáp, Chu Phụng đã nói luôn :

- Vừa rồi tí nữa thì người được gặp cha ta đấy.

- “Ủa?” - Thẩm Thăng Y sững sờ.

- Có điều nếu như thế thì người phải chờ bảy ngày nữa mới gặp ta được.

Thẩm Thăng Y buột miệng :

- Chẳng lẽ lệnh tôn...

- “Gia phụ đã từ trần từ ba ngày trước rồi”. - Chu Phụng mi mắt đỏ hoe.

Thẩm Thăng Y vội hỏi :

- Thật thế không?

- “Chẳng lẽ người còn cho rằng ta nói đùa à?” - Chu Phụng trừng mắt nhìn chàng.

- Bị bệnh chết à?

- Hơn mười năm nay cha ta chưa từng phải tìm tới thầy thuốc.

- Tức là chết bất ngờ phải không?

- “Đúng là bất ngờ” - Chu Phụng cười nhạt - “nói chuyện tử tế rồi đột nhiên phóng kiếm đánh lén, không phải bất ngờ thì là gì?”

- Theo ta biết thì võ công của lệnh tôn thuộc hạng cao thủ.

- “Đối phương cũng là cao thủ” - Chu Phụng cảm hờn nói - “hai người hai bên đột nhiên đánh lén, gia phụ tay không tắc sắt làm sao đón đỡ?”

- Hai người nào vậy?

- Đường như là bạn của Kim Ty Yến.

- Sao cô nói chắc thế?

Mã đại thúc lập tức đáp :

- Tuy họ tự xưng là sứ giả của Ma giáo Tây phương, nhưng có lẽ mượn danh Kim Ty Yến tới đòi bài “Thiên địa giao chinh âm dương đại bí phú” gì đó mà thôi.

Thẩm Thăng Y trầm ngâm :

- Khó có thể lắm.

- Nhưng sự thật là thế.

- Vậy thì lạ thật.

Chu Phụng chợt hỏi :

- Lạ chỗ nào?

- Hai sứ giả Ma giáo đã hẹn giờ Tý đêm nay Kim Ty Yến phải giao trả bài phú kia cho họ, bây giờ còn chưa tới lúc, Kim Ty Yến trả bài phú hay không còn chưa rõ, mà họ tìm tới ngay lệnh tôn thì không hợp lẽ.

- Có chuyện đó à?

- “Ờ” - Thẩm Thăng Y nói tiếp - “Kim Ty Yến vì không phải là đối thủ của cha cô, lại biết thời gian không còn nhiều, nên cũng không tới nhà cô nữa. Còn như ta chiều nay vừa tới thành, vừa mới gặp Kim Ty Yến, vừa mới biết chuyện này, thấy còn có thời gian bèn đi thay nàng ta một chuyến tới nhà cô, định tìm gặp lệnh tôn, cũng mong là được trả lại bài phú”.

Chu phu nhân bên cạnh chợt buột miệng hỏi :

- Thẩm công tử mới tới đây chiều nay à?

- Phu nhân nghi ngờ tại hạ nói láo sao?

- Không dám, chỉ là công tử...

Chu phu nhân chưa nói hết câu, Chu Phụng đã nói lời :

- Cách gọi Thẩm công tử Thẩm công tử của chúng ta này giờ đến đây thôi được rồi, còn chưa chính thức thỉnh giáo tên họ.

Mã đại thúc cau mày nói :

- Chuyện đó có lẽ không quan trọng lắm.

- Nói thì phải nói cho rõ, đại hiệp Thẩm Thăng Y danh chấn giang hồ là họ Thẩm, vạn nhất Thẩm công tử đây là Thẩm đại hiệp, thì thôi, chứ nếu không chúng ta không thể tin được.

- “Thẩm đại hiệp chỉ có một người, còn họ Thẩm thì cả ngàn cả vạn người”. - Mã đại thúc nhếch mép lắc đầu - “Trong thiên hạ làm gì có chuyện trùng hợp thế đấy”.

Thẩm Thăng Y cười cười :

- Nhưng lần này quả là trùng hợp đấy.

Mã đại thúc ngăn người ra, Chu phu nhân cũng kinh ngạc không kém, Chu Phụng lại nhảy lên :

- Ta thấy một thân bản lãnh của ngươi, lại thêm y phục đã ngỡ ngỡ, không ngỡ lại đúng.

Thẩm Thăng Y lặng lẽ cười một tiếng.

Chu Phụng hỏi luôn :

- Ngươi là bạn bè thế nào với mẹ Kim Ty Yến điên khùng kia?

- Chúng ta quen nhau năm năm trước.

Chu Phụng cơ hồ cũng đồng thời bật tiếng la hoảng :

- Ta cũng nhớ ra rồi, năm năm trước ngươi một kiếm quét sạch năm đại ca thủ ở Giang Nam, Kim Ty Yến cũng là một trong năm người, là bại tướng dưới tay ngươi.

Thẩm Thăng Y nghiêm trang nói :

- Lúc ấy chỉ là ta muốn thử sức, chứ không nghĩ tới chuyện thắng bại gì cả.

- Biết đâu mẹ ta cảm hận thì sao?

Thẩm Thăng Y không ngờ Chu Phụng lại hỏi câu ấy, bất giác sững sờ nhưng cũng lắc đầu :

- Ta nghĩ nàng không phải là hạng người như thế.

Tuy ngoài miệng nói thế, nhưng trong lòng chàng cũng nổi lên ý niệm hoài nghi. Cái chết của Liễu Mi Nhi tuy hoàn toàn không dính líu gì tới chàng, nhưng ngoài ý thị, bốn người còn lại cho đến hiện tại đã có ba người tìm chàng phục thù. Tuyết Y Nương tuy là một người tốt, cũng lừa chàng tới chỗ Mãn Thiên Tinh, gọi lòng thù hận của y, để chàng ném mùi hỏa khí. Mối hỏa khí kia tuy khó ném, Thẩm Thăng Y cũng còn đối phó được, chứ so với tâm cơ của Ứng Kiếm công tử thì còn chưa lợi hại bằng. Thẩm Thăng Y cơ hồ mất mạng vì mưu kế của Ứng Kiếm công tử.

7. Chậm Hiểu Mất Bạn Hiền -vào Bẫy Đấu Cường Địch

Kim Ty Yến, Liễu Mi Nhi, Tuyết Y Nương, Mãn Thiên Tinh, Ứng Kiếm công tử năm đại ca thủ ở Giang Nam xưa bại dưới kiếm của Thẩm Thăng Y, có tới ba người mang lòng oán hận, chờ dịp trả thù, Kim Ty Yến có như thế không?

Thẩm Thăng Y quả thật không dám khẳng định.

Chu phu nhân đi bên cạnh chỉ nhìn Thẩm Thăng Y, không hề ngắt lời Chu Phụng, nhưng tới lúc ấy không kìm được cất tiếng nói :

- Kim Ty Yến có phải là hạng người như vậy không, Thẩm đại hiệp còn chưa dám khẳng định, chúng ta cũng thế, nhưng có một điểm chúng ta có thể khẳng định.

- Điểm gì vậy?

- Thẩm đại hiệp đêm nay mới tới, đêm nay mới biết chuyện này, dĩ nhiên đều chỉ biết qua Kim Ty Yến, dĩ nhiên chưa có thời giờ điều tra cho rõ sự thật.

Thẩm Thăng Y im lặng gật đầu.

- Chưa rõ Kim Ty Yến nói gì với Thẩm đại hiệp?

- Chu phu nhân đã hỏi, thì phải thưa lại hết, nhưng trước khi trả lời, ta muốn thỉnh giáo phu nhân vài việc.

- Xin Thẩm đại hiệp cứ hỏi thẳng.

- Trước đó một tháng, Kim Ty Yến có tới nhà phu nhân không?

- Về chuyện đó tiên phu đã hỏi hết mọi người trong nhà, sự thật chứng minh là hoàn toàn không có.

- Vậy Kim Ty Yến tới lúc nào?

- “Trước đây mười ngày” - Chu phu nhân nghĩ ngợi - “lúc ấy cô ta cứ đổ riết là trước đó nửa tháng đã đem bài ”Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú” đưa cho tiên phu, đòi tiên phu trả lại, tiên phu vốn không nhận dĩ nhiên chẳng có vật gì đưa trả, tranh cãi một lúc, rốt lại hai bên đánh nhau”.

Chu Phụng nói tiếp :

- Mụ điên ấy cứ rút kiếm chém bừa.

Thẩm Thăng Y hỏi :

- Lúc ấy lệnh tôn có dùng binh khí không?

- Gia phụ xưa nay không dùng binh khí.

- Chỉ thi triển Thập nhị Cầm Long thủ!

- Sao công tử biết được?

- Kim Ty Yến kể!

- Ủa! Mụ ta cũng kể thế à?

- Lệnh tôn thi triển Thập nhị Cầm Long thủ, chỉ một chiêu đã nắm được cô ta ném ra ngoài cửa.

Chu Phụng tròn mắt :

- Kim Ty Yến nói thế sao?

- Ta nhớ rất rõ.

- Rồi công tử tin à?

- Chẳng lẽ không đúng sao?

- “Làm gì có chuyện đó” - Chu Phụng nhìn chằm chằm vào Thẩm Thăng Y - “tuy ta chưa có dịp qua lại giang hồ, nhưng cũng được nghe không ít chuyện trong giang hồ, Kim Ty Yến là một trong năm đại cao thủ ở Giang Nam, quả thật có một thân bản lĩnh, một nữ nhân như mụ ta, đừng nói tới gia phụ, ngay như người, người có thể nắm chắc là trong một chiêu bắt được mụ ta không?”

- Không.

- Ngay cả người cũng không làm được, nói gì tới gia phụ.

- Nhưng nếu quả lệnh tôn nắm được bài “Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú” thì khó nói lắm, thân pháp trong võ công của Ma giáo xưa nay nổi tiếng là ngụy dị khôn lường.

Chu Phụng lắc đầu lia lịa :

- Tiếc là tình hình lúc bấy giờ không phải như người vừa nói.

- Cô vừa nói là không phải lệnh tôn nắm Kim Ty Yến ném ra cửa à?

- “Chưa từng, mà là mụ ta tự đi ra” - Chu Phụng trầm giọng nói - “lúc ấy ta núp sau một tấm rèm trong góc sảnh đường nên nhìn thấy rất rõ, mụ ta cầm kiếm ở tay, chém bừa mấy nhát liên tiếp, bức bách gia phụ phải lui về chỗ cũ, nói rõ là mười ngày nữa sẽ quay lại, đến lúc ấy mà không giao trả bài phú kia ra thì đừng có trách, nói xong tra kiếm vào vỏ nghênh ngang đi ra, nói chuyện chẳng đầu đuôi gì cả, mình nói mình nghe, nên ta mới gọi mụ ta là mụ điên”.

- Trong mười hôm sau cô ta không trở lại nữa chứ?

- Ồ, nhưng tới hôm thứ bảy, lại có hai người tự xưng là sứ giả của Ma giáo tới.

Chu Phụng mi mắt lại đỏ hoe.

Thẩm Thăng Y nói qua chuyện khác :

- Cô ta đã nói trước, lẽ ra lệnh tôn phải đề phòng mới đúng.
- Cha ta tự thấy chẳng có lỗi, nên không để ý tới.
- Nghe nói lệnh tôn là một trong mười tám đệ tử tục gia hào kiệt của phái Thiếu Lâm.
- Đó là sự thật.
- Chùa Thiếu Lâm núi Tung Sơn cách đây không xa, sao lệnh tôn không mời đồng môn tới giúp?
- Cha ta cho rằng chỉ là chuyện hiểu lầm, sớm muộn gì cũng sẽ rõ, hôm qua chúng ta cũng mới gửi thư tới chùa Thiếu Lâm mời Ngộ Không sư bá tới chủ trì công đạo.
- Lúc nào họ mới tới?
- Có thể là sáng mai.
- Vậy những hòa thượng tập kích ta dọc đường không phải là hòa thượng chùa Thiếu Lâm rồi.

Thẩm Thăng Y chợt hỏi :

- Lúc ấy Kim Ty Yến có nói tới tên ta trước mặt lệnh tôn không?

Chu Phụng nghĩ ngợi một lúc rồi lắc đầu.

Thẩm Thăng Y lập tức trầm ngâm.

Đôi bên nói quả khác nhau.

Chàng nhìn nhìn Chu phu nhân, nhìn qua Chu Phụng, rồi nhìn qua Mã đại thúc.

Chu phu nhân khuôn mặt từ hòa, Chu Phụng chẳng có vẻ gì là một cô gái thâm trầm, còn Mã đại thúc chỉ giống một người dốc lòng trung thành mà thôi.

- “Hiện tại ta chỉ hy vọng các người nói đúng sự thật, nếu không thì...” - Thẩm Thăng Y chợt biến sắc - “không khéo người bạn của ta nguy rồi!”

- Bạn của người? Ai thế?

- Công Tôn Tiếp, hiện y đang ở chỗ Kim Ty Yến, chuẩn bị đối phó với hai sứ giả Ma giáo.

Thẩm Thăng Y chợt ngừng đầu :

- Bây giờ khoảng mấy giờ rồi?

Chu phu nhân nhìn trời :

- Sắp tới giờ Tý.

Thẩm Thăng Y hốt hoảng :

- Phu nhân, xin cho ta mượn con ngựa có việc.

Chu phu nhân còn chưa kịp đáp, Thẩm Thăng Y đã nhảy phắt lên ngựa.

Chu Phụng buột miệng kêu :

- Thẩm đại hiệp...

- Xong việc ta sẽ tới bái phỏng, trả ngựa luôn.

Câu nói chưa dứt, Thẩm Thăng Y đã giật cương quay đầu ngựa lại, phóng vào hẻm núi.

Một tràng tiếng vó ngựa dồn dập vang lên trong đường núi yên lặng.

Ngựa phi rất nhanh nhưng Thẩm Thăng Y vẫn thấy chậm, giờ đây chàng chỉ muốn trên lưng mọc cánh, vỗ một cái vạn dặm.

Tiểu là giờ đây dù là trên lưng chàng có đôi cánh chớp mắt bay vạn dặm, xòe ra là bay tới gác Thanh Phong ngay, cũng vẫn đã muộn rồi.

* * * * *

Ra khỏi hẻm núi, lại là đường đèo.

Đường đèo gập ghềnh, lòng dạ Thẩm Thăng Y cũng bất an.

Ngựa phi hết sức, tiếng vó khua ran, qua khỏi đường đèo gập ghềnh, con đường lớn bằng phẳng đã xuất hiện.

Qua khỏi con đường lối này là gần tới rồi.

Thẩm Thăng Y thúc ngựa phóng gấp, trong chớp mắt đã phi vào con đường lớn.

Trăng đã lên giữa trời.

Thẩm Thăng Y toát mồ hôi.

Mồ hôi lạnh.

Hai bàn tay chàng cầm dây cương toát mồ hôi lạnh, không ngừng thúc ngựa, miệng hò hét không thôi, con ngựa nghe tiếng quát cũng phóng mau hơn, bốn vó hất tuyết tung bay, lao đi như mũi tên.

Phía trước tuyết rơi càng dày.

Ngoài Thẩm Thăng Y, còn có hai ba người đội tuyết đi mau trong đêm.

Đám người này chia thành hai hàng, mỗi người một ngựa, phóng mau tới trước, khí thế rất mạnh mẽ.

Hai ba chục con ngựa cuốn lên một đám tuyết dày, giống như một đám mây lớn di chuyển trên không, tiếng vó ngựa cũng giống như tiếng mưa rào sét nổ dưới đám mây.

Đám tuyết dày kia vốn di động ở xa xa, nhưng trong chớp mắt đã ở trước mặt Thẩm Thăng Y.

Những người kia tuy đi gấp nhưng vẫn còn nương sức ngựa, nên con ngựa của Thẩm Thăng Y trong chớp mắt đã đuổi kịp, mau chóng vượt qua.

Không phải chàng không thương xót súc vật, nhưng hiện tại thì tính mạng Công Tôn Tiếp là quan trọng nhất.

Công Tôn Tiếp là bạn chàng.

“Tránh đường!”, càng cũng không cần nói nhiều, quát lớn một tiếng, giục ngựa phóng qua.

“A di đà Phật!” những người kia nhất tề quay đầu, rõ ràng đều là hòa thượng.

Con ngựa của Thẩm Thăng Y xông qua bọn họ.

Trong chớp mắt ấy, chàng hết sức đề phòng.

May mà những hòa thượng này không phải loại hòa thượng “nếu người không chết thì ta chết” mà chàng đã gặp.

Thẩm Thăng Y như vừa cất được gánh nặng.

Có điều chàng mừng hơi sớm.

Con ngựa phóng qua được hai trượng, đột nhiên chúi xuống đất.

Thẩm Thăng Y thân thủ quả phi phạm, mặt không đập xuống đất, mà thân hình trên lưng ngựa đã tung ra ngoài.

Con ngựa chúi xuống đất không đứng dậy được nữa, Thẩm Thăng Y lảo lộn người một cái cũng đã đáp xuống đất.

Thân hình chàng phiêu hốt vô cùng.

Đám hòa thượng phía sau nhìn thấy rất rõ, không hẹn mà cùng ồ lên một tiếng tán thưởng.

Thẩm Thăng Y ứng thanh quay đầu, trong mắt chỉ hiện ra vẻ gấp rút.

Quả không có hòa thượng nào ra tay ám toán phía sau, con ngựa lăn ra đất miệng sùi bọt trắng, thân đầm mồ hôi, chỉ là kiệt sức.

Lúc đi lúc về đều phóng hết sức, cho dù là ngựa bằng sắt cũng phải gục.

Nhưng không đầy chớp mắt, đám hòa thượng đã phóng tới, bắt giắc đều nhao nhao kìm ngựa lại.

Thẩm Thăng Y lập tức vung tay phải kêu :

- Tại hạ vì có việc gấp phải vào thành thật mau, các vị đại sư có thể rộng lòng cho mượn một con ngựa không?

Chàng nói rất lịch sự, nhưng hành động thì chẳng lịch sự chút nào, đám hòa thượng kia còn chưa tỏ vẻ gì, chàng đã lẳng không nhảy xổ vào hòa thượng đi đầu hàng bên phải.

Cái nhảy xổ này mau như chớp.

Hòa thượng kia chỉ thấy mắt hoa lên một cái, bộ mặt của Thẩm Thăng Y đã ngay trước mắt, lập tức hoảng sợ, không kịp nghĩ ngợi gì, tay phải gác trên yên ngựa đánh luôn một quyền vào giữa mũi Thẩm Thăng Y.

Quyền mạnh như non, gió rít ào ào, hòa thượng này rõ ràng không phải hạng kém cỏi.

Một quyền này mà đánh trúng, chỉ sợ lỗ mũi của Thẩm Thăng Y sẽ lõm luôn vào giữa mặt.

Nhưng mũi Thẩm Thăng Y không lõm xuống.

Hòa thượng kia thấy tay quyền của mình sắp trúng đích, bộ mặt của Thẩm Thăng Y trước mắt chợt biến mất, bên tai lại nghe tiếng mấy hòa thượng khác la hoảng.

Không biết tại sao y cũng bật tiếng la hoảng, tiếng la chưa dứt, người đã từ yên ngựa bay ra.

Yên ngựa cũng không vắng người lâu, lập tức đã có một người ngồi lên.

Thẩm Thăng Y!

Thẩm Thăng Y nghiêng người tránh qua một quyền, vươn tay móc vào lưng hòa thượng kia kéo một cái đẩy một cái hất y bay ra, rồi tung người lên ngựa.

Đám hòa thượng kia làm sao chịu được, nhao nhao quát lớn, mấy người không hèn mà cùng tung người ra khỏi ngựa nhảy xổ vào Thẩm Thăng Y.

- Cuồng đồ lớn mật, nếm thử một trượng của ta!

- Nếm thử một đao của ta!

Tiếng tới người tới, một ngọn thiền trượng lẳng không đập xuống vai Thẩm Thăng Y, kẻ đó là ba thanh giới đao.

May mà Thẩm Thăng Y vừa ngồi lên yên đã thúc ngựa lao đi.

Đao trượng đánh hụt, bốn hòa thượng kia quay lại nhảy lên ngựa đuổi theo, số còn lại đều đã chuẩn bị ra tay.

Đúng lúc ấy, một giọng già nua tuyên niệm Phật hiệu vang lên :

- A di đà Phật, không nên vội vã, vị thí chủ này ắt có việc gấp bên người, người xuất gia mang dạ từ bi, để cho y đi thôi!

Giọng nói già nua mà cứng cỏi, người nói là một hòa thượng lông mày bạc phơ, tuổi tác rõ ràng lớn nhất trong đám, nhưng ánh mắt sáng ngời, có vẻ rất anh hùng. Rõ ràng ông ta có thân phận cao nhất, nên vừa lên tiếng, đám hòa thượng đều yên lặng trở lại.

Một tăng nhân trung niên bên cạnh hòa thượng già lập tức cười lớn :

- May mà loại thí chủ này chỉ có một người, nếu không thì suốt đường đi cho dù chúng ta có chuẩn bị thêm mỗi người một con ngựa nữa, cũng phải mang thêm mỗi người một đôi giày.

- A di đà Phật, nói ác quá ác quá.

Hòa thượng già lặng lẽ cười một tiếng, ra lệnh :

- Con ngựa của vị thí chủ kia xem ra chẳng qua nhất thời kiệt sức, Trí Thâm cứ đợi một lúc, còn mọi người cứ tiếp tục lên đường.

Trí Thâm là hòa thượng bị Thảm Thăng Y cướp ngựa, nghe thế chỉ dạ một tiếng, có vẻ rất căm hờn nhìn theo hướng Thảm Thăng Y đi.

Người xuất gia tứ đại giai không, nhưng câu nói ấy là chỉ bậc cao tăng, chứ không kể mọi hòa thượng trong đó.

Trí Thâm cũng chỉ là một hòa thượng bình thường.

Trong chớp mắt Thảm Thăng Y phóng ngựa lao đi, dưới ánh sáng trăng sao chỉ thấy một đám tuyết cuộn lên, cả người lẫn ngựa khuất trong đám tuyết bồi bồi.

* * * * *

Sao lúc sáng phía Bắc lúc sáng phía Nam, lúc sáng phía Tây lúc sáng phía Đông, nhưng trăng chỉ có một vành từ phía đông đi dần qua phía tây.

Đã sắp hết giờ Tý.

Gió càng mạnh, trời đất càng lạnh buốt.

Cánh cửa sổ mà Tiền Khởi và Thôi Hạo mở ra chưa đóng lại, một cơn gió thổi tung rèm cuốn vào gác Thanh Phong, thổi lạnh vũng máu trên mặt sàn.

Trên mặt sàn có ba người, trong đó người có vẻ mặt khó coi nhất đương nhiên là Công Tôn Tiếp, còn sắc mặt Tiền Khởi và Thôi Hạo trông cũng chẳng có chỗ nào dễ coi.

Mặt sàn lạnh mà cứng, nằm lăn ra đó quả chẳng thú vị gì.

Nhưng vàng có thể làm cho máu người ta nóng lên.

Tiền Khởi và Thôi Hạo lúc ấy bao nhiêu màu trong người đều sôi lên, đừng nói là nằm trên sàn gỗ, cho dù là nằm trên mặt tuyết họ cũng sẵn sàng.

Hai người cùng nằm ngoảnh mặt vào nhau, mắt nửa hở nửa khép, khóe môi đều phảng phất một nụ cười lạnh lẽo tàn độc.

Hai thanh trường kiếm hình dáng như ngọn cương châm chưa tra vào vỏ, vết máu trên mũi kiếm như sáng lên dưới ánh đèn.

Kiểm đều cầm trong tay, hai người nằm bên Công Tôn Tiếp, không động thì thôi, chứ động thì song kiếm hợp bích, khoảng giữa sẽ trở thành góc chết.

Trong góc chết ấy hiện vẫn chưa có người, nhưng sớm muộn gì cũng có một người sống tiến vào.

Thảm Thăng Y.

Góc chết ấy được bố trí chỉ để chờ Thảm Thăng Y.

Chỉ cần Thảm Thăng Y trở lại gác Thanh Phong là sẽ tiến vào góc chết.

Kim Ty Yến có phần nắm chắc thành công.

Nàng gục trên một chiếc ghế, người nghiêng nghiêng trên mặt sàn, mắt như muốn mở mà không mở được, giống như bị thương không gượng nổi đã ngất đi.

Sát thủ của Thập nhị liên hoàn ỏ phóng kiếm ra rất ít khi trượt, huống gì còn thêm thanh kiếm của Kim Ty Yến.

* * * * *

Đêm càng khuya.

Ngọn gió lùa vào cửa sổ mang theo tiếng vó ngựa dồn dập.

Tiếng vó ngựa mau lẹ tới sát gác Thanh Phong.

Một tiếng ngựa hí vang, con ngựa đã dừng lại dưới gác.

Kim Ty Yến bắt giặc nhếch mép.

Tiền Khởi và Thôi Hạo thì không hề có phản ứng gì.

Tiếng ngựa hí chưa tắt, “bình” một tiếng vang dội, một cánh cửa sổ mang theo tấm rèm bay vào gác Thanh Phong, tan nát trên mặt sàn.

Một người theo gió lướt vào.

Là Thẩm Thăng Y!

- “Công Tôn huynh!” - Thẩm Thăng Y vừa vào tới trong phòng đã kêu lên một tiếng xé ruột.

Chàng đang sấn tới lập tức dừng ngay lại, mấy năm sống trong đao kiếm đã sớm biến chàng thành một con người cực kỳ bình tĩnh.

Lúc ấy tuy chàng vô cùng kích động, nhưng vẫn tự kìm chế.

Chàng và Công Tôn Tiếp quen nhau chưa lâu, nhưng vừa gặp đã thấy như bạn thân, lại từng cùng nhau một phen ra sống vào chết, nên nghĩ tới việc tính mạng Công Tôn Tiếp có thể bị nguy hiểm, chàng vội vàng trở lại gác Thanh Phong, hy vọng có thể kịp thời ngăn cản bất cứ sự nguy hiểm nào xảy ra.

Nhưng tới bây giờ chuyện có thể xảy ra đã xảy ra rồi, Công Tôn Tiếp xác nằm trong vũng máu, mọi việc đã xong rồi, nên chàng bình tĩnh lại.

Nếu là người bình thường nhất định khó mà kìm chế mình, nhất định đã bước tới ngay rồi.

Kim Ty Yến cũng đoán thế, nên đã xếp đặt một cái bẫy.

Kế hoạch của nàng quả rất hay.

Tiếc rằng lần này người nàng đối phó không phải là người bình thường, mà là Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y có rất nhiều lúc không thể lấy lẽ thường mà đoán.

Nhất động nhất tĩnh đều đi tới chỗ cực đoan.

Kim Ty Yến thì không cần phải nói, ngay cả Tiền Khởi và Thôi Hạo hai người lúc ấy cũng sinh ra một cảm giác là không biết làm thế nào cho tốt, cảm giác này giống như đang đi bắt ngờ bị hụt chân.

Ba người đều nín thở, chỉ mong Thẩm Thăng Y sau khi sững sờ tới mức thất thường, sớm muộn gì cũng sẽ bước tới cạnh Công Tôn Tiếp.

Họ không thất vọng.

Thẩm Thăng Y sau khi sững sờ, cũng cất chân bước tới, chàng quả nhiên tới thẳng cạnh xác Công Tôn Tiếp ngồi xuống.

“Vút vút vút”, tiếng xé gió lập tức vang lên, Tiền Khởi và Thôi Hạo đập chưởng trái xuống mặt sàn, kiếm cùng người chệnh chếch bay lên, kiếm như ngọn cương châm loáng lên ánh sáng đen phóng thẳng vào người Thẩm Thăng Y.

Kim Ty Yến cũng đồng thời phóng kiếm.

Kiểm chiêu của nàng càng tàn độc lợi hại hơn.

Việc xảy ra bất ngờ, khoảng cách lại rất gần, Thẩm Thăng Y đang lúc thương tâm, hoàn toàn không đề phòng, ắt khó thoát chết!

Tiếc rằng Thẩm Thăng Y tuy đang lúc thương tâm, vẫn luôn luôn đề phòng.

Ba người bọn Kim Ty Yến vừa chuyển động, kiếm còn chưa tới, thân hình của Thẩm Thăng Y chợt vọt thẳng lên không.

Ba thanh kiếm kia cơ hồ cùng lúc đánh trượt qua dưới chân chàng.

Ba người cho rằng thế nào cũng đắc thủ, trong lòng quả thật ngạc nhiên tới cực điểm, ba khuôn mặt lúc bấy giờ đều biến sắc.

Thẩm Thăng Y lẳng không lật người một cái đáp xuống sau lưng Kim Ty Yến, mặt cũng đổi thành màu trắng bệch.

- Giải! Kim Ty Yến, Thẩm Thăng Y ta hôm nay rốt lại đã nhận thấy bộ mặt thật của ngươi!

Chàng cười thê thiết, giọng nói vừa đáng sợ vừa thâm đậm.

Kim Ty Yến ứng thanh quay lại, vẻ mặt trở thành vừa hung dữ vừa xảo quyết.

Vẻ mặt này quả thật Thẩm Thăng Y mới nhìn thấy lần đầu.

- “Cũng chưa muộn!” - Giọng nói của nàng đầy vẻ độc ác vang lên.

- “Quá muộn rồi!”, - Ánh mắt Thẩm Thăng Y dán vào khuôn mặt trắng bệch của Công Tôn Tiếp, cười thâm lắc đầu.

- “Vì sao?” - Kim Ty Yến hỏi lại.

- Ngươi cho ta là một nữ nhân thế nào?

- Không biết!

Thẩm Thăng Y quả thật không biết!

Nếu chàng biết, Công Tôn Tiếp đã không đến nỗi phơi thây nơi này.

- Lẽ ra ngươi phải biết.!

Kim Ty Yến lại hỏi tiếp :

- Ta mười năm trôi nổi trên giang hồ, rốt lại thu được cái gì?

- Tiếng tăm!

Thẩm Thăng Y không suy nghĩ đáp ngay.

Kim Ty Yến cười cay đắng :

- Nghĩ tới ta đến nay vẫn còn cô độc, ngoài mình ra chẳng yêu thương ai, chỉ làm bạn với cái tiếng tăm nhỏ mọn trong mười năm trôi nổi trên giang hồ, mà cái tiếng tăm ấy đã sớm chôn vùi dưới thanh kiếm của ngươi.

Thẩm Thăng Y không kìm được tiếng thở dài.

- Ngươi cướp hết tiếng tăm của ta cũng như cướp mất mười năm tuổi xuân của ta chẳng lẽ ngươi không thấy rằng việc làm năm xưa của ngươi là vô cùng tàn ác sao?

Thẩm Thăng Y chỉ biết thở dài.

Lúc ấy quả là chàng không nghĩ tới, mà một thanh niên mạnh mẽ chưa đầy mười tám tuổi, lại mới bước chân vào giang hồ, thì làm sao mà nghĩ tới nhiều chuyện được.

Lúc ấy chàng tìm tới chỗ Kim Ty Yến, chẳng lẽ không phải vì tiếng tăm của Kim Ty Yến sao?

- “Ôi, tiếng tăm làm người ta lầm lạc” - Thẩm Thăng Y than thở trong lòng.

- Tại sao lúc bấy giờ ngươi tới tìm ta?

Kim Ty Yến lại hỏi dồn, dồn Thẩm Thăng Y tới chỗ cảm thấy không biết phải trả lời thế nào.

Mà quả là Thẩm Thăng Y không biết trả lời thế nào, chẳng lẽ chàng hỏi lại tại sao năm xưa Kim Ty Yến lại nổi tiếng như thế?

Chàng lúng túng, nhưng chưa cười ngất.

Chàng làm sao cười được.

Nhưng Kim Ty Yến thì cười được, cười độc ác nói :

- Năm năm ôm hận, là ta chỉ chờ có một ngày hôm nay, một tối hôm nay thôi.

Nàng nói tới đó, Thẩm Thăng Y đã biến sắc :

- Cô muốn trả thù cứ tìm ta là được, chuyện này không dính líu gì tới Công Tôn Tiếp, tại sao cô lại lôi y vào?

- Chuyện đó thì không trách ta được, có trách thì trách tại sao y lại đi cùng với người, vốn là không giết y cũng được, nhưng giết được thì càng tốt, ít nhất giờ đây cũng bớt được một mối lo.

- Giờ đây các người thành công rồi sao?

- Bị rơi vào tình thế này thật là bọn ta không ngờ, nhưng lấy chuyện lúc bấy giờ mà nói, thì đúng như người ta nói “Chẳng sợ một vạn phần, chỉ sợ một phần vạn”, cứ cẩn thận một chút cũng là có lợi không có hại.

Thẩm Thăng Y giận xanh mặt :

- Cẩn thận một chút hay đấy.

Hạng người chỉ cần đạt được mục đích bất chấp thủ đoạn thì chàng đã gặp không chỉ một lần, có điều chàng không ngờ tới Kim Ty Yến cũng là hạng người ấy.

Kim Ty Yến cũng không vui mừng, thở dài nói :

- Ám toán người quả khó thật.

- Phu nhân và tiểu thư nhà họ Chu nói đúng lắm, khiến ta lòng đầy ngờ vực, nhưng chỉ cần các người cẩn thận, vẫn có cơ hội!

- Bọn ta vốn đã hết sức cẩn thận.

- Nếu cẩn thận thì tại sao lời trối trăn của Công Tôn Tiếp vẫn còn nguyên trên mặt sàn để ta nhìn thấy?

Kim Ty Yến đưa mắt nhìn lại Công Tôn Tiếp, mặt đầy vẻ kinh ngạc :

- Người chết này có lời trối trăn à?

Thẩm Thăng Y hỏi lại :

- Y vốn nhiều tài, nổi tiếng khắp Giang Nam, danh hiệu là thế nào?

- Cầm kỳ là thứ nhất, thơ rượu là thứ hai, ám khí là thứ ba, kiếm thuật là thứ tư.

- Ám khí của y còn cao hơn kiếm thuật, thảng trước ta và y hiểu lầm xảy ra xung đột, ngay cả ta mà còn không cản được y phóng ra ám khí, các người mà cản được thì ta vô cùng khâm phục đấy.

- Chuyện đó thì có quan hệ gì?

- Với bản lĩnh của y, hai mươi bốn ngọn phi tiêu treo nhạc phóng ra mà lại rơi đầy dưới chân thì chỉ nói lên một việc, là trước khi phóng ám khí y đã bị thương nặng đến nỗi ám khí đã nắm trong tay vẫn không có sức phóng ra!

Thẩm Thăng Y mặt chợt lạnh băng, nói tiếp :

- Bằng vào kinh nghiệm giang hồ của y, thân thủ mau lẹ của y, mà lại chờ tới lúc bị thương gần chết, vô cùng nguy hiểm mới phóng ám khí ra à? Lại nữa, nếu là một đánh một, giao thủ công bằng, thì y dùng kiếm không cần dùng ám khí cũng được, đây lại dùng cả kiếm lẫn ám khí, tức là giao thủ không công bằng, đã không công bằng tất nhiên y cẩn thận, đã cẩn thận rồi mà vẫn không đủ sức phóng ám khí ra, chưa kịp

sử dụng, mình đã bị trọng thương, nếu không phải là võ công của đối phương cao gấp mười y, thì chắc chắn y đã bị ám toán!

Kim Ty Yến cười nhạt.

- Theo ta thấy thì hai người sau lưng cô võ công vẫn còn kém y.

Lần này thì tới Tiền Khởi và Thôi Hạo cười nhạt.

- Nói khác đi, y chết lúc hoàn toàn không đề phòng, đột nhiên bị ám toán, trong ba người các người chỉ có một người làm được chuyện ấy, là cô thôi.

Thẩm Thăng Y chỉ thẳng vào mặt Kim Ty Yến.

Kim Ty Yến lại cười nhạt.

- Mà cho dù các người nhặt hết hai mươi bốn mũi phi tiêu treo nhạc của y, hay là gạt bừa ra bốn phía, thì còn có một chuyện nữa chưa chắc các người đã để ý!

Kim Ty Yến buột miệng hỏi :

- Chuyện gì vậy?

- Cô nhìn lại mặt y xem.

Kim Ty Yến liếc qua một cái, chợt biến sắc.

Công Tôn Tiếp nằm ngửa, mắt trợn rách toạc cả mí, cắn răng nghiến lợi, khóe mắt còn hai dòng máu nhỏ chảy ra, trong miệng cũng đầy máu.

Trong đó có bao nhiêu căm giận?

Thẩm Thăng Y lớn tiếng hỏi :

- Cô nhìn thấy gì rồi?

Kim Ty Yến hừ một tiếng.

- Y chết không nhắm được mắt, là vì sao?

Kim Ty Yến vẫn im lặng.

- Chuyện đó không nói nữa, nhưng còn những chỗ sơ hở lẽ ra phải che giấu mà các người lại bỏ qua, nên ta chẳng biết các người nói cẩn thận là cẩn thận cái gì.

Kim Ty Yến nhin không được cất tiếng hỏi :

- Sơ hở chỗ nào?

- Mới rồi kể cả cô thì trên mặt đất có bốn người, lại chỉ có một người nằm trong vũng máu, chỉ có hai thanh kiếm dính máu, phi tiêu treo nhạc của Công Tôn Tiếp rơi ngay dưới chân y, kiếm của y tuốt ra khỏi vỏ rồi nhưng không dính máu, ta rất lạ là ba người các người làm sao mà cũng lặn ra trên đất đấy.

Rõ ràng đó là một sơ hở rất lớn, nhưng nếu Thẩm Thăng Y không bình tĩnh thì không phải là sơ hở.

Cho nên Kim Ty Yến chỉ cười nhạt một tiếng nói :

- Người khỏi cần nói nhiều, tóm lại là người cẩn thận còn bọn ta thì không, thì đã làm sao?

- Sao cũng được, hiện ta chỉ muốn hỏi rõ mấy chuyện.

- Cứ hỏi đi.

- Tốt nhất là cô cứ trả lời cho thật.

- Tới nước này rồi thì ta chả còn gì để không thật nữa.

- Chuyện bài “Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú” của Ma giáo cô nói là có thật hay không?

- Nếu người cho là thật thì ta cũng chẳng còn cách nào khác, chẳng qua ta chỉ nói chuyện cũ, chẳng hề ép người phải tin.

Thẩm Thăng Y giận quá lại hỏi :

- Cô tới tìm Chu Vân lúc nào?

- Trước đây mười ngày.

- Vì cái gì?

Kim Ty Yến lạnh lùng nói :

- Vì người! Xưa nay ta đều lưu ý tới hành tung của người, lần này biết người xuống Giang Nam, trong vòng nửa tháng chắc sẽ đi ngang qua đây, mà nếu đi đường khác, thì ta cũng đã sắp đặt một kế hay để mời người tới.

- Chuyện đó thì có liên quan gì tới Chu Vân?

- Chu Vân là một trong mười tám đệ tử tục gia hào kiệt của phái Thiếu Lâm, y bị ám toán mà chết, người phái Thiếu Lâm nhất định không chịu bỏ qua, nơi này lại không xa chùa Thiếu Lâm núi Tung Sơn bao nhiêu, trước khi người tới, Chu Vân đã chết, sau khi người tới, người cứu viện của phái Thiếu Lâm cũng đã tới, ta đã tính toán thời gian rất sát, thế nào người cũng không có thời giờ để điều tra cho rõ, người giết Chu Vân là bạn của ta, người cũng là bạn của ta, lại xông bừa vào nhà họ Chu đòi bài “Thiên địa giao chinh âm dương đại bí phú”, thế nào cũng có chuyện xung đột, xung đột thì khó tránh khỏi thương vong, thế lực phái Thiếu Lâm rất lớn, chỉ cần một người ngã xuống dưới kiếm của người, thì người chỉ có cách mang tính mạng ra mà bồi thường.

Nghe tới đó, Thẩm Thăng Y đã toát mồ hôi lạnh.

Kim Ty Yến vẫn còn nói tiếp :

- Cho dù người may mắn thoát thân được, thì vẫn còn ba thanh kiếm đang chờ người ở đây!

- Cô thật là độc ác.

Thẩm Thăng Y từ từ thở ra một hơi dài.

Kim Ty Yến nói tiếp :

- Kế hoạch vốn có của ta đại để như vậy, nhưng vì Công Tôn Tiếp đi cùng người nên cũng phải thay đổi chút ít, biết người trên đường đi đã bị hòa thượng chùa Thiếu Lâm tập kích mấy lần, thì lời nói của ta so với dự định cũng có vài chỗ khác nhau.

Thẩm Thăng Y chợt ngắt lời Kim Ty Yến :

- Những người tập kích ta trên đường hoàn toàn không phải hòa thượng chùa Thiếu Lâm, bọn họ lúc ấy tuy đã nhận được thư nhưng chưa lên đường.

Kim Ty Yến sững sốt hỏi :

- Vậy những hòa thượng tập kích người là sư ở miếu hoang nào?

- Ta đang định hỏi cô.

- Không phải người của ta.

Thẩm Thăng Y nhìn Kim Ty Yến chằm chằm.

Kim Ty Yến nhìn lại Thẩm Thăng Y, dáng vẻ rất thành thật.

- “Thế thì lạ thật”. - Thẩm Thăng Y trầm ngâm.

Kim Ty Yến cũng vừa hiểu ra, gật đầu nói :

- Té ra người phái Thiếu Lâm chưa tới nhà họ Chu, người may mắn thật.

Thẩm Thăng Y cười gượng.

Quả chàng rất may, có điều chỉ chút nữa là theo chiếc xe ngựa bay luôn xuống vực, tan xương nát thịt.

- Rõ ràng người đã thuyết phục được mẹ con nhà họ Chu.

- “Ồ”. - Thẩm Thăng Y không phủ nhận.

- Đã mồm mép, lại còn may mắn, chẳng lạ gì người yên ổn về được tới đây.

- Đáng tiếc là đã quá muộn.

Thẩm Thăng Y ánh mắt dán vào mặt Công Tôn Tiếp, trong con người có ánh sáng lóe lên, như ngọn lửa.

Ánh lệ giàn giụa, ánh lửa căm hờn.

Kim Ty Yến không đếm xỉa gì tới, lại hỏi :

- Người còn chuyện gì chưa rõ không?

- “Chỉ có một chuyện” - Thẩm Thăng Y trầm giọng nói - “là dính líu tới hai người bạn này của cô”.

- Họ hoàn toàn không phải là sứ giả của Ma giáo Tây phương.

- “Ta biết rồi” - Thẩm Thăng Y giọng nói càng trầm - “không phải ta muốn hỏi chuyện đó”.

- Vậy người muốn biết chuyện gì?

- Đúng là hai người bạn họ giết Công Tôn Tiếp phải không?

- “Đúng”. - giọng Tiền Khởi vang lên.

Thôi Hạo nói thêm một câu :

- Kim Ty Yến bất ngờ từ phía sau giữ chặt hai tay y, bọn ta trước mặt hạ thủ.

Một Thôi Hạo không phải là chuyện quan trọng, câu nói này buông ra thì Kim Ty Yến không sao chối nữa.

Kim Ty Yến chỉ cười nhạt, nàng ta cũng chẳng để tâm.

Thẩm Thăng Y thì để tâm.

Chàng đột ngột ngừng đầu, nhìn vào mặt ba người, trong mắt chỉ có lửa.

Lửa căm hờn.

- Giỏi! Giỏi lắm!

Rõ ràng chàng không nén giận được.

Thôi Hạo lại cười rộ :

- Ta chẳng thấy có gì là giỏi, nên biết rằng bọn ta không ra tay thì thôi, chứ đã ra tay thì tam kiếm hợp bích, ba người đồng tâm.

- Ba vị thật là bạn tốt.

- Không phải là bạn, mà là chủ và người được thuê.

- Té ra hai vị được Kim Ty Yến mời tới đánh mướn.

- Giết mướn!

Thôi Hạo lập tức đính chính cách nói của Thẩm Thăng Y.

Lúc bấy giờ Thẩm Thăng Y mới nhìn tới hai thanh kiếm như cương châm trong tay Tiền Khởi và Thôi Hạo, chợt hỏi :

- Hai vị có quan hệ thế nào với Thập nhị liên hoàn ổ?

Thôi Hạo cười lớn nói :

- Ta vào Thập nhị liên hoàn ổ năm hai mươi tuổi!

Tiền Khởi lạnh lùng :

- Ta thì sớm hơn y ba năm.

- “Ủa” - Thẩm Thăng Y lập tức hỏi ngay - “Thanh Long Bạch Hổ, Chu Tước Huyền Vũ, Ngân Bằng Kim Phụng, Phần Báo Hồng Lang, Hoa Hạc Tử Cáp, Cẩm Tỷ Hắc Sa, các người thuộc nhóm nào trong Thập nhị liên hoàn ổ?”

- Hắc Sa ổ!

- Hắc Sa ổ xếp thứ mười hai!

Thôi Hạo cười nhạt một tiếng nói :

- Thập nhị liên hoàn ổ không phân biệt thứ tự theo danh hiệu trên dưới, người đứng lấy đó mà mĩa mai bọn ta.

Thẩm Thăng Y không đáp.

Kim Ty Yến bên cạnh lại cười nhạt hỏi :

- Còn muốn hỏi gì không?

Thẩm Thăng Y từ từ lắc đầu.

Kim Ty Yến không hỏi nữa, Tiền Khởi và Thôi Hạo cũng im lặng.

Trong chớp mắt không khí trong gác Thanh Phong đượm vẻ chết chóc.

Cũng đúng lúc ấy, mái tóc trên vai Thẩm Thăng Y chợt bị gió thổi bay tung.

* * * * *

Gió thổi qua cửa sổ, lùa vào gác Thanh Phong.

Gió bắc tháng mười hai tái tê lạnh buốt.

Ánh lửa trong mắt Thẩm Thăng Y càng lúc càng sáng, tay trái chàng đã đặt lên cán kiếm.

Kiếm đã ra khỏi vỏ!

Tiếng quát xé không gian lập tức vang lên, hai thanh kiếm của Tiền Khởi và Thôi Hạo và một chuồng một kiếm của Kim Ty Yến nhất tề đánh luôn vào Thẩm Thăng Y.

Kiếm vừa nhanh vừa độc.

Thanh kiếm của Kim Ty Yến chớp lóe mắt, hai thanh kiếm của Tiền Khởi và Thôi Hạo thì chỉ còn là hai vầng ánh sáng đen bay lượn, ngoài cùng luồng ánh sáng đen có một điểm ánh sáng đỏ như máu.

Máu của Công Tôn Tiếp.

Kiếm giống như cương châm, rít lên như cương châm xé gió.

Kiếm bên tay phải của Kim Ty Yến lại không có tiếng gió, một chuồng võ ra cũng không nghe tiếng, giống như không hết sức, còn thương xót không nỡ hạ thủ.

Nhưng Kim Ty Yến dường như không phải là loại nữ nhân chịu tha mạng cho Thẩm Thăng Y.

Ba thanh kiếm tuy đâm vào những chỗ khác nhau, song mục đích đều là nhằm giết Thẩm Thăng Y.

Lúc giết Công Tôn Tiếp, Tiền Khởi và Thôi Hạo chỉ phóng một kiếm, lần này kiếm đi chưa được nửa đường đã biến chiêu bảy lần.

Thái độ của họ rất giống như mục hạ vô nhân, nhưng thật ra rất thận trọng.

So với họ thì Kim Ty Yến càng hiểu rõ hơn về võ công của Thẩm Thăng Y, nên nàng ra tay chỉ đánh có một chiêu, đâm thẳng vào giữa ngực Thẩm Thăng Y.

Nếu đâm trúng được vào ngực, thì một kiếm cũng quá đủ.

Thẩm Thăng Y kiếm chĩa lên trời, ngón tay cái phía dưới cầm, mũi kiếm che trên huyệt Mi Tâm, giống như vô sự, nhưng di chuyển một cái đã lập tức đánh ra trước ba kiếm của đối phương.

Ánh kiếm như tia chớp từ trên chém xuống, chỉ một nhát đã chặn đứng mười bốn nhát kiếm của Tiền Khởi và Thôi Hạo, cán kiếm cũng đồng thời hất mũi kiếm của Kim Ty Yến ra.

Kim Ty Yến ngoài kiếm bên tay phải còn có chưởng bên tay trái, thanh kiếm bị hất ra, chưởng đã thừa cơ đánh vào huyệt Không Môn.

Tiếc là chưởng trái của Thẩm Thăng Y đang ở huyệt Không Môn.

Chát một tiếng, hai chưởng chạm nhau, Kim Ty Yến kêu lên một tiếng, thân hình tung lên hai trượng, bay luôn qua cửa sổ ra ngoài.

Ba người trong gác Thanh Phong bắt giác sững sờ.

Thẩm Thăng Y thật không tin rằng chưởng lực của mình lợi hại đến thế.

Tiền Khởi và Thôi Hạo cũng không tin.

Thôi Hạo cười nhạt nói :

- Ta thấy Kim Ty Yến bay ra lần này chắc không trở vào nữa đâu.

Tiền Khởi thờ dài một tiếng tỏ vẻ không biết làm sao :

- Cô ta đã trả đủ tiền, không còn việc gì ở đây, nếu là ta, chỉ sợ là ta đã đi trước lâu rồi.

- Ồ, mới rồi cô ta đã bỏ ra không ít sức lực, loại khách hàng như thế cũng khó tìm được, rõ ràng chúng ta không nên yêu cầu cô ta giúp đỡ nữa.

Trong lúc trò chuyện, ít nhất hai người cũng đã đâm Thẩm Thăng Y năm sáu mươi kiếm, Thẩm Thăng Y mà để ý nghe họ trò chuyện, thì trên người nếu không bị thủng năm sáu mươi lỗ thì cũng bị thủng không ít.

Nhưng chàng không bị đâm trúng nhát nào.

Chàng đỡ gạt năm sáu mươi nhát kiếm không chút lằm lẩn, đánh trả luôn hai ba mươi nhát.

Trong chớp mắt ấy chàng phóng kiếm như là có ba Tiền Khởi hay ba Thôi Hạo.

Tiền Khởi và Thôi Hạo lời nói vừa dừng lại, trên mặt không lộ vẻ gì.

Ba năm trước, họ chỉ thấy tay kiếm của Thập nhị liên hoàn ỏ là nhanh, đến nay họ đã có dịp biết thế nà mới được gọi là khoái kiếm.

Vừa im bật, hai người da thịt trên mặt đã co rút lại, ra tay càng mau lẹ tàn độc! Dường như họ đã rõ, nếu Thẩm Thăng Y không chết, thì họ cũng đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi gác Thanh Phong.

Một bao vàng lớn đang chờ họ, ngoài gác Thanh Phong còn có nhiều chỗ rất hay, hiện họ đang muốn rời khỏi nơi đây, rời thật nhanh.

Chỉ có một cách, là phải giết Thẩm Thăng Y thật mau.

Nên kiếm chiêu của họ càng mau lẹ tàn độc.

Kiếm giống ngọn cương châm như lưỡi rắn độc, kim ong vàng, vòi muỗi.

Thẩm Thăng Y bắt giác thở dài một tiếng, đến giờ chàng mới biết vì sao người giang hồ coi Thập nhị liên hoàn ỏ là một nơi đáng sợ.

Thanh Long Bạch Hồ, Chu Tước Huyền Vũ, Ngân Bằng Kim Phụng, Phấn Báo Hồng Lang, Hoa Hạc Tử Cáp, Cẩm Tỷ Hắc Sa, mười hai nhóm sát thủ liên hoàn, Tiền Khởi và Thôi Hạo trước mặt đây chỉ là hai sát thủ trong nhóm Hắc Sa, thì sát thủ của Thập nhị liên hoàn ỏ rốt lại là bao nhiêu người, thế lực của Thập nhị liên hoàn ỏ ra sao, thật là khó mà tưởng tượng.

Có điều có một chuyện chàng dám nói chắc, là cho dù toàn bộ sát thủ của Thập nhị liên hoàn ổ tụ họp ngoài gác Thanh Phong, chàng cũng không bao giờ để hai người Tiền Khởi và Thôi Hạo được bình bình an an mà rời khỏi gác.

Kim Ty Yến mới rời bay ra sớm muộn gì cũng sẽ trở lại, hạng nữ nhân như cô ta thì chưa đạt được mục đích quyết chưa chịu thôi.

Về phía chàng, thì chuyện làm chàng tức giận nhất là bị lừa dối, huống hồ lần này không những tình bạn của riêng chàng bị lừa dối, còn có thêm tính mạng của một người bạn.

Chàng chỉ nóng nảy một lúc, rồi tâm tình mau chóng bình tĩnh trở lại.

Kim Ty Yến chạy rồi, còn hai sát thủ của Thập nhị liên hoàn ổ này bất kể thế nào cũng không cho chúng sống sót rời khỏi nơi đây được.

Thanh kiếm trong tay trái chàng trong chớp mắt trở nên rất lợi hại.

Kiểm ra chiêu “Lực Phách Hoa Sơn”, đúng theo kiếm pháp chính tông, ngàn cân giăng xuống, danh phù kỳ thực, quả nhiên có uy thế bạt sơn di đảo.

Hai người hai bên mỗi người bị chém một kiếm, cùng vào một chỗ, mà như là không chia ra nhát nào sau nhát nào trước.

Tiền Khởi thẳng thắn đón đỡ, hổ khẩu lập tức bị xé toác, thanh kiếm của Thôi Hạo thì bị hất tung ra, môn hộ trống trải.

Thẩm Thăng Y thừa cơ sấn vào.

Thôi Hạo cả kinh thất sắc, tay phải vung kiếm đánh trở lại, tay trái ra chiêu “Phân Hoa Phát Liễu” đánh vào mặt Thẩm Thăng Y.

Tay của y cũng độc như kiếm! Nhưng tiếc là không chỉ kiếm của y không nhanh bằng kiếm của Thẩm Thăng Y, mà cả tay quyền của y cũng chậm hơn tay quyền của Thẩm Thăng Y, chiêu “Phân Hoa Phát Liễu” mới đánh được nửa đường tay của Thẩm Thăng Y đã ở chỗ đó.

Nắm ngón tay kéo lại một cái, Thẩm Thăng Y đã nắm cứng Mạch Môn tay trái của Thôi Hạo.

Tay trái của Thôi Hạo vừa rời như là đưa ra cho Thẩm Thăng Y nắm lấy vậy.

Tiếng la hoảng của y chưa kịp bật ra, mồ hôi lạnh đã toát ra đầy mặt.

Tay phải của Thẩm Thăng Y nếu không mạnh tới bảy trăm cân, ít nhất cũng là sáu trăm chín mươi cân.

Xương cổ tay trái của Thôi Hạo cho dù có cứng rắn, không bị vỡ nát nhưng khí lực toàn thân của y đã mất hết, thanh kiếm trong tay phải phóng tới Thẩm Thăng Y cũng rũ xống nửa đường, thanh kiếm trong tay trái của Thẩm Thăng Y đang chém xuống đã tới trước mắt y.

Thôi Hạo chỉ còn hy vọng vào Tiền Khởi, vì Tiền Khởi là bạn của y, bạn thân.

Tiền Khởi cũng không để y thất vọng, một nhát kiếm phóng tới xuyên qua ngực y.

Bạn tốt quả là rất ít.

Khuôn mặt Thôi Hạo lập tức trắng bệch đi mấy phần.

Tiền Khởi cũng biến sắc.

Thẩm Thăng Y nắm lấy Thôi Hạo, môn hộ để trống, y ở bên cạnh thừa cơ phóng kiếm đâm vào lưng chàng.

Xưa nay y quen nắm lấy cơ hội, lợi dụng cơ hội.

Đây đúng là một cơ hội, một cơ hội rất tốt.

Cho nên nhát kiếm này y dùng toàn lực phóng ra, thế không thể thu về.

Đến khi y phát hiện rằng lưng Thẩm Thăng Y đột nhiên co lại, muốn thu kiếm về thì đã không kịp nữa.

Thanh kiếm vù một tiếng đánh lướt qua áo Thảm Thăng Y, đâm vào ngực Thôi Hạo.

Thảm Thăng Y không bị trúng kiếm, nhưng giống như bị đâm trúng.

Vừa rồi quả là chàng đã đem mạng sống của mình ra đánh cược, lối đánh cược này nếu không thắng thì nhất định bị coi là một người điên.

- Người điên rồi.

Tiền Khởi lập tức ngoác mồm cười lớn.

Thảm Thăng Y không điên, Tiền Khởi thì lại như muốn điên, câu nói vừa bật ra, y đã quát lên một tiếng quái dị, thân thể bay tung ra ngoài đập vào tường dội lại một cái rơi phịch xuống đất. Khuôn mặt trắng bệch, mồ hôi, máu, nước bọt, nước mũi... trong người có thứ nước nào chảy ra được thì đều chảy ra hết.

Y ngồi ở đó, ngực bị xé toác, tròng mắt không còn sinh khí, cổ họng cũng thế.

Không ai tưởng tượng được rằng cái khuỷu tay của Thảm Thăng Y lại thúc mạnh đến thế.

Tiền Khởi thì đã tưởng tượng được, nhưng không nói ra được nữa.

Y tuy vốn là người, nhưng đã trở thành một loại người khác.

Người chết.

Câu nói của y vừa buông ra, Thảm Thăng Y đã cấp kiếm vào cánh tay trái đánh luôn một khuỷu tay vào cổ họng y.

Đòn này cũng đúng là kiếm pháp chính tông, khuỷu tay vốn không phải là binh khí, nhưng cũng có thể phát ra uy lực như binh khí, cổ họng lại là chỗ không thể chịu nổi một đòn đánh.

Đòn đánh này khá bất ngờ, Tiền Khởi quả không ngờ tới.

Thôi Hạo cũng không may mắn hơn y, khuỷu tay trái của Thảm Thăng Y thúc ra phía sau, thanh kiếm lại phóng tới đúng vào huyệt Mi Tâm của y.

Mi Tâm cũng là chỗ trí mạng.

Một kiếm của Tiền Khởi không phải là trí mạng, nhất kiếm này của Thảm Thăng Y mới đúng là lấy mạng y.

Thảm Thăng Y buông lỏng tay.

Thân thể của Thôi Hạo lập tức nhũn ra đổ vật xuống.

Thảm Thăng Y tra kiếm vào vỏ, trên mặt không hề có vẻ tươi cười, tuy chàng giết được Tiền Khởi và Thôi Hạo, nhưng không có ích lợi gì cho Công Tôn Tiếp.

Người chết không sống lại được nữa.

Thảm Thăng Y từ từ ngồi xổm xuống, nhặt mớ phi tiêu treo nhạc trên mặt đất, tra lại thanh kiếm của Công Tôn Tiếp vào vỏ, rồi mới bế thi thể Công Tôn Tiếp lên.

Động tác của chàng rất từ từ.

Đôi mắt của Công Tôn Tiếp vẫn chưa chịu nhắm lại, hai tròng mắt vốn như rực lửa, hiện tại đã lạnh ngắt, lạnh ngắt giữa gió.

Rèm cửa tung bay, trên gác Thanh Phong lại có gió.

* * * * *

Gió trên đường càng mạnh hơn.

Không gian vắng lặng, trên đường vắng lặng.

Đêm nay là đêm nào?

Công Tôn Tiếp, đã trên lưng ngựa, cương ngựa trong tay Thẩm Thăng Y....

(mất hai trang)

...Thẩm Thăng Y nhìn thấy bấy nhiêu nhân mã của chùa Thiếu Lâm, mới biết là vừa rồi mình đã đánh ngã một người cướp ngựa.

Chàng nói là mượn, nhưng hành động lúc ấy chẳng khác gì cướp.

Các hòa thượng chùa Thiếu Lâm dĩ nhiên nhớ được gã cuồng đồ, nhưng lại không biết gã cuồng đồ lớn mật này đã tới cổng nhà họ Chu trước đó không lâu, tự xưng là bạn của Kim Ty Yến.

Nhưng hai gia nhân thì đều biết, tuy họ đều là lớn tuổi nhưng trí nhớ còn tốt, mắt nhìn còn tinh tường, đã thấy Thẩm Thăng Y từ xa phóng như bay lại.

Chỉ thấy có một mình Thẩm Thăng Y, còn tiểu thư cùng đi và phu nhân cùng quản gia lên đường theo sau ngay chẳng thấy đâu cả, hai người vừa nghĩ tới đó, khuôn mặt già nua lập tức trắng bệch, hai cây gậy chỉ vào Thẩm Thăng Y phát run lên, tựa hồ muốn nói mà không nói ra lời.

Họ không nói ra thì còn tốt, chứ nói ra rồi thì quả là có chuyện không hay cho Thẩm Thăng Y.

“Chính là y!”, chỉ có ba tiếng ấy.

Ba tiếng cũng quá đủ.

- Chính là y à?

Các hòa thượng chùa Thiếu Lâm cùng ứng thanh quay đầu, một nửa biến sắc.

Trước đó, chắc chắn hai gia nhân đã nói với họ không ít chuyện “tốt” về Thẩm Thăng Y, mà đối với Thẩm Thăng Y, họ cũng chỉ có ấn tượng “tốt”.

Hòa thượng già mặc áo trắng vẻ mặt chẳng có chút nào thân thiện, ông ta không những có địa vị cao nhất trong đám hòa thượng, mà nhân lực cũng lợi hại hơn cả, vừa nhìn qua đã thấy Công Tôn Tiếp toàn thân đầm máu nằm trên lưng ngựa.

Nhưng ông ta không thấy được mặt Công Tôn Tiếp.

- Tiểu thư của các người đi cùng với người này à?

Giọng nói của hòa thượng già chợt đành lại.

Hai gia nhân gật đầu lia lịa.

- Người này dắt một con ngựa chở một người toàn thân đầy máu.

Hòa thượng già nói xong câu ấy, ngoài hai gia nhân, ít nhất còn có hơn mười hòa thượng hai bên sẵn ra.

Thẩm Thăng Y cũng đã nhìn thấy nhân mã chùa Thiếu Lâm từ xa, chàng cũng nghĩ rằng đó có thể là nhân mã chùa Thiếu Lâm.

Chàng lại không biết hai gia nhân già cầm gậy chỉ trở vào mình là có ý gì.

Khoảng cách vẫn còn xa, hòa thượng già nói chuyện gì với hai gia nhân dĩ nhiên chàng không nghe rõ.

Có điều trong thấy hai gia nhân và mười mấy hòa thượng hằm hằm xông về phía mình, không cần nghe chàng cũng biết là mình lại gặp phải chuyện rắc rối.

Chàng chỉ hy vọng ba người bọn Chu Phụng kịp thời về tới, mà cũng chỉ có ba người bọn họ mới có thể giải thích mọi chuyện một cách rõ ràng.

Dĩ nhiên chàng cũng rõ rằng nếu ba người bọn Chu Phụng đã về tới nhà, thì đã không để hai gia nhân già ra ra đón người ngựa của Thiếu Lâm.

Chàng chợt thấy có khả năng hôm nay mình xúi quẩy.

Một người bắt đầu xúi quẩy, chuyện rắc rối cũng phát sinh, mà không phải chỉ là một chuyện.

Thẩm Thăng Y cũng không phải là ngoại lệ.

Ba người bọn Chu Phụng về không kịp, hòa thượng Trí Thâm lại vừa tới.

Con ngựa của Thẩm Thăng Y mà y cưỡi quả nhiên chỉ kiệt sức nhất thời, không bao lâu đã trở lại bình thường, tuy y tới chậm một chút, nhưng tới rất đúng lúc.

Chuyển qua góc phố, vừa liếc mắt nhìn thấy Thẩm Thăng Y, nổi cảm tức trong lòng Trí Thâm lập tức bùng lên.

Phật còn nổi nóng, huống chi là hòa thượng?

Vừa nhìn thấy huynh đệ đồng môn nhao nhao xông về phía Thẩm Thăng Y, Trí Thâm càng không thể đứng ngoài nhìn, quát lớn một tiếng, từ lưng ngựa vọt ra nhảy xổ về phía Thẩm Thăng Y, người chưa tới, đã phát ra một quyền.

Quyền phong ào ào nổi lên.

Bách Bộ thần quyền của phái Thiếu Lâm xưa nay nổi tiếng là cương mãnh.

Quyền phong của Trí Thâm tuy chưa đạt tới mức bách bộ nhưng cũng đã đạt tới hai ba mươi bước.

Hiện tại khoảng cách giữa y với Thẩm Thăng Y chỉ còn mười mấy bước.

Thẩm Thăng Y nghe tiếng gió quay đầu nhìn, trông thấy Trí Thâm trong lòng càng biết là không hay.

Chàng quát khẽ một tiếng, tay trái vỗ vào lưng ngựa, đẩy con ngựa chở xác Công Tôn Tiếp về phía tường, tay phải lật một cái biến chưởng thành quyền đánh thẳng ra phía trước đón đỡ tay quyền của Trí Thâm.

“Bùng” một tiếng, Trí Thâm từ trên không rơi xuống, Thẩm Thăng Y chỉ đảo người một cái.

- Tiểu tử giỏi lắm!

Trí Thâm hai chân xoạc ra, thân hình vững như núi, nắm tay để ngang hông, vận khí vào đan điền chuẩn bị phát quyền.

- Hòa thượng giỏi!

Thẩm Thăng Y hững hờ buông một tiếng, hai chân không ra chữ đinh cũng chẳng ra chữ bát, đứng im tại chỗ.

Đó chỉ là tùy tiện mà đứng, nhưng khí thế trông đã hơn người.

Chỉ có bậc cao thủ trải qua trăm trận, thân mang tuyệt kỹ mới có dáng vẻ hơn người như vậy.

Trí Thâm nhìn thấy, nhóm hòa thượng kia cũng nhìn thấy, bóng người loang loáng chớp lên đều rơi xuống, dừng lại thủ thế cách Thẩm Thăng Y ngoài một trượng.

Phía sau nhóm hòa thượng này lại có những hòa thượng nối nhau lẳng không vọt tới, đồ đệ chùa Thiếu Lâm quả nhiên có phong độ trước việc nghĩa không chịu kém người.

Hòa thượng già cũng thế, càng già càng mạnh mẽ, người đi sau mà tới trước, nhóm hòa thượng thứ hai chưa kịp đáp xuống, ông ta đã rơi vào giữa vòng vây, tới trước mặt Thẩm Thăng Y cất tiếng niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật.

Giọng hòa thượng già sang sảng như tiếng đại hồng chung, vang rền làm người ta choáng tai.

Thẩm Thăng Y nghe xong lại có vẻ hững hờ, có điều công lực của hòa thượng già này quả vô cùng thâm hậu, chàng nghe xong đã biết ngay lần này rắc rối hơn chàng nghĩ nhiều.

Chàng không nói gì, hòa thượng còn niệm Phật hiệu chứ chàng thì không lên tiếng.

Hòa thượng già niệm Phật hiệu xong, trầm giọng nói :

- Lão nạp là Ngô Không.

Thẩm Thăng Y quan sát ông ta từ trên xuống dưới một lượt, cất tiếng hỏi :

- Ngộ Không của chùa Thiếu Lâm à?
- “Lão nạp quả từ Thiếu Lâm tới” - Ngộ Không vuốt chòm râu bạc - “thí chủ biết lão nạp à?”
- Bây giờ mới biết.
- A di đà Phật.

Ngộ Không lại niệm Phật hiệu, dường như chỉ sợ không dọa được Thảm Thăng Y.

Thảm Thăng Y thản nhiên nói :

- Ta thấy ngươi là cao thủ.

Ngộ Không cao giọng :

- Lão nạp thấy thí chủ cũng là cao thủ, Chu Vân không phải là đối thủ của thí chủ, lão nạp cũng chưa chắc đã là đối thủ.

Thảm Thăng Y không nói gì, chàng nghe rõ trong câu nói của Ngộ Không còn có ý khác nữa.

Ngộ Không quả nhiên có ý khác, ngừng một chút lại nói tiếp :

- Nhưng cho dù không phải là đối thủ của thí chủ, đêm nay lão nạp cũng muốn đòi lễ công bằng cho Chu sư diệt.

Thảm Thăng Y lúc ấy mới nói :

- Hòa thượng định giảng đạo lý à?

Ngộ Không còn chưa đáp, Trí Thâm bên cạnh đã cười nhạt nói ngay :

- Hạng người như ngươi thì có đạo lý nào giảng cho được?

Câu nói vừa dứt, y đã chuẩn bị phát quyền.

Ngộ Không vội quát cản lại :

- Trí Thâm lui ra, chuyện này để sư phụ giải quyết.

Té ra Ngộ Không là sư phụ của Trí Thâm.

Trí Thâm nghe thế chỉ có cách lui ra.

- Có đệ tử ở đây, sư phụ cần gì phải ra tay.

Hai hòa thượng trung niên lập tức bước tới đứng hai bên Ngộ Không.

Hai hòa thượng này thái dương nhô cao, mắt hiện tinh quang, công phu tu vi xem ra đều cao hơn Trí Thâm.

Đệ tử Thiếu Lâm quả nhiên đều không phải người tầm thường.

Hai hòa thượng này sấn lên, số hòa thượng còn lại cũng đều sấn lên.

Quy củ của chùa Thiếu Lâm phân chia trên dưới rất nghiêm mật, các hòa thượng đều tôn trọng sư phụ.

Hai ba chục hòa thượng nhất tề tràn tới, ít nhất Thảm Thăng Y cũng phải dùng kiếm mới ngăn lại được.

Người còn có thể lỡ tay, kiếm lại càng không có mất, dùng kiếm thì khó mà không gây đổ máu.

Thảm Thăng Y tuy đã hiểu rõ, nhưng cũng không muốn rút kiếm làm người ta bị thương, nên chỉ cười nhạt một tiếng nói :

- Hòa thượng Thiếu Lâm té ra cũng là bọn lấy nhiều hiếp ít, cậy thế khinh người mà thôi.

Chàng biết Thiếu Lâm là danh môn đại phái, phải nói như thế thì các hòa thượng mới tạm thời không xông lên nữa.

Hai ba chục hòa thượng quả nhiên đều dừng lại, chỉ còn có một người sấn tới.

Là Trí Thâm.

Trí Thâm sấn lên ba bước, lớn tiếng quát :

- Tiểu tử nhà ngươi nói bậy cái gì đấy, một mình bần tăng đánh nhau với ngươi thôi.

Lần này Ngộ Không không ngăn trở.

Trí Thâm không chần chờ gì, lập tức ra tay.

- Đỡ hai quyền của ta đây!

Y quát lớn một tiếng, Bách Bộ thân quyền từ không lập tức đánh tới Thảm Thăng Y.

Đó là quyền tay phải, quyền sau còn mạnh hơn quyền trước.

Trước mặt bấy nhiêu đồng môn, lẽ nào Trí Thâm không dốc hết sức.

Thảm Thăng Y không hề né qua, cũng không đổi quyền, xoay người vung tay, chưởng trái đè một cái ấn một cái, hóa giải luồng lực đạo trên quyền thứ nhất của Trí Thâm, quyền bên trái cũng đồng thời đẩy ra thẳng thắn đánh vào quyền thứ hai.

“Bùng” một tiếng quyền phong chạm nhau trên không, tuyết dưới mặt đất cuốn lên, che lấp cả người Trí Thâm.

Trong chớp mắt ấy y khuất hẳn người trong đám tuyết.

Thảm Thăng Y nửa người trên lại lắc một cái, nhìn lại Trí Thâm, thì ít nhất y cũng lui lại ba bước, vừa đứng trở về chỗ cũ.

Trí Thâm khuôn mặt vừa rồi đỏ bừng giờ đã trở nên trắng bệch.

Đám tuyết rơi xuống đầy mặt y.

Tuyết trắng như bụi.

Trong bụi tuyết chợt có một tia máu phun ra.

Một cái bóng người từ bức tường bên cạnh chợt lảng không vọt tới, một nhát kiếm bổ xuống cái đầu trọc của Trí Thâm.

Hòa thượng chùa Thiếu Lâm tuy là võ công cao cường, nhưng người có kinh nghiệm lâm địch không nhiều, gặp lúc bị ám toán thì phản ứng không đủ mau lẹ, không đủ linh hoạt, nói gì người ám toán Trí Thâm lại là cao thủ về kiếm.

Trí Thâm thậm chí không kịp kêu lên một tiếng, cái đầu trọc bị chém làm hai mảnh.

Tấm thân không còn sức sống đổ vật xuống đất, người kia cũng đồng thời đáp xuống đất nhẹ như chim én không một tiếng động.

Toàn bộ số hòa thượng đều biến sắc la hoảng.

Về mặt Thảm Thăng Y càng khó coi hơn cả mặt của đám hòa thượng .

Người kia cất tiếng cười khanh khách nói :

- Ai dám làm khó cho bạn thân của Kim Ty Yến, Kim Ty Yến ta là người đầu tiên không tha cho y.

Không phải Kim Ty Yến thì là ai?

- Kim Ty Yến!

Các hòa thượng chùa Thiếu lâm lại biến sắc la hoảng.

Về mặt Thảm Thăng Y trông càng khó coi.

Tuy chàng biết Kim Ty Yến nhất định không chịu thôi, nhưng không ngờ nàng ta lại tới hại chàng lần nữa mau lẹ như thế.

Lần này Kim Ty Yến lại dùng một cách rất tàn độc.

Thẩm Thăng Y đang nghĩ không biết làm sao để nói rõ mọi chuyện cho các hòa thượng Thiếu Lâm.

Chắc chắn bọn họ không tha Kim Ty Yến, cũng không tha cho một bạn thân của Kim Ty Yến.

Chính là mục đích của Kim Ty Yến!

Hiện tại mục đích ấy đã đạt được rồi.

Kim Ty Yến nói xong, vọt luôn qua bức tường bỏ đi! Nàng ta chỉ là lợi dụng hòa thượng chùa Thiếu Lâm đối phó với Thẩm Thăng Y, chứ hoàn toàn không muốn họ quay ra đối phó với mình.

Nàng cũng biết hòa thượng chùa Thiếu Lâm rất lợi hại, có điều biết chưa đủ.

Thân hình còn đang trên không, Kim Ty Yến liếc mắt đã thấy hai hòa thượng trung niên chia ra hai bên nhảy xổ lên đầu tường.

Võ công của phái Thiếu Lâm tuy không lấy khinh công làm sở trường, nhưng khinh công của hai hòa thượng kia chẳng thua gì Kim Ty Yến, mà điểm quan trọng là họ còn đứng gần bức tường hơn Trí Thâm.

Kim Ty Yến chém chết Trí Thâm, thân hình tự nhiên cũng phải đáp xuống cạnh chỗ y đứng, hiện tại nàng ta nhảy lên bức tường dĩ nhiên phải từ chỗ xa hơn so với hai hòa thượng trung niên một chút.

Một chút ấy cũng quá đủ, Kim Ty Yến còn chưa tới bức tường, hai hòa thượng kia đã đứng trên đầu tường chờ nàng.

“Xuống!”, một tiếng quát vang, hai hòa thượng kia như đôi rồng ra bể, chia ra hai bên giáp kích, bốn luồng quyền phong lập tức phát ra.

Quyền phong cứng mạnh, hai hòa thượng này rõ ràng đã luyện được Bách Bộ thần quyền, so với Trí Thâm còn cao hơn hẳn.

Bốn phát quyền này về kinh lực dĩ nhiên ít nhất phải mạnh gấp đôi hai quyền của Trí Thâm.

Kim Ty Yến người đang trên không, không sao dùng lực, làm sao đỡ được, nhưng nàng ta thông minh hơn người, vừa nhìn thấy không đỡ được, lập tức dùng chiêu “Yến Tử Đảo Xuyên Liêm” lật người một cái mượn sức quyền phong bay trở lại.

Vừa đáp xuống đất, Kim Ty Yến đã bị cả chục hòa thượng vây lại, ánh mắt người nào cũng rực vẻ căm thù.

Lần này thì Kim Ty Yến không sao cười nổi.

Thẩm Thăng Y thì đã không cười nổi từ lâu, thái độ của số hòa thượng còn lại đối với chàng cũng chẳng có gì là hay.

Chàng nhìn thấy Kim Ty Yến rơi xuống đất, chợt xoay chuyển ý nghĩ, lập tức định xông qua bắt Kim Ty Yến.

Cách tốt nhất là cứ bắt Kim Ty Yến trước đã.

Tiếc là các hòa thượng chùa Thiếu Lâm không biết gì về nỗi khổ tâm của chàng, họ chỉ biết Kim Ty Yến vừa vì bạn mà giết một sư huynh đệ của họ.

Dĩ nhiên họ cũng không thể buông tha cho bạn thân của Kim Ty Yến.

Thẩm Thăng Y vừa nhích chân, bốn phía đã xuất hiện ba thanh giới đao, bốn ngọn thiền trượng, bảy thanh Nguyệt nha phương tiện sẵn, một ngọn Kim cương bổng, còn có Bách Bộ thần quyền, ngoài ra còn có hòa thượng Ngộ Không đứng một bên trừng trừng nhìn vào.

Một người mà đã tức giận thì rất dễ quên bẵng tất cả mọi quy củ, hòa thượng thì cũng là người.

Hiện tại đám hòa thượng Thiếu Lâm đang vô cùng tức giận.

Riêng Thẩm Thăng Y thì ít nhất cũng tức giận gấp đôi.

* * * * *

Kim Ty Yến cũng đang cảm hờn.

Chung quanh nàng xuất hiện bốn thứ khí giới, tất cả là mười ngọn, trong đó đã có hai thanh giới đao chém vào nàng.

Kim Ty Yến vừa đỡ được hai thanh đao, ba ngọn thiên trượng đã chia theo ba lộ thượng trung hạ đánh tới!

Đám tuyết bay trên đầu nàng lập tức bị đánh bật đi, ngọn thiên trượng ở giữa đập vào lưng thì ít ra nàng cũng phải thổ huyết, lại còn ngọn thiên trượng đánh dưới chân thì nặng như gốc cây bật rễ, không sao đỡ được.

Kim Ty Yến dường như tránh né ba ngọn thiên trượng rất dễ dàng, nhưng trong tiếng gió rít vù vù, trên đầu lại chợt xuất hiện thêm một chiếc phi bạt.

Phi bạt là loại ám khí lớn, phi bạt của hòa thượng chùa Thiếu Lâm lại càng lớn, loại ám khí này đánh ra, không chỉ thủng một lỗ mà còn có thể cắt đứt người làm đôi.

8. Mấy Phen Tranh Sóng Chết-một Kiếm Sạch Ân Cừu

Kim Ty Yến không bị đứt người làm đôi.

Nàng không phải là hạng người cam chịu chết.

Một đôi phi bạt bay lướt qua đầu nàng, chiếc nào cũng vạch nửa vòng tròn trong không trung bay trở về tay của hòa thượng phóng bạt, nhưng không chờ đôi bạt bay ra lần nữa, ba ngọn Nguyệt nha phương tiện sẵn đã ồ ạt đánh lên.

Phương tiện sẵn là binh khí nặng, Kim Ty Yến không dám đón đỡ, nàng lật người hai cái đã dùng nhiều sức lực, định mở đường chạy thì bị ba ngọn Phương tiện sẵn bức bách phải lui.

Nàng còn chưa kịp vùng kiếm mở đường tháo chạy, một chiêu Bách Bộ thần quyền đã đợi bên cạnh.

“Đánh!”, một tiếng quát lớn, quyền phong ào lên cuốn tới.

Kim Ty Yến chân đạp theo Thất Tinh bộ pháp tránh qua, không để quyền đánh trúng.

Quyền thứ nhất đánh trượt, quyền thứ hai đã tới, giới đao, Phương tiện sẵn, thiên trượng ào ào như sóng nước đổ tới, còn có đôi phi bạt đang chuẩn bị công kích.

Kim Ty Yến mặt trắng bệch.

Đột nhiên mười hòa thượng đều ngậy người ra, nhất tề đình chỉ thể công quay đầu nhìn ra cạnh con đường.

Một chiếc xe song mã từ góc phố ầm ầm lao tới.

Vó ngựa dồn dập, bánh xe quay tít, người dong xe hò hét quát tháo như sấm.

Người này mặc áo dài trắng, mặt cũng bịt khăn trắng.

Y hò hét quát tháo như một người khùng.

Nhưng y không khùng.

Đám hòa thượng còn đang nhìn, tiếng quát tháo của y chợt ngừng lại, lại kêu lớn một tiếng :

- Kim Ty Yến lên xe!

Lời buông rơi xuống, ngọn roi dài trong tay người áo trắng đập như bất kể xuống đầu xuống mặt bốn hòa thượng đứng cạnh đường.

Roi nặng thật!

Roi đánh xuống đất, tuyết văng tung toé, đá xanh lát đường cơ hồ lộ cả ra, đánh trúng người thì làm sao chịu được?

Bốn hòa thượng cuống cuống đón đỡ, Kim Ty Yến cũng không phải là kẻ không biết lợi dụng thời cơ, thân hình ứng tiếng bay vọt lên không như một con chim én.

Nàng vọt một cái ra ba trượng, vừa tới sau cổ xe.

Kim Ty Yến quả nhiên danh bất hư truyền.

Cửa xe đã mở sẵn, Kim Ty Yến nghiêng người vọt vào, đóng ngay cửa lại, người áo trắng lập tức thu roi, cổ xe ngựa lại lao nhanh đi!

Hai chiếc phi bạt tức thời đánh theo.

Hòa thượng chùa Thiếu Lâm hoàn toàn không phải là bọn ngu.

Chiếc bạt thứ nhất đánh trúng cửa xe.

Cửa xe răng rắc vỡ nát, chiếc bạt thứ hai lập tức theo chỗ vỡ bay vào trong xe.

Hòa thượng thật giỏi, phi bạt thật hay.

Nhưng đáng tiếc, “keng” một tiếng, chiếc bạt thứ hai vừa bay vào đã từ trong xe bay dội trở ra.

Kiểm trong tay, Kim Ty Yến đối phó với một chiếc phi bạt chẳng phải là khó.

Chiếc bạt bay ra khỏi xe, tiếng cười khanh khách đặc ý của Kim Ty Yến trong thùng xe cũng vang lên.

Nữ nhân này có lúc cũng gặp may như thế.

Đám hòa thượng chùa Thiếu Lâm tức nổ ruột, gầm lên một tiếng, bóng người chớp loạn lên, nhất tề đuổi theo.

Xe bốn bốn ngựa khó đuổi, xe song mã cũng không dễ mà đuổi kịp.

Trong chớp mắt cổ xe xông qua qua ngã tư, lao vào góc ngoặt chạy mau về phía trước.

Đám hòa thượng chùa Thiếu Lâm nhao nhao gầm thét, đuổi riết không tha.

Thẩm Thăng Y thì không may mắn như Kim Ty Yến.

Phía bên góc phố tuy gà bay chó chạy loạn lên như vậy, nhưng các hòa thượng bên này không ngó tới lấy một cái, xem ra họ đã quyết ăn tươi nuốt sống Thẩm Thăng Y.

Hai bên đến lúc này vẫn chưa động thủ, nhưng đã sắp động.

Thẩm Thăng Y trông như vô sự.

Địch không động, ta không động, địch vừa động, ta động trước, phần đông cao thủ đều như vậy. Nhưng muốn làm được như vậy không dễ, trước hết là phải trầm tĩnh nhẫn nại.

Trong số hòa thượng có không ít cao thủ, tiếc rằng không phải tất cả đều là cao thủ.

Đã có người ngấm ngầm di động, đã có người không nhìn được nữa.

“Oa” một tiếng kêu lớn, một luồng đao quang bắn thẳng lên không, một hòa thượng lẳng không vọt lên.

Người hạ xuống! Đao hạ xuống!

Thanh giới đao đã lẳng không chém thẳng xuống đầu Thẩm Thăng Y.

Cuộc đấu lập tức phát động.

Hai thanh giới đao khác, bốn cây thiền trượng, bảy ngọn Nguyệt nha Phương tiện sẵn, một ngọn Kim cương bổng lập tức đánh ra.

Phi bạt cũng không chịu chậm hơn.

Buông khỏi tay là ám khí, cầm trong tay là binh khí ngấn.

Ngấn đi một tắc là hiểm một tắc, võ khí càng ngấn càng hiểm.

Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ.

Chàng không thể không rút kiếm!

Lưỡi đao chém xuống đầu, kiếm vung lên ngăn đón, keng một tiếng hắt lưỡi đao ra, Thẩm Thăng Y tay phải chọt vươn ra, hòa thượng cầm đao còn chưa rơi xuống đất thì thấy lưng cứng đờ, đã bị tay phải Thẩm Thăng Y nắm lấy hông trái.

Y thất thanh la hoảng, ngọn giới đao chênh chếch chém ngược lại liên tiếp hai mươi tám nhát, Thẩm Thăng Y mà không buông tay, cánh tay phải chỉ sợ bị bầm nát như tương.

Nhát đao thứ nhất còn chưa chém tới, Thẩm Thăng Y đã buông tay!

Thân hình hòa thượng kia lại không rơi xuống đất mà tung ra hai trượng, bay lên đầu tường.

Gạch ngói đầu tường lập tức bay tung toé, mấy đao sau cùng trong hai mươi tám đao của hòa thượng đã chém lên tường.

Xem ra không phải là tự y bay về phía đó.

Thẩm Thăng Y tay phải ném hòa thượng kia đi, thanh kiếm trong tay trái đồng thời hắt một đôi phi bạt bên trái bay tới, tay phải đón hai thanh giới đao, vội vàng nên không kịp nhìn ngó gì tới hòa thượng kia, chẳng lạ gì chàng chỉ còn cách quăng y đi.

Sau giới đao, phi bạt lại còn có thiên trượng.

Thiên trượng chưa đánh tới, “này”, một tiếng thét vang, một hòa thượng từ bên cạnh sấn vào, một chiêu Bách Bộ thần quyền đẩy ra.

Thẩm Thăng Y thanh kiếm trong tay trái vạch mau thành một màn kiếm quang cắt đứt quyền phong, tay phải đồng thời lật lên, ngón cái và ngón trỏ co lại bật ra, đúng lúc búng vào chiếc phi bạt đang sa mau xuống mặt.

“Keng” một tiếng, chiếc phi bạt bay chênh qua một bên, vừa khéo chặn được hai ngọn Phương tiện sấn đang đánh vào Thẩm Thăng Y.

“Soạt soạt” hai tiếng, phi bạt leng keng rơi xuống đất, hai ngọn Phương tiện sấn chỉ còn hai cái cán, lưỡi sấn đã rơi trên mặt đất.

Phi bạt bay vòng trên không, mượn lực phá lực, sắc bén khôn sánh, Thẩm Thăng Y co ngón tay búng vào đúng chỗ, không những không làm giảm lực đạo trên chiếc phi bạt mà còn làm nó bay mau hơn, chỉ có phương hướng là thay đổi.

Hòa thượng phóng phi bạt trợn mắt sững sờ, hai hòa thượng bị phi bạt chém đứt Phương tiện sấn cũng ngơ ngác nhìn vào hai cái cán sấn trong tay.

Ngón tay trở của Thẩm Thăng Y thật ra cũng rất tệ, chàng còn phải đối phó với những hòa thượng chưa ngẩn người ra.

Thiên trượng lại đánh tới, chỉ có một ngọn!

Một trượng mà thanh thế ghê người.

Ngọn thiên trượng ra chiêu “Hoành Tảo Thiên Quân” mã quét ngang lưng Thẩm Thăng Y, dùng chiêu thức của côn bổng, uy thế còn lợi hại đáng sợ hơn nhiều.

Hai tay phải có khí lực vài chục cân mới có thể sử dụng thiên trượng, nhưng hai tay hòa thượng này đâu phải chỉ có vài chục cân khí lực.

Y đứng sừng sững như một ngọn núi, vung trượng một cái như có thể lay non dốc biển.

Chỉ có đồ ngu mới đón đỡ một trượng như vậy.

Thẩm Thăng Y không phải là đồ ngu.

Thiên trượng còn chưa quét tới, Thảm Thăng Y thân hình đã bị trượng phong cuốn bay lên, giống như lá rụng đầu thu, bông bay cuối xuân, lãng đãng phiêu hốt phía trên ngọn trượng.

Lúc ấy nói ra thì có vẻ khoa trương, nhưng khoảng cách quả thật rất gần, thoát nhìn giống hệt như Thảm Thăng Y bị trượng phong của hòa thượng đánh tung ra.

Phía sau hòa thượng cầm trượng có năm sáu hòa thượng khác cũng lăm tưởng như vậy, đến khi họ phát giác ra là lăm, Thảm Thăng Y đã theo trượng phong lãng không lật một cái rơi xuống trước mặt họ.

Năm sáu hòa thượng này toàn dùng binh khí dài, thiên trượng, Nguyệt nha, Phương tiện sản và Kim cương bổng, khoảng cách xa thì uy lực rất mạnh, nhưng gần quá thì không có tác dụng gì.

Thảm Thăng Y hiện tại đứng ở chỗ ngay cả kiếm cũng khó thi triển.

Mấy hòa thượng kia lập tức luống cuống, cũng không biết là nên tạm thời vứt bỏ binh khí hay là lùi lại tránh né.

Thảm Thăng Y thì biết, thanh kiếm của chàng không biết đã tra vào vỏ từ lúc nào, thân hình vừa đáp xuống, hai chưởng đã vung ra.

Trong chớp mắt bóng người bay tung, tiếng la hoảng nói nhau rộ lên.

Mấy hòa thượng kia đứng túm tụm cả lại ở một chỗ, trong tay lại toàn binh khí dài, nên khi Thảm Thăng Y sản vào, tung tóe ra như bầy gà bị ném đá.

Những hòa thượng khác tuy định tới giúp, nhưng chớp mắt cũng không biết làm sao giúp bây giờ.

Hòa thượng Ngộ Không đứng bên cạnh nhìn thấy, lại cơ hồ không hề tức giận.

Ông ta cũng tức giận, nhưng lập tức trấn tĩnh lại ngay.

Trên mặt đất hiện ra một khoảng trống lớn, bảy người ở đó chỉ còn có một người.

Thảm Thăng Y!

Dưới chân Thảm Thăng Y có một ngọn thiên trượng, hai thanh Phương tiện sản, chỗ đầu tường đối diện với chàng thì có thêm sáu hòa thượng.

Mười hai con mắt trừng trừng ngó vào Thảm Thăng Y, sáu hòa thượng kia không nói được câu nào.

Những hòa thượng khác vừa sợ vừa giận, cũng đứng ngây người ra tại chỗ.

Thảm Thăng Y trong một hơi thở đã nắm sáu hòa thượng quăng lên đầu tường, tuy là khéo léo nhưng cũng phải dùng sức không ít.

Trời đất chợt yên tĩnh trở lại.

Nhưng chỉ là yên tĩnh trong một thoáng, tiếng quát tháo lập tức vang lên, các hòa thượng xung quanh đều sản tới.

Ngộ Không không nhịn được, chợt quát lớn một tiếng :

- Các người lui lại cho ta.

Ông ta gọi mọi người lui lại, còn mình thì từ từ bước tới.

Đại sư phụ rốt lại cũng đã ra ngựa.

Đám hòa thượng lập tức im lặng lùi cả lại, xưa nay họ rất tin tưởng vào võ công của sư phụ.

Ngộ Không bước tới rất chậm, nhưng mỗi bước dường như có thêm một phần sát khí tỏa ra.

Thảm Thăng Y cũng lập tức ngưng thần, chàng hít sâu một hơi, nhìn vào người Ngộ Không.

Ngộ Không bước tới bảy bước, chợt dừng lại.

Làn sát khí lập tức như ngưng tụ lại.

“A di đà Phật”, lại một tiếng niệm Phật hiệu phá tan bầu sát khí ngưng kết, Ngộ Không chấp tay nói :

- Thí chủ quả nhiên võ công cao cường.

Thẩm Thăng Y hững hờ nói :

- Đó là vì đệ tử của quý phái chưa đủ kinh nghiệm lâm địch.

- Ủa?

- Vậy thì hòa thượng luyện võ để làm gì?

- Chỉ là để thân thể khỏe mạnh.

- Mới rồi thi triển võ công té ra chỉ là để thân thể khỏe mạnh à?

Ngộ Không vội nói :

- A di đà Phật, nói ác quá ác quá. Lão nạp và bọn đệ tử đây chẳng qua chỉ muốn hỏi thí chủ về một chút công đạo.

- Một chút công đạo nghe hay đấy.

“A di đà Phật”, Ngộ Không lại niệm Phật hiệu rồi nói ngay vào chuyện :

- Với võ công của thí chủ thì chắc chắn không phải là kẻ vô danh trong trong giang hồ, mà lão nạp còn chưa thỉnh giáo.

- May mà ta còn giữ được mạng sống, nếu không bây giờ hòa thượng mới thỉnh giáo thì làm sao ta trả lời được?

- A di đà Phật, thí chủ không cần rườm rà, bản tăng xưa nay không đánh nhau với kẻ vô danh.

Khẩu khí của Ngộ Không tựa như là chỉ cần Thẩm Thăng Y xưng tên xong, ông ta sẽ lập tức động thủ.

Thẩm Thăng Y đã nhận ra nhà sư này không phải tầm thường, đánh nhau lần này không những có thể bất phân thắng bại mà còn có thể lưỡng bại câu thương.

Đó chính là mong ước của Kim Ty Yến.

Nhưng trận đánh này dường như không thể tránh khỏi.

Thẩm Thăng Y thở hắt ra, đang định nói tên họ, từ góc phố chợt vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, lại một người một ngựa phóng mau tới.

Đám hòa thượng đã có kinh nghiệm, mười chín người quay mình, thiền trượng giới đao, binh khí dài ngắn phi bật ám khí đã lăm lăm ở tay chuẩn bị ra đòn.

Đúng lúc ấy một giọng nữ nhân trên ngựa kêu to :

- Ngộ Không sư bá!

Hòa thượng dùng phi bạt lập tức toát mồ hôi lạnh.

Xung hô như thế, người tới rõ ràng là bên mình, nếu phi bạt đã phóng ra, người tới tất nhiên không đề phòng, ắt là rủi ro.

Ngộ Không nghe tiếng gọi cũng thoáng sửng sốt, đưa mắt nhìn ra, vội vàng kêu lên :

- Phụng nhi cẩn thận!

Cô gái kia chính là Chu Phụng, nàng tựa hồ không nghe thấy câu nói của Ngộ Không, cứ phóng ngựa thẳng về phía Thẩm Thăng Y.

Ngộ Không chợt hoảng sợ vận chân khí ra hai chưởng, chỉ chờ Thẩm Thăng Y có cử động nào khác lạ, ông ta sẽ chẳng cần khách sáo nữa, đánh luôn cho thẳng giấc này một chiêu Bách Bộ thần quyền.

Bách Bộ thần quyền của Ngô Không dĩ nhiên cao cường hơn Trí Thâm, may mà Thảm Thăng Y chỉ thử phào một hơi.

Chu Phụng tới, đối với chàng rõ ràng là một việc vô cùng đáng mừng.

Chu Phụng tới cạnh Thảm Thăng Y thì nhảy xuống ngựa, lạ lùng hỏi :

- Thảm đại hiệp, có chuyện gì xảy ra vậy?

Thảm Thăng Y cười cười đáp :

- Chẳng có chuyện gì cả, chỉ là vị sư bá Ngô Không này của cô định đánh cho ta một trận thôi.

Chu Phụng ngạc nhiên nhìn Ngô Không.

Ngô Không đang trợn mắt, vừa thấy Chu Phụng nhìn qua, vội vàng hỏi :

- Phụng nhi, chẳng lẽ đây không phải là kẻ giết cha ngươi sao?

Chu Phụng lắc đầu lia lịa nói :

- Sao lại thế được, Thảm đại hiệp đây chỉ là bị Kim Ty Yến hãm hại, rơi vào bẫy của mẹ ta thôi.

Ngô Không trầm ngâm không đáp, cũng không ngờ vực nhiều về lời Chu Phụng, ông ta đứng bên cạnh đã nhìn thấy rất rõ, Kim Ty Yến giết chết Trí Thâm rồi lập tức tháo chạy, nhưng gã tiểu tử vô danh này đánh nhau một trận mới rồi, nếu quả y có ý giết người, ít nhất sáu hòa thượng bị y ném lên tường cũng khó mà giữ được tính mạng, nhưng y chỉ ném họ lên tường thôi.

Ông ta trầm ngâm một hồi rồi hỏi :

- Người nói cái gì Thảm đại hiệp?

Chu Phụng lúc ấy mới biết cho đến giờ vị sư bá của nàng vẫn chưa biết người mình định đánh là ai, không kìm được phá ra cười ngặt.

Ngô Không nghe tiếng cười sững sờ.

Chu Phụng vẫn không quên trước mắt là sư bá, vội vàng im bặt, giới thiệu với ông ta :

- Vị này chính là Thảm Thăng Y Thảm đại hiệp danh chấn giang hồ!

Giọng nói của nàng không lớn, nhưng trên phố lớn vắng vẻ, các hòa thượng đều nghe rõ, không hẹn mà cùng bật tiếng la hoảng.

- Thảm Thăng Y à?

Đám hòa thượng này tuy ít khi qua lại giang hồ, nhưng bạn đồng đạo vô lâm rất nhiều người ghé chùa Thiếu Lâm kể lại chuyện trên giang hồ, đặc biệt là những chuyện lớn.

Xưa nay Thảm Thăng Y qua lại giang hồ lại làm nhiều chuyện, mà đều là chuyện lớn.

Bảy hòa thượng bị Thảm Thăng Y lần lượt ném lên tường vốn vẫn có chỗ chưa phục, có chỗ khó chịu, lúc ấy đều lộ vẻ thỏa mãn.

Những người thua dưới tay Thảm Thăng Y không ai không phải là nhân vật nổi tiếng, họ có thua dưới tay chàng cũng chẳng phải là điều mất mặt.

Ngô Không sắc mặt cũng thay đổi hẳn, lập tức cười lớn nói :

- Ta cũng đang lạ lùng người này là ai mà lại có bản lĩnh như thế, té ra là Thảm đại hiệp!

Thảm Thăng Y lại thử dài một tiếng nói :

- Thật ra ta không có ý đánh nhau với các người!

- A di đà Phật! Tội lỗi quá tội lỗi quá!

Ngô Không thoáng đỏ mặt, lại nói qua chuyện khác :

- Nhưng Kim Ty Yến nói Thảm đại hiệp là bạn cô ta mà?

Thảm Thăng Y ánh mắt chợt trở nên lạnh lẽo :

- Loại bạn tốt như thế thì Thảm Thăng Y ta với không tới. Trước giờ Tý đêm nay thì đúng, còn có thể gọi là bạn bè, nhưng đó là vì ta không biết người hay kẻ dở, có mắt không trông!

Chu Phụng nghe tới đó đã nghĩ rằng sau khi Thảm Thăng Y về lại gác Thanh Phong nhất định đã có chuyện gì xảy ra, còn chưa kịp hỏi thì Thảm Thăng Y lại nói tiếp :

- Người giết bạn của ta nhất định không phải là bạn của ta!

Chu Phụng vội hỏi :

- Kim Ty Yến đã giết ai rồi?

- Công Tôn Tiếp!

Thảm Thăng Y tay phải run run chỉ vào con ngựa chở xác Công Tôn Tiếp chàng dắt theo khi nãy đang đứng cạnh chàng.

Ngô Không cũng biến sắc hỏi :

- Thảm đại hiệp nói là Công Tôn Tiếp được ca ngợi “Cầm kỳ thứ nhất, thơ rượu thứ hai, ám khí thứ ba, kiếm thuật thứ tư” đa tài đa nghệ, nổi tiếng khắp Giang Nam phải không?

Thảm Thăng Y im lặng gật đầu.

“A di đà Phật!”, Ngô Không lại tuyên niệm Phật hiệu, trên mặt đầy vẻ cảm khái.

Chu Phụng vội hỏi :

- Kim Ty Yến hiện đang ở đâu?

- Không biết, nhưng mới rồi cô ta xuất hiện ở đây, miệng nói rằng ai coi thường bạn của cô ta thì cô ta là người đầu tiên không chịu bỏ qua, một kiếm đánh lén giết chết một đồ đệ của sư bá cô.

Chu Phụng đã nhìn thấy xác Trí Thâm, gật đầu nói :

- Thế cũng không lạ gì sư bá của ta lại muốn động thủ với huynh, nữ nhân này lòng dạ ác độc thật!

Thảm Thăng Y thở dài :

- Cũng chỉ vì năm xưa ta đánh bại cô ta, nên cô ta muốn trả thù.

- Mọi chuyện phát sinh đều bắt đầu từ đó à?

Thảm Thăng Y thở dài gật đầu :

- Cô ta tính ra cũng là kiếm khách nổi tiếng trong võ lâm, mà lại dùng tới thủ đoạn hèn hạ thế này thật ta không ngờ, về cái chết của lệnh tôn ta thật áy náy.

- Huynh không cần phải áy náy.

- Nếu không có chuyện của ta, lệnh tôn đâu bị hại thế này.

- Mụ ta đã rắp tâm dùng cách này trả thù, sớm muộn gì cũng hại một người, nên tìm tới hại gia phụ có lẽ cũng là ý trời thôi.

Chu Phụng cũng thở dài một tiếng, hỏi sang chuyện khác :

- Vậy sau đó ra sao?

- Một cỗ xe ngựa chợt xuất hiện, trên xe có một người áo trắng vung roi mở đường. Kim Ty Yến nhân cơ hội phá vòng vây nhảy lên xe chạy mất.

- Huynh không đuổi theo à?

- Lúc ấy ta đang phải thù tiếp hơn chục vị cao tăng chùa Thiếu Lâm bao vây ở đây.

Ngô Không vội ngẩng đầu ngưỡng nghịu cười :

- Có điều cứ yên tâm, đã có hơn mười người của chúng ta đuổi theo.

Thẩm Thăng Y lại nói :

- Ta không hy vọng họ đuổi kịp.

Ngô Không sửng sốt.

Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng :

- Nếu đuổi kịp thì khó mà tránh được một phen ác chiến, chẳng phải ta dám coi thường tăng nhân chùa Thiếu Lâm, nhưng Kim Ty Yến thủ đoạn độc ác, lại thêm người áo trắng võ công như thế, xong một trận ác chiến này rồi thì cho dù các tăng nhân chùa Thiếu Lâm có thắng lợi sợ cũng phải trả một cái giá đắt.

Ngô Không nghe nói bất giác hoảng sợ.

Thẩm Thăng Y lại thở dài :

- Ta thật rất không muốn vì chuyện này của ta mà lại có thêm người khác mất mạng.

- A di đà Phật, thí chủ lòng dạ nghĩa hiệp, bản tính rất khâm phục, có điều trừ ma vệ đạo thì đệ tử phái Thiếu Lâm ta không hề so đo trả giá.

Thẩm Thăng Y im bặt, chàng biết nếu nói nữa thì thế nào Ngô Không cũng sẽ giảng đạo lý một hồi.

Chàng không ưa đám sư sãi, cũng chẳng hứng thú gì đạo lý của họ.

Ngô Không lại niệm Phật hiệu một tiếng, dường như định giảng đạo lý cho Thẩm Thăng Y một lúc thật, may mà Chu Phụng đã kịp thời lên tiếng trước, hỏi :

- Thẩm đại hiệp có nhận ra người áo trắng ấy là ai không?

- “Y che kín cả mặt mày không thấy gì cả, nhưng cũng rất có thể là kẻ thù của ta”. - Thẩm Thăng Y chợt cười nhạt - “Mà như thế thì càng hay”.

Chu Phụng không hiểu.

Thẩm Thăng Y nói luôn :

- Sớm muộn gì y cũng sẽ tìm tới ta, nên rốt lại thế nào ta cũng thấy được mặt y.

- Hiện tại huynh định làm gì?

- Còn phải lo liệu việc chôn cất Công Tôn huynh, rồi ta sẽ đợi họ ở đây lối năm bữa nửa tháng, xem họ chuẩn bị giở trò gì với ta.

- Thế thì hay lắm, huynh nên ở luôn tại nhà ta đi. Một là họ có thể nghĩ thế, sẽ tới nhà ta tìm huynh, hai là việc chôn cất Công Tôn đại hiệp cũng cần có người giúp đỡ này nọ...

- Như vậy càng hay, có điều làm phiền...

- “Không đâu mà” - Chu Phụng vội nói - “Cha ta lúc sinh tiền rất hiếu khách, còn mẹ ta nhất định cũng rất thích huynh ở lại trong nhà”.

- Phải rồi, lệnh đường...

- Ngựa của Mã đại thúc đã đưa cho ta, nên phải một lúc nữa họ mới về tới.

- “Ừa” - Thẩm Thăng Y quay đầu nhìn ra góc phố nói - “Ý tốt của cô nương ta xin cảm ơn, hiện tại ta phải đi tìm ngay mười vị đại sư, thì thế Công Tôn huynh xin cô nương tạm thời cho đưa vào trong nhà được không?”

Chu Phụng vội vỗ tay gọi hai gia nhân già, dặn dò qua loa vài câu.

Ngô Không lúc ấy đã bước lên, chấp tay nói :

- Lão nạp cùng đi với Thảm đại hiệp.

Thảm Thăng Y cười nói :

- Có đại sư đi cùng thì tốt nhất, nếu không lại khó tránh khỏi chuyện hiểu lầm.

Chu Phụng đứng bên cạnh cũng nói :

- Ta cũng đi, đường đất chỗ này ta rất thạo.

Thảm Thăng Y không phản đối, đánh lửa lên trước nhất, bước vào dãy phố dài tối om.

Đêm càng khuya.

Trăng đã xế xuống đầu tường phía Tây, hai bức tường không còn ánh lửa đèn soi tới rơi vào màn đêm tối đen.

* * * * *

Xe ngựa lao đi trong màn đêm, rẽ qua một đường rồi lại một đường ngang, bánh xe quay tít, vó ngựa dồn dập, phá tan màn đêm yên tĩnh.

Xa xa phía sau xe vẫn là mười hòa thượng chùa Thiếu Lâm.

Con đường ngoặt sang phải rẽ sang trái, xe tuy chạy nhanh nhưng quanh bên nọ rẽ bên kia cũng mất nhiều thì giờ, nên đôi chân của các hòa thượng tuy không mau bằng chân ngựa, vẫn giữ nguyên được khoảng cách với cỗ xe.

Xe rầm rập, ngựa hí vang, các nhà sư tuy có lúc không nhìn thấy nhưng vẫn nghe thấy.

Có điều họ muốn đuổi kịp cỗ xe cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Khoảng cách hiện tại đã có phần xa hơn.

Cỗ xe đã rẽ vào một con đường, hai bên tường cao tít tắp, phóng thẳng về phía trước.

Vào đường thẳng, xe chạy càng mau.

Đáng tiếc đây là một con đường cụt.

Cuối đường cũng là một dãy tường cao chắn ngang, hai bên tuy cũng có lối rẽ, nhưng không đáng gọi là ngõ hẻm, vì tối đa cũng chỉ một con ngựa đi lọt.

Đối với xe ngựa thì đó là một con đường chết.

Trước không đường chạy, sau có quân đuổi, người trên xe nếu không có ý dựa lưng vào tường tử chiến, cũng chỉ có cách liều mạng lao xe vào hẻm.

Nhưng cách nào cũng phải dừng xe lại đã, nếu không sẽ húc luôn vào tường.

Cỗ xe lại không dừng.

Thật ra ngựa cũng muốn dừng, tiếc là thùng xe phía sau không hiểu biết gì, không bằng cả ngựa, bánh xe cứ xoay tít, ầm ầm đập luôn vào tường.

Tường không sập, thùng xe cũng rất chắc, nên húc vào tường rồi thì tung trở ra.

Chiếc xe đổ xuống.

Đây không thể nói là gà què bay tung, nhưng cũng không thể nói là người ngã ngựa quy, vì chỉ có ngựa, không có người.

Không có người nào cả.

* * * * *

Người đi đâu rồi?

Mười hòa thượng kia không những khí lực mạnh mẽ mà khinh công cũng chẳng kém, cỗ xe vừa đổ xuống không lâu, họ đã ồ ạt vọt tới.

Đám hòa thượng vừa xúm vào, cỗ xe lập tức tan nát.

Thiên trượng, Nguyệt nha, Phương tiện sẵn đều là binh khí nặng mấy chục cân, muốn đập nát một cái thùng xe cũng dễ như ăn cơm.

Trong thùng xe lại không có người, người chết cũng không có.

* * * * *

Người đi đâu rồi?

- “Theo ta thấy, xe ngựa vừa chạy vào đường này, người trên xe đã phát giác đây là hẻm cụt, nên đã bỏ xe chạy lấy người, nếu không chẳng có lý do gì xe ngựa lại chạy thẳng tới, đập thẳng vào tường” - Ánh mắt Ngộ Không sáng lên.

Thẩm Thăng Y không phản đối, chàng cũng nghĩ thế.

Chu Phụng bên cạnh chàng cũng liên tiếp gật đầu.

Ba người bọn họ tìm tới nơi, sai mười hòa thượng kia chia nhau sục sạo tìm kiếm ở những hẻm nhỏ hai bên con đường cụt, nhưng chẳng tìm được gì.

Một người trong bọn nghe nói chợt buột miệng hỏi :

- Biết đâu họ núp sau tường?

Ngộ Không gật đầu đáp :

- Rất có thể.

- Vậy thì chúng ta vượt qua tường tìm xem.

- “Không thể được”. - Ngộ Không vội cản lại - “Phía sau tường đều là nhà dân, chúng ta có lần mò trong đó nửa ngày cũng không tìm ra được, hơn thế người vốn chẳng quan tâm gì tới chuyện không có quan hệ với mình, nếu chúng ta vượt qua tường sấn vào nhà họ tìm kiếm lại động chạm này nọ, họ chẳng lịch sự đâu”.

- Thì bắt quá giết bừa đi một phen!

- “A di đà Phật, nói ác quá ác quá” - Ngộ Không thở dài - “Người xuất gia sao lại tùy ý gây sự, dấy động chuyện chém giết? Vả lại họ cũng chẳng còn ở đó đâu, chắc đã rời đi từ lâu rồi”.

- Vậy làm sao?

- Chúng ta tạm thời quay về nghỉ ngơi qua đêm nay đã, sáng mai sẽ hành động, chia nhau tìm ra bốn phía điều tra.

Hòa thượng kia đành lui lại.

Ngộ Không lại nhìn qua Thẩm Thăng Y :

- Thẩm đại hiệp, ý người thế nào?

- Ta thấy như thế là tốt nhất.

Chu Phụng lại hỏi :

- Huynh đoán hiện giờ họ đang ở đâu?

Thẩm Thăng Y cười gượng.

* * * * *

Bên trái là đường nhỏ, bên phải là sông con.

Trên đường tuyết phủ, dưới sông băng dày, hai người đi ở ven đường, người áo trắng đi trước, Kim Ty Yến đi sau.

Ở đây là ngoài thành, phía Tây thành.

Gió buồn trắng lạnh.

Người áo trắng đã gỡ tấm khăn che mặt trên đường đi, dưới ánh trắng khuôn mặt y trắng như tuyết, lạnh như băng.

Kim Ty Yến không quen biết người này, cũng không rõ tại sao y sẵn sàng đắc tội với phái Thiếu Lâm, liều mạng cứu mình.

Người này suốt từ đầu ngoài tiếng gọi nàng lên xe, gọi nàng đi theo, không nói năng gì cả.

Kim Ty Yến cũng đi theo y tới đây.

Người này tuy là không quen, nhưng ít nhất cũng không phải là kẻ thù.

Không phải thù thì là bạn.

Cho nên nàng yên tâm.

Người áo trắng tựa hồ chẳng có mục đích gì.

Đi thế này thì chẳng thú vị gì, Kim Ty Yến nhin không nổi đang định hỏi, người áo trắng đi trước đã dừng lại.

- Đây đã là ngoài thành, đám hòa thượng phái Thiếu Lâm có đuổi cũng không đuổi tới đây đâu!

Người áo trắng lên tiếng, thân hình cũng từ từ quay lại nhìn Kim Ty Yến.

Kim Ty Yến lập tức rung mình một cái.

Đôi mắt của y trông không giống mắt người, cũng không giống mắt thú.

Mắt người mắt thú đều có thay đổi, có tình cảm, dù là đau buồn hay sung sướng, căm hận hay vui mừng, hoặc là tàn ác hay dịu hiền, phần lớn đều có thể nhận ra.

Đôi mắt của người áo trắng lại hoàn toàn không có tình cảm gì, không hề thay đổi.

- “Ồ!” - Kim Ty Yến làm ra vẻ thản nhiên hỏi - “Tại sao người cứu ta?”

Người áo trắng nhếch mép một cái, cười.

Chỉ có đôi môi cười, còn đôi mắt lạnh lẽo của y chẳng có vẻ gì là cười.

- Vì cô là kẻ thù của Thẩm Thăng Y.

Người áo trắng giọng nói cũng giống đôi mắt, chẳng có tình cảm gì.

Kim Ty Yến lúc ấy hoàn toàn yên tâm, mừng rỡ nói :

- Người cũng là kẻ thù của y sao?

- Phải!

Người áo trắng buông một tiếng giống như tiếng rần đuôi chuông kêu.

Kim Ty Yến nghe thế vừa sợ vừa mừng, hỏi ngay :

- Người là ai?

Người áo trắng tay phải như vung một chiếc đàn lớn, phanh áo ra, dưới lớp áo trắng lộ ra một bộ quần áo màu xanh nhạt bó sát người, mười thanh kiếm chênh chếch đan vào nhau trước ngực.

Kiểm chưa ra khỏi vỏ, Kim Ty Yến đã cảm thấy một làn sát khí lạnh buốt ràn rụa, nàng ta sửng sốt rồi như sợ nhớ điều gì đó, buông câu hỏi thăm dò :

- Có lẽ người là người của Vô Trường môn?

Người áo trắng gật đầu xác nhận.

- Vô Trường là gì của người?

- Là cha ta.

- Vô Trường công tử.

Kim Ty Yến rút lại đã rõ lai lịch người áo trắng.

- Quả là người trên giang hồ gọi ta như thế thật!

Người áo trắng nhếch mép, lại tỏ vẻ cười.

Kim Ty Yến chợt nghĩ ra, nói :

- Theo chỗ ta biết, lúc Thảm Thăng Y khiêu chiến với mười ba sát thủ, tướng lâm Vô Trường Quân cũng là một trong mười ba người, tới cửa khiêu chiến, giết chết Vô Trường Quân.

Vẻ cười cười trên môi Vô Trường công tử biến mất, y lạnh lùng nói :

- Lời đồn đại trên giang hồ không đúng, gia phụ vì bại dưới kiếm của Thảm Thăng Y nên ôm hận tự sát!

Kim Ty Yến không hề ngờ vực, nàng biết những bậc tiền bối võ lâm mà có cái tính nết như thế, đều sẽ dùng tới cách như thế.

- “Thắng thì vinh, bại thì nhục, người Vô Trường môn thà chết không chịu nhục” - Vô Trường công tử lạnh lùng hừ một tiếng, nói tiếp - “Đó là môn quy của Vô Trường môn chúng ta”.

Kim Ty Yến chỉ còn cách gật đầu, nói :

- Lời đồn đại trên giang hồ tuy không phải đều đúng sự thật, nhưng lệnh tôn cũng vì Thảm Thăng Y mà phải ôm hận tự sát.

- Cho nên người trong Vô Trường môn chúng ta thề không cùng sống với y.

- “Đúng là phải thế, đúng là phải thế!” - Kim Ty Yến dĩ nhiên tỏ vẻ tán thành.

- Người trong Vô Trường môn nhớ ơn nhớ thù, ơn thì phải trả, thù thì phải trả.

- “Đúng!” - Kim Ty Yến đẩy vẻ đồng cừu địch khái, hỏi qua chuyện khác - “Chưa rõ về mối thù này Vô Trường môn các người chuẩn bị báo thù thế nào?”

- Tìm ra nhược điểm trong kiếm pháp của Thảm Thăng Y, rồi ta sẽ gọi đích danh y khiêu chiến, chỉ mong đánh bại y, giết chết y.

- Ồ?

Lần này thì Kim Ty Yến tỏ vẻ thản nhiên, đối với việc làm oai hùng của Vô Trường công tử dường như nàng chẳng có gì là hứng thú.

Vô Trường công tử nói tiếp :

- Đó mới là nguyên nhân chủ yếu khiến ta cứu cô.

Kim Ty Yến không kìm được sửng sốt hỏi :

- Người cho rằng ta nói ra được nhược điểm trong kiếm pháp của Thảm Thăng Y à?

- Cô là một người thông minh, nói chuyện với một người thông minh rất hay, không cần phải giải thích nhiều.

- “Tiếc là ta không thể nói gì với người được cả” - Kim Ty Yến thở dài - “Nếu ta biết được nhược điểm trong kiếm pháp của y, y đã chết dưới kiếm của ta lâu rồi”.

- Trong thiên hạ không có cái gì là tuyệt đối hoàn chỉnh, kiếm pháp cũng thế, cô giao thủ với y, thấy y xuất thủ chắc không phải chỉ một lần, bằng vào kiến thức của cô, chắc có thể biết được chỗ nào mạnh chỗ nào yếu trong kiếm pháp của y.

Kim Ty Yến lại sửng sốt, cười gượng nói :

- Nếu quả y dùng cái gọi là kiếm pháp, thì quả không khó gì nhận ra chỗ sơ hở, vấn đề là tuy y dùng kiếm, nhưng đánh ra thì lại không ra kiếm pháp.

Vô Trường công tử trong mắt lộ vẻ lạ lùng, hỏi :

- Cô nói thế là ý tứ gì?

- Năm năm trước, lúc ta thua dưới kiếm của y, kiếm của y tuy lợi hại nhưng vẫn nhìn ra lộ số, nhưng từ nửa năm nay ta ngấm ngầm theo dõi y, lại như mới đây y vừa giết hai sát thủ của Thập nhị liên hoàn ổ trên gác Thanh Phong, thì kiếm của y lúc như kiếm lúc như quyền, căn bản không phải là lộ số kiếm pháp chính tông, thì còn biết phép tắc thế nào mà nói?

- Mới rồi ta cũng ở trên gác Thanh Phong, có điều không lộ mặt cho các người nhìn thấy, ta nhìn tới lúc cô thừa cơ vọt ra cửa sổ sau đó lại lén rình dưới cửa sổ nhìn vào, cũng thấy lối Thẩm Thăng Y giết hai sát thủ kia, lúc ấy ta cứ cho rằng y bất quá chỉ ngẫu nhiên mà đánh như thế, bây giờ nghe cô nói thì té ra không phải. Nếu thế thì xem ra kiếm thuật của y không còn nằm trong hình thức kiếm pháp nữa mà đã đạt tới mức Tâm kiếm hợp nhất rồi.

Kim Ty Yến cười gượng :

- Nếu chỉ là kiếm thôi thì cũng còn khá, toàn thân y cũng như thế, còn phải đề phòng cả tay y, chân y, đầu cho kiếm của y có chỗ sơ hở cũng không dễ mà thắng được.

Vô Trường công tử trầm ngâm không nói.

- Có điều, đúng là như người nói, trong thiên hạ không có cái gì là tuyệt đối hoàn chỉnh, nhược điểm thì y cũng có, nhưng không phải trên kiếm của y.

Vô Trường công tử ánh mắt chợt rực lên :

- Ở chỗ nào vậy?

Kim Ty Yến lạnh lùng :

- Tâm! Cái tâm của y không đủ tàn nhẫn, không đủ cứng rắn, nhiều tình cảm lắm, nhiều đạo nghĩa lắm, tiếc là hiện tại ta mà thấy y là phải vội vàng chạy trốn chết, chỗ nhược điểm ấy ta không thể lợi dụng được nữa rồi!

- “Ta thì không làm thế được!” - Vô Trường công tử ngẩng đầu lên nhìn trời - “Ta muốn quyết đấu công bằng, ta muốn đích thân đánh bại y, giết chết y!”

- “Chuyện đó thì ta không sao làm được” - Kim Ty Yến thở mạnh - “Ta lại cho rằng người muốn ta liên thủ đối phó với y”.

Vô Trường công tử cười nhạt, chợt hỏi :

- Cô có biết y xuất thân từ môn phái nào không?

Kim Ty Yến cười gượng :

- Chuyện đó thì phải hỏi ta. Về chuyện này ta đã mất bao nhiêu tâm huyết để tìm hiểu, nhưng chỉ biết được từ khi y ra mặt trong giang hồ, tìm Nhất Nộ Sát Long Thủ Tổ Kinh Hồng, dùng một thanh kiếm tay trái đón đỡ kiếm pháp Lôi Đình tam thập lục kích oai chấn võ lâm của Tổ Kinh Hồng thôi, còn trước đó thì không hề biết gì.

- Hơn năm năm trước, sau khi một kiếm đánh bại năm đại cao thủ Giang Nam các người, y giống như mai danh tuyệt tích, mãi đến đầu năm nay mới khiêu chiến với mười ba sát thủ, trong vòng bốn năm năm ấy người có biết y làm gì không?

- Chuyện lớn trong đời người.
- Chuyện gì?
- Lấy vợ.

Kim Ty Yến xem ra đã bỏ rất nhiều tâm huyết để điều tra về Thẩm Thăng Y, rõ ràng biết về chàng không ít, nói tiếp :

- Y lấy một cô gái tên Hoắc Thu Nga ở Giang Ninh làm vợ, sau đó dường như hoàn toàn tuyệt tích giang hồ, có người nói y đi buôn bán, kiếm được khá tiền lắm.
- Thế tại sao hiện tại y lại tái xuất giang hồ?
- Chắc người đã nghe nói tới Hương Tổ Lâu.
- Có nghe chút ít.
- Người ấy dùng một chiếc dù sắt xưng bá một phương, nghe nói quả thật có bản lĩnh.
- Y với Thẩm Thăng Y có quan hệ gì?
- Đầu năm nay Hương Tổ Lâu chết dưới kiếm của một Chức nghiệp sát thủ.
- Là một trong mười ba sát thủ phải không?
- Còn nổi tiếng hơn cả mười ba sát thủ, ba năm trước người giang hồ nghe tên là xanh mặt.
- Ai thế?
- Ngân Kiếm Sát Thủ Tôn Vũ.

Vô Trường công tử thoáng biến sắc, rõ ràng y đã nghe tới cái tên này, cũng sợ cái tên này.

Kim Ty Yến nói tiếp :

- Hương Tổ Lâu chết không lâu, anh em kết nghĩa của y là Thần Thâu Vu Khiêm, Lôi Tiên Thôi Quân cùng với hào kiệt nổi tiếng Lương Hà là bọn Song Phủ Khai Sơn Mã lão nhị, Thần Thương Thập Tam Lang bảy người nữa đêm xông vào nhà họ Thẩm ở Giang Ninh, nhưng không thấy ai trở ra, mà cũng trong đêm ấy nhà họ Thẩm phát hỏa cháy sạch, những người ở cạnh đó chỉ thấy Thẩm Thăng Y đứng một mình ngoài chỗ cháy, rồi sau đêm đó Thẩm Thăng Y tái xuất giang hồ. Điểm kỳ quái là y bỏ kiếm đi buôn suốt năm năm mà thân thủ lại cao cường hơn, nên thật ra ta hơi ngờ rằng trong năm năm ấy y không đi buôn mà là làm Chức nghiệp sát thủ, có thể y chính là Ngân Kiếm Sát Thủ Tôn Vũ mà người giang hồ nghe tên xanh mặt kia.

Vô Trường công tử trầm ngâm không nói.

- Nếu sự thật là thế, thì trong năm năm ấy không những y không bỏ kiếm mà còn lẩn lóc trên mũi kiếm, cũng chỉ có đám Chức nghiệp sát thủ mới giống y, trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng giữ được bình tĩnh, toàn thân trên dưới đều trở thành vũ khí, ra tay là lập tức đặt người ta vào chỗ chết, mà thật ra y ra tay đều là kết tinh của trí tuệ và kinh nghiệm.

Vô Trường công tử bất giác “Ồ” một tiếng.

- Đây có thể là ta nghĩ sai đoán bậy, nhưng quả sự thật là thế, người mà muốn quyết đấu công bằng để thắng y, trừ phi lúc ấy có kỳ tích phát sinh, hoặc giả người gặp được một phen kỳ ngộ thế nào đó, chứ nếu không thì ta thấy cho dù người có dốc ra bao nhiêu tâm huyết, kinh nghiệm tăng dần theo tuổi tác đi chăng nữa, năm mười năm nữa vẫn chưa phải là đối thủ của y.

Vô Trường công tử rốt lại đã biến sắc.

- Nên ta cho rằng tốt nhất người nên liên thủ với ta.

Vô Trường công tử lắc đầu ngay không hề suy nghĩ, cho dù y biến sắc, đôi mắt vẫn lạnh lùng không thay đổi như cũ, đối với y thì đã quyết định thế nào là làm thế ấy, không thay đổi gì cả.

- “Chuyện đó ta cũng không ép người” - Kim Ty Yến so so vai nói - “Ta chỉ biết có bấy nhiêu, còn thì tùy người”.

- Cảm ơn.

Vô Trường công tử lại thản nhiên cảm ơn một tiếng.

- Vậy thì không phải rồi, người cứu ta, vốn là ta phải cảm ơn người mới đúng.

Kim Ty Yến chợt hỏi :

- Bắt đầu từ gác Thanh Phong trở đi người vẫn theo sát sau lưng ta à?

- Có thể nói như thế.

- “Chẳng lạ gì lại đúng lúc như thế” - Kim Ty Yến lại hỏi ngay - “Chỉ vì hai nguyên nhân ấy mà người cứu ta phải không?”

- Còn có nguyên nhân thứ ba nữa.

- Ủa?

Kim Ty Yến nhìn nhìn Vô Trường công tử.

Đôi mắt của Vô Trường công tử thủy chung vẫn thế, không thể dựa vào ánh mắt y mà đoán được y đang nghĩ gì, may mà y cũng không tiếc lời nói, lập tức lên tiếng :

- Cô có nhớ cỗ xe ta dùng để cứu cô mới rồi không?

Kim Ty Yến sửng sốt nói :

- Rất giống cỗ xe ngày thường ta vẫn dùng.

- Thì vốn là nó mà.

- Thế sao lại lọt vào tay người?

Vô Trường công tử hỏi lại :

- Cỗ xe ngựa ấy vốn là trong tay ai?

- “Bốn người thuộc hạ của ta”. - Kim Ty Yến thăm dò - “Hay là người lấy từ tay họ?”

- “Ồ”. - Vô Trường công tử gật đầu.

- “Người biết họ à?” - Kim Ty Yến vô cùng ngạc nhiên.

- Ta biết họ lúc ở trong gác Thanh Phong.

- Thế mà chẳng nghe họ nói gì cả.

- Họ thì không biết ta.

Kim Ty Yến càng kỳ quái, nàng còn chưa lên tiếng hỏi, Vô Trường công tử đã nói :

- Thật ra chỉ là lúc ấy ta ngồi trong một góc, thấy cô sai bảo họ.

“Ồ” Kim Ty Yến sực hiểu ra.

- Cô có nhớ lúc ấy cô sai họ làm gì không?

Kim Ty Yến gật đầu.

- Vậy dĩ nhiên cô nhớ chuyện trên gác Thanh Phong tuốt kiếm đánh lên phía sau giết chết bốn hòa thượng giả trang làm điểm tiêu nhị định giết Thảm Thăng Y không?

Kim Ty Yến chỉ còn cách gật đầu.

- Bốn người ấy thật ra không phải là hòa thượng .

- Ủa?

Kim Ty Yến nhất thời như sa vào đám mây mù vạn dặm.

- Họ theo hầu hạ dưới trướng gia phụ cả chục năm, cùng sáu người khác được gọi là mười thiếu kiệt trong Vô Trường môn.

Kim Ty Yến chợt biến sắc.

- Vì muốn báo thù rửa hận cho sư môn, giúp ta tìm ra chỗ sơ hở trong kiếm pháp của Thẩm Thăng Y, họ đã sẵn sàng cải trang thành hòa thượng, dọc đường tập kích Thẩm Thăng Y.

Kim Ty Yến lại sửng sốt, đến hiện tại nàng mới rõ lai lịch chân thực của bốn người kia.

Người trong Vô Trường môn nhớ ơn nhớ thù, ơn phải trả, thù thì phải trả. Vô Trường Quân chỉ là tỵ sát, chỉ là bị bại dưới kiếm của Thẩm Thăng Y, không phải chết dưới kiếm của Thẩm Thăng Y mà người trong Vô Trường môn đã nổi nhau ngàn dặm trả thù, nàng lại đích thân giết chết bốn trong mười thiếu kiệt của họ, vậy Vô Trường công tử đêm nay cứu nàng, rồi đưa nàng tới đây, nguyên nhân thứ ba chắc là muốn trả thù cho bốn người đó chứ gì.

Kim Ty Yến nghĩ tới đó bất giác hoảng hốt.

Vô Trường công tử vẫn còn nói, ngừng một chút lại tiếp :

- Chỉ tiếc là họ uống phí tâm cơ, chôn vùi nhiệt huyết, ba lần tập kích chỉ đổi được ba lần chết, chẳng có chút ích lợi gì cho ta.

Kim Ty Yến chợt nói :

- Cách họ làm tựa hồ chẳng có gì giống như người nói.

Vô Trường công tử hiểu ý Kim Ty Yến, cười nhạt nói :

- Họ là họ, ta là ta, người nào có chí hướng của người ấy, ta không thể ép họ làm theo cách của ta.

- “Ủa” - Kim Ty Yến chợt hoảng sợ nói - “Vậy bốn người thuộc hạ của ta...”

Vô Trường công tử ngắt lời :

- Ta theo bọn họ ra thành, thấy họ chôn giúp ta bốn thiếu kiệt của Vô Trường môn, cũng có nói một lời cảm ơn.

Kim Ty Yến còn chưa nói gì, Vô Trường công tử đã cười nhạt tiếp :

- Tiếc rằng họ không biết người chết cũng là người, họ đối xử với một người chết cũng như với một con chó chết, đối với Vô Trường môn chúng ta thì như thế cũng là một điều sỉ nhục.

- Rồi người giết họ à?

- Thù oán của Vô Trường môn là do người của Vô Trường môn giải quyết, ta không nhờ người khác.

- Ta giết bốn đệ tử Vô Trường môn, dĩ nhiên người cũng có thể đích thân giết ta.

- Ồ.

Vô Trường công tử chợt cất chân, từ từ bước qua một bên.

- Đó là nguyên nhân thứ ba khiến người cứu ta phải không?

- Ồ.

Vô Trường công tử ứng thanh đáp rồi lập tức ngồi xuống.

Kim Ty Yến sửng sốt :

- Người làm gì vậy?

“Keng keng” hai tiếng, hai tay Vô Trường công tử đã cầm thêm hai thanh kiếm.

Đó chính là tiếng hai thanh kiếm dưới cùng trong hai hàng kiếm mà Vô Trường công tử giắt trước ngực.

Ánh sáng lấp lánh, kiếm tuy chỉ dài một thước rưỡi, lưỡi kiếm nhiều lắm cũng chỉ dài một thước nhưng sắc bén, mỏng dính. Vô Trường công tử vỗ hai tay một cái, gấn hai thanh kiếm vào dưới hải.

Đôi hải của y rõ ràng có chỗ lõm vào để gấn hai thanh kiếm, chỗ lõm ấy vừa khít với cán kiếm.

Kim Ty Yến nhìn thấy, tựa hồ muốn đá cho mình một cước.

Tinh hoa trong kiếm thuật của Vô Trường môn là mười kiếm cùng phóng ra, trong mười kiếm đó có hai kiếm do song cước khai triển, lẽ ra nàng phải biết Vô Trường công tử ngồi xuống là chuẩn bị xuất thủ.

Thêm hai kiếm dưới chân, Vô Trường công tử tựa hồ như hổ thêm cánh.

Hiện tại nàng đã hiểu ra, nhưng đã quá muộn.

Gấn kiếm vào hải xong, Vô Trường công tử đứng ngay dậy nhìn Kim Ty Yến nói :

- Cứ theo lối hành sự của cô thì mới rồi lúc ta ngồi xuống lẽ ra đã phải xuất thủ, mà cô lại không xuất thủ, như thế đủ thấy tuy cô là một người thông minh nhưng lại tò mò nhiều quá, tính toán nhiều quá, quá tò mò thì không thể quyết đoán, đó là nhược điểm vốn có của cô, cũng là nhược điểm trí mạng của cô.

Kim Ty Yến cười nhạt.

Vô Trường công tử hỏi tiếp :

- Cô định tự tử hay là chờ ta ra tay?

Kim Ty Yến lại cười nhạt một tiếng, tuốt kiếm ra khỏi vỏ, đó là câu trả lời của nàng.

Nàng là hạng nữ nhân không cam tâm tự sát.

- “Hay! Thế cũng hay” - Vô Trường công tử lạnh lùng nhếch mép.

Kim Ty Yến lúc bấy giờ mới cười nhạt nói :

- Hay nhất là lúc ở trên xe ngựa ta đâm luôn cho người một kiếm vào lưng kia.

- Thì ta đã chẳng nói cô là một người quá tính toán, quá tò mò rồi đấy sao?

Vô Trường công tử cười nụ buông tay nắm vào cán hai thanh kiếm giắt trên ngực.

Một đạo kiếm quang lập tức bắn thẳng vào ngực y.

Lần này thì Kim Ty Yến tỏ ra quyết đoán.

Tiếc là Vô Trường công tử dùng hai thanh kiếm không dài, muốn tuốt ra khỏi vỏ rất dễ dàng.

“Keng keng”, hai thanh kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ, lại “keng” một tiếng hai thanh kiếm đó đã đề lên sống kiếm của Kim Ty Yến.

Bóng người nhập vào nhau rồi chia ra, hai tay Vô Trường công tử hất mạnh một cái, vứt bỏ tấm áo mặc ngoài, hú dài một tiếng.

Tiếng hú bay thẳng lên không, Vô Trường công tử thân hình cũng lẳng không vọt lên, hai kiếm chia ra rồi hợp lại, như hai cái cày của, chênh chếch chém xuống.

Con của còn có tên là Vô Trường (không ruột), kiếm thuật của Vô Trường môn chính là mô phỏng theo tư thế của loài cua.

Kiểm so với cày của dĩ nhiên lợi hại hơn nhiều.

Cua có tám cẳng hai càng, đỉnh cao nhất trong kiếm thuật của Vô Trường môn do đó là dùng được mười kiếm.

Kim Ty Yến cũng biết là lợi hại, kiếm chưa tới, nàng đã lùi ra, đã là người thông minh, dĩ nhiên nàng không chịu thẳng thắn đón đỡ khi chưa nắm chắc phần thắng.

Vô Trường công tử kiếm khí xé gió, kiếm chiêu nguy dị, nhưng kiếm thể thì lại trầm hùng, trên hai thanh kiếm chắc phải có đến hàng trăm cân khí lực.

Khí lực của nữ nhân vốn không bằng nam nhân, xưa nay Kim Ty Yến chỉ dùng kiếm pháp khinh linh để thủ thắng.

Nàng lùi ra rất hợp lý.

Kiếm pháp của Vô Trường công tử cũng rất khinh linh, kiếm vừa đánh trượt, người còn chưa chạm đất, thân hình đã mượn đà kiếm lẳng không vọt lên.

Kiếm và người cùng chuyển động, kiếm quang vạch nửa vòng tròn trên không, đột nhiên bay ra, hai tia chớp phóng nhanh vào Kim Ty Yến.

Hai tia chớp vừa xẹt ra, lại hai tia khác chớp lên, lại thêm hai tia nữa chớp mau.

Trong một cái lật người, Vô Trường công tử đã có sáu thanh kiếm tuốt ra khỏi vỏ, sáu thanh kiếm phóng ra khỏi tay.

Hai dây kiếm giắt trước ngực y hiện tại đã hoàn toàn tuốt ra, hai thanh dưới hùi, sáu thanh phóng vào Kim Ty Yến, còn hai thanh nằm trong tay.

Hai thanh này chưa bay ra khỏi tay, kiếm rẽ một cái thân người cong lại, Vô Trường công tử lại lật người trên không, cái lật này vô cùng mau lẹ, như cơn gió lướt tới cạnh Kim Ty Yến, trong chớp mắt Vô Trường công tử cả người lẫn kiếm xô vào Kim Ty Yến.

Xuất thủ một lần, mười kiếm cùng bay, dốc toàn lực đánh một đòn.

Bằng vào kinh nghiệm lâm trận, kiếm thuật lão luyện của Vô Trường Quân, mà lúc bình sinh đối địch, thậm chí kịch chiến với Thảm Thăng Y, giết mười sáu tên cướp ở Yên Vân, Nhất Phong Dao ở Hoàn Giang, Tam đao pháí Thanh Thành, cũng chưa từng dốc toàn lực đánh một đòn.

Vô Trường công tử thì dám làm điều đó, một đòn này đúng là đem tính mạng ra đánh bạc, nếu có chỗ sơ hở, nếu Kim Ty Yến nhận ra, nhất định y khó mà sống được, nhưng nếu y không chết, Kim Ty Yến nhất định phải chết!

Kim Ty Yến không ngờ rằng Vô Trường công tử đánh ra một chiêu liều mạng như vậy, vừa thấy có chỗ không hay thì đã không còn lùi tránh gì kịp, lúc ấy còn đang tìm chỗ sơ hở trong kiếm pháp của đối phương.

Nàng nhất sinh không bao giờ chịu thí mạng với người khác, nàng cho rằng chỉ có đồ ngu mới làm như vậy.

Nàng là người thông minh!

Tiếc rằng lại chưa thông minh tới mức nhìn một cái đã biết ngay Vô Trường công tử dốc toàn lực đánh ra một đòn.

Nàng lập tức thất sắc la hoảng, thanh kiếm trong tay lập tức đánh ra, hàng ngàn mũi kiếm vạch ra một màn kiếm quang che chở những nơi yếu hại.

“Keng keng keng”, sáu thanh phi kiếm dường như đồng thời đánh vào màn kiếm quang, Kim Ty Yến là một trong năm đại cao thủ ở Giang Nam, quả nhiên không phải chỉ có hư danh, hàng ngàn mũi kiếm đánh tung mớ phi kiếm của Vô Trường công tử.

Nhưng màn kiếm quang của Kim Ty Yến cũng bị sáu thanh phi kiếm phá vỡ.

Màn kiếm quang vừa tắt, Vô Trường công tử một người bốn kiếm đã lẳng không vọt tới.

Kim Ty Yến hoa dung thất sắc, thanh kiếm trong tay ra chiêu “Thái Sơn Trang Đỉnh” chém thẳng ra trước mặt.

Nàng tuy nhất sinh không chịu thí mạng với người khác, nhưng trước lúc sống chết này, nàng chỉ còn cách thẳng tay, hy vọng đổi mạng với đối phương.

Nếu Vô Trường công tử không đỡ không tránh, hai thanh kiếm cứ tiếp tục phóng vào trước ngực Kim Ty Yến, khuôn mặt chỉ sợ bị Kim Ty Yến chém làm đôi.

Nhưng y tựa hồ không muốn liều mạng với Kim Ty Yến, y đón đỡ.

Hai tay hai kiếm hợp lại, song kiếm của Vô Trường công tử “choang” một tiếng càn thanh kiếm của Kim Ty Yến lại.

Kim Ty Yến đang định thở phào ra, nhưng còn chưa kịp, đã thấy bụng dưới đau nhói lên hai cái.

Đau thấu tận gan ruột.

Lúc ấy Kim Ty Yến mới nhớ tới hai thanh kiếm dưới chân Vô Trường công tử.

Vô Trường công tử lẳng không vọt tới, trông như một con cua, hai chân rời khỏi mặt đất, hai chân mang hai kiếm vừa đứng đập vào bụng dưới Kim Ty Yến, đâm xuyên qua bụng nàng.

Kim Ty Yến toàn bộ chân khí lập tức tiêu tan, cánh tay cầm kiếm cũng rũ xuống, lại bị song kiếm trên tay Vô Trường công tử hất lại, tự đâm vào cổ họng mình.

“Bụp” một tiếng kỳ quái vang lên, máu bắn tung tóe, đầu Kim Ty Yến lìa khỏi cổ, bay ra bảy thước.

Vô Trường công tử lập tức ngã ngay xuống cùng với cái xác không đầu của Kim Ty Yến, nhưng lại lập tức bò dậy.

Trên mặt y lần đầu tiên lộ vẻ tươi cười.

- “Ra tay thì dốc toàn lực đánh một đòn, quả nhiên là cách xuất kỳ chế thắng, chỉ không biết là Thẩm Thăng Y có như Kim Ty Yến, chết ngay dưới một đòn bất ngờ không” - Vô Trường công tử ngẩng đầu nhìn trời trầm ngâm một lúc.

Đôi mắt của y cũng bắt đầu có sự thay đổi, rực lên ánh sáng tự tin.

Tự tin cũng là một sức mạnh.

Một người tự tin cũng giống như một mũi khoan, lúc hành động chỉ tiến về phía trước, chỉ khoan vào một chỗ.

Có điều tốt hơn cả là dùng khoan vào chỗ tường đồng vách sắt.

* * * * *

“Kinh nghiệm tăng dần theo tuổi tác đi chẳng nữa, năm mười năm nữa ngươi vẫn chưa phải là đối thủ của y”.

Đó là lời của Kim Ty Yến.

Cuộc nói chuyện vừa rồi đang hiện lên trong đầu Vô Trường công tử.

Y thừa nhận đó là sự thật, Thẩm Thăng Y kinh nghiệm lâm địch vô cùng phong phú.

Y cũng biết kinh nghiệm kết tinh dần dần theo thời gian, là kinh nghiệm trong gian khổ, không thể truyền đạt, không thể trộm cắp, không người nào có thể rút được kinh nghiệm từ sự gian khổ của người khác, phải tự mình trải qua gian khổ mới có thể rút ra kinh nghiệm, người nào không cần rút kinh nghiệm, thì đó là người vô cùng may mắn.

Chưa chắc y là hạng người ấy.

Nếu quả cuộc đối đầu giữa y và Thẩm Thăng Y sẽ giải quyết bằng kinh nghiệm, thì nói gì năm mười năm, hai ba mươi năm nữa y cũng không phải là đối thủ của Thẩm Thăng Y.

- “Năm mười năm!” - Vô Trường công tử trầm ngâm rồi chợt ngửa mặt cười dài, cười rộ. - “Quả là sớm muộn gì cũng phải một phen, thì ngại gì không làm ngay bây giờ”.

Tiếng cười bi thiết, giọng nói buông trôi.

Ánh mắt Vô Trường công tử lại thay đổi lần nữa, đôi mắt lạnh lùng lóe lên sát cơ, nhưng ngọn lửa thiêu đốt.

Lửa đỏ!

* * * * *

Lửa đỏ nhảy nhót.

Trong gác Lãng Phong đầy vẻ xuân sắc.

Dường như những nơi như gác Lãng Phong này không khi lúc nào cũng thế, nếu không đầy vẻ xuân sắc, chỉ sợ không có khách.

Gác Lãng Phong không giống như gác Thanh Phong.

Gác Thanh Phong chỉ cung ứng rượu thịt, gác Lãng Phong ngoài rượu thịt còn có ca múa, người ca múa toàn là mỹ nhân.

Mỹ nhân hiện tại đã bay theo gió.

Lớp lụa the mỏng như cánh ve, chỉ khẽ động, đã gợn lên như mây trôi nước chảy, người đã như bay lên trong gió.

Bưng rượu bay trong gió tới bên giường, mỹ nhân tươi cười ngồi xuống cạnh Vô Trường công tử.

Rượu thịt đã bày đầy trên bàn, mỹ nhân rót rượu.

Mùi rượu thơm lừng, mỹ nhân càng lộ vẻ lấy khêu gợi.

Chén rượu kê trên môi, người đã ngồi vào lòng.

Vô Trường công tử lại không chiều ý người đẹp, đẩy chén rượu ra, đẩy người ra nói :

- Bây giờ là lúc nào rồi?

- Mặt trời đã đứng bóng, theo chàng là mấy giờ?

- Không ngờ ta ngủ một giấc tới nửa ngày.

Vô Trường công tử cười một tiếng, nụ cười này bắt đầu từ đôi mắt.

Tuy vẫn mang vẻ băng giá, ánh mắt cũng đã có thay đổi, sau một giấc ngủ dài, dường như y đã biến thành một con người khác.

Hay là vì mối tình của mỹ nhân?

Mỹ nhân lại thở dài :

- Dường như loại khách như chàng rất ít, nửa đêm tìm tới đập cửa lại lăn ra ngủ khò, một giấc đến nửa ngày.

- Loại cô nương biết nghe lời như cô cũng rất ít có, ta dặn là đừng đánh thức, thì để cho ta ngủ luôn suốt nửa ngày.

Mỹ nhân chỉ thở dài.

- Ta nhớ hình như cô tên là Tiểu Hồng.

- Thì ra chàng vẫn chưa quên.

Mỹ nhân lúc ấy mới không thở dài nữa.

Vô Trường công tử lại thở dài nói :

- Tháng hai năm nay ta xuống Dương Châu ngẫu nhiên quen một cô gái, nàng cũng tên Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng lườm một cái :

- Nhưng bây giờ chàng đâu có phải ở Dương Châu.

Vô Trường công tử vẫn như không để ý, lòng dạ như còn đang bay tới Dương Châu, lẩm bẩm nói :

- Tiểu Hồng đối với ta rất tốt, ta đã trở về rồi cũng không quên nàng được, nàng cũng thế, gởi cho ta mấy lá thư, giục ta xuống phía Nam, bất quá chỉ là một khúc Thủy điệu ca đầu, ta còn nhớ vài câu thôi...

Nàng Tiểu Hồng trên gác Lãng Phong còn chưa kịp tỏ ý gì, Vô Trường công tử đã khe khẽ ngâm nga :

...Người có vui buồn tan hợp

Trăng có tỏ mờ tròn khuyết

Từ xưa khó vẹn toàn

Mong với thuyền quyên cùng đối bóng

Ngàn dặm sánh trăng tròn.

Giọng ca rất dễ, nhưng mỗi chân tình bộc lộ rõ ràng, khúc hát chưa dứt, ánh mắt Vô Trường công tử đã trở nên xa xôi.

Tiểu Hồng ngây người ra một lúc lâu mới buồn buồn nói :

- Em biết nàng Tiểu Hồng kia đối với chàng rất tốt, nhưng chàng đừng quên đây không phải là Dương Châu, xuân đã qua lâu rồi, hạ đã qua lâu rồi, mùa thu đã sớm hết, mùa đông cũng sắp tàn, ở đây hiện tại là cuối đông trong thành Tương Dương, mà Tiểu Hồng đối diện với chàng đây xưa nay chưa từng tới Dương Châu, chỉ để tuổi thanh xuân trôi qua trên gác Lãng Phong.

Vô Trường công tử như vừa tỉnh mộng, đưa mắt nhìn Tiểu Hồng thở dài nói :

- Ta biết, nhưng có điều đối cảnh sinh tình, khó ngăn được nỗi nhớ nhung.

- Em cũng là một ca nhi, chỉ mong chàng cũng nhớ tới, ngày khác đi xa nhớ người cũ, cũng nghĩ tới nơi đây có một Tiểu Hồng.

Vô Trường công tử bắt giác ảm đạm, vung tay thở dài :

- Cô cứ đợi ta ở đây đêm nay, nếu đêm nay ta không về, thì có nhớ cô cũng vô ích.

Tiểu Hồng cúi đầu :

- Em cũng biết là không bằng được Tiểu Hồng ở Dương Châu.

Vô Trường công tử cười gượng, chuyện này y không biết làm sao nói cho rõ, chỉ lắc đầu một cái, hỏi qua chuyện khác :

- Ta nhờ cô sai người nghe ngóng một chuyện đã có kết quả chưa?

Tiểu Hồng ngẩng đầu hỏi :

- Chàng hỏi nơi Thảm Thăng Y gì đó hạ lạc có phải không?

Vô Trường công tử gật đầu.

- Sáng nay em đã sai người ra chung quanh nghe ngóng, họ báo lại rằng đêm qua Chu gia trang có đón tiếp rất nhiều hòa thượng chùa Thiếu Lâm và một kiếm khách trẻ, kiếm khách trẻ ấy cũng tên là Thảm Thăng Y.

Vô Trường công tử lại gật đầu, lẩm bẩm :

- Gã họ Thảm này mồm mép thật, thuyết phục được cả đám hòa thượng chùa Thiếu Lâm kia rồi.

Tiểu Hồng lạ lùng hỏi :

- Y là bạn của chàng à?

- Y không phải là bạn ta, ta cũng không phải là bạn y.

- Vậy chàng hỏi thăm tin tức của y làm gì?

- Chẳng qua chỉ muốn biết y đang ở chỗ nào để gửi y một món quà.

Tiểu Hồng sửng sốt :

- Đã không phải là bạn bè, sao lại còn gửi quà cho y?

- “Không nhất thiết cứ phải là bạn bè mới có thể gửi quà cho nhau”. - Vô Trường công tử đưa mắt nhìn Tiểu Hồng nói - “Chuẩn bị văn phòng tứ bảo giúp, ta muốn viết một lá thư”.

- Gửi cho ai?

- Thẩm Thăng Y.

Tiểu Hồng lại sửng sốt.

Tuy nàng lạ lòng nhưng vẫn nghe theo lời Vô Trường công tử mang văn phòng tứ bảo tới.

Ngọn bút lông đậm mực, Vô Trường công tử kéo bút viết mau trên tờ giấy hoa tiên.

“Tư Mã Huy hai lượt bàn danh sĩ, Lưu Huyền Đức ba phen tới lều tranh, Long Trung quyết sách, thiên hạ chia ba, trên gò Ngọa Long ở phía nam còn thấy lều tranh. Anh hùng hào kiệt đã khuất, non xanh cảnh đẹp vẫn còn, lều tranh có đổi dáng hình xưa, gò núi vẫn còn đường lối cũ. Ngài chẳng cần phải mất công đi tìm, ta chính đang muốn thăm chơi cổ tích, ngâm to bài biểu Xuất sư, đọc lại binh thư giết giặc. Thư này giữa trưa đã tới tay ngài, chiều tối hôm nay ngài nên tới lều tranh cũ, trên gò Ngọa Long. Kèm thư xin gửi thêm đầu người một cái, mong ngài nhận cho”.

Ánh mắt Tiểu Hồng nhìn theo từng dòng trên tờ hoa tiên, đọc tới chỗ “gửi thêm đầu người một cái, mong ngài nhận cho”, bất giác há miệng đờ lưỡi ngây người tại chỗ. Nàng còn đang hoảng sợ, Vô Trường công tử đã viết tên họ trên lá thư.

Câu trên đề Thẩm Thăng Y, câu dưới đề tên y.

Đây đúng là chiến thư.

Vô Trường công tử đọc lại một lượt, mới buông bút xuống, khom người lúi dưới giường ra một cái hộp gỗ tử đàn.

Ánh mắt của Tiểu Hồng nhìn vào cái hộp gỗ, run run hỏi :

- Cái hộp này đựng quà của chàng gửi Thẩm Thăng Y phải không?

- Ồ.

- Mới rồi em thấy thư chàng viết “gửi thêm đầu người một cái, mong ngài nhận cho”, món quà chàng định gửi cho y là đầu người thật à?

- Cô không tin thì ta cũng chẳng biết làm sao.

Tiểu Hồng đến lúc ấy biến sắc, lắp bắp hỏi :

- Cái ... cái đầu người là ở trong hộp này sao?

- Hay là ta mở cho cô nhìn một lần nhé?

Tiểu Hồng vừa muốn vừa sợ, chột lui lại núp sau lưng Vô Trường công tử, xem ra rõ ràng có phần ngờ vực lời nói của y, cũng muốn y mở hộp ra, để nhìn xem sao.

Vô Trường công tử như hiểu ý nghĩ của nàng, nói ngay :

- Chỉ sợ cô hết hồn thôi.

Tiểu Hồng cắn cắn môi :

- Em không phải là kẻ nhút nhát đâu.

Vô Trường công tử cười một tiếng phẩy tay, mở nắp hộp ra.

Tiểu Hồng nhìn thấy rú lên một tiếng, hai tay ôm mặt, khuôn mặt lập tức như phủ một lớp phấn trắng, không còn chút huyết sắc.

Khuôn mặt của cái đầu người cũng không có chút huyết sắc tương tự, đôi mắt vẫn mở to, hai tròng mắt cứng đờ lạnh lẽo nhìn Vô Trường công tử, nhìn Tiểu Hồng.

Đôi mắt của Vô Trường công tử cũng lạnh lẽo tương tự, thản nhiên như không có chuyện gì, đóng nắp hộp lại, Tiểu Hồng nhắm mắt, đôi môi trắng bệch run lên, không nói được một câu, xem dáng vẻ như sắp ngất đi ngay lập tức.

* * * * *

Chu Phụng cũng hoảng sợ không kém gì Tiểu Hồng.

Đừng nói là một cô gái, cho dù là một nam nhân lớn tuổi, nhìn thấy một cái đầu người như vậy chắc chắn sẽ phát hoảng nhảy dựng lên.

Thẩm Thăng Y tuy không hoảng sợ, nhưng sắc mặt trông cũng không có chỗ nào là dễ coi.

Ngộ Không giọng nói cũng trở thành khác lạ :

- Hình như đây đúng là đầu của Kim Ty Yến?

“Ồ!”, Chu Phụng ngoài miệng tán thành, nhưng thật ra cũng không dám khẳng định, vừa nhìn thấy nàng đã đưa mắt ra ngay chỗ khác, nhìn rõ hay không nàng cũng không dám nói chắc.

Thẩm Thăng Y không nói gì, khuôn mặt cũng không lộ vẻ gì, hai mắt nhìn đắm đắm vào một chỗ, trong đầu phảng phất cảnh tượng đại sảnh của Vô Trường môn ở Lạc Dương, trong mắt như phảng phất nhìn thấy Vô Trường Quân khuôn mặt nhăn nhó, lông mày cau lại, mười thiếu niên áo gấm cũng thế, tay phải nắm chặt cán kiếm, ánh mắt nhìn như chim ưng bốc lửa giận.

* * * * *

- Ta bại rồi, người thắng rồi, bại thì nhục, người trong Vô Trường thà chết không chịu nhục!

Vô Trường Quân cười lớn lật cổ tay, hai thanh kiếm đâm ngập vào hai bên nách.

Tiếng la hoảng, tiếng thét giận dữ ầm ầm vang lên, mười thiếu niên áo gấm mắt vằn tia máu, võ kiếm gào thét, thề trả thù cho sư phụ.

“Thà chết không chịu nhục, bây giờ ta đã hiểu rồi”.

Thẩm Thăng Y gật đầu thở dài.

Sáu hòa thượng mặc áo cà sa màu trắng đuổi theo kẻ thù trên đất tuyết, bốn tiểu nhị giấu kiếm trong tay áo trên gác Thanh Phong, mười khuôn mặt như từng quen biết lại cũng như người lạ, hai con mắt không thay đổi nét nhìn cũng hiện ra rõ ràng trước mặt chàng.

Bên tai chàng như vẫn còn nghe lời nói của Vô Trường công tử.

...Có một chuyện mà người phải nhớ!

...Người trong Vô Trường môn nhớ ơn nhớ thù, ơn thì phải trả, thù thì phải trả.

...Gia phụ tuy không phải là chết dưới kiếm của người, nhưng vì người mà chết, mối thù này, mối nhục này, người trong Vô Trường môn không bao giờ quên đâu, đêm nay người nên đuổi tận giết tuyệt đi, nếu không, qua khỏi đêm nay, người Vô Trường môn nhất định sẽ tìm người rửa mối nhục này, trả mối thù này!

Đêm ấy chàng tưởng lầm Vô Trường Quân là Ưng Kiếm công tử trong mười ba sát thủ, khiêu chiến với y tại Vô Trường môn, nhưng đến khi chàng biết rằng Vô Trường Quân hai chân đã bị tàn phế, không thể nào làm những việc Ưng Kiếm công tử đã làm, kiếm của chàng cũng chưa ra khỏi vỏ, cuộc quyết đấu cũng chưa mở màn, tiếc là tuy chàng nguyện ý xin lỗi, Vô Trường Quân lại không chịu thôi!

Kết quả là Vô Trường Quân bại dưới kiếm của chàng!

Thắng thì vinh, bại thì nhục, người Vô Trường môn thà chết không chịu nhục.

Đó là huấn điều mà Vô Trường Quân đưa ra dạy đệ tử, là môn quy của Vô Trường môn.

Thắng bại vừa rõ thì sinh tử cũng rõ.

Chuyện này chàng vẫn còn nhớ, lời Vô Trường công tử bảo đừng quên chàng cũng không quên.

“Chuyện báo thù của Vô Trường môn bắt đầu từ hôm trước sao?”

Thẩm Thăng Y trầm ngâm đóng cái nắp hộp lại, bỏ lại bức thư vào phong bì, đặt lên nắp hộp.

Chu Phụng cũng đã quay đầu nhìn chàng nói :

- Chuyện huynh nửa đêm sấn vào Vô Trường môn khiêu chiến với Vô Trường Quân, ta cũng có nghe rồi.
- Ủa? - Thẩm Thăng Y hững hờ ứng tiếng.
- Giang hồ đồn rằng Vô Trường Quân chết dưới kiếm của huynh.
- Có thể nói như thế, nhưng thật ra ông ta chỉ bị ta đánh bại, người giết ông ta chính là ông ta chứ không phải là ta.
- Sao ông ta lại tự sát?
- Cô có biết môn quy của Vô Trường môn không?
- Môn quy thế nào?
- “Theo ta biết, môn quy của Vô Trường môn hình như chỉ có một điều” - Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng, chậm rãi đọc - “Thắng thì vinh, bại thì nhục, người Vô Trường môn thà chết không chịu nhục”.
- “A di đà Phật” - Ngô Không lắc đầu thở dài nói - “Thích thắng thì dễ thua, muốn vinh thì nhiều nhục, chẳng lẽ họ không biết đạo lý ấy sao?”

Thẩm Thăng Y chỉ thở dài.

Chu Phụng lập tức nói :

- Vậy là Vô Trường Quân tuân thủ môn quy, tự tìm cái chết thôi.
- Tuy không phải là chết dưới kiếm của ta, nhưng chuyện này là do ta gây ra.

Chu Phụng hỏi qua chuyện khác :

- Vô Trường công tử là con của Vô Trường Quân à?
- “Ờ” - Thẩm Thăng Y trầm ngâm nói - “Người áo trắng đêm qua cứu Kim Ty Yến chính là y”.

Chu Phụng lạ lùng hỏi :

- Chẳng lẽ y cứu Kim Ty Yến xong, lại giết mẹ ta à?
- Sáng nay ta đã kể qua cho cô nghe về chuyện xảy ra trên gác Thanh Phong rồi mà?
- Ta nhớ chứ.
- Bốn hòa thượng cải trang làm tiểu nhị tập kích ta lúc ấy đều bị Kim Ty Yến giết chết.
- Đó chỉ là một thủ đoạn của Kim Ty Yến, những người ấy đều do mẹ ta sai sử, cốt để lấy lòng người, để người liều mình vì mẹ ta.

Thẩm Thăng Y lắc đầu lia lịa nói :

- Đó không phải là người của Kim Ty Yến, họ vốn cũng không phải là hòa thượng .
- Vậy họ là ai?
- Là thích khách của Vô Trường môn, từ sáng hôm trước nữa, Vô Trường môn đã bắt đầu việc trả thù ta. Kim Ty Yến không biết chuyện ấy, cho rằng đó là khách giang hồ muốn giết ta trả thù, cũng vì cô ta giết bốn người ấy, Vô Trường công tử mới giết cô ta.
- Vậy thì y cần gì phải cứu mẹ ta thoát hiểm?
- Y không muốn mượn tay người khác, cũng không muốn Kim Ty Yến chết một cách hồ đồ không rõ ràng.
- Vậy làm sao lại tập kích huynh cả mấy lần?

- Chuyện đó thì ta cũng không hiểu.

Ánh mắt Chu Phụng lại nhìn lên phong thư, nói :

- Huynh định thế nào?

- Theo đúng lời trong thư, trước buổi chiều sẽ vào núi Long Trung, y hẹn chờ ta để đánh nhau ở gò Ngọa Long núi Long Trung.

- Liệu có âm mưu gì không?

- “Có thể có” - Thẩm Thăng Y ánh mắt chớp lên - “Trước một ngày, trong vòng ba ngày, không phải là không có âm mưu ám toán, trong núi Long Trung, trên đường tới gò Ngọa Long, khắp nơi biết đâu đều là cạm bẫy”.

- Vậy thì huynh không đi là hay nhất.

Chu Phụng nhìn Thẩm Thăng Y với vẻ quan tâm, ngoài vẻ quan tâm dường như còn có điều gì khác.

Thẩm Thăng Y rất sợ lối quan tâm này, không biết vô tình hay cố ý tránh né ánh mắt của Chu Phụng, nói :

- Nếu y có ý đó, thì sự thì sớm muộn gì cũng sẽ phát sinh, cứ tới đó cho xong.

Chu Phụng lập tức nói :

- Vậy ta đi với huynh, cũng có thể giúp đỡ được ít nhiều.

Ngộ Không cũng nói :

- Bọn đệ tử của lão nạp cũng vừa đủ để giữ trận cho thí chủ.

- “Ý tốt của hai vị ta xin tâm lãnh” - Thẩm Thăng Y cười một tiếng nói - “Cho dù có cạm bẫy thế nào, ta cũng tự tin là có thể đối phó được”.

Ngộ Không nhượng mảy nói :

- Thế thì Thẩm đại hiệp cho rằng chúng ta không ứng phó được, lại làm bận bịu cho Thẩm đại hiệp, không ích lợi gì mà còn rắc rối thêm.

Thẩm Thăng Y hững hờ cười nói :

- Đại sư quá lời rồi, Thẩm mỗ tuy quê mùa ít học, cũng biết võ học của phái Thiếu Lâm, chỉ nói tới một trăm lẻ tám môn võ công của Đạt Ma viện đã không có môn nào không được giang hồ tôn xưng là tuyệt kỹ cả.

Ngộ Không tuy đã già, nhưng vẫn chưa đạt tới chỗ hiểu được lẽ sắc không trọn vẹn, nghe thế trên mặt thoáng lộ vẻ đắc ý, nói :

- Một trăm lẻ tám môn võ công có là cái gì, bất quá nhiều nhất chỉ có một phần ba đáng gọi là tuyệt kỹ, hai phần còn lại ít nhất cũng đã có hai phần ba truyền bá khắp giang hồ rồi.

- “Ừa?” - Thẩm Thăng Y khẽ gật đầu, hỏi qua chuyện khác - “Đây là đại sư nguyện ý giúp đỡ, vốn là việc Thẩm mỗ mong mà còn chưa được, có điều chuyện này là chuyện riêng, riêng Thẩm mỗ tới giải quyết là hay nhất”.

Ngộ Không rốt lại chỉ còn cách gật đầu.

Thẩm Thăng Y nhìn qua Chu Phụng nói :

- Sắp hết giờ Ngọ rồi, hai mươi dặm đường cũng khá xa, bây giờ bắt đầu lên đường là vừa, còn đến như việc chôn cất Công Tôn Tiếp, xin các vị cảm phiền thay ta một chút, nếu không có chuyện gì, khoảng trước sau giờ Tý ta sẽ trở về.

- Nếu có chuyện gì...

- “Thì chắc họ sẽ đem xác ta về đây, nếu đúng như thế, lúc ấy cũng xin các vị cảm phiền lo liệu giùm cho”.

- Thẩm Thăng Y thản nhiên cười nói.

Chu Phụng không nói tiếng nào nữa, hai mi mắt đỏ lên.

Thẩm Thăng Y làm như không nhìn thấy, cần lấy cái áo khoác trên lưng ghế, vuốt lại quần áo, ung dung đứng dậy bước ra khỏi đại sảnh.

* * * * *

Phố dài ban ngày rất ồn ào.

Thẩm Thăng Y cười ngựa phóng trên phố dài, giữa gió tuyết.

Con đường này chàng không lạ, tối hôm qua lúc vào thành, chàng và Công Tôn Tiếp đã đi trên con đường này.

Con đường vẫn là con đường hôm qua, việc người thì khác hẳn.

Ngựa phi qua dưới gác Thanh Phong, Thẩm Thăng Y bắt giác gò cương dừng lại, ngược mắt nhìn lên.

Gác Thanh Phong cũng không còn là gác Thanh Phong hôm qua, việc buôn bán đường như cũng không vì việc tối qua mà bị ảnh hưởng, chỗ buộc ngựa trước cổng vẫn có mấy con ngựa đang ở đó.

Chỗ cửa sổ và lan can trên gác bị phá vỡ tối hôm qua chưa được sửa lại như cũ, nhưng tấm rèm mới treo lên đã che khuất, người không để ý thì không thấy.

Năm sáu người từ trên nhìn xuống, trong có một người chính là chưởng quỹ.

Lão dường như nhận được Thẩm Thăng Y, vừa nhìn thấy chàng đã biến sắc, đôi môi cũng run lên.

Dường như lão đang nói gì đó, dĩ nhiên Thẩm Thăng Y không nghe được, nhưng vừa thấy chưởng quỹ mở miệng, sắc mặt người bên cạnh đã thay đổi, chín con mắt lập tức nhìn vào chàng.

Có chín con mắt, dĩ nhiên ít nhất là có năm người, yêu quái thì khác, người ba mắt đến giờ vẫn chưa có. Mà cũng đúng là năm người, trong đó có một người chỉ còn mắt phải, con mắt bên phải này so ra còn hung tợn hơn cả tám con mắt còn lại, chủ nhân của nó trông cũng oai nghiêm hơn cả bốn người kia.

Ánh mắt sáng lên, người ấy đẩy cửa sổ lướt ra.

Người còn ở trên không, năm điểm hàn tinh đã từ trong tay bay ra đánh vào giữa mặt Thẩm Thăng Y!

Đó là năm mũi cương châm.

Cương châm dài năm tấc, mũi châm xanh lè, độc châm!

Người này xuất thủ tàn độc, năm mũi cương châm phóng ra có hai mũi đánh vào hai con mắt, một mũi nhắm vào cổ họng, hai mũi còn lại đánh vào hai nơi yếu hại trên người Thẩm Thăng Y.

Cho dù trên châm không có độc, nhưng chỉ cần trúng phải một trong năm mũi, Thẩm Thăng Y không chết cũng bị tàn phế.

Vừa nhìn thấy đã phát độc châm, chẳng lẽ người này cũng là thích khách của Vô Trường công tử mời tới?

Còn hai mươi dặm nữa mới tới Long Trung, giờ này còn ở trong thành, nếu đây chính là ổ mai phục của Vô Trường công tử, thì quãng đường hai mươi dặm kia còn hung hiểm đến như thế nào?

Năm mũi cương châm không chỉ độc, mà còn bất ngờ.

May là loại bất ngờ này thì Thẩm Thăng Y đã quá quen thuộc.

Người trên lưng ngựa muốn tránh né ám khí thật không dễ, có điều là bất kể trên ngựa hay trên mặt đất, Thẩm Thăng Y tuốt kiếm cũng nhanh như nhau. Thanh kiếm lập tức tuốt mau ra khỏi vỏ, kiếm quang chớp lên, năm mũi châm đã rơi trên mặt đất.

Một thanh kiếm trong tay, chàng còn ứng phó được với Liệt Hỏa Truy Hồn tiễn của Mãn Thiên Tinh, Phong Linh Đoạt Phách tiêu của Công Tôn Tiếp, huống gì năm mũi độc châm.

Người độc nhãn cũng đồng thời đáp xuống, vẻ mặt vốn hung dữ phi thường, lúc ấy thu cả lại, chỉ còn vẻ độc ác.

Bốn người còn lại trong chớp mắt cũng đã bay qua cửa sổ lần lượt đáp xuống, bốn người đều mặc áo dài màu đen, đều khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi.

Người độc nhãn cũng khoác một chiếc áo đen, ít nhất cũng khoảng bốn mươi lăm bốn mươi sáu tuổi, chỉ đưa mắt nhìn qua Thẩm Thăng Y một lượt, chợt nói :

- Chỉ một kiếm đã đánh rơi Ngũ Vân Bồng Nguyệt Truy Hồn châm của ta, chẳng lạ gì hai người Tiền Khởi và Thôi Hạo không phải là đối thủ của ngươi, chết dưới tay ngươi!
- Ta cứ tưởng là ai, té ra là bọn sát thủ hạng bét trong Thập nhị liên hoàn ổ!

Thẩm Thăng Y cười nhạt, trong tiếng cười đã tung mình nhảy xuống ngựa.

Người độc nhãn cũng cười nhạt nói :

- Ăn bẩn thì ăn bẩn, nhưng ngươi cũng chẳng tốt lành gì!

Thẩm Thăng Y sững sốt :

- Ăn bẩn thì ăn bẩn cái gì?
- Ủa, còn làm ra vẻ ngây thơ nữa, ngươi vốn xuất thân ở đâu vậy?

Người độc nhãn vừa nói câu ấy ra, bốn người áo đen còn lại cùng lúc cười rộ lên.

Thẩm Thăng Y cũng không biết vì sao họ cười vui vẻ thế, trầm giọng nói :

- Nói cho rõ xem nào, úp úp mở mở ta nghe chẳng hiểu gì cả!
- “Được, ngươi không hiểu à!” - người độc nhãn chỉ tay lên phía trên - “Lão chưởng quỹ trên gác Thanh Phong kia chắc ngươi chưa quên chứ?”

Lão chưởng quỹ vẫn còn đứng ở cửa sổ nhìn xuống, Thẩm Thăng Y theo tay chỉ nhìn lên nói :

- Chưa quen thì sao?
- “Đêm qua trên gác Thanh Phong có một trường ác đấu, lão chưởng quỹ thấy ngươi xuống lầu, hai tay ôm một người chết, còn cầm theo một cái bao!” - người độc nhãn nhìn Thẩm Thăng Y đầy vẻ uy hiếp - “một góc bao hé ra, y thấy bên trong có vàng”.
- Vậy thì có quan hệ gì tới y, có quan hệ gì tới ngươi?
- “Y thì dĩ nhiên là không, còn với ta thì có đấy”. - Người độc nhãn ngừng lại một chút - “ngươi biết Tiền Khởi và Thôi Hạo là sát thủ của Thập nhị liên hoàn ổ chứ?”
- Biết!
- Vậy ngươi có biết ta là ai không?
- Không. Ngươi là ai?

- Ta họ Quy, bày hàng thứ mười tám trong nhà, nên người trong giang hồ gọi ta là Quy Thập Bát, là Hắc Kỳ sứ giả trong Ngũ kỳ của Hắc Sa ổ thuộc Thập nhị liên hoàn ổ.

Thẩm Thăng Y lạnh lùng :

- Ta qua lại giang hồ bao lâu nay, nhưng chưa có người giang hồ nào nói với ta về Quy Thập Bát chột mắt nhà ngươi cả.

Quy Thập Bát hừ lạnh một tiếng :

- Tiền Khởi và Thôi Hạo là thuộc hạ của ta.
- Ta giết chúng rồi, ngươi muốn trả thù cho chúng phải không?

Quy Thập Bát không đáp, nói tiếp :

- Lúc Kim Ty Yến tìm ta mượn người, ta không có mặt, nhưng có Chuồng quản văn thư đưa lại bản ghi chép cho ta, nên ta biết sở dĩ Tiền Khởi và Thôi Hạo nhận làm chuyện này là vì có bốn trăm cân vàng thù lao, ta chỉ sợ hai người bọn họ ứng phó không được, vừa biết tin đã lập tức đi liền ngày đêm tới đây, nhưng lúc ta tới bọn họ đã nằm lẩn trên gác Thanh Phong, vàng thì không thấy đâu!

Thẩm Thăng Y không nói gì, chỉ nhếch mép cười nhạt.

Quy Thập Bát nói tiếp :

- Vàng chưa tới tay, Tiền Khởi và Thôi Hạo nhất định không chịu xuất thủ, ta hỏi kỹ một lượt, mới biết là người đã mang đi, cũng đúng là lúc người cưỡi ngựa đi ngang.

- Cho nên người vừa thấy ta đã xuất thủ, muốn giữ ta lại đây.

- Muốn ta để cho người đi cũng được, nhưng để vàng lại, ngoài ra tự chặt một cánh tay, còn nếu để ta động thủ, thì ta sẽ không chỉ chặt tay người, mà còn chặt cả đầu đấy.

- Vậy vàng là của các người à?

- “Tiền của Thập nhị liên hoàn ỏ dĩ nhiên Thập nhị liên hoàn ỏ có quyền thu hồi”. - Quy Thập Bát cười nhạt một tiếng - “Ăn bản thì ăn bản, người cũng phải xem là đang đối đầu với ai đã”.

- Sao người lại nói ăn bản thì ăn bản?

- Chẳng lẽ người có đạo lý gì à?

- Dĩ nhiên là có, Tiền Khởi và Thôi Hạo vì bốn trăm cân vàng giết mất bạn ta, ta giết bọn họ, phải đem bốn trăm cân vàng về cho con của bạn ta, người lại dám nói là không có đạo lý à?

Quy Thập Bát sững sốt, cười âm hiểm nói :

- Theo khẩu khí của người thì chắc không chịu giao bốn trăm cân vàng ra rồi.

Thẩm Thăng Y cười nhạt không trả lời.

- Vậy thì người đừng trách ta không lịch sự.

- Chẳng lẽ ngay từ đầu người đã lịch sự sao?

- Được, vậy cứ giết người trước đã, rồi sẽ tìm trên người trên ngựa của người sau.

- Lúc người phóng Ngũ Vân Bồng Nguyệt Truy Hồn châm ra, ta đã thấy rõ ý tứ của người rồi, cần gì phải nhiều lời?

- “Người to gan thật” - Quy Thập Bát sắc mặt sa sầm.

- Với hạng người như người thì xưa nay ta luôn luôn to gan.

Quy Thập Bát lại sa sầm mặt :

- Nghĩa là tốt nhất cứ ra tay độc ác!

- Người yên tâm, đối với hạng người như các người, xưa nay ta đã biết, có thể giết bớt được một kẻ thì tốt nhất cứ giết đi một kẻ.

- “Người giết được Tiền Khởi và Thôi Hạo, ta cũng biết người rất lợi hại rồi”. - Quy Thập Bát cười nhạt tiếp - “Người có thể đón đỡ được Ngũ Vân Bồng Nguyệt Truy Hồn châm của ta nhất định không phải là kẻ vô danh, người báo danh đi”.

Thẩm Thăng Y nhếch mép :

- Ta khuyên người tốt hơn hết đừng nên biết tên ta.

- Nói thế là ý gì?

- Sợ rằng ta mà nói ra, chưa kịp xuất thủ thì người đã chết khiếp đi rồi.

Quy Thập Bát ngửa mặt cười lớn, bốn người áo đen sau lưng y cũng cười rộ.

Thẩm Thăng Y cũng cười, cười nhạt.

Quy Thập Bát tiếng cười chợt dừng lại, nói :

- Vậy thì không có gì không cho ta nghe được cả, người nói đi!

Thẩm Thăng Y từ từ nói :

- Ta họ Thẩm, tên Thăng Y, người giang hồ cũng gọi ta là Thẩm Thăng Y.

Quy Thập Bát lập tức biến sắc, bốn người áo đen sau lưng y đang cười cũng lập tức dừng ngay tiếng cười lại, một người trong bọn lên tiếng :

- Lại một Thẩm Thăng Y nữa à?

- Theo ta biết, thì đến bây giờ, trên giang hồ chỉ có một mình ta là Thẩm Thăng Y.

Câu nói ấy của Thẩm Thăng Y vừa buông ra, thanh kiếm đã đột nhiên cầm ở tay.

“Keng keng keng” mấy tiếng, năm mũi Ngũ Vân Bổng Nguyệt Truy Hồn châm từ màn kiếm quang bay ra.

Quy Thập Bát tuy khiếp sợ danh tiếng của Thẩm Thăng Y, nhưng không phải đã sợ chết khiếp, Thẩm Thăng Y vừa mới trả lời xong, Ngũ Vân Bổng Nguyệt Truy Hồn châm của y đã phóng ra.

Y xưa nay quen nắm lấy cơ hội, lợi dụng cơ hội, Hắc Kỳ sứ giả của Thập nhị liên hoàn ỏ không phải là chức vụ nhờ may mắn mà có được.

May mà Thẩm Thăng Y lại là một người không ham mộ mình lắm, nếu không thì giờ này cái tên của chàng không làm cho người khác sợ hãi ngã xuống, mà là làm cho chàng ngã xuống. Kiếm đánh rơi ám khí, thuận tay lật lại, phóng về phía trước đâm luôn vào cổ họng Quy Thập Bát.

Quy Thập Bát quả nhiên là có bản lĩnh, ám khí vừa phóng ra, tay phải đã khua xuống hông rút ra một thanh nhuyễn kiếm, “vút” một tiếng như con rắn độc phóng thẳng vào huyết Mi Tâm của Thẩm Thăng Y.

Y xuất thủ tuy không mau lẹ lợi hại chuẩn xác như Thẩm Thăng Y, nhưng còn trước cả chàng, đến lúc ấy, kiếm của hai người đâm thẳng vào nhau.

Nhát kiếm này hoàn toàn không nhân nhượng, ắt phải đổi mạng với nhau, Quy Thập Bát không phải không sợ chết, chỉ là thấy ám khí đã bị hất tung ra, y biết này giờ Thẩm Thăng Y đã có chuẩn bị sẵn, này giờ đã chuẩn bị xuất thủ, nếu không thì một kiếm đã không đánh rơi được ám khí của y, trước khi đánh rơi ám khí, kiếm thể đã sắp phát động. Đường như y đã biết là sẽ có một kiếm phản kích ngay sau khi đánh rơi ám khí, nên vừa phóng ám khí xong đã toan bằng người lùi lại, nếu không thì tránh không kịp, nhưng lại sợ vừa di động, kiếm đã đâm trúng ngực, nên y chỉ đem toàn bộ khí lực để né tránh dồn vào động tác rút kiếm.

Tuy không chiếm được tiên cơ, sau khi Thẩm Thăng Y đánh rơi ám khí mới rút kiếm, nhưng dùng toàn lực rút kiếm, bằng vào thân thủ của y cũng không phải là chuyện khó.

Kiếm quả nhiên kịp thời tuốt ra khỏi vỏ, có điều muốn phong tỏa thể kiếm của Thẩm Thăng Y thì y không chắc, nên chỉ có cách liều mạng. Quả nhiên y liều mạng đánh ra một kiếm.

Dĩ nhiên Thẩm Thăng Y không muốn liều mạng, kiếm đâm được nửa đường, thì khua một vòng, “keng” một tiếng điểm vào thanh nhuyễn kiếm của Quy Thập Bát.

Thanh nhuyễn kiếm lập tức bị hất tung ra, mũi kiếm rời khỏi huyết Mi Tâm của Thẩm Thăng Y, thân kiếm uốn lại một cái lại bật ra, như con rắn độc cuộn chặt lấy thanh kiếm của Thẩm Thăng Y.

Quy Thập Bát đã biết Thẩm Thăng Y không đời nào chịu đổi mạng với mình, nên nhát kiếm vừa rồi vẫn không dùng hết sức.

Lực đạo trên thanh nhuyễn kiếm nhiều hay ít vốn chỉ có người sử dụng mới biết, trong lúc nhất thời thì khó mà nhận biết được.

Thẩm Thăng Y cũng chỉ là người, không phải thần.

Sắc mặt chàng lại không hề lộ vẻ ngạc nhiên.

Nói cho cùng thì nhuyễn kiếm cũng là kiếm, không giống như tay chàng.

Ánh mắt của Quy Thập Bát chỉ nhìn vào thanh kiếm trong tay trái của Thẩm Thăng Y đang bị thanh nhuyễn kiếm cuốn lấy.

Nhưng Thẩm Thăng Y chỉ có một thanh kiếm, y thì ngoài kiếm còn có cả ám khí. Y thò tay trái vào trong bọc, lại nắm năm mũi Ngũ Vân Bổng Nguyệt Truy Hồn châm.

Thanh kiếm của Thẩm Thăng Y vẫn còn bị giữ, nếu Ngũ Vân Bổng Nguyệt Truy Hồn châm mà phóng ra được, thế nào cũng đắc thủ.

Bấy nhiêu động tác thật ra chỉ trong chớp mắt.

Nhưng trong chớp mắt ấy, bốn người áo đen sau lưng Quy Thập Bát cũng đã phát động thể công, người tới kiếm tới, bốn thanh trường kiếm hình dáng như cương châm cùng tuốt ra khỏi vỏ, ào ào đâm tới.

Bốn người áo đen này rõ ràng đều là sát thủ của Thập nhị liên hoàn ổ.

Người chia làm bốn chỗ, kiếm cũng chia làm bốn đường.

Ngũ Vân Bổng Nguyệt Truy Hồn châm của Quy Thập Bát còn chưa phóng ra, bốn thanh kiếm như cương châm đã đâm tới Thẩm Thăng Y.

Bốn thanh kiếm này tuy không phải Ngũ Vân Bổng Nguyệt Truy Hồn châm, nhưng còn lợi hại hơn Ngũ Vân Bổng Nguyệt Truy Hồn châm.

Bốn thanh kiếm này làm đúng như ý của Quy Thập Bát, Quy Thập Bát trong lòng hết sức mừng rỡ.

Y mừng hơi sớm.

Bốn thanh kiếm còn chưa đâm tới, thanh kiếm của Thẩm Thăng Y đang bị thanh nhuyễn kiếm của y cuốn lấy chợt tung ra.

Ánh kiếm chớp bay lên bay khỏi tay, thân người Thẩm Thăng Y cũng lập tức bay theo.

Đúng lúc ấy bốn thanh trường kiếm giống cương châm cũng đồng thời đâm lướt qua. Đã nhìn thấy sắp đắc thủ, trước mắt đột nhiên không thấy Thẩm Thăng Y đâu nữa, bốn người áo đen bất giác đều sửng sốt.

Sửng sốt một thoáng đã đủ mất mạng.

Thẩm Thăng Y lặn người trên mặt đất, kiếm còn chưa rơi tới đất, thanh kiếm lật lại vẽ thành nửa vòng tròn, quét qua ngực bốn người áo đen, lại lật một cái, Thẩm Thăng Y cũng đồng thời nhấc người lên, cả người lặn kiếm bay vào Quy Thập Bát.

Chàng bay lên, còn bốn người áo đen thì ngã xống, trong tiếng gào thê thảm máu bắn tung tóe lên, mặt đường phủ tuyết trong chớp mắt biến thành màu đỏ ché người.

Tiếng gào thê thảm vừa vang lên, ánh kiếm cũng lóe lên, Quy Thập Bát giật nảy mình, nhưng công phu trên thanh nhuyễn kiếm của y quả không tầm thường, giật tay một cái, thanh kiếm như con rắn độc cuốn lại, kịp thời đỡ trước ngực, hất thanh kiếm của Thẩm Thăng Y qua một bên.

Ngũ Vân Bổng Nguyệt Truy Hồn châm bên tay trái của y vội vàng phóng ra.

Tiếc là y vẫn chưa biết cánh tay của Thẩm Thăng Y, tay phải của chàng so với tay trái của y còn nhanh hơn nhiều.

Cánh tay trái của y vừa nhấc lên, quyền tay phải của Thẩm Thăng Y đã đánh trúng cổ họng y.

Ám khí rời tay rơi xuống đất, Quy Thập Bát thân hình cũng ngã ngửa trên mặt đất, không kêu được một tiếng.

Thẩm Thăng Y một quyền đã đánh vỡ cổ họng y.

Không có máu, nhưng sắc mặt Quy Thập Bát trông còn khó coi hơn sắc mặt của bốn người áo đen.

Thẩm Thăng Y lau kiếm trong tuyết, lên ngựa trong tuyết.

Tuyết vẫn đầy trời.

* * * * *

Đó chính là trên gò Ngọa Long trong núi Long Trung.

Chiếc lều tranh dựng trước gò cao, trong khu rừng dày.

Gò cao gối lên một dòng suối, dòng suối hiện tại đã đóng băng.

Chiếc lều tranh được sửa sang rất tốt, còn như đó có phải là nơi năm xưa Gia Cát Lượng từng ở không thì rất khó nói.

Trước cửa lều tranh có một người, nhưng không phải là Ngọa Long tiên sinh.

Người này ngồi thẳng.

Trông y như một con cua - Vô Trường công tử!

* * * * *

Rốt lại Thẩm Thăng Y đã tới.

Ánh mắt của Vô Trường công tử dán chặt vào mặt Thẩm Thăng Y.

Đôi mắt y lạnh màu chết chóc, khuôn mặt không biểu lộ tình cảm gì, toàn thân như một khối băng, lạnh lẽo như băng giá, vô tình như băng giá!

Vô Trường công tử từ từ đứng dậy :

- Người tới rồi!

- Ta tới rồi!

- Ta biết nhất định người sẽ tới.

- Nhất định ta phải tới.

- Hay, hay lắm!

Vô Trường công tử hất tay vứt tấm áo dài trắng bay ra, tấm áo vù một tiếng rơi xuống vương trên nóc lều tranh.

Mười thanh kiếm đã có hai thanh tuốt ra khỏi vỏ, dưới chân cũng đã có hai thanh.

Kiếm đã nằm dưới bàn chân.

Thẩm Thăng Y nhìn thấy cũng nổi da gà, giơ tay hất một cái, bẻ một cành trên cây mai bên cạnh.

- “Mời!” - Vô Trường công tử chỉ nói có một tiếng.

- “Từ từ!” - Thẩm Thăng Y đưa mắt nhìn qua hỏi - “Còn có người nào nữa không?”

- Vô Trường môn chỉ còn một mình ta.

- Ba lần tập kích ta hôm trước có lẽ đều là kiếm khách của Vô Trường môn?

- Đúng thế!

- Để làm gì?

- Trả thù!

- Chỉ là trả thù à?

- Còn nhằm đem thân thử kiếm, tìm ra chỗ sơ hở trong kiếm pháp của người.

- Cho ai?

- Ta! Lúc bấy giờ ta đều ở một bên quan sát.

Thẩm Thăng Y sắc mặt chợt sa sầm lớn tiếng hỏi :

- Người lại tự thủ bàng quan, nhìn bọn họ chết à?
- Họ vì sự phụ trả thù, có chết cũng vui.

Thẩm Thăng Y nhìn chằm chằm vào Vô Trường công tử, giọng nói càng lạnh lẽo :

- Người đã biết họ không phải là đối thủ của ta, người đã biết họ giữ đúng môn quy, thua thì phải chết, người đã biết họ cải trang thành hòa thượng, ta chỉ gặp qua một lần nhất định không có cách nào nhận ra được, nhất định sẽ đánh bại họ, người lại còn đẩy họ vào chỗ chết à?
- Ai có chí người ấy, ta hoàn toàn không cưỡng ép họ.
- “Ai có chí người ấy hay đấy!” - Thẩm Thăng Y lớn tiếng quát - “Đem thân thử kiếm, để tìm chỗ sơ hở trong kiếm pháp của ta là chí của ai?”

Vô Trường công tử không đáp, đôi mắt như tóe lửa không biết đã trở nên lạnh lùng từ lúc nào, chỉ nhìn thấy ánh chết chóc.

- Họ còn trẻ...
- “Câm miệng!” - Vô Trường công tử gầm lên ngắt lời Thẩm Thăng Y - “Hôm nay ta hẹn người ra đây không phải để cãi vã, mục đích chỉ là muốn so cao thấp với người một phen trên mũi kiếm, một là để rửa mối nhục của Vô Trường môn, hai là để rửa mối huyết thù của Vô Trường môn”.

Thẩm Thăng Y cười nhạt hỏi :

- Có lẽ người đã tìm được chỗ sơ hở trong kiếm pháp của ta rồi?
- Chuyện đó cứ thử rồi biết.
- Một người chỉ có một mạng sống thôi.
- Người đã thấy đệ tử của Vô Trường môn có ai tham sống sợ chết không?

Thẩm Thăng Y im bặt, chàng chưa thấy, chưa hề thấy qua người nào như thế.

- Nói tới đây là đủ rồi, rút kiếm ra!

Vô Trường công tử quát một tiếng, rút hai thanh kiếm ra trước.

Thẩm Thăng Y chỉ còn cách rút kiếm.

Trong chớp mắt trời đất chợt yên lặng, nhưng chỉ trong chớp mắt lại sôi động.

Vô Trường công tử gầm một tiếng vọt lên trên không, người đang lơ lửng, co gối uốn lưng như một cái bánh xe xoay chuyển cuốn ào tới Thẩm Thăng Y.

Người chưa tới, kiếm đã tới!

Phi kiếm.

Sáu thanh kiếm tuốt ra khỏi vỏ, sáu thanh kiếm bay khỏi tay, sáu thanh kiếm phóng ra.

Thanh kiếm thứ bảy thứ tám cũng kế tiếp tuốt ra nắm chặt trong hai tay, thanh thứ chín thứ mười đã gài dưới hải, Vô Trường công tử một người bốn kiếm, bay theo sáu thanh phi kiếm đập luôn vào Thẩm Thăng Y.

Mười kiếm cùng bay, dốc toàn lực đánh một đòn, tiếng “vút vút” vang lên, thanh thể còn lợi hại hơn so với lúc đánh Kim Ty Yến.

Tiếng quát tắt đi trong gió, kiếm khí giàn giụa, kiếm quang chói mắt.

Hoa tuyết bay trong không gian đều biến thành bụi tuyết.

Một cây mai cũng biến thành gổ vụn trong ánh kiếm.

Gỗ vụn bay đầy trời, mười thanh kiếm lướt nhanh, đánh qua lớp gỗ vụn, đánh luôn xuống mặt đất.

Thân hình Vô Trường công tử cũng đập luôn xuống mặt tuyết.

Hai tay y lập tức đập xuống đất nhảy choàng dậy, khuôn mặt không còn sắc máu.

Thẩm Thăng Y kiếm đã tra vào vỏ khoanh tay đứng sau lưng Vô Trường công tử, vẫn đứng đúng chỗ cũ.

Chàng không phải là Kim Ty Yến.

Không những võ công của chàng cao hơn Kim Ty Yến, mà kinh nghiệm lâm địch cũng phong phú hơn Kim Ty Yến rất nhiều.

Kim Ty Yến sợ thanh thế của Vô Trường công tử, chàng thì không!

Vả lại đây không phải là lần đầu tiên chàng đối phó với võ công của Vô Trường môn.

Một lần giao thủ, đối với chàng có thể nói là đã đủ.

Chỉ đưa mắt một cái chàng đã nhận ra Vô Trường công tử dốc hết sức vào một đòn! Chỉ đưa mắt một cái chàng đã biết ngay là nên đối phó như thế nào!

Chàng đứng im như một pho tượng đá, lạnh lùng đứng ở đó.

Cũng đúng lúc ấy, lòng tự tin của Vô Trường công tử đã tiêu tan, chỉ tiếc là y đã như mũi tên đặt trên dây cung, tuy cũng nghĩ rằng dùng toàn lực đánh một đòn chưa chắc gì có hiệu quả, nhưng không thể không bắn ra được.

Thẩm Thăng Y nếu không gan dạ hơn người, nếu không nhìn rõ chỗ sơ hở trong kiếm pháp của y làm sao trấn tĩnh được như thế, làm sao có thể thản nhiên đứng đó nhìn y đập xuống đất.

Y không khó gì mà không nhận ra.

Thẩm Thăng Y quả nhiên đã nhìn thấy chỗ sơ hở, trong một chiêu mười kiếm cùng bay của Vô Trường công tử. Cũng đúng lúc ấy kiếm của chàng vung ra, đánh tám nhát, sáu thanh phi kiếm vừa bay ra đã bị sáu nhát kiếm của chàng hất tung đi, nhát thứ bảy nhát thứ tám gần như cùng lúc gõ vào hai thanh kiếm dưới chân Vô Trường công tử.

Vô Trường công tử lập tức cả người lảo đảo hướng bay, đập vào một gốc cây mai bên cạnh.

Sáu thanh phi kiếm cũng bị Thẩm Thăng Y đánh tung ra bên phải, cũng bay về phía đó.

Vô Trường công tử chưa tới nơi, cây mai đã bị sáu thanh phi kiếm chẻ nát nát, y cả người lảo đảo không đánh trúng thân cây rơi xuống mặt đất. Vô Trường công tử chưa xoay người lại, toàn thân đã run lên.

“Ta bại rồi!”, giọng nói cũng run lên, câu ấy vừa buông ra, thân hình y cũng đổ xuống.

Hai thanh kiếm vẫn còn nắm chặt trong tay, nhưng hai mũi kiếm sắc bén đã đâm vào hai bên nách y.

Thắng thì vinh, bại thì nhục, người trong Vô Trường môn thà chết không chịu nhục.

Câu ấy tuy Vô Trường công tử không nói ra, nhưng tựa hồ vang vang trong gió tuyết.

Gió vẫn thổi gấp, tuyết lại bay mau.

Thẩm Thăng Y thở dài trong gió tuyết.HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-lang-sat-thu>